

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
JANE WASHINGTON

TOURNER

BEWARE THE PRETTY LIARS...

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TURNER
IRONSDALE SERIES
İKİNCİ KİTAP

JANE WASHINGTON

Telif Hakkı© 2023 Jane Washington

Yazar bu e-kitabı sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Yeniden satılamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getirilemez.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır.

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Öne çıkan tüm ürünler veya telif hakkıyla korunan eserler yalnızca referans amacıyla kullanılmıştır ve ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılmaktadır.

Washington, Jane
Turner

www.janewashington.com

İÇİNDEKİLER

[Tetikleyici Uyarılar](#)
[Ironsider Akademi Haritası](#)
[Ironsider Ironsider Academy Hile](#)
[Sayfası Academy Oynatma](#)
[Listesi Teşekkür](#)

1. [Sır](#)
 2. [Kan](#)
 3. [Beni Geri Götür](#)
 4. [Evet, baba.](#)
 5. [Cesaret](#)
 6. [Arkadaş Olabiliriz](#)
 7. [Böyle Asi](#)
 8. [Atma ve Döndürme](#)
 9. [Hypocrite](#)
 10. [Pek Profesyonel Değil](#)
 11. [Ve Pislik Geri Döndü](#)
 12. [İyi Kızların Ölmeye Gittiği Yer](#)
 13. [Sahte Piçler](#)
 14. [Oskie](#)
 15. [Oyuna Hoş Geldiniz, Sanırım](#)
 16. [Tamamen Berbat](#)
 17. [Düşük Darbeler ve Keskin Atışlar](#)
 18. [İki Numaralı Vekil](#)
 19. [Işıltılı, Parlayan Şeyler](#)
- [Bonus Sahne](#)

[Sauter](#)
[Umarım Tournier'ı](#)
[beğenmişsinizdir! J ane](#)
[Washington ile Bağlantı Kurun](#)

AYRICA JANE WASHINGTON

Ironside Akademi

Kitap 1: Pense

Kitap 2: Tourner

Kitap 3: Sauter

Bir Gölge Fırtınası

Kitap 1: Gölgeler Fırtınası Kitap

2: Fısıltılar Şehri Kitap 3: Köz

Rüyası

Kitap 4: Külден Bir Kale

Kitap 5: Kayıp Kelimeler Dünyası

Bastan Hollow Tek

Başına: Büyüleyici Tek

Başına: İtaatsizlik

Bağımsız Kitaplar

Ben Griyim

Tanrıların Laneti

Kitap 1: Hile Kitap 2:

İkna

Kitap 3: Baştan Çıkarma

Kitap 4: Güç

Novellası:

Tarafsız Kitap 5:

Acı

Seraph Black

Kitap 1: Karakalem

Gözyaşları Kitap 2:

Suluboya Gülümseme Kitap

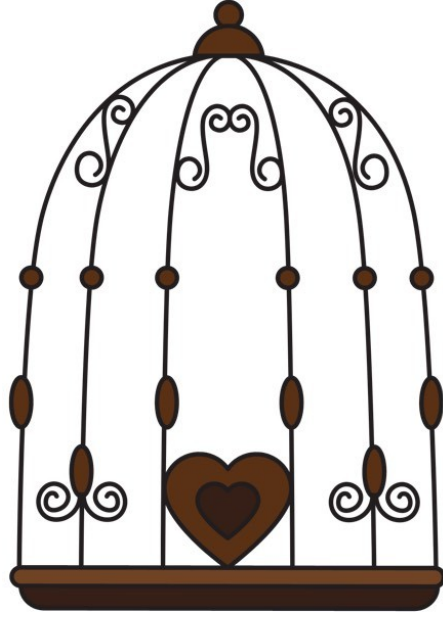
3: Kurşun Kalp

Kitap 4: Bir Acı Portresi

Beatrice Harrow

Kitap 1: Kalıtsal

Kitap 2: Soulstoy Mirası

*Ah, bu prestijli sahnenin ironisi,
Yıldızların satıldığı yer, bir kafese
sarılmış, Bir yay ve tatlı bir serenat ile
tepesinde, Her tarafı demir, içleri süet.*

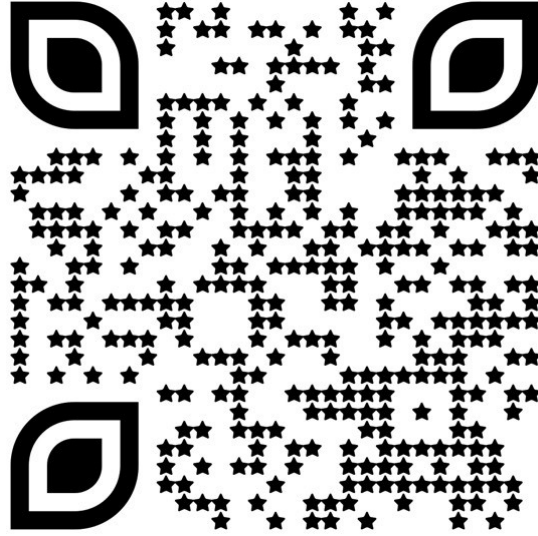
TRİggER UYARILARI

panik atak/flashback
zorbalık/işkence (ana grup içinde değil) ihmal
ve istismar (ana grup içinde değil) cinsel
saldırıya atıflar
hafif cinsel taciz
ölümle sonuçlanan travmatik ve şiddet içeren suçlar (çoğunlukla sayfa
dışı, ana grup içinde değil)

Sizin veya tanıdığınız birinin desteğe ihtiyacı varsa, lütfen
[lifeline.org.au adresini](https://lifeline.org.au) ziyaret edin.

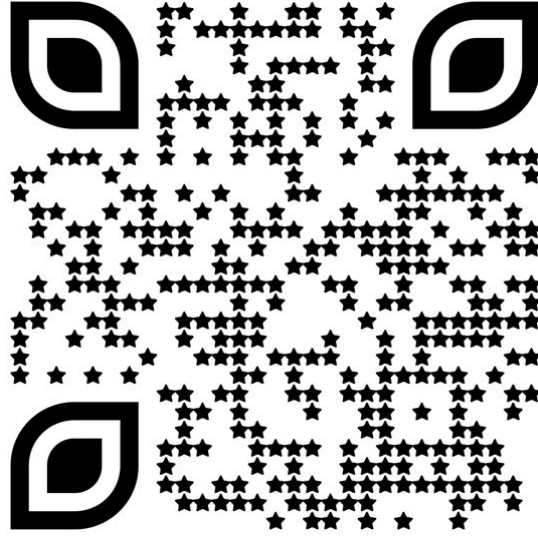
IRONSIDE AKADEMİ HARİTASI

Ironside haritasını görmek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın
veya [BURAYA](#) tıklayın.

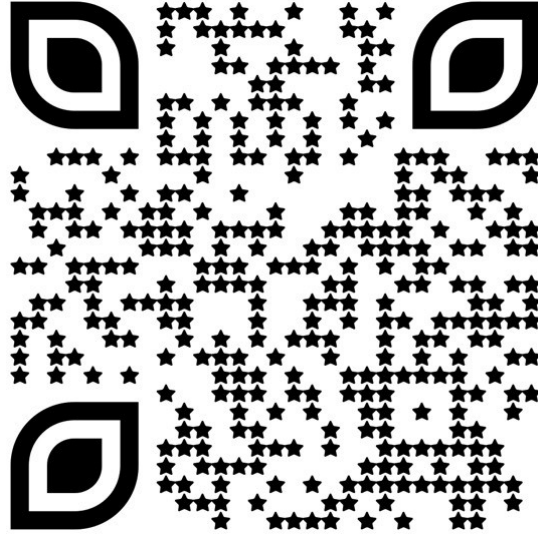
IRONSIDE AKADEMİ OYUN LİSTESİ

Ironside dizisinin alma listesini dinlemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

IRONSIDE AKADEMİ HİLE SAYFASI

Ironside dizisinin karakter hile sayfasını görüntülemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

TEŞEKKÜRLER

Plier'in yayınlanmasından bu yana Ironside serisini destekleyen herkese çok büyük bir teşekkür etmek için gerçekten hızlı bir an ayırmak istedim. Herkesin ama özellikle de aşağıdaki kişilerin desteği için çok müteşekkirim ve minnettarım.

Pense'nin ilk versiyonu için Beta okuyucularım Andrea Velasquez ve Kass Bruinier'e teşekkür ederim!

Listelemeye bile başlayamayacağım kadar çok şey için teşekkürler Michelle. Sen en iyisisin.

Teşekkürler Taylor, her zamanki gibi. Michelle seni gruplarımdan atıp durduğu için üzgünüm. O işinde çok iyi ve sen de biraz ürkütücüsün. Tüm kalbimle sevdiğim sevimli biri ama yine de.

Yayıncı arkadaşlara teşekkür ederim. Sayamayacağım kadar çoksunuz ama her için bunu gerçekten söylüyorum: Sizler beni besliyorsunuz ve siz olmasaydınız muhtemelen sadece çok üzgün (ve berbat) şiirler yazıyor ve bunları @notjanewashington adı altında yayınlıyorum. Ve ben şiirden nefret ederim. Hiçbirinize ne kadar teşekkür etsem azdır.

Plier hakkındaki düşüncelerini paylaşan tüm kitapseverlere çok özel bir teşekkür. Çarpıcı fotoğraflarınız, komik videolarınız ve tez seviyesindeki eleştirileriniz beni kesinlikle uçurdu ve serinin geri kalanında size sahip olduğum her şeyi vermek için çok daha fazla çalışmak istememe neden oluyor.

Teşekkür !

Jane xx

SIR

ISOBEL, KILIAN'IN YATAĞINA BAĞDAŞ KURMUŞ, ONU IZLIYORDU. GÖRÜNÜŞE GÖRE Açık sarı-yeşil bakışlarının önüne düşen solgun altın rengi saçlarını geriye itemeyecek kadar yorgundu. Genelde gururlu ve zarif olan duruşu çökmüş, gözleri gölgelenmiş, pürüzsüz cildi morarmış ve şişkinlikle gölgelenmişti. Bilinci yerinde değilken ona bakmak için üç gün harcamıştı ama bu süre

Kendisi pahasına. Kadının saçları pürüzsüz ve parlaktı, omuzlarının üzerinde çilek sarısı yumuşak dalgalar halinde dalgalanıyordu. Onunki dağınıktı, solgun teller gergin ifadesinin etrafında endişeyle sürükleniyordu.

Neredeyse ölmek üzereyken gözbebekleri bambaşka bir renge bürünmüş olarak uyanması ve etrafta "dostum" kelimesinin dolaşması, onun başkalarını önemseme kapasitesini sınırlamalıydı.

Kilian'a olan öfkesi yine de artmıştı. Özellikle de adımlarını hızlandırmaya başladığında, çenesi konuşmaya çabalıyormuş gibi sıkılmıştı.

Bilmen gereken bir şey daha var, , volta atmaya ve kapıya kaçamak bakışlar atmaya başlamadan önce.

Olduğu yerde kaldı, ara sıra bakışlarını indirip dizlerine bakıyordu. Düzgün giyinmeye çalışma zahmetine girmede. Kilian'ın kendisinden bu şekilde hoşlanmadığını zaten biliyordu ama görünüşe göre onun *kesinlikle* eşi olmadığından emin olmak için onu öptüğünde, bu gerçek acı verici bir şekilde ortaya çıktı.

Kilian'a benzeyen, Kilian gibi kokan, Kilian kadar nazik biri tarafından öpülmek zihni ve bedeni için kafa karıştırıcıydı.

ve Kilian kadar şefkatli ve *alınan*... sadece bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylemesi için. Bu kafa karıştırıcıydı çünkü bunun onun için hiçbir şey ifade etmeyeceğini zaten biliyordu. Öyleyse neden bundan zevk almıştı?

Ben olamam, anlıyor musun?

Israr etmişti.

"Theo hakkında." Yüzünü tekrar ona döndüğünde, uzun süredir üzerinde düşündüğü kelimeler nihayet ağzından döküldü. Biraz vahşi görünüyordu. Kollarını ovuştururken elleri titriyor, duruşu kıpır kıpırdı, Sanki uzuvlarıyla ne yapacağını bilmiyormuş gibi.

"Peki ya Theo?" Tüm vücudu kilitlendi, dondu , kötü haberlere hazırlanıyordu. "Onun iyi olduğunu söylemiştin." Suçlayıcı görünmemeye çalışıyordu ama ses tonu bir parça keskinlik taşıyordu.

"O iyi," diye güvence verdi Kilian ona, yatağa gelip yanına oturdu. Solgun elini bacağına dayadı, başparmağı dizini okşarken diğer parmakları hafifçe kalçasını sıyırdı. "Bak, kimse Bunu size başka biri söyleyecek ve muhtemelen ben de söylememeliyim ama o sizden hoşlanıyor. Belki kendisi bile farkında değil ama hepimiz fark ettik."

"Onu kendisinden daha iyi tanıdığını söyleyemezsin." Omuzlarını biraz geriye çekti, dikkatini katlanmış bacaklarına ve kalçasına dokunan ele verdi. Dizinin üzerinde ileri geri hareket eden başparmağına. "Sadece... eğer bana Theo ile takılmayı bırakmamı söylemek üzereysen-"

"Değilim," diye araya girerek yastık gibi alt dudağını ısırdı. Derin bir nefes alarak serbest bıraktı. "Seni uyarmaya çalışıyorum. Bir dahaki sefere kendini kaybettiğinde daha hazırlıklı . Her zamankinden daha dengesiz olacak çünkü... senden hoşlanıyor ve gözlerin değişti. Bunu aklında tutmalı ve kendini güvende tutmalısın. Ve hiçbir koşulda yeteneğinizi onun üzerinde tekrar kullanamazsınız. Bir daha Bir dahaki sefere öldüğünde, bu kalıcı olacak."

"Kilian?" Başını kaldırdı ve ona bir bakış attı. "Arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun?"

"Zaten öyle olduğumu sanıyordum?" Kaşları birbirine yaklaştı ama gözleri, sorusu hakkında ne hissettiğini anlayamayacağı kadar ihtiyatlıydı.

"O zaman babam olmaya çalışmayı bırak. Zaten onlardan birine sahibim ve o bana fazlasıyla yetiyor." Tekrar yataktan kaydı ve birkaç gün önce bayılmadan önce giydiği kıyafetleri görene kadar odayı aradı. Kapının yanındaki sehpanın üzerinde düzgünce katlanmışlardı "Yine de kıyafetlerimi yıkadığın, saçımı taradığın, çorba içirdiğin ve benimle ilgilendiğin için teşekkürler." Bu sözleri duraksamadan aceleyle söylemek zorunda kaldı, kıyafetleri hızla toplayıp adamın banyosuna kaçarken yüzü alev alev yanıyordu, adamın Hafif bir kıkırdama onu takip ediyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde giyindi, başı döndüğü ve vücudu o kadar güçsüzleştiği için birkaç kez duraklamak zorunda kaldı ki karo zemine yanlamasına düşebileceğini düşündü.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim," diye seslendi Kilian kapıdan. "Hazır olana kadar dışarı çıkmama gerek yok."

Ona teşekkür bile odanın kapısının açılıp kapandığını duydu ve lavabonun üzerine eğilerek başını kaldırmadan önce uzun, titrek bir nefes aldı.

O gözler onun değildi.

Ve yine de.. ondan küçük bir parça hala oradaydı. Altın benekler. Gözlerinin dönüştüğü garip renk galaksisinde küçük yıldız patlamaları. Tonların çoğu koyu renkliydi, oniks Sigma yüzüğüne kanayan lekeli bir arka plan vardı ama bazıları daha açıktı. Parıldayan Başını çevirdiğinde, sanki gözleri henüz yerine oturmamış gibi yer değiştiren karaltılar ve lekeler. Sanki hala değişiyorlarmış gibi. Gelişiyorlardı.

Aranıyor mu?

Bu henüz eşiyle tanışmadığı anlamına mı geliyordu? Ya da hiç var olmadıkları mı?

Erkek mi yoksa kız mı olacaktı? Kilian'ın korkusu bulaşıcı hale gelmişti ve orada güçsüz bir şekilde durmuş, onun uyanmasını beklerken ne kadar kötü hissetmiş olabileceğini ve bunun kendisi olup olamayacağını merak ediyordu. Belki de bir kız onun için daha iyi olurdu. Bir eş *istemiordu*. Eşi, annesinin eskiden olduğu gibi en iyi arkadaşı olabilirdi.

Ya da belki de öyle olmadı.

Çatıdaki Alfalar onu görememiş olmalı.
gözleri netti. Muhtemelen hepsi bekliyordu, merak ediyorlardı.

Kilian gözlerinin onunkilerle uyuşmadığını söylemiş olsa da, onlardan biriymi. Ama şimdi öğreneceklerdi. Kilian onları rahatlatacaktı.

Orada olmasına gerek yoktu.

Sebepe olduğu karmaşadan sonra herkesle yüzleşmeye *gerçekten* ihtiyacı yoktu. Ashford'a kafasının içinde neden garip sesler duyduğunu açıklaması gerekmiyordu. Gözleri kan çanağına döndükten ve kaos çöktükten sonra Theodore'la konuşmasına gerek yoktu. Onun iyi olup olmadığını kontrol etmesine ve ona güven vermesine gerek yoktu. iyiydi.

İhtiyacı olan şey kendine yalan söyleme konusunda daha iyi olmaktı.

"Ugh." Aynadan uzaklaştı ve parmak uçlarında Kilian'ın odasına doğru ilerleyerek pencere koltuğunun üzerindeki büyük camları açtı. O yatağının başucunda şarjda duran telefonunu gördü bir bacağını pencereden çıkarıp yeri yoklamadan önce hızla cebine soktu.

Pencereyi arkasından kapatıp gömleğini düzelttikten sonra gölün etrafından dolanarak Alfa Tepesi'ne inen merdivenlere doğru koşmaya başladı. Göğsündeki ağrı giderek artıyordu ve yarı yolda durakladı, elleri dizlerinin üzerindeydi, karanlık görüşünü kaplarken nefesi hırıltılı çıkıyordu.

"Bir mi gidiyorsun?" diye sordu kaba bir ses birkaç metre arkasından.

Omzunun üzerinden bakarak doğruldu. Oscar Sato, diğer Alfalardan kaçarken karşılaşmak isteyeceği son kişiydi. Yoksa ona mı rastlamıştı? Onu takip etmiş gibi görünüyordu. Büyük boy bir gömlek ve uzun bir pantolon giymişti, rahat tarzı bir şekilde modaıa uygun görünmeyi başarıyordu. Kollarını kavuşturmuştu, kasları hareket ettikçe esmer teni dalgalanıyordu. Kadın ellerini göremiyordu ama muhtemelen yumruk yapıyordu. Derin bakışlı gözleri gölgeliydi, burnunun ucuyla ona bakarken siyah kirpikleri neredeyse yanaklarını öpüyordu.

Sato, Theodore ve Ashford gibi yakışıklı değildi ve Kilian gibi güzel olmadığı da kesindi, ama Ironside forumları Ne kadar "çirkin" olduğu hakkında da dedikodu yapmadılar. Mikel Easton'a yaptıkları gibi değil.

Sato bir miknatıs gibiydi, bazen insanları içine çeker ve bazen de onları uzaklaştırıyordu. Çoğu insan karar veremiyordu.

ondan korkmayı takıntı haline getirmişlerdi ya da sadece ondan korkuyorlardı. Göz teması kurma biçiminde dehşet verici bir çekicilik vardı, derin bakışları göz kırpmıyordu. Dikkatleri üzerine çekiyor ve dikkatlerin dağılmasına izin vermiyordu... ve şu anda Isobel'in kolundaki tüm küçük tüyler telaşla diken diken olmuştu.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye dikkatlice sordu. *Sadece özür dile, aptal.*

Diğer herkesin yanında Sigma doğası her zaman yüzeye çıkıyordu ama Sato'nun yanında yerinden kımıldamayan bir kayanın arkasına sıkışmış gibiydi. Söylemesi gereken sözler boğazında düğümleniyor, onları dile getirmesine izin vermeden önce onu boğmakla tehdit ediyordu.

"Tam olarak ne yapacaktın?" Başını yana eğdi. Bir kartal bir solucanı gözlemliyor. "Bir yurt dolusu Sizi sabote etmek için her şeyi yapabilecek insanlar... gökkuşağı gözleriyle?" Ona doğru yürümeye başladı. Tam önünde, onun üzerinde yükseliyordu ve sonra eğilerek yüzünü onunkinden birkaç santim öteye uzattı. Gözlerinin arasına baktı, kısa bir nefes aldı ve başını sallayarak biraz geri çekildi. "Ciddi misin tavşan?"

"Bana öyle deme." Ayağıyla titreyerek arkasını yokladı ve göz temasını kesmeden bir basamak aşağı indi. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Özür dilemek için geri gelirdim."

"Özür dilemeni istemiyoruz."

"musun?" Yüzünü buruşturdu, onun vurdumduymaz ifadesini okumaya çalıştı.

"Tabii ki biliyoruz," diye . "Yata Khanemizde neredeyse ölüyordun. Sence yetkililer Alfaları o kadar çok seviyor ki bir *cesedin* çatımızda bulunmasının herhangi bir sonucu olmaz mıydı?"

"Kasıtlı değildi." Basamağı geri aldı, hızla karşıya geçti Titremesini kontrol etmek için kollarını açtı. "Ben sadece Theo'ya yardım etmeye çalışıyordum. I

... Musa'yla ... yapmak istememiştim." Ellerini havaya kaldırdı, gözlerindeki öfkenin aniden alevlendiğini hissetti. "Bu bir kazaydı. Size yeteneğimi açıklamama gerek yok. Sence ikisi de fera-"

Bir anda onun üzerine atılmıştı, bir eli ağzının üzerindeydi, diğeri başının arkasını yakalamıştı, tutuşu sertleşmişti

Yeterince paniğe kapılmıştı, elleri hemen adamın bileklerini kavradı, tırnaklarını geçirdi.

"Sana o kelimeyi söyleme demiştim," dedi alçak sesle, uyarıyı elinin tersiyle soluyarak.

Ferality.

Yasadışı yetenek.

Yasak kelime.

Her şeyin en olmasının nedeni.

Tırnaklarını daha da batırarak adamın bileklerini çekiştirdi. Adam derin bir nefes aldı, sanki onu bırakmadan önce acının tadını çıkarıyordu. Ama uzaklaşmadı. Saçlarını düzeltti, uçmuş, çilek sarısı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmadan önce parmağının etrafında döndürdü.

"Seni incitmek için elimden geleni yapmayacağım," diye mırıldandı, altın halkalı siyah gözleri kızın yüzünde gezinirken.

"Neden böyle bir şey söyledin?" diye homurdandı.

Gözlerini kırıştırdı ve tekrar onun gözlerine odaklandı. "Kendi kendime konuşuyordum."

Vay be. "Gerçekten gitmemi mi engelliyorsun?"

"Evet." Adamın eli kızın elinin üzerinde gezindi, parmaklarının uçları kızın teninin yumuşaklığına sürtündü. Bu dokunuş şaşırtıcı derecede nazik, ama maksatlıydı; ona, kocasının onu nasıl dikkatle sıkıştırdığını hatırlatıyordu.

kulağının arkasındaki saçları. Bu bir yalandı. Bir manipölasyon. Tıpkı kokusu gibi. Tamamen kontrolü altına girene ve onunla istediğini yapabilene kadar onu kendine çekmeyi amaçlayan iğrenç, zehirli bir nektar. Ve Sato ile... bu her şey olabilirdi.

"Cidden kontrol edemediğim bir yeteneğim için özür dilememi mi istiyorsun?" diye , nedense elini çekemiyordu.

Dokunuşu daha ısrarcı hale geldi, parmakları onunkilerin arasında dolaştı.

Elleri onunkilerden çok daha büyüktü ve bu esneme biraz canını acıttı ama ellerini gevşekçe birbirine asılı bırakmadı.

Rahatsızlığı hafifletmek için avucunu sıkıca kendine doğru çekti ve onu tutuşunu kilitledi.

"Evet," diye mırıldandı.

"Tüm başlatan iki Alfanız olmasına rağmen mi?" diye sordu.

"Kontrol edemedikleri yetenekleri olmasına rağmen mi?"

Sato'nun dudakları kalktı, köpek dişleri alt dudağına takıldı ve karanlık bir eğlenceye benzeyen şeyi ısırmaya çalıştı. Muhtemelen onun pahasına. "Tüm bunları Alfalarınızdan biri başlatmadı mı yani?"

Elini çekmeye çalıştı ama adam onu daha sıkı kavradı. Kolunda iğnelenme gibi garip bir his belirdi. "Carter. Uyanmışsın."

Ses onun arkasında, Sato'nun mürekkep gibi bakışlarının kalkıp konuşmacıya sabitlendiği yerde duyuldu.

Harika.

Gözlerini kapadı, kendini dengeledi ve sonra döndü - Sato'nun elindeki kırılmaz tutuşun izin verdiği ölçüde.

"Profesör Easton." Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bir yere mi gidiyordun?" Kaşlarını çattı, göz hizasına gelene kadar yaklaştı ama hâlâ birkaç adım uzaktaydı.

Dikkati Kilian ve Sato'nunki gibi kızın gözleri arasında gidip geldi ama bu kısa, üstünkörü bir bakıştı, sadece gözbebeklerinin tuhaf rengini kategorize etti.

"Ben... öyleydim," diye yarım yamalak bitirdi.

"Kısa bir geri gelir misiniz?" Sesi çok kibar, çok dostça, çok makul geliyordu... ama alttan alta bir otorite akımı vardı, ona gerçekten başka bir seçeneği olmadığını hissettiriyordu. "Çatıda olanları konuşmalıyız."

Ondan yayılan ve göğsüne çarpan duygulara o kadar *zıt* geliyordu ki. Hakimiyet için yarışan çok fazla olumsuz duygu vardı; tam olarak ne olduklarını söylemek zordu ama onu gördüğü için çok mutsuz olduğu çok açıktı. Yüzü yalan söylüyordu ama duyguları yalan söylemiyordu.

Keskin, yaralı yüz hatları mükemmel bir şekilde düzenlenmişti ve hiçbir duygunun parlamasına izin vermiyordu. Koyu mavi, hafif uyumsuz gözleri ve içlerindeki farklı şekillerdeki siyah lekeleri fark etmek zordu.

Bu yüzden dikkatini adamın cilalı ayakkabılarına yöneltti. "Elbette," dedi, biraz fazla sessiz bir şekilde. "Hemen geliyorum."

Easton, "Oscar sana eşlik edecek," diye ekledi ve başını hemen yukarı kaldırmaya zorladı.

Sato'ya bakmıyordu, yüz ifadesi bir an için keskinleşti.

Bir an ona baktı, kurnazlığı gözlerinin önüne geldi.

maskesindeki çatlağı düzeltti ve tekrar düzleştirdi. "Hâlâ kendini çok zayıf hissediyor olmalısın. Sana bir şey olmasını istemeyiz."

Sato, ikisinin de yanından bir kol hareketiyle geçen Easton'ı takip etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Profesör duyma mesafesinden uzaklaştığında, Sato onun elini tutuşunu yumuşattı ve sonra onu bıraktı, parmaklarını cebine sokmadan önce esnetti. ", " diye mırıldandı, çoktan yatakhaneye doğru dönmüştü bile. "Hadi şu işi bitirelim."

Sessizce onu takip etti, adamın acelesi yokmuş gibi görüldüğü için minnettardı çünkü birkaç adım sonra nefes nefese kalmış ve baş dönmesiyle tekrar savaşılmaya başlamıştı. Adam yavaş ve sakin bir şekilde yürüyordu, bir şekilde arkasını dönmeden onun ne kadar zorlandığını biliyordu.

ISOBEL'İN KILIAN'IN EVİNDEN KAÇTIĞINI ANLADIKLARI ANDA

Theodore'un boğazı panikten düğümlenmişti. Mikel önünü kestiğinde onun peşinden koşmaya çalışıyordu, Isobel'in bir noktada yanından geçmiş olması gereken tepeden yatakhaneye doğru yürüyordu.

Theodore'u kapıdan geri itti. "Geliyor," dedi ortak odayı işaret ederek. "Git ve onu orada bekle."

Theodore sertçe başını salladı, huzursuz ve panik halindeki enerjisini bastırarak ortak salona geri döndü ve pencerenin önüne dikildi. Vahşileştikten sonra uyanmak her zaman zor olmuştur. Yaraları ve suçluluk duygusu bir yana, genellikle içinde bir korku olur, kararsızlıkla dönüp durur, neden olduğu hasarı merak ederdi. Asla çok fazla şey hatırlayamazdı. Bazen incitmiş olabileceği insanları merak etmek zorunda kalıyordu. arkadaşlarını durumda bırakabilirdi.

Bu sefer farklıydı. İki gün önce, beyninin ön tarafında bir siren gibi çalan tek bir düşünceyle uyandı.

Sanki çoktan ölmüş gibi. Isobel öldü.

Ama o ölü değildi. O ... onundu. Onun ipi. Yarı oluşmuş bir eş bağının diğer ucunda bir yerlerde sürükleniyordu. İnanması kolaydı, ama bunu kendine saklıyordu. Kızın onun olduğuna, ondan gerçekten sorumlu olduğuna, kızın gerçekten onun olduğuna inanmak kolaydı. Onu koruma görevi, onun kolunun altına sığması için yaratılmıştı, yemyeşil dudaklarına o isteksiz gülümsemelerden birini çekerken yanına sarıldı. Onunla tanıştığı andan itibaren kendini ondan sorumlu hissetmiş ve bunu ona karşı borçlu hissetmesine bağlamıştı. Onu en savunmasız anında kurtarmıştı ve hiçbir şey istememişti. karşılığında tek bir şey. Arkadaş olmak dışında. Kilian'ın ona hiç vermediği notun fotoğrafını çektiğini bilmiyordu.

Bir eşi olacağını hiç hayal etmemişti. Ama Isobel havuzda ona Alfalardan nefret ettiğini fısıldar fısıldamaz, birden gözünde canlandırabilirdi. Küçük Sigma tam da onun eşine . Daha azı hayal kırıklığı olurdu. Bir *dişi* olmalıydı ve o da saçlarının güneşte parlayan ipekten olması gerekirdi, dalgalar küçük yüzünü cüceleştirirdi. O kadar soluk bir teni olmalıydı ki, tıpkı Beyaz bir gülün yaprakları, damarlarının kısmını görmesini sağlayan hafif bir yarı saydamlığa sahipti. Sürekli bir ışıkla aydınlanan gözleri olmalıydı.

Gözlerinin bal renginin ardında parıldayan bir ihtiyat, şımarık bir zengin kızın kutsanmış hayatına uymayan bir ürkeklik.

Ama mükemmel bir yay gibi dudakları, ince bir dolgunluğu ve öpülmek için yaratılmış gibi görünmelerini sağlayan kadifemsi bir dokusu olduğu sürece tüm bunları takas edebilirdi. Çünkü onun ağzına bakmaktan gerçekten hoşlanıyordu. Bazen keskin bir şekilde söylediği kelimelerin yarattığı şok hoşuna gidiyordu, bazen yumuşak, her zaman mükemmel.

Dudaklarını ayırıp onunla konuştuğu ilk andan itibaren bunu anlamış olmalıydı.

Sen iyi misin?

Çünkü bir canavara böyle söylenir.

"Lanet olsun." *Kes şunu.* Kadın gölün diğer tarafındaki merdivenlerin başında belirip Oscar'ın arkasından yavaşça ilerlerken kafasını sallayarak düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Theodore tamamen *hayal görüyordu.*

Eş bağı ona mantıklı geliyordu ama yine de bunu *kabul etmekten* çok uzaktı. Eşini paylaşmasının hiçbir yolu yoktu. Biri olmadan gitmeyi tercih ederdi. Bu o olsa bile. Bir de başka bir sorun vardı.

Oyun vardı.

"Onlara dik dik bakmayı kes." Kilian onun kolunu dürttü. "Onu korkutacaksın."

"Ayrıca burada en yakın olduğu kişi de sensin," diye ekledi Elijah, kolunun altına sıkıştırdığı bir not defteriyle odaya girerken - Theodore uyandığından beri yanında duruyordu ve Elijah sürekli olarak eş bağları hakkında bulabildiği her şeyi araştırıp notlar ekliyordu. Gabriel hemen arkasındaydı ve hoşnutsuz görünüyordu. Mikel belli ki herkesi çağırıyordu.

"Kendini tehdit altında ya da korkmuş hissetmemesine ihtiyacımız var," diye devam etti Elijah. "Yoksa kaçabilir ve anlatmaması gereken şeyleri anlatmaya başlayabilir. bilmesine gerek olmayan insanlar."

Kilian, Elijah'a bıkkın bir bakış atarak, "Ya da... belki de bir Sigma'yı gergin Alfalarla dolu bir odaya sadece onu korkutmak için getirmek istemeyiz," diye ekledi.

"Ya da bu." Elijah omuz silkti. "Kendine ne söylemen gerekiyorsa. Moses nerede?" Bunu kaşlarını çatan Theodore'a yöneltti.

"Katılmayacak," diye tahmin etti Theodore. "Bu işle hiçbir ilgisi olmasını istemediğini söyledi."

"Oscar da öyle," dedi Gabriel sakince, cam duvara doğru başını sallayarak. "Ama bakın onun peşinden kim koşmuş."

Kalen ön kapıya en yakın ofisten içeri girerken Cian koridordan adımlarını atarak, "Onu merdivenlerden aşağı itmediği için şanslı say," dedi.

Gabriel, "Mikki muhtemelen planlarını yarıda kesti," diye .

"Niko katılmıyor mu?" Mikel döndüğünde Kalen sordu, yaralı dudakları ağır bir kaş çatmayla bükülmüştü.

"Hayır," diye cevap verdi Mikel, kelimesi bıkkınlık ve öfke doluydu. "Moses ve Niko, en iyisinin, gemiyi oradan kaldırmaları olduğuna karar verdiler.

kendilerini bu durumdan kurtarabilirler."

"Çünkü sadece bir paspası kaldırabilirsin-" Theodore, yatakhanenin kapısı açıldığında dudaklarını kapattı ve hepsi dönüp

Oscar Isobel'i ortak götürdü.

Koridorun kenarında durmuş, ayakkabılarına bakıyor, titreyen kollarını iki yanına sıkıştırıyordu. Boğazı tekrar yandı ve gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Onu da en az onu izledikleri kadar izliyorlardı ve bu onu çok kızdırmıştı.

Yüzüne rahat bir gülümseme yerleştirerek ilerledi ve yaklaşmasını izlemek için başını kaldırdığında sert omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının hafiflediğini izledi.

"Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin, uyuyan güzel." Onu kolunun altına aldı ve sanki karşılığında ona sarılıp sarılmayacağını bilmiyormuş gibi yanlamasına sarılırken küçük elinin karnında çırpındığını hissetti. "Nasıl hissediyorsun?"

Saçlarını karıştırdı, çoğunlukla Kilian'ın kokusunu ortaya çıkarmak için. Sik kafalı sırf onunla dalga geçmek için onu doyurmaktan hoşlanıyordu ama Kilian bugün bunu yapmazdı, herkesin duyguları bu kadar gerilmişken olmazdı. Bu da onun farklı bir nedenden ötürü kızın üzerinde olduğu anlamına geliyordu. Theodore bunu düşünmemeye çalışarak elini kızın kolunda gezdirdi, ondan bir gülümseme koparmaya çalıştı, titrek ve tereddütlü bir gülümseme belirmediğinde neredeyse dilini ısıracaktı.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye fısıldadı, büyüleyici gözleri onun yüzünü arıyordu. Hâlâ yumuşak, hâlâ nazik, hâlâ geniş ve doe benzeri gözlerdi ama şimdi kafa karıştırıcı renklerle doluydular. Tanıdık altın lekelerle odaklandı.

"Gerçekten beni kontrol etmeden kaçacak mıydın?" dalga geçerek onu yavaşça kanepeye doğru götürdü.

Onu yönlendirmesine izin verirken sadece ona baktı, başka kimseye değil. Adam onun sol yanına çöktü ve oturur oturmaz onu kolunun altına aldı. Bu bir dostluk bağı . Tenindeki arkadaşlarının kokularını silme ihtiyacı. Bunu bağ oluşmadan önce de yapmıştı. önünde onu koklamamak için kendini tutmaya çalıştı, kendini koltuğa geri yaslanmaya zorladı ama parmakları yine saçlarıyla oynamak için omzundan yukarı kaydı.

Kahretsin, duramadı.

Önce *onun* arkadaşıydı. Onu ilk o gördü. Onun gibi kokmalıydı, onlar gibi değil.

Başka bir şey düşünmeli.

"Belli ki çatıda bir şeyler olmuş," dedi. "Gözlerin değişti."

"Ama seninkilerin hiçbiri yapmadı," diye hızla ekledi, sanki bunun onaylanmasına ihtiyacı varmış gibi. Yüksek sesle. Onların yapamayacağı bir şey.

"Gördüğünüz gibi hiçbirimizin gözleri sizinkilerle uyuşmuyor." Kalen ona kendi kelimeleriyle cevap vermekten kaçındı. Sanki bir öğrenciyle herhangi bir bağlamda eş bağları hakkında konuşmaktan nefret ediyormuş gibi ağzı kenarlardan aşağıya doğru kıvrılıp duruyordu.

"Peki burada başka kimse yok muydu?" diye sordu ve Kalen'in rahatsız bakışlarıyla karşılaşmak için çenesini kaldırdı.

Arkasında, koridorla ortak salon arasında kalmış gibi görünen Oscar duraksadı. Tesadüfen Theodore'un gözleriyle karşılaştı ve Theodore meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Kalacak mısın yoksa misin? Oscar

kaşlarını çattı. Seğirdi. Kaldı.

Kalıyordu.

Theodore'un diğer kaşları havaya kalktı, gözleri bir an için büyüdü ama sonra birden Oscar küçük bir hırıltı çıkardı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"kadarıyla hayır," diye yanıtladı Kalen. "söyleyeceğim. Bence olanları kendine saklamalısın, Carter."

ISOBEL DIKKATI DAĞILMIŞ BİR ŞEKİLDE PARMAKLARINI KUÇAĞINDA BİRBİRINE VURDU. O

yaptıkları tartışma için neden neredeyse hepsinin orada olması gerektiğini anlamıyordu ama bunu sorgulayamayacak kadar yorgundu. Muhtemelen sadece birbirlerini koruyorlardı.

"Açıkçası kimsenin ne olduğunu bilmemesi daha iyi olurdu."

Kelimeleri içini çekerek söyledi, yorgunluk onu düşürüyordu. daha yeni uyanmış olmasına rağmen omuzlarını silkti. "Ama bu konuda nasıl yalan söyleyebilirim ki?" Gözlerini işaret etti.

"Lens takabilirsin," diye önerdi Reed. Pencereden birkaç metre geride duran koltuklardan birinde oturuyordu.

Öğleden sonra güneşi ona ulaşmaya çalışıyor, alnına değen gümüşü sarı saçlarına ya da onu kadınsı değil yakışıklı yapan narin, aristokrat yüz hatlarına zar zor dokunmayı başarıyordu. Muhtemelen gözlerindeki soğuk, sert bakış ve çenesindeki gergin karelikti.

"Her zaman mı?" Isobel ona kaşlarını çattı. "Ben uyurken mi? Duş alırken mi? Dans ederken ve yüzerken mi? Ben O Koğuşu'nda kalıyorum. Her yerde kameralar ve insanlar var. Burası gibi değil..." Kelimeleri kekelemeye başladı.

kameralar ortak salonun etrafına dikkatlice gizlenmişti.

"Fırtınadan bu yana kameralar arızalı." Ona cevap veren yine Kalen West'ti. İri yarı, korkutucu profesör, Easton'ın gülümsemeleri sahte olsa bile, diğer yaralı Alfa profesörü gibi dostça bir yüz takınmaya bile çalışmadı. "İşte bu yüzden bu tartışmanın bugün yapılması gerekiyordu. Kameralar sabitlenmeden önce."

"Oh." Parmaklarıyla oynamaya geri döndü ve bir derin bir nefes aldı. Ciğerleri ağzına kadar zengin, topraksı, reçinemsî bir kokuyla dolana kadar Theodore'un kehribar kokusunu vücuduna çekmeye çalıştığını fark etmedi.

Theodore sessizliğini koruyor, onu gevşek bir şekilde yanında tutuyor, vücudu kanepeye doğru gevşiyordu. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ; Kilian'ın ima ettiği gibi *kesinlikle* deli ya da kıskanç davranmıyordu. Onun hakkında çok yanılmışlardı. Yine de destek için minnettardı. Bazen onu tedirgin etse de Theodore'da sonsuz derecede rahatlatıcı bir şey vardı. O kadar karizmatikti ki, sanki her şeyi değiştirebilirmiş gibi geliyordu.

Tek bir bakışla ya da tek bir kelimeyle kalabalığın gelgitini değiştirebiliyordu. Sıkı yüz kaslarının çalışmasındaki nüansları izlemek inanılmaz tatmin edici, inanılmaz karmaşık bir bulmacayı çözen biri. O sadece ... Theodore'du. Güçlü ve tehlikeli, tüm dünyayı kandıran bir gülümsemeye sahipti. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan ya da onun kötü tarafına düşmekten korkmasına neden olan tüm bu nitelikler aynıydı

Kendisini onun müttefiki, arkadaşı olarak konumlandığında midesini bulandıran nitelikler. Şu anda yaptığı gibi, diğer Alfalar tarafından pusuya düşürülmüş hissetmesin diye onu kendi tarafına çekiyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?" West sordu. Sesi derin ve biraz da hırıltılıydı. Sanki kendini yumuşak ve cana yakın göstermeye çalışıyordu ama pek başarılı olamadı. Bu onun için doğal değildi.

Kahretsin. Çok uzun süredir sessizdi.

İri yarı adama göz ucuyla baktı. "Fırtına ne kadar kötüydü? Kilian beni hastaneye götürmenin çok tehlikeli olduğunu söyledi. Ne kadar zamandır

kameralar dışarıda mıydı?"

"Kameralar hiçbir şey görmedi." West cevap vermeden önce Theodore konuştu. "Ve fırtına çatıyı tamamen yok edecek kadar kötüydü. Yarın tadilata başlıyorlar. Ayrıca yurdun arkasındaki dağı da yerle bir etti."

"Dağın yukarısında bir yangın yolu var. *Creating*'de gördüm. *Ironside* belgeseli." Isobel, durgun düşünceleri bir plan oluşturmaya çalışırken yanağının içini çiğnedi. "Fırtına çıktığında orada yürüyüş yaptığımı ve bugün uyandığımı söyleyebilirim. Etrafımda kimsenin olmadığını. Yurdun önünde hiç kamera yok, yani beni en son yurdun önüne doğru yürürken görseler bile Yurttan tekrar ayrılıp doğruca piste gittiğime dair hiçbir görüntü olmayacaktı."

Reed kollarını kavuşturup etkilenmiş görünerek, "Bu beyin fırtınası yaptığım yedinci senaryoydu," dedi.

Diğerleri neydi?

West bir süre sonra, "İşe yarayabilir," diye kabul etti. "Bu dikkatleri üzerimizden çeker ve sizi güvende tutar. Eğer senin kim olduğunu bilmiyorlarsa

sizi Ironside'dan çekmek için daha az sebepleri var. Gözleriniz normal bir şekilde değişmemiş olsa bile sizi ekranda tutup dramının ortaya çıkmasını bekleyebilirler."

Kısa bir süre gözlerinden biri yerine ikisinin de değişmesinin ne anlama geldiğini merak etmişti ama belli ki West bunu çok daha fazla düşünmüştü. Gerçek dünyadaki sonuçları hakkında düşünmüştü. Yetkililer için bir "bilinmeyen" olmanın tehlikelerini. Birdenbire lensler iyi bir fikir gibi göründü.

"Ya da bir kontak takabilirsin," diye konuştu Spade. Düşüncelerindeki ani değişikliği sezmiş gibi bakışlarını onun yüzüne dikti. "O zaman yetkililer hiç telaşlanmayacak. Sadece

merak ediyor ve muhtemelen çok seviniyor, çünkü programda trend topic oldunuz."

Theodore kayıtsızca, "Bu sana yurttan bir oda tutman için gereken popülerlik puanlarını kazandıracak," diye ekledi.

Ashford kaşlarını çatmış, koridora doğru bakarken, Reed ve Spade dikkatleri dağılmış ve kıpır kıpır görünüyorlardı, toplantının bitmesini bekliyorlardı, böylece gidebileceklerdi.

Günleri hakkında. Elbette bunun onlarla bir ilgisi yoktu. Kilian ve Theodore'un neden orada olduklarını anlıyordu; onlar onun arkadaşlarıydı. Belki de diğerleri sadece meraklı davranıyorlardı. Reed ve Spade kesinlikle çoğu durumda kontrolü elinde tutmayı tercih eden tipler gibi görünüyordu.

Kilian soluk kirpiklerinin arasından ona bakıyordu ama ona döner dönmez gözlerini kaçırdı. West kaşlarını çatıyordu. Easton, sanki standart ifadesiymiş gibi telefonunda geziniyor, sanki en başta konuştuklarına dikkat etmiyormuş gibi davranıyordu.

"Tamam-" diye söze başladı ama Spade aniden ayağa kalkarak onu şoke etti. Kanepenin yanında duran bir kese kâğıdını alarak ona doğru yürüdü.

Çantayı ona uzattı. "Sana zaten biraz aldım," dedi açıkça. "İnsanların dünyasında yaşadığınız için muhtemelen zaten biliyorsunuzdur, ama gözlerimize takmış durumdalar. Etrafında istediğin rütbe halkasıyla kendi lenslerini tasarlayabileceğin bir uygulama var. öğrenciye. Ertesi iş günü gönderim sunuyorlar."

"Oh. Vay canına. Bu hazırlanmış." Çantayı aldı, sanki bu durumda söylenecek doğru sözler lens kutusunun üstünde rahatça duruyormuş gibi içine baktı.

Spade onun gözlerinin tam tonunu ve desenini biliyor muydu? Nedense bu onu başka biri kadar şaşırtmamıştı. Tam Spade'e göre bir şeydi. Çok zeki, kesin ve titiz görünüyordu. Ve bu onun kişiliğinin sadece yüzeyiydi.

Neyse ki oyalanacak tipte biri değildi. Ona başıyla selam verdi ve odadan çıktı, Reed de ona bakmadan peşinden gitti.

Ashford kaşlarını çatarak yere bakmayı bıraktı, ama sanki Ayrılmadan önce tereddüt etti, ayağa kalkmadan önce onun bakışlarıyla buluştu. Aralarında konuşulmamış bir şey geçti. Konuşmaları gerektiğine dair bir onay değil, daha çok bir talepti bu. Ondandı geldi. Ona.

Hızla başını eğdi ve çantanın içine baktı.

"Carter." West'in derin sesi başını tekrar kaldırmasına neden oldu. "Senin için buradayız." O şeyi yapıyordu. kendini tekrar tehditkâr olmaktan çıkarmak için. Ve tabii ki başarısız oldu. Farklı bir dilde konuşuyor olsaydı, kendisini tutuklamak için orada olduğunu ve muhtemelen bir avukata başvurması gerektiğini açıklayan altyazılara kolayca inanabilirdi. "Eğer biri sana zorluk çıkarırsa ya da başın derde girerse, doğruca bana gelmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diye yalan söyledi ve bir an için Kilian'a baktı.

Dudakları kıpırdadı.

Easton onun yüzündeki yakalayarak, "Herhangi birimize gelebilirsin," diye düzeltti.

"Teşekkür ." Ona bakmaya çalıştı ama uyumsuz gözlerini uzun süre tutamadı.

Mikel Easton'da bir şeyler vardı. Bir şey o parmağını koyamadı. Ama bu doğru değildi. O haklı değildi... ve bu teoriyi destekleyecek hiçbir kanıtı yoktu.

"Güzel." Telefonunu cebine geri soktu, West'e dolu dolu bir bakış attı ve ortak salondan çıktı.

West saatini kontrol ederek, "Yürüyüş yoluna gitmelisin," diye tavsiyede bulundu. "Kameraları tamir etmeleri için yakında teknisyen gönderecekler."

Isobel uyuşmuş bir halde başını salladı ve Theodore hariç herkes odadan çıkana kadar tuttuğu nefesin nihayet göğsünden kekeleyerek çıkmasını bekledi.

"Uyandığımda bu kadar karmaşık görünmüyordu," diye fısıldadı dizlerine.

"Uzun süredir uyanık değilsin, Illy." Theodore'un kolu kadının omuzlarından düştü, vücudu onunla yüzleşmek için döndü. "Muhtemelen şoktaydın ve hâlâ her şeyi özümsemek için fazla fırsatın olmadı."

"Doğru şeyi mi yapıyorum?" Gözlerini onunkilere kaldırdı. "Daha önce yetkililere hiç yalan söylemedim. Babam beni öldürürdü."

Muhtemelen gerçek anlamda, ama bu kısmı bilmesine gerek yoktu.

Adam hafifçe sertleşti, dikkati kızın yüzünde gezindi ve bir an için ağzına odaklandı. "İnsan dünyasında büyüdün." Kelimelerini dikkatle seçerek durakladı. "Burada, yerleşim yerlerinde her şey farklı. Orada seçeneklerin vardı. Şimdi yok. Şimdi onların kurallarına göre oynuyorsun. Ve oyunlarının ilk kuralı şu: kahramanlar var, kötüler var ve sadece kahraman ya da olabilen yardımcı karakterler var. Kötüler yok edilebilir ve herkes Ironside için tezahürat yapmaya devam eder. Onlara *asla* bir sebep vermeyin seni kötü adam olarak göstermek için."

"Ve bu... anomali" -gözlerini işaret etti- "beni kötü biri mi yapıyor?"

"Bu onlara hikâyeyi istedikleri gibi çarpıtmaları için bir fırsat veriyor." İri eli kızın dizine indi ve hafifçe sıktı. Sakin, rahat enerjisinin bir kısmı kayıp gitmişti.

"Onlara bir gizem sunduğunuzda boşlukları doldurmalarını istemezsiniz. Hikayeye onlardan önce karar verin ve gördükleri tek versiyonun bu olduğundan emin olun."

KAN

ATEŞ PATIKASINI YAVAŞÇA TIRMANDI, DİĞERLERİNİ DINLEDİ.

İnsanlar. Sol gözünün tuhaf rengini kapatan bir temas noktası vardı ama kıyafetleri yeni yıkanmış ve ayakkabıları temizdi. Bu haliyle kimse onun günlerdir orada mahsur kaldığına inanmazdı.

"Ne fırtına ama," diye mırıldandı, ayak tabanlarının altında dallar çıtırdarken yırtılmış çalıları ayıklıyordu. Sonunda durdu ve kendini bir kayanın üzerine bıraktı, orada oturmak ve etrafındaki parçalanmış yamacın kaosuna bakmak için bir an durakladı. Yukarıda bir drone vızıldadı ve hızla kayadan yere kaydı, ellerini spor ayakkabılarının yanındaki toprağa sokmadan önce rahatsız edici bir ses çıkardı ve onu cildine ve kıyafetlerine sürmeye başladı. Dronun yaklaştığının farkında olarak hızlıca çalıştı ve tepeden aşağıya, Yurt A'ya doğru inmeye başlamadan önce saçlarını karıştırdı.

Dengesiz yürüyüşünü ya da her birkaç adımda bir durup nefes almak için kendini bir ağaca yaslamak zorunda kalışını taklit etmesine gerek yoktu. O hastaydı. Neredeyse ölüyordu.

Dron bir noktada ona kilitlendi ve yolun kalanında onu takip etti. A Koğuşu'nu geçtikten ilgisini kaybetmesini bekliyordu ama dron revire kadar peşini bırakmadı.

Merkeze. Kimsenin dikkatini çekmeden bunu başarması mümkün olsaydı bile, drone buna bir son verdi. Öğrenciler

Ses üzerine hemen başlarını kaldırıp kimi takip ettiğini anlamaya çalıştılar.

Ona baktılar ama hiçbirisi yardım etmeyi teklif etmedi.

Manzara için bile.

Tıp merkezinin lobisine doğru ilerledi ve triyaj masasının önünde durduğunda göğsündeki ağrıyı ovuşturdu. Perspex bariyerin arkasındaki kadın bilgisayarından başını kaldırıp Isobel'e ve donup kalmadan önce parmakları klavyeden düştü. Dikkatini bir gözünden diğerine verdi.

"Bir olayı bildirmek için mi buradasınız?" diye sordu, şok geçirdiği belliydi.

"Evet, merhaba." Isobel garip bir şekilde, bir kovan oluşuyormuş gibi görünen kolunu kaşıdı. Belki de kendine sürdüğü bir şeye alerjisi vardı. "Ben... um... yürüyüş yapıyordum-"

"Bir süredir bunlardan içmemiştim." Kadın onu dinlemiyordu bile. Ayağa fırladı ve masa telefonunu kaptı, bariyerin diğer tarafına geçerek daha yakından bakmak için Isobel'in yüzü, ağızlığı doğru hızla konuşurken.

"Aşağıya bir ekip ve bir bağ uzmanı gönderin. Arkadaşın nerede?" Sözleri arasında neredeyse hiç için Isobel'in son sorunun kendisine yönelik olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Bilmiyorum."

"Ne?" Kadın kaşlarını çatarak telefonu kulağından çekti. "Bir kaza mı geçirdiniz? Ölüm Evresi'ne mi girdin?"

"Şey, evet. Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

İşler iyi gitmiyordu. Yorgundu ve başı çatlayacak gibiydi. Cildi kaşınıyordu ve her şey çok hızlı ilerlediği için bir düşün köşesine gömülüp ağlamak istiyordu. Her şey değişmişti. Geleceği artık kesinleşmişti.

Bir eşi vardı.

Tıpkı annesi gibi.

"Sigma arıyor." Kadın yine telefonla konuşuyor ve Isobel'den uzaklaşıyordu. "Kafası çok karışık görünüyor. Muhtemelen Tether'dır - hiçbir şey hatırlamıyor gibi görünüyor ve

bir kaza geçirmiş gibi görünüyor. Yaralı mısın Sigma?" Tekrar Isobel'e baktı.

Isobel göğsünü ovuşturarak başını salladı.

"Ailesine haber verin," dedi kadın telefonu kapatıp bankın üzerine geri koymadan önce. "Neden göğsünü ovuşturup duruyorsun?" Isobel'in eline kaşlarını çattı. "Yaralı olmadığına emin misin?"

"Evet." Isobel elini bıraktı. "Bazen hastalanıyorum. Çocukken çok hastaneye gitmek zorunda . Kalbim durmuştu. Daha önce de olmuştu."

"Yanınızda kim vardı? Bu arada ben Bayan Gomez. Bu çok heyecan verici. Eğer doğruysa."

"Eğer bu doğruysa?" Isobel ofisten geçip içinde tek kişilik bir yatak ve bazı temel tıbbi ekipmanlar bulunan küçük bir revir odasına götürüldü.

Dizide Ironside Tıp Merkezi'nin "hastane" bölümünü görmüştü ama burası o değildi. Burası daha çok bir sorgu odasıydı.

"Evet." Gomez yatağı okşadı ve onun yavaşça yatağın kenarına bekledi. "Olur böyle şeyler. Düşündüğünden daha sık. İnsanların kafayı taktığı şu lanet bağlantılar."

Isobel'in elleri terlemeye başlamıştı ve onları hızla kalçalarının altına sıkıştırdı.

"Sadece birkaç ay önce mor gözlü bir Beta geldi. Seninki kadar yaratıcı değil." Gomez bir yandan tansiyon aletini çözüp Isobel'in koluna takarken bir yandan da gevezelik ediyordu. Çalışma masasından küçük bir el aynası aldı. Isobel'in burnunun dibine iterek odanın köşesine koydu. " göz at. Bu renk gerçekten bir şey."

Gomez aynayı bir kenara fırlatıp kadının onu dürtmesine ve bir çizelgeye not almasına izin verdiğinde Isobel sadece başını salladı Ta ki kapı çalınana kadar. Önce kamera ekibi içeri girdi, sıkışık odada en iyi pozisyonu bulmaya çalışıyorlardı, arkalarından başka bir kadın girdi. Siyah Sigma yüzüğünün içine akan yumuşak kahverengi gözleri vardı. Isobel'in ...'dan beri gördüğü ilk Sigma'ydı.

Onu düşünme.

Şimdi olmaz.

Annesinin en derin korkusu gerçekleşirken değil.

"Merhaba, Bayan Carter?" Sigma kadın kameraları görmezden geldi ve Gomez'in etrafından dolanarak Isobel'in önünde durdu. Hoş bir gülümsemesi, yumuşak bir yüzü ve kulaklarının arkasında toplanmış düz kahverengi saçları vardı. "Benim adım Annalise Teak. Bağ uzmanıyım. Gözünüze hızlıca bakmamın bir sakıncası var mı?"

Göz. Tekil.

Isobel yine de başını biraz yana çevirerek normal görünen irislerini saklamaya çalıştı. "Tamam."

Teak cebinden küçük siyah bir fener çıkararak, "Acımayacak," diye garanti verdi. "Bu sadece tam olarak bu amaç için tasarlanmış özel bir ışık." Hızlıca parlattı, ışını yere düşürdü ve sonra tekrar parlattı, kendi gözleri de büyüdü. İkinci kez düşürdüğünde tüm tavrı değişti. Meşaleyi bir kenara bıraktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, alnı aşağıya inerken kollarını kavuşturdu. "Eşiniz nerede Bayan Carter? Burada olmalılar."

Isobel kapının yanındaki pozisyonundan Gomez'in ağzının açık kaldığını görebiliyordu ve kameramanın yüzü kameranın arkasından fırlamış, kasketini yukarı kaldırmış, ona bakıyordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum." Isobel kaşlarını çatı, parmaklarını uyluklarının altından çıkarıp kucağında oynattı. "A Koğuştunun arkasındaki dağda yürüyüşe çıktım ve sonra... sanırım bir fırtına çıktı?"

"Ama yaralanmadın değil mi?" Teak, Isobel ve Gomez arasında bir bakış fırlatarak ikisine de bu soruyu sordu.

Isobel dudağını çiğnedi. "Kalbim bazen duruyor" gerekçesi Gomez'de işe yaramıştı çünkü o bir insandı ama Teak bir *Sigma*'ydı. O bunu bilirdi. Isobel'in kalbinin durması için yeteneğini kullanması gerekecekti ve yeteneğini bir insan üzerinde kullanması gerekiyordu, bu da bir insanın onun yakınında olduğunu ima ediyordu.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi onun yerine. "Ama uyandığımda eşim orada değildi."

"Doğaüstü bir saldırı olabilir mi? Dışarıdan yara açmayacak bir şey mi?" Gomez fısıltıyla önerdi ve

Teak'in ağızı hemen kaşlarını çattı.

Gomez, Ironside'dan birini yasadışı bir yeteneğe sahip bir sadakat karşıtı olmakla suçluyordu. Isobel yüzünü buruşturdu.

Tekrar göğsüne. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. *Ama nasıl?*

"Çok hastalanıyorum." Teak'e bakmaya cesaret etti ama gözlerini Teak'in ok şeklindeki çenesinden daha yükseğe kaldıramadı. "Bazen nöbetler geçiriyorum ve gençken kalbim duracak gibi oluyordu."

Teak sessiz kaldı ama kaşlarını çatarak çenesinin etrafındaki deriyi sıkılaştırdı. "Seni hastaneye nakletmemiz gerekiyor. Ölüm Aşaması tam da kulağa geldiği gibi bir şey; uğraşılacak bir şey değil. Görevliler yeni göz renginize uyan öğrenciyi bulmaya çalışırken kalbinizi kontrol etmeli ve hayati belirtilerinizi izlemeliyiz. Senin için sorun olur mu?"

"Bu göz rengine sahip kimseyi tanımıyorum," diye cevap vermeye cesaret eden Isobel, yatağın kenarından kayarak Teak'i takip etti. "Belki de öyle biri yoktur. Belki de bu yüzden orada değillerdi. Belki de bu yüzden benim göz çok garip görünüyor."

"Bu mümkün," diye itiraf etti Teak. "Ama bu seni birkaç gün daha izlememiz için bir neden. Ölüm Aşaması'ndan eşiniz olmadan çıktığınızda herhangi bir olumsuz etki yaşamayacağınızdan emin olmamız gerekiyor."

"EN AZINDAN ARTIK GERÇEK BİR ÜNLÜSÜN," DIYE ŞAKA YAPTI EVE.

Günler sonra, Isobel'in hastane yatağının ucuna tünemiş ve çantasını açarak rastgele bir çikolata zulası ortaya çıkarmıştı. "Daha bir hafta bile olmadı ama film çıktı bile. Henüz görmedim ama Herkes bunun hakkında konuşuyor." Çikolatalardan birini Isobel'e uzattı, diğerinin ambalajını yırtarak açtı ve yatağın ucuna uzandı.

Isobel şaşırمامıştı. Ironside Cumartesi günü bir bölüm yayınlamamış, sadece Pazar günü özel bir çift bölüm yapacaklarını duyurmuştu, bu yüzden bütün gün bundan korkmuştu. Eşinin kim olduğunu gerçekten bilmemesine rağmen

Herkese yalan söylemenin, Alfaların bu işle bir ilgisi yokmuş gibi davranmanın, olay sırasında orada olmadıklarını söylemenin baskısını hala hissediyorum.

kaza oldu.

Yine de gerekliydi. Yabanilik sadece yasadışı bir yetenek değil, aynı zamanda bir ölüm . Eğer biri gerçekte ne olduğunu öğrenirse, bu Theodore ve Moses'ın sonu olurdu - ve diğerleri de

Ayrıca onları bu kadar uzun süre korudukları için muhtemelen anti-sadık olarak yaftalanacaklar. "Eşten haber var mı?" Eve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Hayır." Çikolatayı kemirdi, midesi çalkalanıyordu

huzursuzca. Bazen böyle oluyordu. Mide ağrıları, baş ağrıları, düşük dereceli ateşler. Teak bunun eşinin yanında olmadığı için vücudunun isyan etmesi olduğunu söylemişti ama yanında olması gereken bir eşi yoktu.

"Bağ uzmanı henüz dönmedi mi?" Eve, Isobel'in ruh halini hemen anladı, doğruldu ve gözlerini Isobel'in çizilmiş yüzü.

"Henüz değil." Isobel çikolatayı bir kenara bırakarak içini çekti. "Bugün gelmesi gerekiyordu ama gelemedi. Eşim olmadan yaşamam için bana bir sağlık planı verene kadar buradan çıkmama izin vermiyorlar. Önce yetkililerin onaylaması gerekiyormuş."

Eve içini çekerek dizüstü bilgisayarını çantasından çıkardı ve yatağın ucuna yerleştirdi. Isobel'in yanına oturmak için yatağın üstüne çıktı ve ikisi de dizinin son bölümünü izlemek için sessizleştiler

Ironside Show.

Her şey, Ed Jones ve Jack Ransom'ın ilk kez nispeten sessiz kaldığı yürüyüş yolunda tökezlemesiyle başladı. Onlar bir Her zamanki yorumları yerine arka planda yükselen gerilim dolu müzik kreşendosu. Kameralar onu tıp merkezine kadar takip etti ve bir haber merkezi için geniş bir kontrol merkezi gibi ekranlarla dolu bir odada duran bir Ironside yetkilisine bir eş-bağ olasılığını bildiren ekibin bazı nadir, perde arkası görüntülerini gösterdi.

"?" diye sordu yetkili, ekranlardan uzaklaşıp kulaklığındaki bir düğmeye basarak.

"Sadece bir tane var, efendim. Sigma. Eşinden iz yok. Triyaj hemşiresiyle birlikte."

"Sigma mı?" Birinin masasının üzerine eğilmiş, klavyesine birkaç şey vuruyor, onlar da yoldan ve kameradan . "Onu günlerdir görmüyoruz. İzini bulmaya çalışıyorduk."

Kendisine en yakın ekrandan bir görüntü çekti ve kamera Isobel ile Ashford'u kütüphane binasının tepesindeki çıkıntıda otururken gösterecek şekilde yakınlaştırdı.

"Cian Ashford mu?" diye sordu yetkili. "En son birlikte görüldüğü kişi."

"Hayır, efendim," diye yanıtladı görevli. "Gözleri Alfaların hiçbirisiyle . Kontrol ettiğimiz ilk şey buydu."

Yetkili, "Kesinlikle emin misiniz?" diye sordu.

"Bu çok farklı." Personel boğazını temizledi ve sesini hafifçe alçalttı. "Eğer gerçekse."

Yetkili, "Oraya hemen bir kefalet uzmanı gönderin," diye emir verdi.

Sahne hemen değişti ve kamera ekiplerinin koşturduğu koridorların titrek görüntüsü ile sabit kameraların yukarıdan görüntüsü arasında geçiş yapıldı. Bu görüntü

Yönetim binasındaki bir ofisin kapısındaki plaket.

Annalise Teak - Üstün Yetenekli - Bağ Uzmanı

"Personel arasında Üstün Yetenekliler olduğunu bilmiyordum," dedi Eve sessizce, her zamanki heyecanlı tonu yatışmıştı.

"Belki de bağlanmıştı?" Isobel önerdi.

"Mantıklı olurdu." Eve omuzlarından birini kaldırdı. "Bu insanların asla tam olarak anlayamayacağı bir şey. Sence o da profesörler gibi buraya mı sıkışıp kaldı, yoksa özgür mü?"

Teak ekranda "Eşi ölmüş olabilir," diyerek dikkatleri tekrar bölüme çekti. Kısa bir blazer ceketin içinde omuz silkiyordu, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Böyle bir şey olduğunu duymuştum.

Çapa daha önce Ölüm Aşamasını başlatan aynı kazada ölmüştü. İpin hayatta kalıp kalmayacağını görmek ilginç olacak-"

"Carter," diye araya girdi mürettebattan biri. "Tether Sigma'dır: Carter."

Teak durakladı ve kamera doğrudan kendi Sigma halkasına zum yaparak Teak'ın yüz ifadesini hızla kibar bir maskeye dönüştürme şeklini yakaladı. Ceketinin önünü fırçaladı ve

gölümsemi ve kapıya doğru döndü. "Eğer doğruysa." Kapıyı açtı ve kameralar onu koridorda takip etti. "Carter'ın hayatta kalıp kalmadığını görmek ilginç olacak. Ama o Tether olmayabilir. Ölüm Aşamasına giren o olmayabilir. Çapa olabilir.

Ölüm Aşamasında Bağını kaybetmiş olabilir, bu durumda muhtemelen iyileşecek ve gözü dışında değişmeden yaşamaya devam edecektir."

Eve bir nefes çekti ve Isobel onun yan gözle baktığını hissedebiliyordu ama Isobel sadece kollarını kavuşturup dizüstü bilgisayar ekranına baktı. Artık gerçekten gördüğünden değil. Ekranda kendini izlerken zar zor odaklanabiliyordu: vücut dili kamburlaşmıştı, Ellerini kalçalarının altına sokmuş, bacakları titriyordu. Teak gözündeki değişimin gerçek olduğunu doğruladığı anda Ed ve Jack'in sessizliğinin aniden bozulmasını zar zor fark etti. Geri çekilmek istedi yastıklara gömüldü, gözlerini kapadı ve duyduklarını sildi.

Kilian haklıydı: bir dahaki sefere öldüğünde ölü kalacaktı.

Kendisinin Bağlayıcı olduğundan şüphe duymuyordu. Neredeyse ölüyordu, ama eğer Çapa'sını kaybetmişse... bu serbest düşüşte olduğu anlamına gelmiyor muydu? Ruhü hiçbir şeye bağlı değildi, onu bu dünyaya, hayata bağlayan hiçbir şey yoktu?

Daha bölüm bitmeden kapı açıldı ve Teak içeri girerken iki kız da başlarını kaldırıp programı kapatmak ve yatağın dağınık yüzeyini toplamak için çabaladı.

"Bayan Carter," diye sıcak bir şekilde selamladı, dostça gülümsemesi yüzünü değiştirmişti. Oklu çenesi dışında yumuşak hatlı bir yüzü vardı. Teni koyu maun rengiydi ve pembe bir tonu vardı; kulaklarında birkaç altın halka, burnunda da küçük bir küpe vardı; Isobel'in dikkatini dağıtacak kadar Son kez fark ettim.

Teak ceketini silkti ve yatağın yanına bir sandalye çekti. "Bana aldırmayın." Eve'in odadan çabalarını elinin tersiyle itti. "Sohbet etmeden önce hâlâ tablosunu kontrol etmem gerekiyor."

"Ah." Eve biraz sakinleşti ve Isobel'e geniş gözlerle baktı. "Ben sadece... yarın kahvaltıda önce gelip seni göreceğim?"

Teak ona, "Koridorda bekleyebilirsiniz," diye güvence verdi. "Bayan Carter konuşmamızdan sonra ayrılmakta özgür olacak."

Eve'in yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi ve Isobel tüm vücudunun söndüğünü, içindeki korkunç şüphenin akıp gittiğini hissetti.

Eve eşyalarını toplayıp odadan çıkarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" Teak elindeki çizelgeyi bir kenara bıraktı ve katlanmış kollarını kalçalarının üzerine koyduğu siyah bir klasörün üzerine dayadı.

"Durumunda en ufak bir kötüleşme yok. Daha da güçlenmişsin. Eşinin hâlâ hayatta olduğuna inanıyoruz ama nedense sen öldüğünde orada değillerdi."

"Belki de kaçmışlardır."

"Ironsides'da bile değiller," diye açıkladı Teak, etkilenmiş gibi görünen bir kahkaha atarak. "Yetkililerin tam da bu nedenle bir veri tabanı var. Yeni göz rengin buradaki hiçbir öğrenci ya da profesörle uyuşmuyor."

"P-Profesör?" Isobel bacaklarını göğsüne doğru çekerek kekeleydi.

"Dediğim gibi.." Teak'ın sesi yatıştırıcı bir hal aldı. "Kimseyle eşleşmiyorsun. Uzaktan bir kişiye bağlanan ilk Üstün Yetenekli olabilirsiniz, bu da sizi oldukça anormal kılar. Yetkililer yerleşim yerlerinde arama yapıyor olacak, ama şimdilik Ironsides'a odaklanmalısınız." Klasörden uzaklaştı, çevirdi ve Isobel'in yanındaki yatağın üzerine koydu. "Bu senin sağlık planın. Bağları uzatmak ve yarı oluşmuş bağlar söz konusu olduğunda bildiğimiz tüm olası yan etkileri açıklıyor, ki sende olan da bu. Biz eşini bulana kadar bağını uzatman gerekecek."

"Ya onları bulmak istemiyorsam?" Isobel bacaklarına daha sıkı sarıldı ve zararsız siyah dosyaya bakarken çenesini dizlerinin arasına sıkıştırdı.

Teak kollarını gevşekçe kavuşturarak arkasına yaslandı. Genç görünüyordu,

Birdenbire yüzünde bir sempati parıltısı belirdi. Kelimelerle cevap vermedi ama sessizliğinin aralarında ağır bir şekilde asılı kalmasına izin verdi.

istemedi ama Isobel biliyordu. Başka seçeneği yoktu.

"Eşsiz bir konumdasınız." Teak sonunda tekrar konuştu, ses tonu dikkatliydi. "Baban yüzünden yerleşim yerlerine geri gönderilemezsin -yirmi bir yaşına kadar hâlâ onun ailesinin bir üyesi sayılırsın- ama akademiden uzaklaştırılabilir ve bir araştırma programına kaydedilebilirsin. Bundan hoşlanmayacağınızı garanti ederim. Hiç kamera olmayacak."

Eklemek için garip bir şey gibi görünüyordu. *Hiç kamera olmayacak.* Ama sonra Isobel anladı ve kalbi midesine indi. Ona ne isterlerse yapabileceklerdi. İnsanlar her zaman istediklerini yaparlardı.

"Tamam." Vücudunu gevşemeye zorladı ve dosyayı alıp kucağına götürdü. "Artık gidebilir miyim?"

"Sadece son bir şey." Teak telefonunu çıkararak onu dikkatle izledi. "Düzenli randevular almamız gerekecek. Burada bağınızın sağlığını ve bunun sizi fiziksel ve zihinsel olarak nasıl etkilediğini değerlendirebilecek niteliklere sahip tek kişi benim."

"Sizi nitelikli yapan nedir?" Isobel kendini durduramadan soruyu sordu ve hemen pişman oldu.

Bir kişinin bağlı olup olmadığını sormanın son derece kaba bir davranış olduğunu bilmek için yerleşim yerlerinden gelmiş olması gerekmiyordu ve onun yaptığı da aslında buydu. Ama Teak aldırıyor gibiydi.

İş gömleğinin ipek kollarından birini kıvırdı, boz kahverengi ve gül tozlu bileğini çevirerek tam sağında küçük, siyah bir dövme ortaya çıkardı.

Ön kolunun ortasına.

C.T.

"Eşimin baş harfleri," diye açıkladı. "Bir kaza olmasını beklemek yerine, bağımızı kalıcı bir işaretle tamamlamanın en uygun yolunun bu olduğuna karar verdik."

Isobel dudağını çiğneyerek başını salladı. "Ne zamandır birbirinize bağlısınız?"

"Beş yıl oldu. Burada öğrenciydi. Mezun olduktan ve yerleşim yerime geri döndükten sonra oldu. Ayrıca bazı seanslarımıza da katılacak - bu, yetkililerle oldukça mücadele ettiğim bir şeydi. Ironside'da yaşadıklarınızı yaşamış birinin bakış açısını takdir edebileceğinizi düşündüm, ancak itiraf etmeliyim ki, o hiçbir yerde değildi.

Senin kadar popüler olmaya yakın." Teak'in dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse biraz felaketti."

Eşine olan düşkünlüğü çok açıktı ve bu Isobel'in kafasını hiç de rahatlatmadı.

"Perşembe nasıl?" Teak telefonunun ekranına dokunarak sordu. "Gelecek hafta görüşebiliriz, ondan sonraki Perşembe de bahar tatilinden önceki son gün."

"Kulağa hoş geliyor." Isobel kapıya doğru ilerledi. Kendi alanında yalnız kalmayalı günler olmuştu ve birdenbire O Koşuşu'ndaki küçük, boktan odasına dönüp battaniyesinin altında yere kıvrılmak için yanıp tutuşmaya başladı.

Kafası değildi. Depresyondaydı ve nedenini bulamıyordu. Neredeyse iki yıl boyunca Ironside'a katlanmış, kırıldığını görmelerine izin vermemişti ama şimdi kendini kırılmış hissediyordu ve bunun ne zaman olduğunu anlayamıyordu.

Teak, ona randevularını hatırlatan bir e-posta göndermekle ilgili bir şeyler söyledi ve Isobel, Eve ile birlikte yatakhaneye geri dönmeden önce ona teşekkür etti, ikisi de ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun." Eve onu neşelendirmeye çalıştı. "Bağlanmanın en korkutucu kısmı Ölüm Aşamasıdır ve sen bunu atlattın."

Isobel yüzünü buruşturdu, beyninin geriye atlamasına, bir fihrist gibi anılar arasında gezinmesine, ebeveynlerinin görüntülerini birbirini ardına göstermesine izin vermeyi reddetti. Aralarındaki "bağın". Ona bağ kurmanın en korkutucu kısmı Ölüm Aşaması değildi. Asla mutlu . Onu kullanacak, emip kurutacak ve hayatta olduğunu kanıtlayacak bir artçı şok ya da öldüğünü kanıtlayacak bir cenaze töreni bile olmadan ortadan kaybolana kadar ona hükmedecek bir kişiye bağlanmaktı.

Ironside, her ne kadar korkunç olsa da, o hayattan bir kaçıştı. Babasından bir kaçıştı. Akademideki beş yılını tamamladıktan sonra - artık babasının malı sonra - onun gibi birinin yanına dönme fikri dayanılmazdı.

"Hey!" Eve onun omuzlarını kavradı ve biraz salladı. "Neşelen kızım. Onlar her , şu anda belirsizler. Belirsizlikler için endişelenerek zamanımızı boşa harcamayalım. Bir fırsatçı ol. Bunu *kullan*." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Sakın onların

Kukla. Öylece oturup seninle ne yapacaklarına karar vermelerini bekleme. Ciddiyim. Popülerliğinizi arttırın. Bu gerçekten başarmak için bir fırsat."

Isobel nefesini tutarak yatakhaneye adımını attı, Eve kapıyı onun için açık tuttu ve yanından geçerken sırtını sıvazladı.

"Haklısın." Kısa bir kahkaha atarak nefesini bıraktı. "Genelde öylesin."

"Biliyorum." Eve sırtarak Isobel'e yan yan baktı. "Kahvaltıda strateji toplantısı mı?"

"Tamam." Isobel kıkırdadı ve merdivenleri çıkarken kendini biraz daha hafiflemiş hissetti.

Eve ayrılmadan önce onu kucakladı. "Buradaki öğrencilerin çoğunun şu anda senin yerinde olmak için can atacağını biliyor musun?" diye fısıldadı Isobel'in saçlarına.

"Biliyorum." Isobel diğer kıza minnettarlık duydu ve kendi odasına gitmek için ayrılmadan önce onu her zamankinden daha sıkı sıkı.

Bu minnettarlık onun tekrar dışarı koşmasını engelledi.

Kapıyı dikkatlice kapatıp koridordaki ışığı kestikten sonra tepe lambasını açarak tavandan sarkan düzinelerce ağır balonu aydınlattı. Bir tür koyu sıvıyla doldurulmuş su balonları gibi görünüyordu.

İleri doğru tek bir adım attı ve her şey o anda oldu.

Ayak bileği odanın diğer ucundaki bir tele çarptı ve bir şeyin patlamasına neden oldu. Kalan pencere camlarından biri kırıldı ve birkaç eşya rafından fırladı, balonlar bir anda patladı. Koyu kırmızı sıvı odasının ve kendisinin üzerine yağdı. Orada öylece durdu, titriyordu, dikkati başının yanındaki, boyaya birkaç küçük çivinin gömülü olduğu duvara sabitlenmişti.

Ve sonra hiperventilasyona başladı.

Bacakları büküldü ve göğsü sıkışıp daralarak kendini kaygan zemine sıkıştırdı. Arkasındaki kapı açıldı ve yumuşak bir lanet sesi duyuldu.

"Yüce Tanrım." Kilian onun önünde belirdi, elleriyle omuzlarını kavrayarak onu yukarı çekti. "Bu kan mı? Bunlardan herhangi biri senin kanın mı?"

Cevap verecek kelimeleri bulamadı.

Kitaplığından bir şey kaptı ve onunla onu silmeye başladı, hareketleri ona her zaman gösterdiği özen ve yumuşaklıktan yoksundu. "Isobel?"

Boğuluyormuş gibi hissetti.

"Lanet olsun." Onu silmeye çalışmaktan vazgeçti ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Onu göğsüne yasladı.

Kapıya doğru geri adım attı ve koridora önce ayakkabılarını tekmeledi.

"Hayır." Sesini buldu ve adamın göğsünü iterek mücadele etmeye başladı. "Kameralar."

"Biz görünmeziz," diye bilgilendirdi onu, sesi soğuktu.

Çırpınmayı bıraktı, kendi hırıltılı nefes alışını dinledi. "Yaralandın mı?" diye sordu, banyoya doğru ilerlerken. Orada Koridorda hiç öğrenci yoktu ama kameralar için fısıldadı.

Vücudunu kontrol etmeye çalıştı ama her yeri uyuşmuştu. "Hiç sanmıyorum. Beni yere bırakabilirsin."

Onu görmezden geldi, bir Omega kızı banyodan çıkana kadar duvarın yanında bekledi ve sonra ayağıyla kapıyı yakalayıp içeri girdi. Kızı doğruca duş odasına götürdü ve kapıyı kilitledikten sonra bir havlu alıp duş ve banyodan ayrı duran kanatlı bir koltuğun taburesinin üzerine attı. Onu havlunun üzerine yatırdı ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını istedi, ardından fayans kaplı duş kabinine girerek suyu sonuna kadar açtı ve odayı rahat bir beyaz gürültü uğultusuyla doldurdu. Tekrar kızın yanına geldi ve yüzüne yaklaştı.

"Kımıldama," diye fısıldadı odadan çıkmadan önce.

Isobel kapıya baktı, duşun gürültüsünün başka birinin girmesini engellemeye yeteceğini umuyordu. Geri döndüğünde elinde tuvalet çantasını tutuyordu ve ona elini uzatmadan önce çantayı yere bıraktı.

Adamın eline gözlerini kırptırdı, zihni öpüşmelerine geri döndü, sonra da bu anıyı hızla zihninden uzaklaştırdı. Yardım etmek için oradaydı. Belki duyguları biraz karışmıştı -Kilian'a benzeyen biri karşısında kafasının *karışmaması* imkânsızdı- ama bu duygularının karıştığı anlamına gelmiyordu. O güvendeydi.

Elini onun elinin içine koydu ve adamın kendisini sessizce yukarı çekmesine ve buharın etraflarında kıvrıldığı duşa girmesine izin verdi. Adam onu spreyin altına sokarken hiçbir şey söylemedi, elleri yüzünü kavradı, elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi, o da gözlerini kapatıp yüzünü suya doğru eğmesine izin verdi. Nefes almak için spreyden çıktığında, adam onu o kadar dikkatli ve yoğun bir şekilde inceliyordu ki kalbi tekledi.

Tuvalet çantasını karıştırmak için duştan çıktı ve geri döndüğünde kendini çok ıslak, çok ciddi bir Alfa ile karşı karşıya buldu. Yüzü sert çizgiler halinde gerilmiş, çenesi sıkılmış, solgun gözlerinin etrafında küçük çizgiler oluşmuştu. Üzerinde sadece eskimiş, solmuş pişmiş toprak rengi bir atlet ve düz siyah bir pantolon vardı - ince, polyester, büzgülü bir pantolon. Aslında, o vücudunun güzel, aerodinamik kaslarını gizlemek için yeterince giymiyordu. Islak malzeme şimdi ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı.

"Neden bu kadar formdasın?" diye mırıldandı. Görünüşe göre çok sessizdi, çünkü bir elinde şampuan, diğerinde saç kremi olan meraklı bir kaş kaldırdı.

"Hmm?" diye sordu alçak sesle.

"Egzersiz için ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Başını tekrar geriye yatırdı ve parmaklarını kafa derisinde gezdirdi, yüzündeki odaklanmış ifade geri gelmişti. Tırnak arıyordu. Kadın ürperdi ve adamın gözleri hemen onunkilere kaydı.

Adamın göğsü onunkine o kadar yakındı ki, derin bir nefes aldığı anda göğsünün genişlediğini hissedebiliyordu.

"Dans," diye itiraf etti.

"Ne?" Gözlerini kırptırarak ona baktı. "Ama-"

"Özel olarak." Saç derisini kontrol etmeyi bitirdi ve avucuna şampuan sıkmak için eğildi.

"Bir bok yok mu?" Dudakları küçük bir kaş çatma hareketine dönüştü ve gözleri hareketi takip etmek için eğildi, göğsü tekrar onunkine doğru genişlerken orada sabitlendi.

Şampuanı saçlarına masaj yaparak uyguladı, yavaşça hareket etti ve kafa derisine camdan yapılmış gibi davrandı. "Onlara her şeyi göstermemek bir taktiktir," dedi ona sessizce, sesi o kadar ince bir şekilde uyarı taşıyordu ki, bunu kasıtlı olarak yaptığından bile emin değildi. "İkon yolunda olmayabilirsin ama bu geri kalanımızın oyunu oynamadığı anlamına gelmez."

Başını eğdi ama sonra ayaklarından akıp giden kırmızıya çalan suyu görünce tekrar titremeye başladı. Vücudu kilitlendi ve Kilian onun çenesini yakalayarak bakışlarını nazikçe kendi gözlerine çevirdi.

"Sadece bana odaklan." Sesi kısık, ifadesi nazikti. "Herhangi bir kesiğin varmış gibi görünmüyor ama tekrar kontrol edeceğim."

Saçlarını yıkarken ona baktı ve gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından çekerek onu düz siyah bir sütyen ve şortla bırakırken bakmaya devam etti. Onu sıkmadan önce yıkayıp temizledi. ve havlu birine astı. Geri döndüğünde çenesi daha da gergindi, elleri dikkatle boynunda, omuzlarında ve kollarında geziniyordu. Elleri karnına yerleşmeden hemen önce gözlerini sadece bir kez onunkilere çevirdi. Parmakları önce kadının teninde kelekler gibi uçtu ve kanı ovalamaya başlamadan önce herhangi bir yara olup olmadığını araştırdı.

Ona dokunması korkunçtu. Korkunçtu çünkü adamın dışarıdaki elleri kadının içindeki bir şeyle bağlantılı gibiydi. Parmaklarının ucundaki her fırça ve sıyrık karnını sıkıştırıyor, karnının derinliklerinde bir yerlerden garip, karıncalı hisler fişkırıyordu. Adamın bunu hissedebileceğinden endişeleniyordu ama onun ifadesi hiç değişmedi. Annesinden görmediği sürece, hayatında pek fazla nezaket görmemişti. Bunu Kilian'dan almak uyuşturucu gibiydi ve onu tamamen sarhoş etmişti.

"Bunu yapıyor olman biraz garip değil mi?" diye sordu, tam da adam göğsünün üzerinde kelek dokunuşlarına başladığında, sütyeninin üzerindeki deriyi izleyerek göğsünün içindeki çılgın organı harekete geçirdiğinde

taklalar atıyordu. Etinin onun dokunuşunun altında hafifçe dalgalanmasından büyülenmişti.

Durakladı, ama sadece bir saniyeliğine. "Seninle arkadaş olmasına izin verilen tek kişi Theo mu?"

"Theo beni yıkamıyor."

"Onun kaybı." Kilian'dudakları kıpırdadı, odasında belirlediğinden beri yüz ifadesinde ilk kez bir yumuşama görmüştü.

"Bekle." Gözlerini kısarak ona baktı, tamamen dikkati dağılmıştı. "Neden benim odamdaydın? Tıp merkezinden taburcu olacağımı nereden biliyordun?"

Dudağını çiğnedi, elleri kalçalarını kavramak ve onu döndürmek için düştü. Parmakları omuzlarının arkasında gezinirken cevap vermesi birkaç dakika sürdü. Derisindeki kanı ovmaya başladığında parmakları biraz daha sertleşti, neredeyse masaj yapar gibi. Kadın sessiz bir inilti çıkardı ve adama doğru geriye doğru sarktı. Başı onunkinin yanına düştü, sesi fısıltıya dönüşerek boğuk bir hal aldı.

"İyi misin, bebeğim?"

"Evet." Gözlerini kapadı ve adamın parmaklarının kaslarını nasıl çalıştırdığına odaklandı. "Eve döndüğümde her hafta masaj yaptırırdım. Babam, antrenmanları aksatmama izin verilmediği için sakatlanmayı göze alamayacağımı söylerdi."

"Baban gergin biriydi." Parmakları kadının omuzlarından aşağı kaydı. "Ama karşılığını . Sanki bunun için doğmuşsun gibi dans ediyorsun. Kıçına dokunacağım."

"Uyarın için teşekkürler." Neredeyse gülecekti. Adamın sesi çok ciddiye.

Ama sonra şortunu indirdi, elleriyle belini kavrayarak onu kaldırdı, tekmeledi ve tekrar yere bıraktı. Artık gerçekten gülmek istemiyordu, özellikle de adam kelebek dokunuşlarını atlayıp avuçlarını kıç yanaklarının şişliğinde gezdirdiğinde. Su, adamın kızın yaralanmadığını görmesine yetecek kadar kanı temizlemiş olmalıydı ve kız, adamın ona söylediğinden beri ilk kez kendine baktı ona odaklandı. Duş suyu artık kırmızı akmıyordu, ancak bacaklarının bazı yerleri hâlâ lekeliydi.

Adam arkasında diz çöküp önce uyluklarını, sonra da baldırlarını sıkıca ovarken midesi sıkışmıştı. Tüm kanı yıkadı ve sonra ayağa kalktı, onu tekrar döndürdü, gözleri kaçırmış olabileceği herhangi bir leke için cildini katalogladı.

Kendini ikinci kez sorgulamadan önce kollarını hızla onun boynuna doladı ve köprücük kemiğinin derisine doğru mırıldandı.

"Teşekkür ."

Kalçalarını yakalayarak onu birkaç santim uzakta tuttu, ama kızın kendini vücudunun ön tarafına yapıştırmaya çalışmadığını fark ettiğinde rahatladı, kolları onu kucakladı ve göğsüne sarıldı onunkine yakın.

Konuşmuyordu ve bu Kilian için biraz garipti. "Hâlâ cevap vermedin," diye suçladı, onun cevap verdiğini fark edince. onu sorusundan başarıyla uzaklaştırdı. Adamın temkinli sarı-yeşil gözleriyle karşılaşmak için geri çekildi. "Neden benim odama geldin?"

"Gözetim odasının içinde bağlantılarımız var. Kalen'e serbest bırakıldığınızı söylediler."

"Ve sana söyledi mi?"

Kilian dudaklarını birbirine doladı. "Tam olarak değil." Kadının etrafından dolanıp muslukları kapattı ve başını kadının kulağına yaklaştırarak, "Casusluk yapıyordum," diye fısıldadı.

Soyunma bölümünden kabarık bornozlardan birini aldı ve sonra geri dönüp ona sardı. "Bu gece o odada kalamazsın."

"Biliyorum." Bir gülümseme yaratmayı başardı. "Gidip Eve'in odasında uyuyacağım."

Ona baktı, ciddi ifadesi yüz hatlarını hâlâ rehin tutuyordu, garip bir duygu yumağı ondan yayılıyor ve kendi göğsüne çarpıyordu. Kaşlarını çattı, ama tam o sırada

Ne olduğunu anlamak için ona odaklandığında, ifadesindeki karanlık kalktı, dudaklarının köşeleri kalkarken bile tanıdık bir nezaket yerini aldı, ağzının kıvrımı tanıdık ve kurnazdı.

"Sana bunu bir sır olarak saklamamı söyledim." Sesini alçak tuttu. "Ama Theo'nun senin tek Alfa aşığın olmadığını bilmesi ona iyi gelebilir."

"Sana aşık falan değilim, seni aptal," diye alay ederek kabarık bornozunu sıktı.

"Ama Theo'ya aşıksın, değil mi?" Alaycı tonu değişmemişti ama gözleri çeliği kesecek kadar keskindi ve Kilian'dan böyle bir şey görmeye alışık değildi.

Kıskanıyor muydu? Theodore'dan hoşlanıyor muydu?

"Biz arkadaşız." Soyunma odasında her zaman bulunan pelüş terliklerden bir çift aradı.

"Siz bozuk plak gibisiniz, işte siz busunuz." Kilian cüppesinin yakasından tutarak onu yukarı çekti ve kendisine bakmaya zorladı. "Sen iyi misin? Seni bırakıp gitmek içime sinmiyor."

"Senin babam olmadığın konusunda anlaştığımız tartışmayı hatırlıyor musun?"

"Bu, iç çamaşırlarını katladıktan, saçlarını taradıktan ya da seni yıkadıktan sonra mı oldu?"

Isobel kahkahayı patlatmamak için dudağını sertçe ısırды, ama yine de yüksek bir ses çıktı ve ikisi de durakladı, duş odasının kapısından dinlemeye çalışırken başları eğildi.

"Seni dışarı kadar takip etmem gerek," diye fısıldadı, dikkatini ona geri vererek. "Başka bir şey olursa bana ya da Theo'ya mesaj atacağına söz ver."

"Tamam." Bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu.

beni götür

ISOBEL, KILIAN GITTİKTEN SONRA ODASINA DÖNDÜ. ONU GERİ ALDI siyah klasörünü ve çantasını -her ikisi de artık kanla kaplıydı- ve rafında tavandan gelen tufandan kaçmayı başarmış giysilerini aradı. Üzerini çabucak değiştirdikten ve çantasındaki eşyaları bulabildiği tek temiz çantaya yerleştirdikten sonra yataktan ayrıldı.

Saat neredeyse gece yarısıydı ve yollar sessizdi, sadece fitness merkezinin yakınındaki birkaç ışık yanıyordu. Kütüphaneye doğru yürüdü, giriş kartını okuttu ve en üst kata tırmandı, duruşu gerginlikten kaskatı kesilmişti. Yol boyunca boynu karıncalanmış, kollarındaki tüyler diken diken olmuştu ama kaç kez arkasını döndüyse de kimse onu takip etmiyordu. Tedirginlik hissi masasının arkasındaki sandalyeye oturana kadar onu terk etmedi.

Dosyayı açıp ilk sayfayı taramadan önce elinden geldiğince temizledi. Bu, dönemin son haftası için bir programdı ve derslerden muaf tutulduğunu söylüyordu

Bahar tatilinin başladığı Cuma gününe kadar antrenman odalarındaki dans seansları devam etti.

Sadece bu da değil, özel dersler de eklenmişti. Çarşamba günü Kalen West ile bir ders vardı.

Özel Piyano Dersi.

Arkasına yaslandı, küçük zaman bloğuna baktı, kaşları havaya kalktı, ağzı şok içinde açıldı. Bir *Alfa* profesörü bir *Sigma*'ya özel ders vermeyi kabul mü etmişti? Henüz üçüncü yılında bile değildi. Teak ciddi bir torpil yapmış olmalıydı... ve Isobel keşke

yoktu. West sadece korkutucu değildi, aynı zamanda Icon pistiyle de ilgilenmiyordu. Bu oyuna kazanmak için girmemişti. Yaz tatilinden önce popülerlik puanlarına ihtiyacı vardı ve özel dersler nadiren filme alınırdı - en azından yetkililer yaya ekipler göndermeye karar verene kadar. Özel dersler, İkon parkurundaki kişilerin akıl hocalarıyla birlikte özel projeler üzerinde çalışmaları içindi ve ancak hazır olduklarında halka açıklanırlardı.

West'ten özel ders almaya kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Diğer yeni ekleme, ikinci ders saatinin yerini alan küçük bir grup oturumuydu, ancak profesör veya konu listelenmemişti. Sadece yeri yazıyordu.

Bir sonraki sayfada Teak'ten gelen ve zaman çizelgesindeki değişiklikleri açıklayan bir not vardı.

Bayan Carter,

Yeni yarı-bağlı statünüze alışmanız için size biraz zaman tanımak amacıyla dönemin son haftası için programınızı temizlemeyi başardım. Birkaç istisna var, yani Profesör West ile özel dersler ve grup oturumu.

Geçici bir miktar popülerlik puanıyla (ki bu puanları biriktireceğinizden eminim) A Koşuşu'na taşınmak için Yetkililerle yaptığınız anlaşmadan haberdar olduktan sonra, Alfa profesörlerinin izini sürdüm ve onlardan seni özel ders programlarına eklemeyi düşünüyorlar. Gelecek yıl orada yaşayacağınıza inandığım için onların radarında olduğunuzdan emin için daha çok bir formaliteydi.

Şaşırtıcı bir şekilde Profesör West de aynı fikirdeydi.

Anladığınızdan eminim ki bu nadir bir fırsat ve Alfalar'dan çok büyük bir güven oyu. Eğer sizi aralarına kabul ederlerse. bundan büyük fayda göreceğinizi söylemeye gerek yok. Ironside'da bir Sigma olarak gördüğünüz ilgi nedeniyle diğer rütbelerin yakında sizi hedef almaya başlamasından korkuyorum.

Isobel homurdandı ve dosyayı yere bırakırken gözlerini ovuşturdu. Teak'in hiçbir fikri yoktu.

Sönük hissi omuzlarına yerleşmeden silkindi, sandalyesini geriye itti ve üst kattaki ışıkları kapattı. Karanlıkta masasına döndü ve masanın altına girdi.

Tozluydu. Sıkıştı.
Güvenliydi.

, BOĞAZINDA BİR NEFES VE

Yüzünden aşağı akan kanı hatırlıyordu ama gördüğü şey kırmızıya bulanmış odası değildi. Uzun boylu bir çocuktü.

Sandalyesinin arkasındaki duvara yaslanmış, başı geriye eğik, gözleri kapalı. Gözlerini kırptırdı ama Theodore'a bakarken hareket etmeye cesaret edemedi.

Adamın kalçasının yanında bir paket kahve fincanı duruyordu ve kadın gözlerini, her nasılsa bir şekilde üzerinde durmayı başaran siyah pantolonun üzerinde gezdirdi.

Kalçalarının ne kadar kaslı ve sıkı olduğunu elindeki ikinci fincana göstererek tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. Uzun, koyu kirpikleri keskin yanaklarının tozunu alıyordu, yüzünün sert çizgileri ve açıları uyurken bile bir şekilde hâlâ gergin, gerilim doluydu. Dikkatlice ayağa kalktı, ama onun yanına doğru kayar kaymaz, devrilen kahve fincanını kurtarmak için uzandığında, gözleri fıldır fıldır açıldı, hemen odaklandı, göz bebekleri genişledi ve daraldı.

"İlly." Sesi boğuktu. Fincanını yere bıraktı ve gerindi. Uzuvarı, yüzünü buruştururken bir şeyler çatırdadı. Sonra da diğer bardağı ona uzattı.

"Beni burada nasıl buldun?" diye sordu, hâlâ sıcak olan sıvıyı yudumlarırken. Acılık dilinin arkasına vurur vurmaz, sıcaklığını kaybetmeden önce hepsini tüketmek için açgözlülükle daha hızlı içmeye başladı. "Tanrım, buna ihtiyacım vardı," diye inledi. "Teşekkürler."

Kaşlarının zarif, kemerli şekli aşağı doğru eğilerek onu izledi. "Seni bulmak o kadar da zor değil. Neden masanın altındaydın?"

"O Koğuşu'nda küçük bir olay yaşadım." Kahvesinden birkaç yudum daha aldı ve sonra konuyu değiştirmeye çalıştı. "Beni gördüğüne pek sevinmiş benzemiyorsun."

Yüzü anında yumuşadı, kollarından birini sarılmak ister gibi uzattı. " dilerim. Seni hastanede görmeye gelemediğim için üzgünüm."

"Sorun yok." Ona doğru diz çökerek yürüdü ve sonra beceriksizce eğilerek sarıldı. Ona her gün mesaj atıyordu ama neden onu görmeye gelmediğini hiç açıklamamıştı. Kendisine sahte bir kız arkadaş bulmasının nedeninin de aynı olduğunu düşündü. Dikkatleri başka yöne çekmek için.

Kız ona doğru eğilirken adam sırtını sıvazladı ve kız onun da kendisiyle aynı anda nefes aldığını, ikisinin de nefeslerini tuttuğunu hissedebiliyordu ama sonra adam aniden ayağa kalktı ve kızı da kendisiyle birlikte yukarı çekti. Kadın irkildi, bir eliyle tutarken diğer eliyle de adamın gömleğini avuçladı. Adam kıkırdadı ve çantasını karıştırmadan önce onu yere .

"Bana sarılman her ne kadar hoşuma gitse de, grup seansımıza geç kaldık," dedi onu süzerek. Yüz ifadesi bir an için değişti ve fırtınalı gözlerinde kısa bir karanlık parıltısı belirdi. "Ne oldu?"

"Hangi grup seansı?" Onun sorusunu duymazdan gelmeye çalışarak, içinde yeni programının bulunduğu siyah klasörü almak için masasına geri döndü.

"Özel küçük grup seansı," diye cevap verdi, dosyasına bakarak. "İkinci derste hepimizin bir dersi var. Az önce kulübe davet edildiniz."

"Biz mi?" diye sordu onu merdivenlere doğru çekerken. "Ne kulübü?"

"Diğer Alph-"

Topuklarını yere vurarak ikisini de kısa süre yukarı çekti. Adam ona tekrar baktı, kaşları aşağıya doğru indi. "Sorun yok. Sana bir şey yapmayacaklar."

"Beni kulüplerinde *istemiyorlar!*" diye ısrar etti, kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından neredeyse tıslayarak çıkıyordu.

"Seni kim istemiyor ki?" Dudakları bir sırıtışa dönüşüyordu ama buna karşı koymayı başardı. "Ben mi? Kilian mı?"

"Moses," diye ekledi ses tonunu bozmadan, kollarını kavuşturarak.

"Ashford?"

Niko? Spade? Reed? *Sato? Diğerleri?*"

Theodore elini sallayarak keskin bir nefes verdi. "Onları hiç duymadım. Gabriel sana o bağlantıları aldı, değil mi?" Theodore onu tekrar merdivenlere doğru yürütmeyi başardı. "Ve Elijah da kapına sensör yerleştirdi."

"Bekle, ne? Reed kapıma sensör mü koydu? Bu da ne demek oluyor?" Bir kez daha durdu ve Theodore'la yüzleşmek için arkasını döndü,

dikkatini hızla saatine çevirdi.

"Gerçekten geç kalacağız." Yanaklarına hafif bir renk gelmişti.

"Ne sensörü?" Kollarını kavuşturdu.

"Kameranın yeterli olmayabileceğini düşündü." Theodore hafifçe omuz silkti ama onun bakışlarına karşılık verişinde ihtiyat vardı. "Biri kapınızı kullandığında kamera görüntüsünü telefonuna getirecek bir sensör kurdu. Kilian bu yüzden odanıza doğru geliyordu. Sen oraya varmadan önce kan tuzağını kaldıracaktı. Hiçbirimiz dün gece serbest bırakılacağını beklemiyorduk."

"Kilian bana bunu söylemedi."

"Bunu size söylemememiz gerekiyordu."

"Tuzağı kimin kurduğunu gördüler mi?"

"Hayır." Bu kelime neredeyse hırıltılı bir şekilde söyleniyordu.

"Birisini odayı karanlıkla doldurdu ve sonra kamerayı kurarken üzerini örttü. Elijah, sen hastanede güvende olduğun için bize neler olduğunu anlatmak için görüş mesafesinin tekrar açılmasını bekledi."

Sersemlemişti ama Theodore onu harekete geçirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Daha büyük olan eli onunkine dolandı ve onu merdivenlerden aşağı sürükleyerek kütüphaneden çıkardı, geç kaldığı için ceza almadığında ona teşekkür edeceğine dair bir şeyler mırıldandı. Sınıfa doğru yürürlerken kız sessizdi, Dışarı çıkar çıkmaz elini onunkinden kurtardı ama kolu onun yerine omuzlarına indi ve onu yönlendirirken hızlı adımlarını sürdürdü.

Yolun yarısında, ona bir protein bar getirdiğini hatırlar gibi oldu ve onu boş kahve fincanıyla değiştirdi.

Onu girişe doğru çekmeden önce spor salonunun dışındaki bir çöp kutusuna attı.

"Çabuk ye," diye teşvik etti. "Mikki sana pek iyi davranmayacak."

"*Profesör Easton* mı?" diye ağzından kaçırdı, ilk lokmada boğuldu. aceleyle ısıırıp koparmıştı.

"Bu doğru." Theodore ona alaycı bir bakış attı. "Grup seansımız senin yeni ikinci dersin. Alfalarla birlikte yaşamak mı istiyorsun? Bize ayak uydurmayı öğrenmen gerekecek."

"Asla ayak uyduramayacağım," diye içinden, sinirlerini yatıştırmak için protein barını yırttı. Tadı berbattı. Bu sağlıklı barlardan biriydi, onun tercih ettiği "şeker dolu ve sağlıklı gibi görünen" barlardan değil. Yine de Theodore'un onunki gibi kasları varken besleyici seçeneği tercih etmesi mantıklıydı. "Grup seansı neden burada?" Koridorun aşağısına baktı.

"Mikki işleri biraz farklı yapıyor," diye yanıtladı ve onu merkezden spor salonlarına doğru yönlendirdi.

Kız, adamın karmakarışık siyah başının arkasına baktı ve acaba O ağır sözler bir söz müydü yoksa bir uyarı mı? Ağzındaki protein çubuğu küle döndü ve Theodore bir kapının önünde durup üç kez vurmadan hemen önce kalanını hızla dışarı fırlattı.

Saatini kontrol eden Easton'ın sinirli yüzüne açıldı. "İki dakika geciktin," diye homurdandı, yaralı yüzündeki zoraki nezaketin tüm izleri kaybolmuştu. Theodore'a el sallayarak geri çekildi ve sonra benekli siyah gözlerini ona dikerek, yara izinin kestiği kaşlarını çattı. "Zor bir gece miydi Carter?"

Hepsi biliyor muydu? Omuzlarını dikleştirerek adamın yanından geçip odaya girdi. "Hayır, Profesör. Günaydın."

"İşte." Yüzünün önünde bir çanta sallandırdı. "Hazırlıklı olacağını düşünmemiştim ve zaman kaybetmeyi sevmem. Koşu bantlarının arkasında bir tuvalet var. Çabuk üstünü değiştir."

Çantayı ondan alırken elleri titriyordu, kendi parmaklarını onunkilerin arasından geçirirken yanlışlıkla parmaklarına dokunmamaya dikkat ediyordu.

kolu. Geri çekildi ve odanın arka tarafındaki bir kapıyı işaret etti. Geniş bir esneme alanı, en az beş koşu bandı ve iki duvar aynası olan tam bir spor salonuydu... ve her

Profesör West dışında Alfaların tek bir tanesi bile oradaydı.

Geriniyorlardı, Theodore Kilian ile sohbet ederken o da gözlerini ondan ayırmadı. Diğerlerinin de ona baktığını hissetti. Değerlendiriyor, dikkatli, tetikte. Onu aralarına davet etme konusunda emin değillerdi.

ama kapıyı biraz . Bu da demek oluyor ki yurtlarında bir oda bulmayı başaracağını düşünüyordu. Bu onu kabul edecekleri anlamına gelmiyordu ama bu ihtimali ciddiye alıyorlardı. Artan popülaritesine duydukları güven karşısında gurur mu duymalıydı yoksa dikkatli planları karşısında dehşete mi kapılmalıydı bilemiyordu.

Başını eğdi ve aceleyle banyoya gitti, telaşından hiçbir ekipmana takılmamaya çalıştı. Omegalar onu Alfaların yarısı kadar korkutmuyordu, ama Alfalar -Eve dışında- onu korkutmak için en ufak bir çaba gösteren tek kişilerdi. Biraz da onu. Odasını çivi bombaları ve kan dolu su balonlarıyla donatmıyorlardı.

Ama ondan ne yapmasını istiyorlardı? Daha iyi olmasını mı? Onları utandırmamasını mı?

Easton'ın ona verdiği çantanın içindekileri silkeledi ve yepyeni spor şortu, spor sütyeni ve bol gömleğe gözlerini kırıştıtararak baktı. Çorapları ve spor ayakkabıları da vardı ve olabildiğince çabuk üstünü değiştirdi.

Saçlarını hızla at kuyruğu yaparken aynada kaşlarını kendine baktı. Her şey mükemmel bir şekilde uyuyordu.

ayakkabı ve sütyen numarası. Rahatsız ediciydi. Theodore'a sormuş muydu? Resmi kayıtlarına bakmış mıydı? Sütyen ölçüsü resmi kayıtlarında var mıydı?

Kayıtlar mı? Neredeyse kesinlikle. Bunu onu tanıdığı için mi yaptı? giysileri kana mı bulanmış? Nasıl bakarsa baksın, bu rahatsız ediciydi.

Spor salonuna girer girmez bir ses duvarıyla karşılaştı. Niko, Theodore, Kilian, Spade ve Reed koşu bandında koşuyorlardı. Hayır... *koşuyorlardı*. Ona en yakın olan Niko, yanından geçerken hızlıca ona baktı, çarpıcı gözleri boştu, ela ve yeşilin karışımı soğuk, duygulardan arınmıştı. Dalgalı, ağarmış saçlarını topuz yapmıştı ama çoğu alnına dökülmüş, ondan uzaklaştığında gözlerini kapatmıştı. Hafif bir ter tabakası karamel tenini çoktan kaplamıştı, nefesi gürültülüydü. *Her şey gürültülüydü*.

Ashford, Sato ve Moses aynalı duvarlardan birinin önünde sıra sıra dizilmiş, tavandan sarkan gözyaşı damlası boks torbalarını ritmik bir şekilde yumrukluyorlardı.

"Davet edildiğim için minnettarım ama bu ne tür bir ders?" diye sordu Easton'la odanın ortasında buluşarak.

Adam kızın kıyafetine bakıyordu, kara kaşları , ta ki kızın şortunun eteğini bulana kadar.

Gömleğinin altından. Alnı hafifçe düzleşti ve kollarını kavuşturarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Belki de gömlek çok büyüktü. Pantolon giymemiş gibi görünüyordu. Daha belirgin hale getirmek için gömleğin bir kısmını şortunun içine soktu.

"Senin için mi? Bu bir şan dersi," dedi ona.

Gülmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

"Niko!" diye bağırdı. "Bir çantaya geç."

Niko koşu bandından atladı, boks torbalarına doğru ilerlerken ona boş bir bakış daha attı, bir eldiven seti aldı ve gözünü bile kırpmadan diğer antrenmana daldı.

Easton serbest bırakılan koşu bandına el sallayarak, "," diye teklif etti.

Yutkundu ve makineye doğru adım attı. Spade onun yanında adım atmaya devam etti ve Easton hemen düğmelere basmaya başladı.

"Bu bir ısınma turu," dedi ona. "Amaç kendini öldürmek değil. Bana ne zaman duracağımı söyle."

Birden bacakları önce koşturaya, sonra da koşturaya başladı. "S- Dur," diye yalvardı adamın ayarladığı hızı korumanın zorluğunu hissederken. Adam uzaklaşmadan önce hızını bir kademe düşürdü.

Onlar sessizlik içinde koşturken, Kilian ara sıra Theodore'a bir şeyler mırıldanırken, Spade kulaklığından müzik çalarken herkesi görmezden gelirken aynadaki diğerlerine bakmamaya çalıştı. Makinesi on dakika sınırına ulaştığında Easton hepsine durmaları için seslendi Theodore'un ona attığı güneşli sırtıştan etkilenererek diğerlerini odanın hasırlarla kaplı bölümüne kadar takip etti.

İçinden bir ses bu jestten etkilendi ve onun yaptığı esneme hareketlerini taklit ederken kendisini onun yanına yönlendirdi. Adam her yer değiştirdiğinde ve kız da onu taklit ettiğinde, adamın gülümsemesi biraz daha neşeli bir hal alıyordu.

"Doğru." Easton başlarında durmuş, telefonuna bakıyordu. "Gevşek hissediyor musun? Sıcak hissediyor musun?"

"Sato homurdandı ve sanki birinin üzerine atlamaya hazırlanıyormuş gibi olduğu yerde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Reed, "Ayrıca sıcak," diye ekledi ve birkaçının kıkırdamasına neden oldu.

"Şarkı söyleyebilir misin, Isobel?"

Easton'ın ani sorusu -ve ona doğru yönelen tüm dikkatler- onu olduğu yerde dondurmuştu. Adamın gerçekten de şan dersi konusunda alaycı davrandığını düşünmüştü.

"Hayır. Evet. . İyi değil."

"Sadece birini seçebilseydin?" Hâlâ telefonuna bakıyordu, sesindeki ton biraz sabırsızdı.

"İyi değil, Profesör."

Telefonunu elinden bıraktı, kollarını kavuşturdu. "Dünyanın en pahalı sanat akademisindesin ve dünyanın en ünlü reality *ya da* yetenek programındasın. Braun Carter'ın kızı olduğundan bahsetmiyorum bile. Yani... Buna inanmakta zorlanıyorum. Bir ikonun kızı olsan bile, bunun fotoğrafını çekmene izin vermezlerdi. yapabildiklerinden etkilenmedikleri sürece. Göster bana. Bir şeyler söyle."

Aklı hemen ilk yılına, onu piyanonun başına oturtup sınıf için çalmaya zorlayan profesöre ve parmaklarının hareket etmeyi nasıl reddettiğine gitti. Öğrenciler onu hemen ümitsiz vaka olarak görmüşlerdi ve bu hatayı Alfalarla tekrarlamayı göze alamazdı. A Koğuştaki onun tek kaçış yeri idi. Kendilerini utandıracağını düşünürlerse, içeri girmesine izin vermemenin bir yolunu bulabilirlerdi. Yüzündeki sabırsız ifadeyi fark etti Easton'ın yüzüne baktı ve aklına gelen ilk şarkıya hızla , başlamak için ağzını açtı ama başı çoktan titremeye başlamıştı.

"Hayır, hayır. Ayağa kalk."

Yüzü kızararak ayağa kalktı ve Theodore ile Moses'ın arasından geçerek Easton'ın önünde, tam da onun işaret ettiği yerde durdu. Easton tatmin olmuş görüldüğünde başladı. Sesi hemen çatallaştı ama gözlerini kapadı ve donup kalmadan önce bitirmeye kararlı bir şekilde hepsini engelledi.

Annesinin söylediği eski bir yerleşim yeri şarkısıydı ve sözler dudaklarından doğal bir şekilde geçerken annesinin yumuşak sesini düşünmeye başladı. Annesinin küvetin üzerine eğilmiş, suyu test ettiğini görerek rahatladı. Su ısıtıcısını kaynatıyorum. Bir şeyler karıştırırken

ocakta. Dairenin etrafındaki eğrelti otlarını sulamak. Geceleri balkonda durup aşağıya, aşağıya, aşağıya bakarken ipek bornozu dalgalanıyordu.

*Beni her şeyin başladığı yere, kum
denizlerine ve güneşin öptüğü
topraklara geri götür,
Buraya gömülmeden önce eve götür.
Bana güneşin düştüğü yeri göster, bu
duvarların çok ötesinde bir yeri.
Elimi tut, rehberim ol, Diğer
tarafdaki ışığa.*

*Bu labirentte yolumuzu bulacağız, Bu
duvarlar son günümü almadan önce.*

Nakaratin ortasında gözlerini açtı, yumrukları iki yanında kenetlenmişti, göğsü hızla inip kalkıyordu, aklının bir köşesinde panik vardı. Belki de annesi hakkında biriyle konuşması gerekiyordu.

Belki de o kişi babasıydı.

Titreyerek nefesini içine çekti ve gözlerini Easton'ınkilere çevirdi. "Gerisini unuttum," diye yalan söyledi. "Özür dilerim."

Artık sinirli görünmüyordu. Neredeyse şaşırılmış görünüyordu ama kaşları da çatılmıştı.

"Boş ver." Birkaç saniye daha ona baktı, yüz hatlarını katalogladı. Ona ilk kez *gerçekten* . "Mezzo aralığınızda çok rahat olduğunuz belli. Senin

Sesiniz lirik ve havadar... Ses aralığınızı hiç zorlamadınız. Şarkı söylemeye genç yaşta başlamış olmalısın."

"Olabildiğince genç." Bu iltifat karşısında şok olmuştu. "Yine de istikrarın üzerinde çalışmalısın." Easton çekip çıkardı Telefonunu tekrar eline aldı ve hoparlörden bir şarkı açarak telefonu ona uzattı. "Bu çalma listesinden bir şarkı seç ve bugünkü temelimiz olarak bunu kullanacağız. Daha düşük perdeli bir şey olsun. Senin ses aralığını denemek istiyorum."

Ondan uzaklaştı ve diğerlerine emirler yağdırmaya başladı. Hoparlörlerden çalan şarkı Theodore tarafından kaydedilmişti, berrak, hipnotize edici sesi odada çınılıyordu ama bir demo parçası gibi görünüyordu ve her biri kendi rolünü biliyordu. Hepsi bu şarkıyı çalışıyordu. Sato ve Moses bile

şarkı söylerken görmeyi umduğu son insanlardı. Odanın gürültüsünden seslerini çok iyi ayırt edemedi ve Easton ona sert bir bakış attığında çabalamayı hemen bıraktı.

Tam ekranın üst kısmında bir mesaj belirttiği sırada dikkatini telefon ekranına geri verdi.

Tilda: Sürpriz değil ama bu sabah aramayı unuttun. Bir şeyi doğru yapabilir misin?

Isobel yüzünü buruşturdu ve mesajı görmezden gelmeye çalışarak şarkı listesine baktı ve gördüğü ilk tanıdık isimde karar kıldı. Hızla ekranı kapattı ama telefonu tekrar titreyerek göğsünde mide bulandırıcı bir şeylerin dönmesine neden oldu. Adam geri döndüğünde telefonu hızla geri verdi, titreşimler avucunu yakmakla tehdit ediyordu.

"Billie Eilish. 'Ilomilo,'" dedi hızla, onun telefonuna bakmasını engellemeyi umarak. "Şarkı sözlerini arayacağım." Telefonu çoktan eline almıştı, parmakları ekranda uçuşuyordu.

"İyi seçim." Onun şarkıyı aramasını izledi ve ardından telefonunu dayaması için bir sehpa getirdi.

Ona bir kez söyledi, sadece ona odaklanırken bir şekilde odadaki diğer tüm gürültüleri engelleyebildi. Diğer Alfalar çiftlere ayrılmış, bir sıra duvara yaslanmış ve hoparlörden demo şarkılarının farklı bölümlerini tekrar tekrar söylüyorlardı. Diğerleri boks eldivenlerini giydi ve duvara yaslanan çocuklardan biriyle karşı karşıya geldi.

Ve sonra yumruklaşmaya başladılar, partnerlerinin karnına hafif ama hızlı yumruklar gönderdiler. Isobel podyumdan uzaklaşmaya başladı ama Easton onu geri çekti ve odaklanması için podyuma vurdu.

"Merak etmeyin, bu ses eğitiminizin bir parçası olmayacak." Yüzünde küçük, sıkı bir gülümseme vardı.

"Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu, Theodore Sato'dan özellikle kötü bir yumruk yerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Alfalar..." Easton sözünü keserek onlara bir bakış attı. "Farklı," diye bitirdi. "Sadece adrenaline tetiklendiğinde ortaya çıkan bir yanımız var. Performans sergilerken bu yönümüzden yararlanmalarını istiyorum. Sizin başka yetenekleriniz var."

"Performansımı sergilerken herkesi sakinleştirmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Bir an için neredeyse eğleniyor gibi göründü. Ama bu bıkkınlık da olabilirdi. "Sesinizin ruhani bir kalitesi var. Bu Senden istediğim şey. Bu onların yaptığının tam tersi."

Başka bir iltifat mı? Geçen hafta, o asla inanmazdı Bu sahne. Alfalarla eğitim görürken Mikel Easton'dan yeteneği için iltifat alıyor.

Bu onun olduğu Ironside değildi.

"Tekrar söyleyin," diye emretti Easton. "Ama bu sefer diyaframınızdan daha fazla nefes çalışın." Eliyle göğsüne vurdu. "Nefes alışımı buradan görebiliyorum. Burada olmalı." Eli karnına indi ve orada düzleşti. "Öğretmenlerin sana bunu öğretmiş olmalı."

Yutkundu ve telefonunun ekranına gözlerini kırıştırdı. Adam bu kadar yakındayken kokusunu ayırt edebiliyordu; fırtınanın altında ezilen sedir yaprakları gibi, çok yakınına düşen şimşek ve çok şiddetli yağan yağmur gibi. Adam hâlâ elini oynatmamıştı.

Neden hepsinin böyle farklı kokuları vardı? Easton'inki muhtemelen karşılaştığı en tuhaf kokuydu.

"Şarkı söyle," . "Nefes aldığında elimi ittiğini hissetmeliyim. Nefesini buraya yönlendir."

Bu dersleri hatırlıyordu. O haklıydı; öğretmenleri ona bunu öğretmişti. Bu onun için ikinci doğa olmalıydı, ama bir süredir ders almamıştı ve tüm teknik özellikleri unutmak kolaydı.

Şarkıya yeniden başladığında sesi biraz titriyordu, dikkatinin büyük bir kısmı yanındaki adamdaydı. Bu kadar klinik bir şekilde dokunulmak garipti ama hiçbir şey gözlerini şarkı sözlerinden kaldırdığında Sato'nun arkasını dönüp onlara baktığını, eldivenlerini dışlarıyla çekip çıkardığını ve parıldayan koyu renk gözlerinin kısıldığını görmesi kadar garip değildi. Theodore başını kaldırdı Duvara doğru bakış attı ve tişörtünün altından uzanıp incinmiş kaslarını ovuşturduktan sonra dikkatini karnına doğru uzanan ele verdi. Sato'nun ona fırlattığı eldivenleri yakaladı ve son dakikaya kadar gözlerini kaçırmadan sert bir yumruk gönderdi

Sato'nun karnına doğru. Diğer Alfa homurdandı ve sonra gülerek tişörtünü yukarı çekip temiz, belirgin sinir ve kas çıkıntılarını ortaya çıkardı.

Theodore'a bir şeyler söyledi, *daha iyisini yapıyormuş* gibi görünen bir şeyler, ama Theodore geri çekildi, başını salladı ve sonra Kollarını açarak daha ölçülü bir yumrukla karşılık verdi.

"Carter," diye tersledi Easton.

Gözleri onunkilere kaydı ve sert, aşağıya doğru kıvrılmış dudaklarına değdi. Sustu, sessizliğe gömüldü.

"Tekrar dene." Hafifçe karnına dokundu. "Bana bunu hissettirmiyorsun."

Kadın tekrar başladı ve adam boştaki eliyle telefonunu çıkardı. Ekran çoktan aydınlanmıştı, yani bir süredir cebinde titreşiyor olmalıydı. Ona bakarken kaşları çatıldı ve karnına yaslanan parmakları esnedi, hareket bilinçsizce yapılmış gibiydi. Adamın eli büyüktü ve parmaklarından biri kızın belinin alt kısmına girmiş, neredeyse acı verecek şekilde sıkıyordu.

Ama o şarkı söylemeye devam etti, diyaframından nefes almaya çalıştı, tüm bu gerginliği fark etmemiş gibi davrandı.

Sonunda farkına varır gibi oldu ve telefonunu geri bıraktı.

cebine soktu ve elini ondan uzaklaştırdı. Adamın yanında asılı duran, bir sıkıp bir çözdüğü eline bakmamaya çalıştı.

"Yüzünü gevşet," diye , sesi sert ve hırıltılıydı. Göğsüne baskı yapan güçlü bir duygu vardı, acı yayıyordu.

bir tür. Birden kendini yanlıs hissetti. Sanki bir şeyler değişmişti.

İçinde, bedeninde ve zihninde bir yerlerde bir düğmeye bastı. Gözleri ayrılmıştı, vücudu gergindi.

"Burada çok fazla gerilim var." Onun çenesine dokundu. Derisinin altında aniden kıvrılmış gibi görünen şiddete kıyasla çok hafif ve nazikti.

"Elimde değil," diye kesti ve sinirli bir sesle iç geçirdi. "Ben bir Sigma'yım."

Ben de senin hissettiklerini hissediyorum.

Anlaması bir saniye sürdü ve sonra yere baktı, sinir bozucu gözlerini koyu renk kirpiklerinin arkasına sakladı. Geniş omuzları geriye yuvarlandı ve tekrar yukarı baktığında

Göğsündeki baskı hafıflemışti. Yüz ifadesi yumuşamıştı. Parmakları yanında gevşemişti.

"Yine," dedi sakince.

EVET, BABA

ISOBEL ODASININ GİRİŞİNDE DURMUŞ, BİR İÇ ÇEKİŞLE duruşundaki sertlikten kurtulmaya çalışıyordu. Teak'in izin vermesine rağmen dönem sonuna kadar diğer derslerine devam etmeyi planlamıştı ama o sabah kütüphanede uyuyakalmış, ilk dersi kaçırmıştı ve şimdi temizlemesi muhtemelen günün geri kalanını alacak kana bulanmış bir odayla karşı karşıyaydı.

En azından yatakhane'nin boş olmasına şükreliyordu. Alfalar akademiyi yönetiyor olabilirdi -Sato, Reed ve Spade gibi insanlar istedikleri zaman sınıflara girip çıkabiliyorlardı- ama Omegaların bundan kurtulmasına imkân yoktu.

Çantasını dağınıklıktan bir kenara koyduktan sonra odadan çıktı. yurt yöneticilerinden birinin peşine düştü. Profesör Yarrow'u her zamanki masasında bulduğunda, temizlik malzemelerine ve yeni yatak takımlarına ihtiyacı olduğunu açıkladı. Yarrow nedenini sorgulayacak gibi göründü ama sonra başını salladı ve temizlikçilerden birini aramak için telefona uzandı.

Birkaç saat sonra Isobel tüm lekeli eşyalarını alt kattaki çamaşırhaneye taşımış ve geri kalan her şeyi ayıklamış, kurtarılamayacak olanları atmış ve bir liste hazırlamıştı. değiştirmesi gerekiyordu. Üçüncü sınıfa geçmesine sadece bir dönem kalmıştı ve o zaman

Market Caddesi'ndeki dükkanlar. O zamana kadar sınırlı bir gardıropla idare etmek, babasıyla iletişime geçip yeni kıyafetler getirmesini istemeye tercih edilebilir bir seçenek gibi görünüyordu.

Hiç kıyafet olmaması daha iyi olurdu.

Arkasında kovaları ve çöp torbalarını sürükleyerek nihayet odasından çıktığında neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Yarrow koridorun diğer ucunda belirdi, Isobel odasının tekrar dağıtıldığını anladığında olduğundan çok daha sinirli görünüyordu. Diğer öğrencilerden kaçarken gözleri Isobel'e kilitlenmişti.

"Carter." Ellerini sıkıyordu. "Yetkililer seni aile merkezine çağırdı. Hemen oraya gitmen gerekiyor."

Isobel'in elleri uyuştı, paspas koluyla yan tarafı arasına sıkıştırıldığı yerden düştü.

"Bunların hepsini burada bırak." Yarrow kovalardan onun üzerinden çekip almaya çalıştı.

Isobel diğer her şeyi yere bırakarak onu serbest bıraktı. "Duş almam gerek," dedi aptalca. Berbat görünüyordu. Dizlerinin ve dirseklerinin her yerinde yerdeki kırmızı pisliği temizlemekten oluşan lekeler vardı.

"Bunun için zaman yok. Şimdi acele et." Yarrow onu merdivenlere doğru hafifçe itti ama Isobel odasına geri döndü ve dışarı çıkmadan önce telefonunu aldı.

Dışarıda hava kararıyordu ama etrafta hâlâ çok sayıda öğrenci vardı. Akşam yemeği telaşı başlamıştı ve o kadar çok Omega grubunun etrafından dolanmak zorunda kalmıştı ki, birkaç adım gerisinde onu takip eden iri, hantal formu fark etmemişti, ta ki ikinci bir form ortaya çıkana kadar, sanki bir gölge onun yanında yerine oturana kadar.

"Siktir git." Hırıltılı bir Alfa sesiyle verilen emir, çevresindeki dev Beta'yı olduğu yerde durmaya zorladı ve Isobel şok içinde dönüp Crowe'un omzunun üzerinden ona bakarak uzaklaşmasını geniş gözlerle izledi.

Sato kalakaldı, ona doğru yaklaşıyordu. "Frankenstein'ın Canavarı'nın kampüsün öbür ucunda seni takip ettiğini fark etmeyecek kadar dikkatini dağıtan ne olabilir?"

"Beni o kadar uzun zamandır mı takip ediyorsun?" Adam karşılık veremeden arkasını dönüp uzaklaştı, çünkü o bir korkaktı.

"Daha uzun." Tekrar onun yanına geldi. "Elijah lanet kapı sensörü uyarılarını bana iletiyor ve sen bütün gün girip çıktın."

gün. Bir noktada aklımı kaybettim ve gelip bir açıklama talep etmeye karar verdim."

"Neden?" Adımlarını bile bozmadı ve bundan oldukça gurur duyuyordu. Ama yine de biraz dikkati dağılmıştı.

Eşini bulmuşlar mıydı?

Oluyor muydu?

Ona hazırlanmak için normalde herkesin sahip olduğundan daha fazla zaman verilmişti ama yine de yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

"Neden bir açıklama istiyorsunuz ya da Elijah neden uyarıları bana iletiyor? Bu arada harika görünüyorsunuz. Çok canice. "Bu arada harika görünüyorsunuz.

Kan lekeleri hoş bir dokunuş." Sato ilk kez dikkat çekici bir şekilde konuşandı. Bu iyiye işaret gibi görünmüyordu.

"İkisi de."

Öğrenciler artık Sato'nun yolundan çekilerek ilerlemesini çok daha hızlı hale getiriyorlardı. Sato'ya bir kez baktılar ve fareler gibi yarıklara kaçıştılar, sanki hiç orada olmamışlar gibi davrandılar. Yüzlerini hatırlamamasını umuyorlardı.

"Elijah sadist bir piç. Bu yönüne saygı duyuyorum." Daha fazla açıklama yapmaya niyetli görünmüyordu, koyu renk gözleri önündeki yola , soğuk ifadesi, yanlışıyla göz teması kuran masum öğrencileri tuzağa düşürüyordu. Birden fazla öğrenci, önemli bir şeyi yurtlarında unuttuklarını aniden fark etmiş gibi davranarak arkalarını dönüp ters yöne doğru gittiler.

Sato çok iyi bir üne sahip değildi ama bir kanıt yoktu. Sanki tam olarak ne tür bir şiddet uygulayabileceğini, bunu hiç yapmadan ya da dile getirmeden .

İnsanlar *biliyordu*.

Yutkundu ve ona yandan bir bakış fırlattı. "Ne istiyorsun-"

"Bana hâlâ bir iyilik borcun var," diye araya girdi, çakıllı sesi alçaktı. "Ashford'un doğum günü partisi bu Pazar için yeniden planlandı. Wallis de orada olacak."

Biraz yavaşladı ve ona biraz daha dikkatli baktı. Ondan Theodore'un sahte kız arkadaşının telefonunu çalmasını istemişti ama Isobel hâlâ nedenini bilmiyordu. Yine de neden olduğu önemli değildi.

"Tamam." İcini çekti. "Hepsi bu kadar mı?"

Eğleniyor gibi görünüyordu ama bunu nasıl söyleyebileceğinden emin değildi. Yüzündeki soğuk ifade neredeyse hiç değişmemişti, sadece

Ağzının en ufak bir seğirmesi her şeyi veriyordu. "Hepsi bu kadar Carter."

Adam kendisiyle birlikte yürürken ona birkaç kez daha baktı, adamın adımları onun daha aceleci hareketlerinin yanında kolay ve ölçülüydü. Kaçmıyor ya da işine devam etmiyordu, ama bu Aile merkezinin önüne varıncaya kadar ona kasıtlı olarak eşlik ettiğini fark etti ve aile merkezinin dibinde durdu. merdivenlerde, onun kapıya yaklaşmasını izliyordu.

Kapı aralığında dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu Crowe'la mı ilgili?"

"Bu mu?" Normal bir insanın şaşkınlığını taklit *etmeye çalışıyormuş* gibi bile görünmeyen bir şaşkınlık ifadesi takındı, sosyopat olmayan biri. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken elleri ceplerinde kayboldu, rüzgâr maun ve meşe rengi buklelerini koyu bronz teniyle alay ediyordu.

Arkasında batmakla tehdit eden güneş varken, korkunç görünmek yerine neredeyse yakışıklı görünüyordu. Eğer gözlerini kısarsa. Onun

Yara izleri gölgede kayboldu, duygusuz gözleri

Alacakaranlığın altın rengi ve sert kesik ağzı hayal gücüyle yumuşadı.

"Bu yüzden mi beni takip ediyorsun? Yurda bu yüzden mi geldin?" Başını ona doğru eğerken eli kapının kolunda sıkılaştı.

"Belki." Omuz silkti, yüz ifadesi umursamazdı. "Belki de şansım varken onu öldürmeliydim. Belki de başka bir şans bekliyorum. Belki de bana şimdi bir şans vereceğini düşündüm."

Eli sıcak metalin üzerinde titrerken kaşları havaya kalktı. "Bu konuda şaka yapmamalısın."

"Haklısın." Gülümsedi. Dehşet vericiydi. Gözlerini ne kadar kısarsa kıssın. "İşte bu yüzden asla şaka yapmam."

"Tamam." Başka ne söyleyeceğinden emin olamayarak kolu çevirdi. "Sadece... bir şey yapma. Crowe'u ben halledebilirim."

Gözlerini kıza dikti, karanlık ifade kızın boğazını delip geçti ve yutkunması zor bir gerginlik yumağı oluşturdu. Hiçbir şey söylemedi ama bu bakış her şeyden daha yüksek sesle bağılıyor gibiydi.

"Görüşürüz, tavşan." Topuklarının üzerinde dönerek onu kapının eşiğinde bıraktı, huzursuzluk kol ve bacaklarına öylesine yerleşmişti ki birkaç dakika boyunca neden orada olduğunu tamamen unuttu.

Sato'nun geldiği yöne doğru gözden kayboluşunu izledikten sonra nihayet kapıyı iterek açtı ve içeri girdi, boş bekleme salonunu taradı, ta ki bakışları pencereye dayalı küçük toplantı masalarından birinde oturan iri bir bedene takılana kadar. Batmakta olan güneş geniş omuzlarına vuruyor, hafifçe kaskatı kesildiğini, başını birkaç santim sola çevirdiğini ve ona yan profiline bir bakış.

"Baba." Olduğu yerde kalakaldı, kapı arkasından yavaşça kapandı.

"Isobel." Hâlâ tam olarak dönmemiştir. "Otursana."

Hareket edemiyordu. Ayakları çalışmıyordu. Ya da en azından sandalyesi yere sürtünmeye başlayana kadar böyle düşündü ve sonra aniden sadece adrenalin yüzünden öne doğru sarsıldı, itaat etmek için acele ederken kalbi boğazına fırladı. Bir adım attı

karşısındaki koltuğa oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu, gözleri kısıktı. "E-postalarınıza cevap vermiyorsun." Arkasına yaslandı sandalyesine oturdu ve masada duran cep telefonuna dokundu.

"Hastanedeydim."

"Ve sen bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?" Telefonunu kapı, masanın üzerinden uzanıp kadının çenesini çimdiklemeden önce bir kenara koydu. "Hmm?"

Artık onun gözlerine sahip değildi.

Bu düşünce neden o anda aklına gelmişti, hiçbir fikri yoktu ama.. onu rahatlatmıştı. Adamın dikkati kızın arasında gezindi, kaşları çatıldı.

"Sana haber verildiğini sanıyordum," diye geveledi sert dudaklarının arasından. Adam çenesini rahatça konuşamayacağı kadar sert bir şekilde sıkıyordu.

Daha sert sıktı, öfkesi onu hırpalıyordu. "Neden her şeyi mahvetmek zorundasın?" diye , keskin sözlerine bir

Yüzünün alt yarısından geçen bir acı şimşegi. Biraz daha sertleşirse çenesini kıracaktı. "Seni Alfaların yarısı kadar ilginç yapabilecek tek şey bu. Bundan faydalanabilirdik. En azından reklamcımı ve menajerimi işe dahil etmeliydik. Bunun yerine, yakalamaca oynuyoruz."

onu. Annesinin sesi bilincinde süzülüyordu ve sonra, aniden, bu sadece onun sesi değildi.

Annesi tam orada, masanın karşısında oturuyordu, babasının yanında. Üzerinde ipek bir elbise vardı, saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

"şunu." Annesi sanki onu alacaktı gibi . Isobel'in elini. "Sana ne öğrettiğimi hatırlıyor musun? bir ruh halindeyken? Söylemek istediğin her şeyi al ve sadece itaat kalana kadar bir kutuya koy. Sadece duymak istediği şeyi söyle."

Isobel gözlerini annesiyle babası arasında gezdirdi ama babası hâlâ ona dik dik bakıyor, çenesini morartacak kadar sıkıyordu. Yanındaki kadını duyamıyordu. Onun orada olduğunu bilmiyordu.

"Evet, baba." Kelimeleri zorla çıkarırken, eli masanın üzerinden annesinin ellerinin olduğu yere doğru ilerledi. Keşke ona dokunabilseydi. Sadece bir kez.

Babası tiksinti dolu bir sesle çenesini bıraktı ve bunun şiddetiyle sandalyesine geri savruldu. Parmakları masanın üzerinde duran annesinin parmaklarına zar zor değdi ama parmaklarında hiçbir madde yoktu. Dokunuşu sanki annesi havadan yapılmış gibi geçip gitmişti. Sandalyesinde kıvrıldı, göbeğini kucakladı, parmaklarının uçları garip bir farkındalıkla batıyordu.

"Sana bu özgürlüğü vermekten daha iyisini bilmeliydim. Ironside'da kendi başınızın çaresine bakın," dedi kalın kollarını kavuşturarak ve hayal kırıklığının ağırlaştırdığı gözlerle ona bakarak. "Üst kattaki birimlerden birine taşınmama izin verdiler, teşekkürler. sizin özel durumunuza göre. Her öğleden sonra bir saat boyunca bana rapor vermeni bekliyorum. Bu süre zarfında, beni her *şeyden* haberdar edeceksin.

ve yeni halkla ilişkiler ekibinizle birlikte strateji belirleyeceğiz.
Anlaşıldı mı?"

Dilini çiğnedi ve onun yanındaki koltuğa baktı. Annesi orada öylece oturmuş, arkasına bakıyordu. Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme ve gözlerinde bir ağırlık vardı.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Isobel sessizce sordu, soruyu annesine yöneltti ve babasının öğütlerine bir yanıt olarak geçmesini umdu.

"Evet," diye fısıldadı annesi, tam da babası yanıtını haykırırken.

"Ironsides'da sana verdiğim fırsatı heba etmeyi bıraksan iyi olur. Beni *temsil etmek* için buradasın, etrafta dolanmak için değil. Beni utandırıyorsun. Anlıyor musun?"

"Evet, baba."

Annesi buharlaşan bir gibi dağıldı, bir rüya gibi Isobel, bilincinden gittikçe uzaklaşmasına rağmen tutunmaya çalışmıştı. Dikkatini tekrar babasına çevirdi.

"Güzel. Yerleşim yerlerindeki tanıtım faaliyetlerimizle başlayacağız. Yarın öğleden sonra dairemde yerleşim afişleri için bir fotoğraf çekimi yapacağız ve oradan devam edeceğiz."

"Hangi yerleşim posterleri?" diye sordu ihtiyatla.

"Sizin 'Eş Bulma' kampanyanız," cevap verdi, çoktan koltuğundan kalkmıştı. "Bir tur yapacağız tatil boyunca yerleşimler. Geldiğimizde *kalabalık* istiyoruz. Eşiniz olmak için yalvaran erkekler ve kadınlar. Zamanınızın bir saniyesi için yalvaran. Külkedisi'nin tersi gibi, tek fark siz ayakkabısınız ve herkes size uymayı umuyor. Yetkililere her şeyi kameraya almak için bizimle birlikte bir ekip göndermelerini önerdim bile ve bunu ciddi ciddi düşünüyorlar. Yarın saat 17:00'de burada ol. Programınızı toplantılarımıza uyacak şekilde değiştirdim bile."

Arkasına bakmadan uzaklaştı ve kendisini aile merkezinin üst katlarına çıkaracak asansörün düğmesine bastı. Adamın içeri girmesini ve kapıların onun vurdumduymaz yüzüne kapanmasını izledi. Konumundan emin bir adamın özgüveniyle hareket ediyordu. merdivenin tepesindeydi. O sadece saygı duyulan bir Alfa değil, aynı zamanda sıradan bir insanın sahip olduğu tüm haklara sahip, tanınmış bir vatandaştı. Sahip olduğu

Her iki dünyanın da en iyisiydi ve onu tam istediği yere getirmişti. Tamamen kontrolü altındaydı.

Bir şeyleri kırma dürtüsüne direnerek aile merkezinden dışarı çıktı ve akşam yemeğini atlayarak doğrudan eğitim odalarına gitti. Ayakkabılarını tekmeleyip telefonunu açmadan önce boş bir oda aradı, kanını hızlandıran ve kulaklarını acıtan bir şarkı aradı. Easton'ın ona aldığı büyük boy gömleği silkti ve aynalı duvarın önünde volta atmaya başladı.

egzersiz şortu ve spor sütyeni.

Sonunda kendisiyle yüzleştğinde, kendisini babasının gördüğü gibi görmeye çalıştı. Birkaç yıl önce dağın dibine bıraktığı kız değildi ve sadece birkaç ay önce şapelde sinir krizi geçiren kız da değildi.

O tamamen yeni bir yaratıktı. Dizlerinde kan lekeleri ve gözlerinde yıldızlar vardı. Ona ait olmayan küçük lekeler ve benekler. Sadece başka birine ait olmak için sifonlanmış başka bir parçası. Tüm varlığı boyunca, *kendisi* için yaşamasına izin verilmemişti. Annesinin yaptığı gibi var olmuştu: Braun Carter'a destek olmak için.

Ve yakında başka biri için var olacaktı... ama babası onu açık artırmaya çıkarılmış değerli bir at gibi yerleşim yerlerinde gezdirmeden önce değil.

Tiksintili bir hırıltıyla aynadan geri çekildi ve şarkının ritmine kendini , ayak bileği tutmayana kadar daha hızlı, daha sert ve daha hızlı dans etti. Bir köşeye süründü. odayı terk etti ve bir topun içine kıvrıldı, gözyaşlarına şiddetle karşı koyarken etrafındaki gölgelere sarıldı.

Theodore antrenman odasının kapısında belirdiğinde şaşırması gerekirdi ama aklına gelen tek şey yer değiştirmiş olduklarıydı. Gölgelelerin arasında büzüşmüş olan oydu ve ona temkinli bir şekilde yaklaşan da oydu. Onun Gözleri değişmişti ve vahşilikten simsiyah kesilmemiş olsalar da, neredeyse öyle olmalarını diliyordu.

O zaman kimse ona bulaşmazdı.

En azından yaşamasına izin verdikleri kısa bir süre için.

Theodore tek kelime etmeden onun yanına oturdu, kolu omuzlarına dolandı ve onu göğsüne çekti. Başını yasladı

Orada, parmaklarının saçlarında yavaşça gezinmesiyle sükûnet bulmuştu. "Birdenbire ortaya çıkmanızın ve "Beni takip mi ediyorsun?" diye homurdandı adamın nefis kokulu gömleğine karşı, elleri orada dinlenmek için seğiriyordu, adamın kalbinin atışını kumaşın üzerinden hissetmek, göğsünün ılımlı yükselişini ve düşüşünü hissetmek, sakın ve güçlü enerjisinin bir kısmını avuçlarının içine çekmek için.

Dudakları kızın kulağının kabuğuna değerken başını eğerek kameralardan gizledi. "Seni izliyoruz."

Geriye doğru çekildi, bastıramadan tüm vücudunu bir ürperti kapladı. "Ne?"

Sadece ona baktı, başı hafifçe eğikti. Bekliyordu. Söylemesine gerek kalmaması için onun anlamasını bekledi.

"Konuşursam diye," diye tahmin etti, dudaklarını büzerek. Adam başını salladı.

"Ve sen de bunu kabul ettin?" diye sordu, kaşları daha da çatılmıştı. Theodore'un ona güvenip güvenmemesi onun için önemliydi, her ne kadar kendine öyle olmadığını söylemeye çalışsa da. Kimse Sigmas'a güvenmezdi. Hatta Sigmas'ın gücü olmadığına inananlar.

"Oh, kabul ettim," dedi Theodore kolayca, her zamanki gülümsemesi ağzının kenarlarında alay ederek. "Ama sadece seni takip edebileceğim ve *sahte* kız arkadaşımın kaçabileceğim anlamına geldiği için." *Sahte* kelimesini yüksek sesle söylemedi, sadece ağzından kaçırdı, başı hâlâ eğikti, kameralardan saklanıyordu.

Gergin bedeninden süzülen kahkaha onu şaşırttı ve bu gerginliğin bir kısmının onunla birlikte kaçtığını hissetti.

"Gel ." Theodore ayağa fırladı ve ona elini uzattı. "Hadi seni yerleştirelim."

"Yerleştin mi?" Kendisini yukarı çekmesine izin verdi ve eşyalarının yanına doğru yürüdüler. Daha gömleğini başına geçirmeyi bitirmeden çantasını rehin almıştı.

"Benimle kalıyorsun," diyerek kapıya doğru yürüdü ve onu açık bir şekilde orada bıraktı.

Ve sonra Ironside'da asla yapmamanız gereken şeyi yaptı. Bakışlarını en yakındaki kameraya çevirdi ve gözleri şoktan fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı.

"Ne?" Hızla kaçırdı, adamın peşinden koşarken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Biri odana sahte kan dökmüş, Isobel-" "Isobel mi?" Sinirli bir şekilde güldü. "Şimdi başım belada mı?" "Hayır." Ona düz bir bakış attı. "Ama eğer geri dönersen bu gece orada. Ya da hiçbir zaman."

"Oraya geri dönmem gerekiyor." Onun her bir adımına karşılık iki adım atmak zorunda kalarak gözlerini devirdi. "Burası benim odam. Ve sen neden Bunu kameraların önünde mi yapacaksın?" Son kısmı telaşla fısıldamaya çalıştı.

"Dedikoduları önlemek için," fısıldadı, sesini tekrar yükseltmeden önce. "Ayrıca, öğrenciler her zaman yatıya kalırlar." Omuz silkti. "Sanırım sürekli bir pijama partisinde olman gerekiyor. yaz tatiline kadar."

"İki buçuk ay uzakta, Theo." "Bir milden daha uzak."

"Ne?"

"Bir mil." Ona sıkı bir gülümseme fırlattı. "A Koğuştan O Koğuştan'ndan o kadar uzakta. Hem o koca kışla Beta'nın sürekli peşinde dolaşmasının sebebi ne?"

"Kim? Crowe mu? Neden konuyu değiştiriyorsun?"

"Neden konuyu değiştiriyorsun? Crowe da kim ve neden seni takip ediyor?"

"Senin odanda uyuyamam. Sadece bir yatağın var."

"Kanepede uyuyacağım. Sorumu yine geçir, sana meydan okuyorum."

Gözlerini devirdi ve adamın omzunda asılı duran çantaya uzandı. Adam çantayı bırakmadı.

"İlly," diye alçak sesle uyardı.

"Theo." Onun hırıltılı ses tonunu taklit etmeye çalıştı.

"İşte bu kadar." Birden yönünü değiştirdi ve gölün karşı tarafındaki Yurt'a giden patikaya doğru ilerledi.

A. Onu takip etti çünkü çantası ondaydı ve eğer yurda doğru yürümüyorlarsa onu yurda geri dönmeye zorlaması mümkün değildi.

"Nereye gidiyorsun?" Ona ayak uydurmaya çalışarak ilerledi.

"B Koğuşu." Ona hızlı ve sert bir bakış attı. "Alfa sesimi senin üzerinde kullanamam ama Crowe üzerinde kullanabileceğimden eminim."

"Ne?" Bacaklarını daha sert pompalamaya zorladı. Neredeyse koşuyordu. "Alfa sesini benim üzerimde kullanamaz mısın? Neden?"

Biraz yavaşladı, ağzının köşeleri aşağı doğru döndü. "Bilmiyorum." Alnı kırıştı, çenesi dişlerini birbirine kenetlemiş gibi çalışıyordu, sonra tüm bu gerilimi güneşli bir gülümsemeyle serbest bıraktı. "Doğru görünmüyor." Sonra yeniden, öncekinden de hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. "Benimle B Koğuşu'na gelebilirsin ya da Beni A Koğuşu'nda bekleyin. Başka bir şey seçerseniz cezalandırılırsınız."

"Nasıl cezalandırıldın?" Yavaşladı, ayak bileği antrenmandan dolayı burkuluyordu, sesi ona ulaşmak için yükseldi.

"Bilmek istemezsin! Oh, ve Illy?" Döndü, telefonunu kaldırdı, ona doğru baktı. "Neden orada olduğunu onlara için sana meydan okuyorum."

İnledi ve nefes almak için düzgün bir şekilde durdu. Theodore gülerek yola geri döndü ve telefonunu kaldırdı. Pislik herifin bütün eşyaları hâlâ duruyordu ama Antrenman odasından çıkmadan önce telefonunu egzersiz şortunun kemerine soktu ve teninde titreştiğinde bunu hatırladı. Telefonu çıkarıp yeni mesaja dokundu.

Theodore: aldığınızdan emin olun.

Çatıda olan her şeyden sonra ortasında kalmasının gerçek nedenini örtbas etmek için internette devam eden bir cesaret savaşı başlatma planlarını neredeyse unutmuştu.

Bir sabah gölde. Tamamen çıplaktı. Bu onun için ikinci meydan okumasıydı ve kız hâlâ onun için bir şey düşünmemişti. Şovu bozma ihtimaline karşı videoları çektikten sonra yedi gün boyunca yayınlamalarına izin verilmiyordu ama Theodore'un ilk meydan okuması çoktan yayına girmişti ve insanlar muhtemelen onun misilleme yapmasını bekliyordu.

Başını öne eğdi ve yanında Alfalar olmadığı anda tekrar görünmez olmayı nasıl başardığına hayret etti. A Koğuşu'na doğru ilerlerken ayaklarını biraz sürükledi, Alfa Tepesi'nin dibinde durakladı, sınırları vücuduna hücum edip ellerini titretmeye karar verdiğinde. Parmaklarını yumruk şeklinde kıvırdı

ve her şeyi bir kenara itip soğukkanlı, vurdumduymaz bir ifade takınmaya çalışarak merdivenlerden yukarı yürüdü.

En ufak bir işe yaramadı. Gerginliğini hissedebiliyordu. Yüz hatlarının düzenlenmesi. Alt dudağındaki titreme. Omuzlarının öne doğru kamburlaşması. Kamerayı açmaya çalışırken neredeyse telefonunu düşürüyordu ama son saniyede yakalamayı başardı ve nefesinin altında sessizce küfretti. İçine doğru itti Çünkü dışarıda durup kimseye neden orada olduğunu söylemeyi reddetmesi pek eğlenceli olmayacaktı.

Ortak salona doğru ilerlerken koridorda herhangi bir ses duymadı ve salonu boş bulunca son derece rahatladı. Hemen köşedeki bir koltuğa oturdu ve başını telefonunu yanındaki lamba masasına dayadı, böylece yan profilini ve ortak odaya giden koridoru iyi bir şekilde görebildi.

Kısa bir süre Theodore'un daha önce gelip gelmeyeceğini merak etti. Orada olduğunu başka biri fark etmişti ama Spade odaya girdiğinde bu düşünce aklından uçup gitmişti. Nemli, koyu sarı saçları köşeli yüzünden geriye doğru taranmış, tek bir teli bile alnına dökülmeye cesaret edememişti. Yumuşak pamuklu bir gömlek ve koyu gri bir pantolon giymişti.

eşofman altı ve tertemiz beyaz çoraplar vardı.

Her yerde su damlacıkları görülüyordu. Duşunu yeni bitirmiş bir adama benzemiyordu. Sanki bilgiç bir makyaj sanatçısı tarafından duş almış gibi yapan bir manken gibi görünmesi için hazırlanmış gibiydi. yeni duş almıştı. Kırmızı gözleri anında ona takıldı ve yürümeyi bırakarak başını yana eğdi. Onun orada olmasına şaşırırmaktan çok, şaşırmış olmasına şaşırmış gibiydi.

"İnsanların bana gizlice yaklaşması pek sık rastlanan bir durum değildir."

varlığına bir kez daha baktı. Elindeki deftere baktı, sonra onu sehpanın üzerine bıraktı ve uzun koltuğa oturdu.

Pencereye yaslanmış, telefonunun kadrainın hemen dışında.

Kadın bekledi ama adam yere bıraktığı deftere bir süre baktıktan sonra, oraya her ne yapmak için geldiyse bir kenara bırakmaya niyetli olmadığına karar vermiş gibiydi. Defteri ve açtı

Kucağına aldı ve sayfaya sakın ve ölçülü bir şekilde yazmaya başladı.
Gölmek istedi.

Kendini Alfa yatakhanesine davet etmek için onca gergin enerji harcadı ve aldığı tepki *bu* muydu? Ona hemen dışarı çıkmasını emredeceklerini ya da en azından neden orada olduğunu soracaklarını düşündü.

Spade'in kısa bir iç çekişi dikkatini bir an için dağıttı ve başını kaldırdığında Spade'in aniden kendisine baktığını gördü.

"Durabilir misin?" Pembe alt dudağını çiğnedi.
hareket bir an için gözünü çekti. Burnu kırıışmıştı, gözlerindeki bakış sertti. Bir şeyden rahatsız olmuştu.

"H-Huh?" .

"Bu kadar korkak kokmayı bırak. Endişelenmen gereken kişi ben değilim ve tatlı kiraz kokusunu tercih ederim."

Yutkundu. *Ne?* "Uh. Tamam. Kokumu değiştireceğim."

Ağzını tekrar açtı ama söylemek üzere olduğu şey Musa'nın odaya girmesiyle yarıda , yüzünde karanlık bir ifade vardı, sanki bir şekilde onun orada olduğunu zaten biliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye tersledi hemen, koyu gri gözleri kızın içini delip geçiyordu.

"Bilmiyorum," dedi.

Beklediği her neyse, bu o değildi. Gözleri irileşti, bir panik dalgası göğsüne çarptı ve odanın diğer ucunda durduğu yerden ona doğru uzandı.

"Ah." Spade bir şey anlamış gibi kitabını tokatlayarak kapattı ama tek söylediği buydu.

Moses Spade'den ona baktı, kaşları daha da çatıldı. Bir oyun kumandası aldı ve ondan en uzaktaki koltuğa çökerek televizyonu açtı.

"Bu biraz hayal kırıklığı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne?" Moses'ın karanlık bakışları anında ona geri döndü ve koltuğunda geriye doğru büzölmesine neden oldu.

Spade sakince, "Theo'nun biri daha," diye açıkladı. "Telefonu fark etmedin mi?"

Moses'ın ifadesi ekşidi, telefonunu nereye koyduğunu bulana kadar etrafında dolaştı. Kadın onun patlamasını falan bekledi ama o sadece keskin bir iç çekti, gerginliğin bir kısmı vücudundan dışarı sızıyordu. "Düşündüm ki..." Başını iki yana salladı.

Spade hâlâ aynı sakin ses tonuyla, "Moses kötü bir gün geçiriyor," dedi. "Bir sonrakinde daha şanslı olacaksın."

"Bir sonraki-" Sato odaya girerken Isobel sözünü kesti. Saçları da ıslaktı, bukleler yüzünün etrafına dökülüyor, gömleği su damlacıklarıyla dağılıyordu. Odaya bir adım kala dondu kaldı.

Odaya girdiğinde gözleri hemen ona dikildi.

Bir tür tutarsızlık arar gibi onu katalogladı. Şu anda gördüğü kız ile birkaç saat önce aile merkezinde bıraktığı kız arasındaki farkı bulmaya çalışıyordu. Tıpkı Spade'inki gibi burnu seğirdi ve bakışları bir an için kızın çenesinde çok uzun süre kaldı.

Babası onu yaralamış mıydı?

İncelemesi, orada kaskatı oturmuş hepsini izleyen Spade'e doğru kaydı. Spade gözünü bile kıpırdatmadı ve sonra Sato dikkatini Moses'a çevirdi, o da kaşlarını çatmakla yetindi. İkisinin de onu içeri davet etmediği açıktı.

"Kendini içeri , değil mi?" Sato homurdandı.

Theodore onun ölmesini mi istedi?

"Ben yaptım." Onun gözlerini tutamadı, onun yerine dikkatini parmaklarına verdi. Parmaklarını kucağında birbirine doladı ve Musa'nın bunun bir meydan okuma olduğunu söylemesini bekledi. Ama Moses konuşmadı.

"Demek artık bizden birisin?" Sato'nun sesi kötülükle doluydu. Kişiliğini bu kadar çabuk değiştirmesi dehşet vericiydi. "Eğer bu doğruysa... o zaman belki de bunu kanıtlamalısın."

SIGMA NEREDEYSE TAŞ KESILMIŞTI. OSCAR KOKUSUNU . KOKLAYABILIYORDU.

Neredeyse *hissediyordu*. Göğsündeki kızarıklığı kesinlikle görebiliyordu. Bu

kendi kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu, sanki korkusu ona hayat veriyordu. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyordu ama gerçekten umurunda değildi.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Sesi kısıktı. Yalan söylüyordu. Gözleri bir saniyeliğine yukarı kaydı, sadece onunkilerle kilitlenecek kadar uzun. sessiz bir konuşma geçmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Yurtlarında bir oda tutmaya çalıştığını biliyordu. Hepsi biliyordu.

Ama onay alması gereken sadece yetkililer değildi. Bu sadece ilk engeldi. Öyle herkesi kabul etmezlerdi. Hay sikeyim. Normalde, kelimenin tam anlamıyla *kimseyi* kabul etmezlerdi. Hiçbir koşul altında.

"Kendini kanıtlamanın zamanı geldi," dedi sessizce, gözlerini tekrar kendi gözlerine çekerek. Kızın kendisine bakmasını tercih ederdi, o çok renkli gözler doğrudan midesine inen bir yumruk olsa bile. "Eğer gerçekten bizden biri olmak istiyorsan."

İnce omzu hafifçe kalktı, biraz omuz silkti. "Tamam."

Vücudunda bir şey kıvrıldı. Açlık gibi bir şey. Ya da gurur. Ya da adrenalin. Onun meydan okumasını kabul ediyordu, ama onun meydan okuma onun kaçması içindi. Neye evet dediğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu, parmaklarındaki titremeyi gizlemek için parmaklarını yanlarına sıkıştırdı. "Her şeyi yaparım."

Kokusu onu ele veriyordu. Dökülmüş özsu ve ezilmiş kiraz gibi kokuyordu. Sanki biri dallarını kesmek için meyvelerini ezmiş gibiydi. Yaralı ve korkmuştu ve bu değişime tam olarak neyin sebep olduğunu bulmak için adımlarının izini sürmek istiyordu. Ne Omuzlarında ağırlık vardı ve bunu oraya kim koymuştu. Ayrıca çenesinde daha önce olmayan renk değişimini de merak ediyordu. Neredeyse parmak izi gibi görünüyordu.

Kız *onun* . Damarlarından o tatlı, ezilmiş kokuyu çıkarabilecek tek kişi oydu. Göğsüne tekrar hava üflediği anda onu sahiplendi.

Onu istediğinden değil.

Sadece başka kimsenin onunla oynamasını istemiyordu.

"Burada hepimiz eşitiz." Kollarını iki yana açtı, Musa yalan karşısında gözlerini devirirken dudakları hafifçe seğirdi. "Öyleyse hepimiz bir

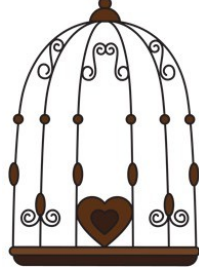
Seni test etme şansı. Her birimizden bir sınavla karşılaşacaksın. İlk kimin gitmesini istersin? Kilian olamaz." Hafifçe gülümsedi.

Kızın çenesi yukarı doğru kalktı ve o zaman fark etti.

Ona *asıl* sorunuyla ilgili dikkatini dağıtacak bir şey sağlıyordu. Bu her neyse.

Ve içine dalıyordu.

DARE

"NIKO." ISOBEL EMIN OLAMAYARAK ISMI MIRILDANDI. HIÇBİRİ BİR Kilian dışında *harika* bir seçim.

Theodore bile iyi bir seçim değildi. Ona meydan okumayı seviyordu ve çoğu zaman ne kadar iyi bir insan olsa da, yüzeyinin hemen altında küçük bir sadizm akımı vardı. Muhtemelen onu kıvrandırmak isterdi.

"Niko?" Sato kara kaşlarını çattı ve yüz ifadesini hiç değiştirmeden eğlenmiş gibi görünmeyi başardığı o şeyi yaptı. Telefonunu çıkardı ve ekrana hızlıca dokundu. "Ona numaranı gönderdim. Yakında ilk görevini alacaksın."

"Peki." Theodore dönmeden önce bunu daha ne kadar sürdürebileceğini düşünerek koltuğunun kenarına oturdu.

"Bu arada kesinlikle yanlış seçim yaptın." Bu yorum, Moses'ın oyununa katılmak için kumandayı eline alan Spade'den gelmişti. Onu yemlemeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Bir yanıt bile beklemiyordu. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu.

"Bu çok sıkıcı." Sato ekrana kaşlarını çattı.

Moses içini çekerek kumandayı bir kenara fırlattı. "Biliyorum."

"Onun yerine içelim." Sato ortadan kayboldu ve Musa onu takip etmek için ayağa kalktı.

Spade atılmış kontrol cihazlarını topladı ve duvara monte edilmiş televizyonun altındaki çekmecelerden birine yerleştirdi. Oturduğu yerden bile, adamın onları çok kesin bir şekilde düzenlediği belliydi. Çekmecedan bir kablo çekerek tiksinti dolu bir ses çıkardı

ve yuvarladı. Düzgünce yerleştirilmiş kablolardan oluşan başka bir çekmeceyi açtı ve aniden ellerini yıkaması gerekmiş gibi parmaklarını birbirine sürtmekten önce yerine geri koydu.

Önce defterine, sonra parmaklarına baktı, kaşları çatıldı.

"Geliyor musun?" diye sordu dalgınca, koridora döndüğünde hareketleri biraz daha sarsıldı, defteri bir kenara bıraktı.

Telefonunu hızla kapattı ve cebine koydu. "Ah ... kitabınızı getirmemi ister misiniz?"

Durdu, kırmızı gözlerini ona dikti. "Evet," dedi açıkça.

Onu aldı ve takip etti, çatıya çıkmasını bekliyordu ama odanın kapısını açtı ve içeri girdi, kapıyı yarı açık bıraktı.

"Diğerlerinin yanına, masanın üzerine koyun lütfen." Adam banyoya doğru gözden kayboldu ve kadın gözlerini etrafta gezdirerek odasına girdi.

Temiz olmasını bekliyordu. Tam olarak. Ama bu... başka bir şeydi.

Büyük boy yatağında tek bir yastık vardı, tam ortadaydı ve tertemiz beyaz çarşaf lar sanki preslenmiş gibi duruyordu. Battaniye yoktu.

Her yerde küçük, beyaz kare yapışkan notlar vardı.

Her yerde. Mükemmel, düzenli sıralar ve gruplar halinde dizilmişlerdi. Yutkundu ve pencere kenarındaki koltuğun yanına kurulmuş olan masasına doğru ilerledi. Theodore'un masasından çok daha büyüktü, iki büyük monitörü ve renklerine ve boyutlarına göre sıralanmış üç defter yığını vardı. Masasının üzerinde şeffaf bir örtü vardı ve örtünün altında siyah beyaz yapışkan notlardan oluşan bir dama tahtası bulunuyordu.

Defteri masanın üzerine koydu ve en yakındaki notu okumak için başını çevirdi.

Ellerin kirli değil. Ve bir sonraki.

Ellerinizi yıkamanıza gerek yoktur.

Adamın banyosundan gelen su sesini duyunca başını kaldırdı ve ardından defteri

kendi boyut ve rengindeki diğerleriyle birlikte yığıldı. Hiçbirini okumamaya çalıştı

ancak kapısının arkasını görünce kısa bir süre durdu.

Bir not bulutunun tam ortasında, tek tek kareler üzerine her seferinde bir harf yazılmış bir mesaj vardı.

Sen satılık değilsin.

Kaşlarını çattı ve tekrar koridora çıktı. *Satılık değil mi?*

Hepsi satılıktı. Dünyanın geri kalanına onlara yatırım yapmaları için *yalvarıyorlardı*. Eğitimdeki tüm diğer mallar arasında en sıcak mal olarak taçlandırılmak için birbirleriyle umutsuzca savaşıyorlardı.

Spade koridorda ona katıldı ve odasının kapısını kapattı. Bir an için kapıya yaslandı ve onun yüzünde okuyabildiği her şeyi değerlendirdi. Onun doğrudan katılımı *olmadan* onunla sohbet ediyor gibiydi ve yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı. Adamın gözleri kızın gözleri arasında gidip geliyor, önce ağzını, sonra da çenesini kapatan çok renkli gözüne takılıyordu.

"Çok hoşsun," dedi alçak sesle, neredeyse fısıltıyla. Alnındaki çizgiler aniden çatallaştı. "Çok tatlısın."

"Tamam." Kendini tatlı hissetmiyordu. Ya da hoş. Annesi iyi ve tatlıydı. Mükemmel bir Sigma. Isobel kendini... farklı hissediyordu.

Dudakları kıpırdadı. Onu neredeyse gülümserken görmek tuhaftı. Bu onun doğasında varmış gibi görünmüyordu.

"Dikkatli ol." Eli kalktı, uzun, zarif parmakları göğsünün üzerinde . Sonra işaret parmağını öne doğru bastırarak gömleğine, kalbinin üzerine. "Bunu kırmalarına izin verme."

"böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Biraz alay etti ve adamın, parmağının ucundaki kalbinin atışını hissetmemesini umdu. Muhtemelen hissedebiliyordu. "Bize zarar verme gücüne sahip olanlar üzerinde gerçekten kontrolümüz olsaydı, hepimiz tertemiz olurduk."

Sanki kız onu anlamıyormuş gibi dudak büktü. "Eğer onlara *izin* verirsen, *yapacaklar*. Seni *tüketecekler*."

"Kim onlar?"

Kaşları daha da çatıldı, parmağı gömleğinin yakasına kadar uzandı ve dikiş boyunca ilerledi. "Biz," diye düzeltti.

"Sen mi?" diye sordu, kafası karışmıştı. Spade'in ona bakmasına alışık değildi.

tam dikkat. Onun da bunu yapmaya alışık olduğundan emin değildi. Hissetti ki

Mikroskop altındaki küçük bir zerre gibi. Sınıflandırmaya çalıştığı bir şey. Kategorize etmek.

Güzel mi, çirkin mi?

Yararlı mı yoksa israf mı?

Değerli mi yoksa atılabilir mi? Önemli ya da değersiz?

Ona cevap vermek yerine şeyi parmağına odaklamış gibiydi. "Şimdi dene," diye önerdi, tırnağının ucu gömleğinin kenarından kayarak tenini okşadı. "Bana izin verme."

Bu bir testti. Özel bir Spade testi. Bunu *biliyordu*. Adamın gözlerindeki ani, hesaplı bakıştan anlamıştı. Sadece testin tam olarak ne olduğunu anlamamıştı.

"Bana izin verme," diye tekrarladı ve sonra tüm eli tenine değdi, göğsünün en üst kısmına kadar düzleşti, boynuna doğru fırçaladı. Onu kapısının yanındaki duvara doğru itti ve ağırlığını ona verdi.

Artık kuru olan saçları nedense keten gibi kokuyordu. Boynundan tutarak onu yukarı çekerken alnına sürtündü. Onun gözleri ayrılmıştı. Ne sıcak ne de soğuk.

"Alınmak yok," diye homurdandı, ayak parmaklarının üzerinde durup onu inceliyordu hemen karşılık verir. "Ama o kadar da korkutucu değilsin. Bunu istiyormuş gibi görünmüyorsun, anlıyor musun?"

Dudakları büküldü, dişleri hafifçe parladı. "Biliyorum. Bunu istemiyorum. *İstemiyorum*, nokta. Ya bir şeyim vardır ya da yoktur." Aniden onu serbest bıraktı, gözlerinde hiç de hesaplı ya da tarafsız olmayan bir şey parlıyordu. Bu bir sözün kıvılcımı, ışığa çıkmak istemeyen bir şeyin fısıltısıydı. "Bir şeye sahip olduğumda, ona tamamen sahip olurum." Arkasını dönmeye başladı, ama nefesinin altından bir şeyler mırıldanmadan önce değil. yakalayamadım. *Sadece bana* benzeyen bir şeydi. Merdivenlerde durdu ve ona baktı. "Geliyor musun?"

"Ah. Evet. Sanırım." Koridorun diğer ucuna tekrar baktı. *Hâlâ Theodore yoktu*. Yapacak daha iyi bir işi de yoktu. Bu yüzden aceleyle onun beklediği yere gitti, gözlerinde hâlâ o küçük kıvılcım vardı.

"Yavru bir köpek gibi," dedi, onu izlerken gülümsemesini bastırarak. "Sevimli."

Kaşlarını çattı, kısmen karşılaştırma yüzünden aşağılanmış, kısmen de adamın görmesine izin verdiği o alışılmadık kıvılcımdan etkilenmişti. Bir kişiliğin küçük bir ipucu; genellikle ağır sürgü altında tuttuğu bir sır.

THEODORE ONLARI ÇATIDA BULAN SON ALFA'YDI. BİRİNCİSİ, Ashford ve Niko'ydu, ikisi de yeni duş almışlardı, Niko gözlerini kaçırıyor, Ashford ise viski şişesine uzanıyordu Sato tedarik etmişti. Musa onu hemen geri aldı. "Ya oyunu oyna ya da kendininkini al," dedi.

Ashford sadece gözlerini devirdi ve bir koltuk çekti.

Niko da oturdu ama bunu sessizce yaptı, gözlerini çatının dışarı dikti. Isobel çatının ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordu. Hasar görmüştü ama yetkililer hiç vakit kaybetmeden durumu düzeltmişlerdi. Tüm yeni aletler ve mobilyalar olmasaydı, fırtınanın gerçekleştiğine bile inanmayabilirdi.

Sırada Reed vardı, sonra da Kilian, her biri doğruluk mu cesaret mi oyununa karar verdi. Gecenin teması bu gibi görünüyordu, ancak sorular ve cesaretler çoğunlukla yüzeysel ve aptalcaydı, sadece zaman geçirmeleri için bir yoldu.

Ta ki Theodore ortaya çıkana kadar.

"Hangi sen?" Ashford sordu. "Sana mesaj atıyordum."

Theodore, Ashford'a dönmeden önce iyi olduğundan emin olmak istercesine bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "İlgilenmem gereken bir şey vardı."

"Şiddet gördüm," diye hırladı Ashford. "Beni endişelendirdin."

Theodore ona geniş, silahsız bir gülümseme attı. "Ama orada Şiddet. Görkemli şiddet."

Musa güldü, belli ki kardeşinin daha şeytani yanından hoşlanıyordu.

"Theo." Reed içini çekerek Spade ile bakiştı.

"Ne?" Theodore, Isobel'in yanındaki koltukta oturan ve gülen Moses'ı iterek koltuğa kendisi oturdu. "Peki siz ne halt ediyorsunuz? Isobel'in drama yaratması gerekiyordu. Değil.. bu her neyse. Toplum katılımı mı? Eğlenceli zamanlar mı?"

"Oyunun geri kalanında onu görmezden gelmen için sana meydan okuyorum." Ashford, Isobel'in önündeki alçak, yuvarlak masaya bir shot attı. "Tam bir ilgi orospusu."

Theodore, Isobel'e ters ters bakmadan önce, "Tüm ilgiyi *çekmek* ve tüm ilgiyi *istemek* iki farklı şeydir," diye homurdandı. "İç şunu."

Dudağını dişledi, ondan atışa doğru baktı. Sadece ona verdikleri akılsızca cesareti yapıyordu. A Yurdu'nda içki içmeyi en son denediğinde olanları düşününce içki içmek daha tehlikeli görünüyordu.

Sato, "Çifte cesaret," diye homurdandı ve ilkinin yanına ikinci bir atış daha yaptı.

"Üçlü." Moses, Theodore'un omzuna nişan aldığı yumruğu kıl payı kaçıarak kendi yumruğunu ekledi.

Vay be.

"İç şunu," diye tekrarladı Theodore, sesi ipek gibiydi, gözleri onun gözlerinin içine bakıyordu.

Koltuğuna doğru eğildi ve ilk aldı. Kokladı ve sonra bardağın kenarını dudaklarına bastırdı.

"Yudumlama, köpekçik."

Herkes dönüp Spade'e baktı, yüzlerinde şaşkınlık ve inançsızlık vardı. En yavaş dönen Reed'in yüz ifadesi *değişmedi* ama o da dönüp baktı.

Spade sakince onu izliyordu, yüzünde yine o kopuk ifade .
"Hepsini bir kerede yut."

Tüm dikkatler onun üzerindeyken o da geri fırlattı. İkinci kadehi alıp onu da yutarken bakışlarını adamın üzerinde tuttu; gözleri sulanmaya, boğazı yanmaya başlamıştı.

"Köpek yavrusu mu?" Reed sonunda, başka kimse sormayacakmış gibi görüldüğünde sordu.

Spade onun meraklı bakışlarıyla karşılaştı ve her ikisinin de birbirlerinin ifadelerini okuyup arkalarını döndükleri o garip "konuşmadan konuşma" şeyini yaptılar, konuşma bitti. Başka hiç kimse ona bastırdı. Üçüncü kadehi de yuttu ve sonra telefonunu kurcalayarak çıkardı ve kamerayı Theodore'a çevirdi.

"Sana meydan okuyorum ... uh ..." Bir cesaret bulmaya çalıştı. "Odadaki herkesi koklayın ve en iyiden en kötüye doğru sıralayın."

Hemen ayağa kalktı ve ısınmaya ihtiyacı varmış gibi gerinmeye başladı. Sırtarak Moses'ın yanına gitti ve etrafını dikkat çekici bir şekilde kokladı. "Altıncı sıra." Reed'e doğru ilerledi. "Dördüncü sıra."

"Bunu daha önce de düşünmüştü." Reed eğlenmiş görünüyordu. "Kendine çok fazla güveniyor."

"Normalde yedinci sırada." Theodore Niko'nun yanına vardığında açıkladı. "Ama kötü bir gün geçiriyorsam ikinciyim."

Diğerlerinden birkaçı güldü. Isobel şakayı anlamadı.

"Dur tahmin edeyim." Sato, Theodore onu koklayamadan bir elini kaldırdı. "Sonuncu mu?"

"Anladın sen onu." Theodore, Kilian'ın kokusunu burnuna doğru çekmeye çalışıyormuş gibi ellerini sallayarak ilerledi. "Üçüncülük!" Spade'e doğru ilerledi. "Beşincilik." Ve sonra Ashford'a. "İkincilik ve biraz da kıskançlık."

"Olmanız gerektiği gibi," diye cevap verdi Ashford, yüzünü ekşitmeden.

Sonra sıra ona geldi ve fark etti ki bunu biraz daha iyi düşündü. Telefonu daha yükseğe kaldırdı, aralarında bir bariyer olarak kullanmaya çalışıyordu ama Theodore onu elinden kaptı ve kucağına bastırarak kamerayı kapattı.

Sonra burnu kızın boynunun yan tarafını okşamaya başladı ve diğerleri gerildi, gözleri kıza bir bombaymış gibi dikildi patlamak üzereydi. Adamın nefesinin sıcak dokunuşunu teninde hissetti ve elleri titremeye başladı, artık telefonu tutmaya çalışmadığı için minnettardı. Adamın kokusu, odun, misk ve hafif bir tatlılığın ipuçlarıyla etrafını sararken, teninde ısı sıçradı ve ağzında tükürük birikti.

"Birincilik," diye anons etti, göz bebekleri şişmiş bir halde geri çekilerek kokusunu gerçekten sevmiş gibi görünüyordu. "Tebrikler, kiraz kız."

Isobel telefonunun kaydını durdurmak için çabalarken, koltuğuna geri döndü, bir kadeh doldurdu ve Spade'in önüne koydu.

"Gerçek." Sesi her zamankinden daha derindi. "Yavru köpek ne anlama geliyor?"

Spade arkasına yaslandı ve Reed'le bir bakış daha paylaştı. İkisi de sıkıca gülümsedi ve sonra Spade kadehi kapıldığı gibi geri fırlattı. Görünüşe göre masaya getirdiği bezi yanına aldı ve bardağı koymadan önce masayı sildi.

Theodore'u kasıtlı olarak kışkırtıyorlardı. Bunu yapmaktan hoşlanıyor gibiydiler. Spade bir bardak daha doldurdu ve Ashford'un önüne koydu. "Gerçek. Doğum gününde Sigma'ya ne oldu?"

Bu oyun hızla kontrolden çıkıyor.

"Oscar oldu." Ashford'un ses tonu kısaydı, gözleri masanın ortasındaki yanmayan ateş çukurundaydı. Daha fazla açıklama yapmaya istekli görünmüyordu ve Isobel'in eli bir bardak kapmak için kaşındı.

"Henüz çözemedin mi?" Sato karanlık bir şekilde kıkırdadı, ağır bakışları masadaki tüm yüzlerde gezindi. Birkaçı endişeli bakışlar fırlattı.

Reed, "En bir kısmı," diye yanıtladı.

Ashford akuamarin rengi gözlerini ona kaldırdı, sertliğin bir kısmı çatlayarak altında yüzen merakı ortaya çıkardı.

Bu konuşmadan daha uzun süre kaçamayacaktı.

Ashford atışını Sato'ya verdi. "Son aramalarınızdan rastgele bir numara seçin ve onlara 'onlar olduğunu bildiğinizi' söyleyin."

Sato kaşlarını çattı. "İçmek istedim."

"Ama bunu daha fazla yapmak istiyorsun," diye karşılık verdi Ashford.

Sato homurdanarak onayladı ve telefonunu çıkardı, ekrana dokunmadan önce başparmağının birkaç hareketiyle kaydırma yaptı. Hoparlöre bastıktan sonra çağrı sesi etraflarında cınladı ve sonra bir çocuk cevap verdi, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Sato?"

Sato ona sakince, "Sen olduğunu biliyorum," dedi, sesi doğal olarak alçak ve sertti, doğal olarak korkutucuydu.

Çocuk küfretmeden önce, panikle çıkan hışırtı ve devrilen eşyaların sesleri eşliğinde diğer uçta sessizlik vardı.

"Dinle dostum, yemin ederim, her ne yaptığımı düşünüyorsan
-."

Sato kapattı. Çocuk hemen geri aradı ama Sato reddetti, telefonunu kucağına bıraktı ve sonra gözleri Isobel'in üzerindeydi, midesini bulandıran bir ağırlıkla yüzüne yerleşti. Shot bardağını ona doğru itti.

Herkes tekrar gerildi, ama tam ağzını açtığı sırada telefon ikinci kez çaldı. Ekranı *Mikel Easton* belirdi. Aramayı kabul ettikten sonra gözleri ona döndü ve Easton'ın söylediklerini sessizce dinlerken onu izledi.

"Hemen ." Ayağa kalktı, geri aldı ve eliyle ağzının arkasını silmeden önce bitirdi. "Ben çıkıyorum."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti ve Isobel omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetti. Oyun zararsız meydan okumalara ve sorulara geri dönecek gibi görünmüyordu, bu yüzden ayağa kalktı ve Theodore'a baktı.

"Biz de çıkıyoruz," dedi Theodore, onun bakışını yakalayarak.

"Görüşürüz çocuklar." "Nereye gidiyorsun?" Moses sordu, gözlerinin içinde fırtınalar kopuyordu.
dikkatini onlar arasında değiştirirken demliyordu.

"Hiçbir yerde. Burada kalıyorum." Theodore merdivenlere doğru yürüdü ve Kilian da onları takip etmek için ayağa kalktığı anda şaşırarak aceleyle onu takip etti.

"Geri dönemez-" diye söze başladı ama Theodore onun sözünü kesti. "Yatakhane sine geri dönmeyecek. Burada uyuyacak."

"Nereye?" Theodore'un odasının önünde durduklarında Kilian sordu.

Theodore kapıyı iterek açtı ve Kilian'a kaşlarını kaldırarak döndü.
"Benim odamda. Neden?"

Kilian'ın dudakları biraz zorlama gibi görünen bir gülümsemeyle kıpırdadı. Kızın omzuna hafifçe dokundu. "İhtiyacın olursa gel ve benimle birlikte atla."

Theodore onu odasına sürükledi. "Gelmeyecek. Ama teklifiniz için teşekkürler." Kapıyı Kilian'ın suratına sertçe kapattı ve sonra iç çekti dramatik bir şekilde, ona sıkılmış bir bakış atarak. "Sana umutsuzca aşık olduğumu düşünüyorlar. Bu sinir bozucu."

"Sen neden değilsin? *Bunu* sinir bozucu buluyorum." Gülmemek için kendini zor tuttu ve adam dolabın içinde kaybolurken yatağın ucuna oturdu.

Elinde bir tişört ve bir çift boxer ile geri döndü ve bunları ona uzattı.

"Hayır, ," dedi adam, kadın giysiye uzanırken. "Bu gece bunu giyebilirsin. Ben salonda uyuyacağım. Sana yedek bir diş fırçası aldım bile. Banyoda." Elini bırakmayı reddederek oyalandı.

Boxer kucağına kayarken tişörtü çıkardı.

"Başka bir şey mi?" diye sordu, viskinin verdiği cesaretle. Sarhoş hissetmiyordu. Sarhoş olamayacak kadar sinirliydi. Babasının ortaya çıkmasından çok rahatsız olmuştu. Dışarıda bir yerde, onu sahiplenmeyi bekleyen bir eş fikri aklından çıkmıyordu.

Ama alkol onu biraz sakinleştirmişti. Kafasındaki şeyleri biraz daha sessizleştirdi.

"Evet..." Theodore gömleği bıraktı ve elleri bir anda kadının kalçalarının iki yanında, yatağın kenarına gömüldü. Yüzü onunkinin üzerinde geziniyor, sıcaklığı ve kokusu onu baştan aşağı sarıyordu. "Onların ne düşündüğü önemli değil. Sadece senin ne düşündüğün önemli. Senin için asla bir tehdit olamayacağıma inanıyorsun, değil mi? Her zaman çok endişeli görünüyorsun. Benim için de endişelenmeni istemiyorum."

"Kimsenin senin için endişelendiğini sanmıyorum," diye sessizce itiraf etti. "Sen Theodore Kane'sin."

Gözlerini devirerek ona yaklaştı. Başı aniden boynuna eğildi, alnı aşağıya indi, nefesi köprücük kemiğinin üzerinde dağıldı.

"Bana iyi geceler deyip sarıl, Illy-stone."

Kollarını tereddütle kaldırdı ve adamın omuzlarına doladı. Adam onun sırtına dokunmadı ama başını yana çevirdi, burnu boynunun yumuşak derisini okşadı. Kıza gerçekten sarılmadan onun kendisine sarılmasını sağlaması garipti.

Dikkati dağılmış bir halde tırnaklarını gömleğinin üzerinden adamın yanlarına geçirmeye başladı. Ürperdi, vücudu aniden iki kat ağırlaşmış gibi geri çekildi. Gözleri daha koyuydu ama vahşilikle savaştığı zamanlardaki gibi değildi. Bu sıcak bir karanlığa benziyordu. *Sıcak* bir

karanlık. Gözlerini ve dönüp odadan çıkmadan önce gülümsemelerinden biriyle gözlerini kamaştırdı.

Kapıyı kapatmadan önce "İyi geceler," mırıldandı.

Kaşlarını çattı ve ona doğru sürüklendi. Onu hâlâ *hissedebiliyordu*, ki bu garipti. Belki de alkolün etkisiydi. Ama adam oradaydı, göğsünde bir yerdeydi, diğer insanların olumsuz duygularını hissettiğinde her zamanki gibi çarpmak yerine yumuşak bir fırça gibi. Kaşlarını çattı ve kapıya dokundu.

"Kendine bir Sigma mı yakaladın?" Reed'in sesi kapıdan belli belirsiz geliyordu ve Reed hemen kulağını sese dayadı.

"Evet, bana bir yastık atar mısın?" Theodore'un cevabı Reed'inkinden daha yakındı ama yine de zayıftı.

Kalın kapının diğer tarafındaydı. Oturuyor gibiydi.

Reed birkaç dakika sonra, "Kapıya bir sensör koyabilirim," diye önerdi. "Onu korumak zorunda değilsin." Kapıya yumuşak bir şey çarptı. Muhtemelen bir yastık.

"Odasına *bomba* koymuşlar Elijah. Kıpırdamıyorum ve kimse bu odaya girmeyecek. Ona yaklaşacak bir sonraki kişi hastanede Crowe'a katılacak."

"Crowe?" Kulağa Spade gibi gelmişti. "Boş ver. Bana bir battaniye atar mısın?"

Telefonu yatağın üzerinde ve mesaja doğru sürüklenerek açtı.

Kilian: Orada iyi misin?

Theodore'un kendisi için seçtiği kıyafetleri giyerken cevap vermek için onu banyoya götürdü.

Isobel: İyiyim ama eninde sonunda odama dönmem gerekecek.

Bu Theo'ya katılıyorum. Gabriel neden sana köpek yavrusu diyor? Bana gelmemi söyledi ve ben de geldim.

Isobel: Ne?

Kilian: ...

Isobel: Ciddi misin? Ne?

Kilian: Sana gelmeni söylesem gelir ?

Isobel: Yani, sanırım?

Kilian: Yatağına git.

Telefonu bir kenara bıraktı ve banyo tezgahının üzerindeki küçük sepeti ilk kez fark etti. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak sepeti karıştırdı ve kendisi için olduğunu fark etti. Yedek bir diş fırçası, diş macunu, bir saç fırçası, ipek bir saç bağı, yüz yıkama suyu ve nemlendirici vardı. Öğrencilerin Market Sokağı'ndaki butiklerden birinden aldıkları lüks sepetlerden birine benziyordu, tüm eşyalar soluk mor kağıt mendil ve preslenmiş, pastel çiçeklerle paketlenmişti. Ancak Market Sokağı birinci ve ikinci sınıf öğrencilerine yasaktı. Yine Alfa'lardan biri bu tür bağlantılarla ilk kez övünmüyordu. yetkililer veya daha büyük öğrenciler.

Theodore'un bunun için para ödeyip ödemediğini merak ederek sepete bakarken suçluluk duygusuyla dolup taşıtı. Üçüncü, dördüncü ve beşinci sınıf Öğrenciler Market Street'te alışveriş yapmak için popülerlik puanlarını kullanıyordu ama Theodore henüz ikinci sınıftaydı, bu da henüz popülerlik puanı biriktirmediği anlamına geliyordu. Ve yerleşim yerlerinden geliyordu. Pahalı hediye sepetlerini karşılayamazdı. Ne yazık ki, aynı zamanda inanılmaz derecede inatçıydı ve tedarik ettiği şeyleri kullanmazsa üzülürdü, bu yüzden ürünleri kullanarak duş aldı, kıyafetlerini giydi ve yastıklara yapışan tatlı kokusuna gömülerek büyük yatağına girdi.

Aslında uykuya dalmaya hiç niyeti yoktu. Telefonuna bakmakla meşguldü, Theodore'u nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. ya da kendi yatağını alıp onun bir geçmesine izin vermeyi teklif etti, ama düşünürken dalmış olmalıydı çünkü ekran aydınlanıp elinde titreşince sarsılarak uyandı.

Bilinmiyor: Dışarı gel.

Aniden endişeli bir enerjiyle dolup taşarak doğruldu. Cevap verirken parmakları karıncalandı.

Isobel: Bu kim?

Bilinmiyor: Niko.

Şok içinde ekrana baktı. *Niko* mu? Hiçbir zaman onunla konuşan ya da doğrudan gözlerinin içine uzun süre bakan? Ondan bir tür tuhaf Sigma vebasımı gibi kaçan *Niko* mu?

Niko: Kabul töreninin zamanı geldi.

Ve birden her şey anlam kazandı. Ama iyi anlamda değil.

Tekmeleyerek yataktan çıktı ve pencerenin dışında bir şey görene kadar gergin bir şekilde yerde volta attı. Hayır, bir şey değil.

Niko Hart tam orada duruyordu. Üç santim ötede Camdan. Tam bir metre . Açık yeşil-kahverengi gözleri onu bulmadan önce odanın karanlığını taradı ve sonra başını yana eğerek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. O bulaşıcı gülümsemesi yoktu. Genellikle onun yanındayken olurdu.

Yutkundu, cam kenarındaki koltuğa diz çöktü ve camı biraz araladı. Diğer Alfaların çoğu gibi Niko da gözünü fena halde korkutmuştu. Uzun boyu, kaslı vücudu ve kolay atletizmi, pürüzsüz, açık sarı teni, kiraz rengindeki dudakları ve ağartılmış sarı saçlarıyla mükemmel bir kalp çarpıntısı malzemesiydi. Dünyanın dört bir yanındaki gençlerin duvarlarındaki posterlerin içinde yaşıyormuş gibi görünüyordu. Terden sırlıslam olmuş, elinde futbol topu, yüzünde kaygısız bir sırıtışla, kızların ve erkeklerin hayalini kurduğu, yatak odalarının pencerelerinin önünde ukala bir sırıtışla ve pahalı, spor bir arabanın anahtarını parmağında sallarken geceye meydan okuyan gözleriyle hayal ettikleri tipti.

Ama Niko bu değildi. Karşısındaki taş suratlı ve sabırsızdı, başını hâlâ öne eğmiş, onun sessiz bakışlarını karşılıyordu. Gergin sessizliği ilk kimin bozacağını görmek için birbirlerini bekliyorlardı. Niko'nun gözleri Niko'nun gözleri arasında gidip geliyordu ve Niko'ya lensini çıkardığını hatırlatıyordu; sonunda Niko dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak büyük beden gömleğine baktı O giydi.

"Dışarı çıkacak mısın?" diye sordu.

"Sen bana nereye gittiğimizi söyleyene kadar olmaz." Pencereden geri .

"Fitness merkezine." Adam ellerini ceplerine soktu ve kadın onun hâlâ çatıdaki gibi giyindiğini fark etti. Henüz yatağa gitmemişti.

"Yarın Profesör West ile özel bir dersim var." Pencereye döndü ve onu biraz daha açtı. "Bütün gün dışarıda olamam.

Gece."

Sırıttı. "O zaman kalan agresifliğini atsan iyi olur. Kalen'le derse böyle bir şey istemezsin."

"Devam eden saldırganlık mı?"

Gözlerini devirdi ve pencereyi sonuna kadar itti. Kadının yüzüne doğru eğildi ve sesini fısıltıya indirdi. "Orada bir yerde olduğunu biliyorum."

"Çünkü buna *sen* neden oluyorsun," diye mırıldanarak oradan uzaklaştı.

ayağını bir yere çarptı ama adam tırmanmaya çalışmıyordu; sadece koltuğa yaslanmış, bekliyordu. Adam telefonunu kontrol etti ve kadın ekranda yanıp sönen saati gördü. 2:33.

Birkaç saat içinde kalkması gerekiyordu ama Niko yakın zamanda gidecek gibi , bu yüzden banyoya geri dönüp Theodore'un boxer'ını taytıyla değiştirdi ve büyük tişörtünün altına spor sütyenini geçirdi. Bir temas ekledi ve sonra pencereden dışarı kayd, Niko zar zor tam bir adım geri atarak

ona yer açın.

", " dedi sabırsızca, çoktan yola koyulmuştu.

"Salı geceni gerçekten böyle mi geçirmek istiyorsun?" diye sordu arkasından aceleyle.

"Ne düşünüyorsun?" diye homurdanarak gölün etrafındaki yolu gösterdi.

anasını, adam hızlı yürüyordu. Ve bir şekilde hiç çabalamıyormuş gibi görünüyordu. Ayak uydurmak için neredeyse koşuyordu.

"Bilmiyorum," diye dalgınca cevap , karanlıkta yüzüstü düşmemek için gözlerini yerden ayırmıyordu.

"Sana diğerlerinin bir şey söyleyeyim - özellikle de gerçekten A Koğuşı'nda bir oda tutmaya çalışıyorsan."

Bir süre adamın geniş sırtına baktı, Alfa Tepesi'nden aşağı inen ilk basamağa neredeyse takılıp düşmeden önce şaşkınlık içinde kayboldu ve sonra konsantrasyonunu tekrar yere verdi. "Tamam mı?"

"Çok fazla alfanın bir arada yaşaması eninde sonunda bir hiyerarşiyi zorlamaya başlar. Ben ortada bir yerdeyim ve Oscar da en üstten üçüncü. Yani Oscar hepimizin sizi bir inisiyasyona zorlamamız gerektiğini söylediğinde, onu gerçekten görmezden gelebilecek tek kişi

zincirin en tepesindeki Alfalar. Profesör oldukları için zaten taciz olayına katılmazlardı."

Isobel yolun geri kalanında onu sessizce takip etti, bu bilgiyi düşündü ama bir odaya girdiklerinde Alfalarla ilgili çoğu düşünce aklından çıktı. Geriye kalan tek düşünce Alfaların ne kadar büyük olduğuydu. Ve ne kadar güçlü oldukları.

Ve güreş ringine çıkmaması için diğer tüm sebepler. Biriyle.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi kesin bir ifadeyle, gözlerini iplerle çevrili sınırlara dikerek.

"Yok artık." Ayakkabılarını tekmeledi ve iplerin arasına eğildi. "Sana söylemedikleri başka ne var biliyor musun? Bütün gün yurttaki takılıp dedikodu yapmıyor olabilirler ama bütün sırlarını döktükleri biri var. Benimle konuşuyorlar, Carter." Dirseklerini iplere dayadı ve bakışlarını ona dikmek için eğildi. "Birinin seni çıplak olarak göle atmayı başardığını biliyorum. Odanın darmadağın edildiğini biliyorum. Duvarında ne yazdığını biliyorum. Duvarında ne yazdığını biliyorum. bomba ve kan banyosu. Elijah'ın neden odanızı izlediğini ve Theo'nun neden kapısını korurken sizi odasında sakladığını biliyorum." Sonra durakladı, eğlenmiş görünüyordu. "Ne yazık ki sadece

insanların içeri girmeye çalıştığını düşündüm, sizin dışarı çıkmaya çalıştığınızı değil. Ama en önemlisi..." Yüzündeki eğlence ifadesi hemen kayboldu ve yerini yine boşluğa bıraktı. "Sana göz kulak olmanın onların işi olmadığını biliyorum. Ama Elijah kendine engel olamıyor. Zorbalık onun için hassas bir nokta. Theo da hayatını sana borçlu olduğunu düşünüyor. İşte burada ben devreye giriyorum." İpi kaldırarak onu ringe doğru yönlendirdi. "Üç saniyeden daha kısa bir sürede beni bıraktığında eğitimin tamamlanmış olacak."

Bir iç çekmeden önce bir an için onu düşündü. "Neredeyse bana yardım etmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor," dedi ve spor ayakkabılarını çıkarıp ringe ona katıldı.

"Ben olsam henüz teşekkür etmezdim," dedi donuk bir sesle. "Şimdi bana Beta seni ilk kez köşeye sıkıştırdığında neler olduğunu anlat."

Dondu kaldı, korku omurgasından aşağı süzülüyordu. Adam gerçekten de her şeyi biliyordu. "Beni B Koğuşu'nun arkasına götürdü ve öpmeye çalıştı."

Niko başını salladı, kısık gözlerle onu değerlendirdi. İrisleri, zengin kahverengi ağaç kabuğunun üzerinde sürünen açık yosun rengindeydi ve bu kadar yakınında dururken, üzerinde hâlâ viski kokusu alabildiğini düşündü, ama sarhoş gibi görünmüyordu. Sabırsız görünüyordu.

Birdenbire ona doğru ilerlemeye başladı.

"Whoa!" Kız geriye doğru sıçradı ama adam gelmeye devam etti ve sonra kolları arkadan kilitlendi ve çenesi adamın pençesindeydi.

Viski kokusu daha güçlüydü. Neredeyse baş döndürücü.

"Ciddi misin?" diye homurdanarak onu serbest bıraktı. "Bu çok kolay oldu. Karşılık ver Sigma."

"Bu cümle bir oksimoron," diye yakındı, titremeye başladığını gizlemeye çalışarak. "Sigmalar dövüşmez."

"Saçmalık." Kollarını kavuşturdu. "Beta olduğumu düşün."

"Sen çok kaslısın. O daha... yuvarlak hatlı ve hantal."

"*Hayal* et dedim."

İki saniye sonra onu direklerden birine sıkıştırmıştı, omuzları elleri tarafından geriye itilmişti, öfkeli nefesleri başının tepesine çarpıyordu. "Bu kadar kolaylaştırmayı bırak."

"Senin kadar hızlı değildi!" Onu üzerinden itmeye çalıştı ama adam kıpırdamadı bile; kasları, boyun eğmeyen etinin altında taş gibi duruyordu.

İkinci itişinde geri çekildi ve sonra platformdan uzaklaşıp siyah bir kayışla geri dönerek ondan tamamen uzaklaştı.

"Belki bu yardımcı olur," diye mırıldanarak onu platformun ortasında durması için omuzlarından tuttu. O daha ne olduğunu anlamadan kayışı gözlerinin üzerinden geçirdi ve eğilmesine vermeden başının arkasından bağladı.

"Senin yeteneğin ne?" diye sordu adam uzaklaşırken, teninde garip bir soğukluk hissi bırakarak. "Bir Alfa için bile çok hızlısın."

"Ben de bir Alfa için güçlüyüm." Adam kadının ayaklarını altından çekti ve kadın kırılğan bir kulesi gibi yere yığıldı. "Ama benim yeteneğim daha çok... zihinsel. Seninki gibi."

Kendini geri itti, titrek bacakları üzerinde durdu ve kollarını yüzünün önünde yukarı kaldırarak gevşek yumruklar oluşturdu. "Bunu yapmana şaşırdım.

Bunu kabul et," diye , farkındalık tüm tenini karıncalandırıyordu. Bu bir

Nerede durduğunu söylemek imkânsızdı. "Çoğu Alfa, biri onları bir Sigma ile kıyasladığında şiddete başvurur."

Adam kızın at kuyruğunu çekiştirirdi ve kız yumruklarını savurarak ama adam çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Kendine zayıf demek, sahip olabileceğin tek gerçek zayıflıktır," diyerek onu boynundan yakaladı ve döndürerek vücuduna çarptırdı. "Eğer bir şeyi yapamayacağından eminsen, bu sadece yanlış yolu deniyorsun demektir. Bir nehri geçmenin birden fazla yolu vardır, ama siz sadece ortasında durup neden boğulduğunuzu merak ediyorsunuz." O kadar sakın konuşuyordu ki

Adamın elinde çırpınıyor, yumruklarıyla adamın demir pençesine vurdukça nefesi kesiliyor ve kapana kısılmış çaresiz bir hayvan gibi kıvranıyordu. Adam ter döküyor gibi bile görünmüyordu. "Kötü bir durumdan kurtulmanın birden fazla yolu vardır."

Onu tekrar döndürdü ve aniden bacaklarından tutup kaldırırken boğazından dehşetli bir ciyıklama çıkmasına neden oldu. Kışının altındaki iplerden birini ve adamın bir elinin saçlarını çekiştirerek yüzünü onunkine doğru sürüklediğini hissetti. Adamın zarif düzlemlerini hissedebiliyordu.

Yüzü, eğimli elmacık kemikleri ve elmas şeklindeki çenesi. "Birini yenmenin birden fazla yolu vardır."

Onu öpmek için çekmemişti, sadece kulağına fısıldamıştı ama birden Niko'yla birlikte orada değildi. Niko'nun yanına dönmüştü. Şapelde, kürsüye doğru itilmişti, Crowe'un ağır bedeni onu aşağı itiyor, elleri kollarını sıkıştırıyordu.

Bir an için her şey karardı ve bu göz bağının karanlığı değildi. Her şeyi tüketiyordu, beyninin içinde yanıp sönüyordu, kendi hırıltılı nefesinin sesi tüm duyularını bastırıyordu. O anda kendisi değildi, canlanan bir anıydı, insan şeklini almış bir tepki, teninde bir gölge gibi yaşamaya hazırdı.

her an devralabilir.

Niko değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü aniden göz bağını çözdü ve onu ayağa kaldırdı. Geriye doğru birkaç adım attı, yorgun bir şekilde onu izliyordu ama kız onu hiç fark etmedi... Çünkü nefes bile alamıyordu.

Göğsünü tırmaladı, yere yığılmadan önce geniş gözlerle etrafına bakındı, umutsuzca bir şeyler yapmaya çalışırken kamburlaştı

Havayı içeri çek.

"Ah, kahretsin." Niko onun önünde diz çöktü, havada duruyordu ama dokunmuyordu, ifadesi gergindi. "Carter? Al." Ellerini kaldırdı ve bulanık görüş alanının içinde tuttu. "Ellerimi sık. Buna odaklan. İyi.. *iyi kız*. Daha sıkı sık. İşte " Sesi bir oktav alçalmıştı, boğuk ve derin, yatıştırıcı ve... alıştırılmış.

Kendi elleri acıyana kadar onun ellerini sıktı ve panik azaldı, vücudunun içinde yaşadığı yere doğru süzüldü. Gitmemiştii ama bastırılmıştı. Ellerini tutuşunu gevşetti ve adam ellerini kucağına indirdi ama onu bırakmadı, başparmakları teninde yavaş ve rahatlatıcı daireler çiziyordu.

"Nasıl yaptın...?" Soruyu nasıl ifade edeceğini bilemediği için sözünü yarıda kesti.

"Tanıdığım biri." Ellerini çenesini sıyrarak uzaklaştırdı. Onun kendine güveninin sarsıldığını ilk kez görüyordu. Kameralara bile hızlıca baktı. *Bu, konuşmak istemediği bir konuydu. tartışık.* Bu onun için sorun değildi.

"Sana bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim." Titreyen parmaklarını birbirine geçirerek kucağına baktı.

"İşte tam da bu yüzden iyi bir fikir," diye tersledi. "Ama bu gecelik işimiz bitti. Bir dahaki sefere seni çağırdığımda her şeyi bırakmalısın. Beni görmezden gelmeye ya da bu işten sıyrılmaya çalışırsan, nerede olursan ol gelir, seni alır ve buraya kendim taşıyım. Görüntü almaya çalıştığını biliyorum ama bunun omzumda sallanan kığın olmadığından eminim, değil mi?"

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Yüzükten kaydı ve ayakkabılarını aceleyle geri çekti.

Homurdanarak onu kapıdan dışarı kadar takip etti ve ışıkları kapattı. "Sana hiç yardımcı olmayan sadistçe bir şey seçebilecek bir hıyarım. Bu arada Oscar da öyle yapacak. O yüzden benimle onun arasında kalan ve aslında sana işkence etmek istemeyen insanlar hakkında şikâyet etmemeye çalış."

"Öyle mi? Peki ya Musa?"

"Tamam, beni yakaladın." Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Peki ya Theo?" diye sordu kızgınlıkla.

Niko düpedüz güldü ve sanki onu yepyeni bir ışık altında değerlendiriyormuş gibi gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Belki onu düşündüğümnden daha iyi anlıyorsun ama Theo seni asla kırmaz. Seni sınar belki. Kırmak mı? Asla."

Yutkundu, adamın söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamıştı. Oscar ve Moses onu kırmaya çalışabilir. Ve başarılı da olabilirler.

ARKADAŞ OLABİLİRİZ.

"İz!" EVE, FORTUNE'A DOĞRU KOŞARKEN ONUN DIRSEĞİNİ YAKALADI. Anlatıcılık ve Mistik Sanatlar. "Kahvaltı için buluşacağımızı sanıyordum?"

"Ah, özür dilerim." Isobel alnına vurarak yavaşladı. "Koştum Bu sabah antrenman yaparken fazla mesai yaptım. Ayrıca yıkamam gereken bir yığın çamaşır vardı."

"Eminim." Eve kaşlarını çattı ama kan olayı yüzünden bir kez daha öfkelenmekten kaçındı. Bir gün önce Isobel temizlik yaparken aniden gelen mesajlar yetmişti. "Akşam yemeğini de atladığını fark ettim. Ve odan bu sabah erkenden boştu."

"Babam dün gece buraya geldi. Aile merkezinde kalıyor. Yetkilileri durumum nedeniyle ekstra desteğe ihtiyacım olduğuna ikna etti. Ve dün gece Theo'nun odasında uyudum."

"Dur ." Eve'tırnakları tamamen durduğunda, topukları aniden yere yapıştı. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Ah... şey babam-"

"O konuda değil! Yine de Braun Carter'ın burada olması çok güzel. *Nerede uyudun?*"

Isobel'i iyice , öyle ki Isobel cevap vermeye çalışırken dişleri birbirine çarptı. "Teo p-insanlar odama giriyor."

"Orada seninle birlikte mi uyudu?" Eve'in bebek mavisi gözleri fincan tabağı gibi açılmıştı ve sanki

Theodore'un yatak odası ulusal bir sırdı.

"Hayır." Isobel endişeyle güldü. "Tabii ki hayır." "Neden yalan söylüyormuş gibi ?" Eve geri çekildi.

"Aslında pek uyuyamadım. Niko beni gizlice dışarı çıkardı."

"NE?" Eve onu tekrar sarsmak ister gibi baktı. "*Niko?*"

Onunla arkadaş olduğunu bile bilmiyordum."

"Kesinlikle . Öyle bir şey değildi. Sato hepsinin beni kabul törenine sokmasını istiyor. Yetkililer bana A Koğuşu'nda bir oda verse bile, yine de tüm testlerini geçmem gerektiğini söyledi."

"Sato'ya benziyor," diye homurdandı Eve, ama yine de Sato'nun Sanki birisi onun hakkında konuştuğunu ona bildirecekmiş gibi, gerçekten sessiz bir şekilde adını söyledi. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

"O ne yaptı ki? Neden herkes ondan bu kadar korkuyor?"

Eve kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Bu onu daha da korkutucu yapıyor. Sanki ne yaparsa yapsın, yanına kâr kalıyor, anlıyor musun?"

Isobel'in ilk sınıfına vardıklarında yolları ayrıldı ve Isobel içeri adımını atar atmaz gürültü seviyesi düştü. İnsanlar açıkça ona bakıyordu. Koridorlarda başını öne eğip içine kapanmayı başarmış gibi görünüyordu ama birinci sınıftaki herkes aslında onu bekliyordu.

"Hey, Carter!" Bir Omega çocuğu onu arkadaşlarından oluşan küçük bir grubun yanına götürmeye çalıştı ama Ashford'un her zamanki yerlerinde oturup ona sırtıttığını gördü ve Ashford'un karşısındaki sandalyeye oturmak için Omega'dan uzaklaştı.

Adamın kaşları tembel bir onaylamayla yukarı kalktı ve kadın kollarını kavuşturarak bakışlarının yana kaymasına izin verdi, ta ki rahatsız bir şekilde tekrar ona dönene kadar. Adam bacaklarını uzatarak kadının sandalyesinin ayaklarını itti.

"Günaydın Sigma," dedi. "Ne kadar da taze görünüyorsun."

Profesör Vega herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırparak sınıfa girdiğinde, öfkesini içine attı.

"Ah, Carter!" diye bağırdı, bakışları Isobel'e biraz fazla hızlı odaklanmıştı. "Tekrar hoş geldiniz! Artık burada olduğuna göre, sanırım

ve biraz farklı bir şey yapalım."

Isobel tam zamanında Ashford'a dönüp yüzündeki kızgın ifadeyi düzeltmeye çalışırken yakaladı ve Vega'nın gözüne takılıp "Benden o kadar kolay kaçamayacaksın," derken söylediği diğer şeyleri kaçırdı.

Burnunu kıvrarak, "Denemiyorum," diye fısıldadı.

Ona doğru eğildi, botları yine sandalyesini sarsıyordu. Bu kez siyah Timberlands giyiyordu ve onu gerçekten sarsacak kadar ağırdı.

"Öğle yemeği vakti," dedi, kelimeler bir vaat ile tehdit arasında bir yerde çıkıyordu. "Hastanedeyken seni yalnız bıraktım ve bana gelmen için sana zaman verdim, ama şimdi mühletin doldu."

Sertçe başını salladı ve diğer tüm öğrenciler ayağa kalkıp odanın ortasına kurduğu kristal kürenin etrafında toplanırken Vega'ya döndü.

Isobel'in kaşları, odanın köşesinde toplanmış, kameralarıyla sahneyi inceleyen ve her ne oluyorsa tek bir anını bile kaçırmak istemeyen ekstra ekip üyelerini fark ettiğinde çatıldı.

"Şimdi!" Vega heyecanla ilan etti. "İlk kim denemek ister?"

"Neyi deneyeyim?" Isobel fısıldayarak Ashford'a döndü... ama o artık orada oturmuyordu. Çantasını toplamış ve odanın yarısını çoktan geçmişti. Herkes Vega ve kristal küreyle ilgilenirken o sıvışıp gitti. Ekstra kamera bile Mürettebat fark etti.

"Carter." Vega iki öğrencinin arasından geçerek aceleyle Isobel'in yanına gitti. "Neden gelip ortada durmuyorsun, madem senin eşini çağırmaya çalışacağız..." Ashford'un boş sandalyesine bakarak kaşlarını çatı. "nerede?" diye sordu, sesi aniden keskinleşmişti.

biri küfrederek sınıftan ayrıldı, adımları telaşlıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Isobel, Vega kendini toparlamış gibiydi, gülümsemesini yüzüne geri yerleştirdi ve

Isobel'in kolu.

Isobel'i çemberin ortasına doğru çekti ve onun yanında durdu. kristal kürenin yanında. "Belki önce sen deneyebilirsin, hmm?" Isobel'in ellerini soğuk kürenin etrafına koydu. "Sadece gözlerini kapat ve kafandaki soruyu sor: Benim eşim kim?"

Vega'nın dikkati dağılmış gibi idi, pek dikkatini . Isobel sınıfın kapısını kontrol ederken. Bütün bunlar Ashford ve sadece Ashford için ayarlanmıştı. Mistik Sanatlar sınıfı bir şakaydı ve bunu herkes biliyordu. Ama Ashford'un yeteneği gerçekti ve Isobel'in eşi hakkında bir ipucu elde etmek için onu kullanamadan kaçmıştı.

Ekip ders bitmeden onu bulamamış gibi görünüyordu ve Isobel küçük grup seansı için spor salonuna vardığında kendini biraz daha sinirli hissediyordu. Yirmi tane öğrencilerin hayali eşinin yirmi farklı versiyonunu mümkün olan en dramatik şekillerde tarif ediyormuş gibi yapmaları sabrını taşırmıştı.

Kapıyı çaldı ve Easton birkaç saniye sonra açtı, kıyafetine göz gezdirdikten sonra başıyla onayladı ve içeri girmesi için kenara çekildi. Tayt ve mayolarının çoğunu saklamayı başarmıştı, çünkü bir sürü siyah çifti vardı ve yaz tatiline kadar yetecek kadar normal kıyafetini kurtarmıştı. Ayrıca mucizevi bir şekilde Kilian'ın tüm gömleklerini de kurtarmıştı çünkü kan balonları patladığında onlar çamaşır antasındaydı.

Easton, "Koşu bandında başla," diye talimat verdi ve Moses'la konuşmak için durduğunda Easton minnetle oraya yöneldi.

Odayı hızlıca gözden geçirdiğinde geri kalanların Alfalar zaten oradaydı. Çoğunlukla bir şeyler tartışıyor gibi takılıyorlardı, ama şimdi dağılmaya ve bireysel faaliyetlerine girmeye başlamışlardı. Isobel

Bu yüzden koşu bandına odaklanmaya devam etti ve kasları kopmaya hazır lastik bantlar gibi gerilmiş gibi hissedene kadar hızı gittikçe artırdı.

Koşu bandının yanında ona doğru eğilmiş, sayıları tuşlayan Theodore'du. Kaşlarını atmadı ya da

Yine de onu azarladı. Sadece koşmaya devam etti, bakışları aynada onunkilerle buluştuğunda boştu.

Ve sonra gülümsedi.

Gülümsemesi... gerçekten hoşuna gitmişti.

Onu bir süperstar gibi gösteren. Cildini yüzünün tüm köşeli düzlemleri etrafında sıkıca saran, muhtemelen saatlerce sıkılmadan izleyebileceğı değışken bir resim yaratan. Nefesini kesen. İçindeki çaresizliğin bir kısmı dışarı çıktı ve ona titrek bir gülümsemeyle karşılık verecek kadar rahatladı.

Grup seansının geri kalanı iyi koreografisi yapılmış bir dans gibi geçti. Alfalar onun etrafında dönüyordu, o da onların etrafında dönüyordu, ikisi de mırıldandıkları bir kelimedenden ya da hızlı bir hareketten fazlasını söylemiyordu, Easton hariç.

Ders bittiğinde, şarkı söyleme konusunda *daha da kötüye* gittiğini hissetti, ancak becerisi endişelerinin en azıydı, Çünkü tüm Alfa öğrencileriyle ortak bir sınıfta olmak ne kadar göz korkutucu olsa da, Alfa profesörlerinden sadece *biriyle* özel ders alma fikri kadar korkutucu değildi.

Sabah molasında fazla bir şey yiyemeyecek kadar gergindi ve günün ilk dans dersine daldı, Reed'in ortaya çıkıp profesöre sınıfa yeni transfer olduğunu ve ilk dersi gözlemlemek istediğini söyledikten sonra odanın arkasında oturduğunu bile fark etmedi.

Ders bitmeden dışarı çıktı ve müzik bölümüne giderken West'le yapacağı özel dersin çalışma odasının yerini en az altı kez kontrol etti. Kapıyı bulduğunda vurmak için elini kaldırdı ama tahtaya dokunamadan kapı açıldı.

"Tam zamanında," West, derin sesi kızın üzerinde yuvarlanarak. Adam kenara çekildi ve kız odaya girerken çantasını üst sapından yakaladı. Adam çantayı kollarından yavaşça indirirken kadın sıçradı ve çantasını ondan uzaklaştırdı, ama o bu gergin tepkiyi görmezden gelerek çantasını kapının yanına astı ve sözsüz bir şekilde piyanoyu işaret etti.

Çalışma odası aslında oldukça büyüktü, ses geçirmez duvarları ve enstrüman rafları vardı. Kuyruklu piyano

arkada, küçük bir sahnenin ortasındaydı. Oda çok aydınlık görünüyordu ama belki de West'in varlığı onu hassaslaştırıyordu. Onun gibi bir adam için

boyutunda, siyah ayakkabılarının halıya sürtünmesiyle bile neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket etti. Nefes alış veriş i saçma bir şekilde gürültülü görünüyordu; nefes verirken duvarlara çarpan gergin bir çingirak gibi, nefes alırken ise kuru bir törpü gibi, sanki aşırı nefes alıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

"Hangisini tercih edersin: Carter'ı mı Isobel'i mi?" West onun arkasında duruyordu, artık gözden kaybolduğu için varlığı daha da büyümüştü.

Dudaklarını araladı ama sadece bir ciyaklama çıktı, aklı onun kokusunda takılıp kalmıştı. Dumanlı ve odunsu bir vanilyaydı, burbon ve meşe esintileri vardı. O kadar zengin, o kadar güçlüydü ki, onu hemen

Düşünceleri dağılıyor, kendi adı beyninde boş bir yankı gibi çınlıyordu.

"Isobel," diye zorladı sonunda, keşke başını sallayarak tepkisini dağıtabilseydi.

Onu sadece varlığıyla etkileyebilen tek Alfa babasıydı ve bu iyi bir karşılaştırma değildi. Belki de yaşla birlikte gelmişti. Belki de tüm Alfalar zamanla güçleniyor, güçleri daha da artıyordu.

"Ne onu çal." West hareket ediyorsa -yer değiştiriyorsa, volta atıyorsa, herhangi bir şey yapıyorsa- bunu tam bir sessizlik içinde yapıyordu. "Bugün için izlemek ve dinlemek istiyorum."

İlk dersi için en kötü senaryo bu gibi görünüyordu.

Ellerini tuşlara doğru kaldırdı, parmaklarının ne kadar kötü titrediğini fark ettiğinde yüzü kızardı. Ve tıpkı adını sorduğunda olduğu gibi, vücudu işbirliği yapmayı reddederek başka bir duvara tosladı. Parmakları kendi içine kıvrıldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ben... Ben..." Anahtarlara bakarak konuşmasını sürdürdü.

"Sana durmanı söyledim mi?"

Hatırayı, kopuk sesi silkeledi ama hatıra geri döndü, umutsuzca savurmasına rağmen duman gibi yeniden şekillendi.

"Ben söyleyene kadar durmayacaksın," diye homurdandı babası, elleri kızının boynuna dolanırken başını aşağı eğdi, anahtarlardan birkaç santim uzaktaydı.

Karanlık duygular onun içinden geçerek kızın içine akıyor ve boğazının arkasında bir yakalamasına neden oluyordu.

"Ah, tatlım." Bunu söyleyen annesiydi. Şimdi piyanonun yanında durmuş, kederli gözlerle ona bakıyordu. "Sen Bunu hatırlıyor musun?"

Aman Tanrım. Her şeyi uzaklaştırmaya çalıştı. Anı ve Annesi.

West bekliyordu, tek kelime etmiyordu, ses çıkarmıyordu ama gözlerinin ağırlığını başının arkasında hissedebiliyordu ve her nasılsa kokusundaki değişikliği bile koklayabiliyordu. Dönüştü daha tatlı, daha dumanlı, yanan şeker gibi. Nasıl bildiğinden emin değildi ama bu iyiye işaret değildi.

Yutkundu ve tekrar denedi, dikkatini tuşlara çok fazla verdiğinden gözleri yanmaya başlamıştı.

"Bir süredir oynamadım." Sonunda kelimeleri ağzından çıkarabildi ve ortaya çıktığı anda yok olan küçük bir zafer coşkusu hissetti.

"Neden olmasın?"

Hatıra intikam hırsıyla yeniden ortaya çıkmış, onu bastırmaya yönelik zayıf çabalarına karşı çok güçlü bir şekilde geri itilmişti. O duydu

Gardını indirdiğinde ona musallat olan aynı kopuk kordonlar.

Anahtarları sert tuğlalar gibi hissetti, hassas parmakları umutsuzca kavradı... ve boynunun etrafındaki tutuşun sıkılaştığını hissetti.

"Braun ... hayır ..." Annesi uyanmış ve sürünerek onlara doğru geliyordu, kocasının pantolonunu, ayakkabılarını pençeliyor, dikkatini çekmek için zayıfça okşuyordu.

Kendini ona açabilirdi. Her şeyi alıp götürebilirdi.

Ama o çoktan kullanılmıştı. Karanlıkla doldurulmuş ve gücü . İşe yaramazdı.

"Onu öldüreceksin. Söz vermiştin. Braun, söz verdin. Söz verdin."

Isobel'in parmaklarının iplere eşlik eden kırık bir şarkıydı, sesler gürültülü ve korkulu bir hal alıyordu, çınlayan çağrılar

İçindeki fırtına ağırlaştıkça, babası sıktıkça, sıktıkça ve ... daha fazla yer açmak için tırtıklı kenarlar oluşturdukça yardım edin.

"Isobel." Bir çırpıda söyledim, bir emirdi.

Gözleri titreyerek açıldı, başını yanına gelen West'e çevirdiğinde nefesi kesildi, gözleri yüzüne saplandı. Sarı-kehribar rengi, keskin ve yarı saydam, gözbebeği büzülmüştü.
bir nokta kadar.

"Nefes al," diye emretti. Sesi nazik değil, derin ve soğuk bir tondaydı ama vücudu yine de ona itaat etti ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi bir ciğer dolusu havayı içine çekti.

"Dur," diye kııptı, bekliyor ve izliyordu. "Bırak onu. Tekrar." Kızın nefes alışını izledi, kül rengi yanaklarına geri sızan rengi gözlemledi. Utançtan parladığından emindi.

"Bir seans daha ekliyorum," dedi sonunda, onu dikkatle inceleyerek. "Aynı saatte, ama Salı günleri. Elijah Reed bu seansı devralacak. Sorun olur mu?"

"Um." Gıcırdayan boğazını temizledi, aşağıdaki gibi sorularla mücadele etti
... bunu yapmaya izniniz var mı? Ve daha da önemlisi, neden?
"Sanırım."

"Profesör," diye ekledi, sesi derinleşerek.

"Evet, Profesör," diye hemen düzeltti.

"Güzel." Kapıya doğru yürüyerek uzaklaştı. "Bugünlük işimiz bitti."

Kendini aşağıya doğru sürüklerken yüreği ağzına geldi. kütüphanede. Çoğu öğrencinin uğruna cinayet işleyeceği bir fırsat eline geçmişti ve sırf piyanoyla ilgili aptalca paniği yüzünden bu fırsatı çoktan kaçırmış gibi hissediyordu. Sinirli bir ses çıkardı ve biraz daha hızlı yürüdü, ancak spor ayakkabıları tuğla patikaya çarpmak yerine sert bir şekilde taş zemine indi, etrafındaki dünya bir saniyede yeniden değişti, göz kapaklarında ışık yanıp söndü Sanki yanlışıklıkla bir güneş ışığına bakmış gibiydi.

A Koğuştan'ın çatısında duruyordu.

Elleri titremeye başladı ve bir elini mutfak tezgâhına doğru uzattı, kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışırken tezgâha yaslandı.

Neden korkuyorsun? diye sordu annesinin sesi, sözlerini endişe kaplamıştı.

Isobel hızla çarpan kalbiyle olan savaşını kaybetti ve gözlerini sese bağlı olan görüntüye doğru kaldırdı. Annesi mutfağın yanında duruyordu, öğle güneşi sarı saçlarının üzerinden süzülüyordu. O tanıdık ipek pijama takımını giymiş, gök mavisi bornozu belinde düğümlemiş, ayakları çıplaktı.

Isobel şimdi düşününce, aile merkezinde de böyle giyinmiş olduğunu fark etti.

"Anne," diye . "Neler oluyor?"

"Ah, tatlım." Yaşlı kadın kalbi kırık görünüyordu. "Bana neden bu kadar korktuğunu söyle."

"Az önce burada *belirdim!* *Sen* de öyle!" Isobel sesini kontrol etmeye çalıştı ama artık çok geçti. Biri onu duymuştu. Mutfığa çıkan merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordu.

Günün ortasında yatakhaneye girdiği için hangi Alfa ona saldıracaksa onunla yüzleşmek üzere döndü. Göğsü çok hızlı inip kalkıyordu ama en azından nefesinin kesilmesini engelleyebilmişti ve artık yüzünde geniş gözlü bir şok ifadesi olmadığından emindi.

Ortaya çıkan Reed'di, merdivenin tepesinde durdu ve iki kez göz kırptı. Bu muhtemelen Reed'in şimdiye kadar gösterdiği en büyük şoktu. Tıpkı Spade gibi onun da olaylara pek şaşırmadığı hissine kapıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Annesine hiç bakmadı.

Omzunun üzerinden kontrol etti. Hayalet hâlâ oradaydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bir anda burada beliriverdim. Um... burada ne yapıyorsun?"

Başını sallamadan önce onun sorusuyla hafifçe eğlenmiş görünüyordu. Reed ve Spade derslerine her zaman katılmazlardı. Sato ve Moses gibi... umutsuzca onların da alt katta olmamasını umuyordu.

"Tamamlanmamış bir eş bağının yan etkisi," dedi mutfığa tamamen girerek. Başka bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu, ama o ışık tekrar görüş alanını kapladı ve yer aynı anda altından çekiliyormuş gibi görünürken onu geçici olarak kör etti

ve aynı anda onu karşılamak için ayağa kalktı. Bu kez yuvarlandı ve müzik bölümünün dışındaki tuğla yola yığıldı.

Annesi bir daha görünmedi ama telefonu titremeye başladı ve hızla ayağa kalktı, cevap vermeden önce kaydedilmemiş numaraya baktı.

"Carter," diye karşıladı hızlı bir kadın sesi. "Ben olay yeri gözetim merkezinden Bower." *Bir yetkili.* "Az önce nereye kayboldunuz?"

Zihni yarışmaya başladı, avuçları telefonun etrafında nemli bir hal aldı. Çatıdaki kameralar mutfağı görmüyordu. Onun A Koşu'sunda görüldüğünü görmelerine imkân yoktu.

Yalan söylememeye çalışarak, "Kaza geçirdiğim yere," diye cevap verdi. Bower iç çekti. "Biz de bundan korkuyorduk."

"Neyden korkuyorsunuz hanımefendi?" diye sormaya cesaret etti.

Çoğu yetkili telefonu suratına kapatırdı ama Bower'ın dikkati dağılmış gibiydi, Isobel'e cevap vermek için geri dönmeden önce yakındaki birine bir şeyler mırıldandı, sesi hâlâ dalgındı.

"Yan etkilerinin belirli bir kişiyi işaret etmeyeceğini." Ve sonra telefonu kapattı.

Isobel telefonunu taytının cebine geri soktu ve Ashford'u yemek salonunda beklemeye karar vermeden önce nereye gideceğini düşünerek şok içinde öylece durdu. Bu sinir bozucuydu.

Yetkililer onu çok yakından izliyordu ama bu pek de şaşırtıcı değildi. Dikkatli olmak zorundaydı. Özellikle de öldüğü noktaya ışınlanmaya devam edecekse... Sanki eş-bağlı da en az onun kadar bu durumu anlamaya çalışıyormuş gibi. Kameralar ona gelince hiçbir şeyi kaçırmayacaklardı ve babası onu ele geçirecek kadar yakinken... bu onu geceleri uyutmamaya .

Kendi odasında.

Öğle yemeği kalabalığından önce geldiği için kabinlerden birini çalabildi. İlk başta pek iştahı yoktu ama Sonra bir açlık dalgası aniden midesini sanki tamamen boşmuş gibi delip geçti. Akılsızca tepsisini yıgmaya başladı, bir eliyle Ashford'a mesaj atarken diğer eliyle de kabine geri döndü.

Tepsiyi bıraktı ve sonra tekrar dışarı çıktı. Dersi asmış olmalıydı, çünkü onu kahve hazırlarken buldu.

"Benim için mi?" diye sordu, masaya , parmağını kaldırıp birkaç kadeh koyduğu fincanı işaret etti.

Nasıl bildiğini sorma zahmetine girmedi. Alfa burun.

"Evet." Kapakların sıkıca kapatıldığından emin olduktan sonra kendi kapağını kaldırdı ve yemeğini bıraktığı kabine doğru ilerledi.

Kendisi hiç yemek almadı ve karşısındaki koltuğa oturduğunda onun dolu tepsisi üzerinde duraksıyor gibiydi.

"Aç mısın?" diye sordu, arkasına yaslanıp meraklı gözlerini ona dikerek.

"Açlıktan ölüyorum," diye inledi, tepsisindeki tabakları indirip masanın üzerine dizerken. Tabağı aldığı hatırlamıyordu. küçük bir kase turşu. Turşudan nefret ederdi.

CİAN ONUN KENDİSİNE GELMESİNİ, KENDİNİ AÇIKLAMASINI BEKLEMİŞTİ. O DA Sabırlı olmaya, onu zorlamamaya, çok karmaşık bir durumu fazla karmaşıktırmamaya çalıştı ... ama peşini bırakamadı.

"Kütüphanenin çatısında söyledikleriniz..." Dalışa başladı. Ama Sigma dinlemiyormuş gibi kaşlarını çatmış bir kase turşuya . Bir tanesini eline aldı ve kenarından ısırdı.

Boğazını temizledi, ayağa kalktı ve masanın üzerine eğildi. Gözleri doğrudan onunkilere kaydı, turşu parmaklarından düştü ve masaya çarpıyordu. Bu gözler, hem kendi gizli irislerine uyan bal rengi, hem de çok renkli olan gözleri ile karnına bir tekme gibi inmişti. Diğer renklerin arasına serpiştirilmiş ince parıltılı toz gibi safir zerrecikleri görebiliyordu.

"Ne?" diye sordu başını sallayarak. "Özür , bugün... iyi değilim."

"Ne oldu?" diye sordu, çok meraklı görünmemeye dikkat ederek.

Kaşlarını çatmış, dikkati dağılmış bir şekilde yeni bir turşu kemiriyordu. "Işınlandım."

"Sen... ne?" Ses tonunu nötr tutmak giderek zorlaşıyordu.

Birden suratını buruşturdu, turşuyu yere attı ve öğürür gibi bir ses çıkardı. Ellerini peçeteye sildi ve kaseyi olabildiğince uzağa koydu. Önündeki tabaklara yeniden odaklandığında, onu daha uzağa, masanın kenarına itti.

"Işınlandım," diye yineledi neredeyse sakince, önündeki tabakları yeniden düzenlemeye başladı.

Kadın kaşlarını çatmış, nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak onları ayırıyordu. "Vejetaryen" kelimesini duyduğunu sandı ve odaklandığında kadının içinde et olan her şeyi elediğini görebildi.

Masanın öbür ucuna uzanıp kadının ellerini yakaladı. Kızın gözleri tekrar onunkilere kayd, tekrar ona dikildi ve adam kızın avuçlarını masaya bastırarak kendi avuçlarıyla ağırlaştırdı. Elleri çok solgundu, parmakları küçük ve narindi. Kendi iri elleri tam bir tezat gibi görünüyordu.

"Nereye ışınlandın?" diye eşit bir şekilde sordu.

"To-" Tekrar denemeden önce hemen sözünü kesti. "Neredeyse öldüğüm yere. Hemen hemen aynı yere."

Elleri titriyordu. Eliyle başparmağının uzunluğunu takip etti... ve titreme daha da arttı.

"Orada kimse var mıydı, Isobel?"

Gözleri tekrar yemeğe kaymaya başlamıştı, o şaşkın parıltı parıldıyordu ama dudaklarından dökülen adının sesiyle tekrar ona döndü.

Başını salladı, ellerini onun ellerinin altından çekti ve kollarını kavuşturarak koltuğunda geriye yaslandı.

"Lütfen buraya gel." Nefes nefese konuştu. Gergin bir şekilde. koltuğa doğru baktı. "Kulak misafiri olmak istemiyorum."

Mecburen kabinden kayarak çıktı ve diğer tarafa geçerek bacaklarını masanın altına uzattı. Yeni bakış açısı ona koridorun geri kalanını gösteriyordu ve öğrencilerin öğle yemeği için içeri süzölmeye başladığını görebiliyordu. Hafifçe döndü ve kolunu masaya dayadı.

Masa. Kendini küçültüyor, omuzlarını kamburlaştırıyordu. Taciz edilmiş gibi kokuyordu. Ezilmiş kirazlar ve odun parçalayıcıdan geçirilmiş dallar gibi. Derin bir nefes aldı, onun etrafında kıvrıldı, lanet ellerini kendine sakladı.

"Söyle bana," diye yalvardı, çünkü ellerini kendine saklıyor olsa da, sesi notu almamıştı ve onu daha iyi koklayabileceği bir yere yaklaşmaya ikna etmeye çalışıyordu.

ISOBEL KOLLARINI ORTASINA DOLADI, DIKKATI

İstediğinden daha yakın olan göğsünün genişliğine doğru sıçradı. Yine de kameraların bu konuşmaya kulak misafiri olmaması daha iyiydi.

Ashford'un gözlerinin içine bakmayı reddederek ona doğru eğildi ve gömleğine doğru konuştu, sesi fısıltı gibiydi. "Kafamın içinde bir ses duydum."

"Mhmm." Göğsü bu sesle guruldadı ama başka bir şey söylemedi, onun devam etmesini bekledi.

Ne kadar yakın olursa olsun, Ashford'un üzerinde tuhaf bir koku karışımının kokusunu alabiliyordu. Eğer güneş ışığının bir kokusu varsa, bu tam da onun esmer tenine sinmiş olan parfümdü. O, sıcaklık, ılıklik ve tuzlu deniz suyunun akıntısıydı. Gözlerini kapadı, bir an için bu ilahi karışımla dikkati dağıldı.

"Bu koku da ne?" diye sorarken buldu kendini, gözleri adamın yüzünde gezinebilsin diye geri çekildi.

"Dikkatin çok dağınık," dedi kaşlarını çatarak, elini kaldırarak. Sanki yüzüne dokunmak üzereymiş gibi, hızla tekrar aşağı indi.

Ama ona dokundu. Avuç içi masanın altındaki kalçasına yerleşti, sıcaktan kavruluyordu, parmakları esniyordu. "Ne kokusu?"

"Okyanus gibi-"

Dokunuşu çimdiklemeye dönüştü, gözleri kısıldı. "Ben." Kelimesi sessiz ve kesikti ama kızgın görünmüyordu. Şaşırmış görünüyordu. Kafası karışmıştı. "Odaklan Sigma. Kütüphanenin çatısındaki ses ne dedi?"

"Üzgün olduğunu söyledi."

Dokunuşu gevşedi, akuamarin gözleri genişledi. "O mu? Sesi tanıyor muydun?"

"Daha önce hiç duymadım." Isobel biraz omuz silkti.

Ashford daha yakına eğildi, onun dönmesine izin vermedi.

"Duyduğun tek ses bu mu?" diye fısıldadı sertçe.

Isobel'in dudakları büzüldü ama yarı kapalı paravan aniden geri itilip Niko açıklıkta belirince cevap vermekten kurtuldu.

"İşte " dedi Ashford'a, Isobel'i tamamen görmezden gelerek. "Biz de seni yurtta bekliyorduk. Açlıktan ölüyorum.

Bunların hepsini yiyecek misin?" Turşulardan birine uzandı ve bir kerede yarısını ısırdı.

"Benim değil," dedi Ashford ondan uzaklaşarak. Önceki koltuğuna döndü ve aralarındaki gergin konuşmadan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

", " diye mırıldandı Isobel.

Niko, Ashford'un yanına oturdu ve iki kez söylenmesine gerek kalmadan yemeğe yumuldu. Yeme hızına ve her yeni yemekte çıkardığı seslere bakılırsa, Ashford Niko'nun en sevdiği yiyecekleri toplamış ve onu beklemek üzere oraya yerleştirmiş gibiydi.

Ashford köşede sakince oturmuş, bir kolunu masaya dayamış, diğerini arka koltuğun üst kısmına uzatmıştı. Niko'ya sırtıyordu. Niko kabinden dışarı çıkmaya başladı ama Reed aniden ortaya çıkarak onu engelledi. Kendisine yer açması için çenesini salladı ve yüzündeki ifade sabırsızdı, bu yüzden içini çekerek Ashford'un karşısındaki diğer köşeye geçene kadar geri çekildi.

" edin," dedi Reed. "Daha fazlası geliyor."

"Ben sadece-" Tekrar kabinden çıkmaya çalışacakmış gibi yaptı, ama aniden Ashford arkasındaydı, elleri Beline sarıldı, tekrar yanına gelene kadar onu arka koltukta sürükledi.

Reed masanın etrafından dolanarak onun diğer tarafına oturdu ve onu sıkıştırdı. Spade onun yanına oturdu ve sonra Theodore elinde bir tepsiyle göründü. Burnu kırıştı ve gözleri doğruca ona, sonra da onu hapseden Alfalara kaydı.

Sanki bir meydan okuma söz konusuymuş gibi birbirlerine bakıyorlardı ve Theodore ona güzel gülümsemesini gösterip Niko'nun yanına oturana kadar herkes rahatlamadı.

Ashford masaya uzandı ve bir halde biriktirdiği onca tabak arasından seçtiği sandviçi kaptı. Bu garip olaydan sonra canının yemek istediği tek şey buydu, doymak bilmez açlığı yok olmuştu. Teşekkürlerini mırıldanmaya çalıştı ama sonra Musa kaşlarını çatarak ona doğru döndü ve Sözcük boğazında düğümlendi. Sandviçini yemekle meşguldü, küçük küçük ısırıklar alıyordu, böylece onlar kabinden ayrılanı kadar sandviçini uzatabilecekti.

Kilian ortaya çıktığında, onu Reed ve Ashford'un arasında hapsolmuş görmekten hoşnutsuz görünüyordu ve diğer tarafına yerleşmeden önce Theodore'la okunamayan bir bakış alışverişinde bulundu.

Herkes hararetli bir sohbe dalana kadar Ashford'un doğum günü partisi için ne yapacaklarını düşünürken bacağına bir dokunuş daha hissetti, ama bu seferki Ashford'un yakıcı dokunuşu değildi. Dizinin hemen üzerinde hafif bir dokunuştı. Reed onu izliyordu. Dikkatini çektikten sonra kulağının yanına eğildi ve alçak sesle fısıldadı: "Bu ilk kez mi oluyor?"

Başını salladı.

Hafif bir mırıldanma sesi çıkardı. "Nedenini biliyor musun? Neden orası?"

Omuz silkti, omuzları onun ve Ashford'un kollarına doğru kaydı. "Neredeyse öldüğüm yer olduğu için mi?"

"Sen öldün," diye düzeltti Reed otomatik olarak. "Bir bağ kalp durmadan başlayamaz. Ya da ruhun bedenle bağlantısı kesilmeden - Yetenekliler dinine inanıp inanmadığınıza bağlı olarak."

"Öyle mi?" Midesinde hissettiği huzursuzluğu görmezden gelemeyerek sandviçini bıraktı. Neredeyse et ve turşu tüketme isteğinin geri gelmesini .

Reed onun bacağına vurduğu gibi tabağına vurdu.

"Bitir işini." Komut sessizdi ama Alfa sesini kullanmadı. "Gücüne ihtiyacın var."

"Kendi işine bakmalısın," diye karşılık verdi, biraz fazla yüksek sesle.

Alfalar artık konuşmuyordu. Onu ve Reed'i izliyorlardı. Niko hariç. O hâlâ yemek yiyordu, sanki bir daha yemek yeme şansı olmayacakmış gibi kürek kürek yemek yiyordu.

"Solgunsun ve titriyorsun," diye belirtti Reed ilgisiz bir şekilde. "Öğün atlıyorsun ve antrenman seanslarından sonra yarım kalmış protein barlarını atıyorsun."

"Neredeyse ölüyordum." Masadakilere seslendi, tonu alaycıydı. "Stresliyim." *Babam burada.* "Hem bütün bunları nasıl fark ettin? Biz arkadaş bile değiliz."

"Olabiliriz."

Theodore masanın üzerine su tükürdü. "Hayır." Elindeki şişeyi biraz fazla güç kullanarak yere bıraktı. "O zaten bana sahip."

"Ve ben." Kilian gözlerini Theodore'a doğru devirdi. "Evet," diye homurdandı Theodore.

"Dediğim gibi."

Reed ikisini de görmezden geldi ve onu dikkatle izledi. Görünüşe göre bütün hafta olduğu gibi.

"Benimle arkadaş olmak istemiyorsun." Tabağını daha uzağa itti. Reed onu düzeltmeye çalışmadı. Kadın haklıydı. "Çıkarın beni." Ayağa kalktı, Alfa'nın sesini kullanabilmeyi diledi ama görünüşe göre buna ihtiyacı yoktu, çünkü Theodore ayağa kalktı ve bedensel olarak onu sürükledi.

herkes onun yolundan çekilsin.

"Teşekkürler," mırıldandı ona, çantasını omzuna asarak kabinden çıkarken küçük bir gülümsemeyi ısırdı.

Kimse Theodore'u defetmeye çalışmadı. Onu seviyorlardı. Isobel'in omuzlarına yumruklarıyla hafifçe vurdular ve Isobel serbest kaldıktan sonra tekrar yerlerine oturdular. Theodore ayakta kaldı ve ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibi ona baktı.

"Görüşürüz Tom-" diye başladı.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Odana bomba koymuşlar, Illy."

"Bir kamera var." Reed'e bir bakış fırlattı, o da cevap olarak sadece kayıtsız bir kaşını kaldırdı. "Gerekirse beni uyurken izle."

Sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşmaya çalıştı, ama Reed'in sesi onu daha duyamadan yakaladı.

Onun *Alfa* sesi.

" ıkarken bir protein barı al."

Kahve arabasının yanındaki atıştırmalık istasyonunun önünden geçerken kaşlarını çattı ve çubuklardan birini kaptı. Ona yemesini emretmemişti ama Alfalar üzerinde az da olsa g   ve inat iddia etmenin ona iştahının bir kısmını geri verdiğini fark etti. Bu yüzden yarısını yedi ve diğer yarısını sınıfa giderken attı, sadece Reed'e inat.

BÖYLE ASI

ISOBEL ASANSÖRÜN KODUNU ÖĞRENMEK İÇİN E-POSTALARINI KONTROL EDERKEN Aile merkezine adım attı, panele girdi ve sekizinci katın düğmesine bastı. Duş almış ve akşam yemeği için babasının onayladığı elbiselerden birini giymişti.

Bencilce, apartman kapısını çalarken annesinin hayaletinin belirip onunla birlikte yürümesini diledi. Ama annesi yetişkin hayatının büyük bölümünde bir engel olarak hareket etmişti. Ölümünden sonra bile bunu dilemeye devam etmek zalimceydi.

"Isobel." Babası kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti. "Çoktan hazırlandık ve gitmeye hazırız. Kıyafet değişikliklerini şuradaki ekranın arkasında . Ben de yeni sonrasını reklamcı halleder."

Ve sonra uzaklaşıyordu. Elbiseyi fark etmemişti bile. "Bayan Carter!" Karşısına çıkan adam ince yapılıydı. Siyah keçi sakalı ve düzgünce taranmış saçları kısa ve tertemiz kesilmişti. Okuma gözlüklerini ütülenmiş beyaz gömleğinin içine sokmuş ve kolunun altına bir iPad sıkıştırmıştı. Diğerini kızın elini sıkması için uzattı.

Onu etkilemeye çalışıyormuş gibi sıkıca kavramıştı. "Çok güzel," diye mırıldandı, sanki sergilenen bir oyuncak bebekmiş gibi. "Güzel" diye mırıldandı. ekran sizi pek iyi yansıtmıyor. Ama bunu düzelteceğiz. Ben Cesar Cooper, şimdilik reklamcınızım."

Elini onun elinden çekti. "Tanıştığımıza oldum."

"Elbette." Stilistler ve fotoğrafçılar , mobilyaları yeniden düzenlerken ve ışıklarını test ederken eli şimdi arkasındaydı ve onu tıka basa dolu dairede yönlendiriyordu. Bir süre Biraz fazla yakındı, sanki onun koruması olmayı da üstlenmiş gibiydi. "Şimdi, bu öğleden sonraki fotoğraf çekiminiz için bir Sigma teması yapmaya karar verdik..." Cümlesinin geri kalanı kızın gözünden kaçmıştı, çünkü kızın gözüne giysi raflarından biri ilişmişti. stilistler göz gezdiriyordu.

"Sigma teması mı?" diye sordu adam konuşmasını bitirdiğinde, midesine bir kurşun yumağı düşmüştü.

"Evet, evet, biliyorsun." Onu soyunma perdesinin arkasına bıraktı, uzaklara bakarken gözüne ilişen kıyafeti kenarından tuttu. Elinde salladı. "Önce bu. Acele et, programımız sıkışık. İki saat sonra antrenmanınız var ve Carter antrenman zamanınıza müdahale etmememiz konusunda *kararlı*."

Bir hizmetçi kostümüydü.

Boğazının arkasında safra birikirken onu aldı ve incelemek için havaya kaldırdı. Küçüktü. Alıştırma ve eğitim yaparken neredeyse hiçbir şey giymezdi ama bu bir şekilde farklı görünüyordu. File çoraplar. Neredeyse bir balerin eteği gibi kabaran fırfırlı etek. Bacaklarının tamamı görünecekti, derin, dalan yaka ve yetersiz kumaştan bahsetmiyorum bile.

"Babamla konuşabilir miyim, lütfen?"

Cooper ekranın onun tarafına doğru fırladı ve onu birkaç santim geriye sıçradı. Yüzüne acıma dolu bir ifade .

"Bir sorun mu var?" Adam telefonunu çıkardı, sanki bir telefon kadar uzaktaymış gibi cevap vermesini bekliyordu ve kız birden geçmişteki öğretmenlerinin işbirliği yapmazsa babasına söylemekle tehdit ettiği tanıdık anılarla doldu.

"Babam fotoğraf çekimini onayladı mı?" Farklı bir taktik denedi. "Sadece emin olmak istiyorum."

"Baban her şeyi onayladı." Şimdi kaşları çatılmıştı, parmakları telefonun etrafında seğiriyordu ama sonra telefonu elinden bıraktı, ona yaklaştı ve sesini komplocu bir fısıltıyla alçalttı.

"Onu geri getirmemi istediğine emin misin? Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Eli sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi kolundan aşağı kaydı.

"Gerek yok." Dişlerini sıktı. "Ben üstümü değiştireyim."

"Mükemmel." Adam onun kolunu sıktı ve tekrar ekranın diğer tarafı.

Arkasını döndü ve paravanın arkasındaki cam penceredeki çok net yansımasına baktı. Başka kimse yok gibiydi.

izliyordu ama "mahremiyet ekranının" aslında hiç de mahrem olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. Hızla elbisesini çıkardı ve kendini kostümün içine soktu. Muhtemelen bacaklarını biraz daha örtmeye yardımcı olacak olsalar da file çorapları geride bıraktı. Elbisenin ön tarafına yerleştirilen önlüğün

Ayarlanabilir kayışlar sayesinde göğsünün yarısına kadar çekebiliyordu. Sonuç neredeyse bir balerin kostümüne benziyordu. Tuhaf bir kostüm... ama dar korsaj, yüksek yaka ve kısa, kloş etek yeterince tanıdıktı.

KILIAN REKLAMCIDAN HEMEN HOŞLANMADI AMA

Isobel o kostümü giydiğinde, Kilian onun ellerini koparmak ve kendi kırık koçanlarıyla onu tokatlamak istedi. Ne yazık ki, Kilian ilk çözüm olarak şiddeti kabul etmedi ve orada *olmaması* gerekiyordu, bu yüzden bunun yerine, pislik Isobel'in cam duvardaki yansımasını izlemek için arkasını döndüğünde Cooper'ın cebinden iPad'i devirdi tam da elbisesinin fermuarını açmaya başladığı sırada. Cooper küfrederek ekranın kırık olup olmadığını kontrol etmek için eğildi ve Kilian ne yapacağını merak ederek kendini duvara . Yangın alarmını mı çalıştıracaktı? *Gerçek bir yangın mı başlatacaktı?* Burada her ne oluyorsa, onu hiç ilgilendirmiyordu. Bu tuhaf bir Icon ailesi meselesiydi.

"Oh, !" Stilistlerden biri Isobel dışarı çıkarken onu yakaladı ve Cooper'ın çatık kaşlarından kurtardı.

Kilian, saç ve makyajı yapıp kameraların önüne yerleştirilirken onu takip etti, tüm personel sanki zaman tutuluyormuş gibi davranıyordu.

"Al bakalım." Isobel'in eline bir tüy silgisi tutuşturuldu ve Kilian dişlerini öyle bir sıktı ki çatlama tehlikesi geçirdi.

Odadaki tek bir kişinin gözbebeğinin etrafında sıralama halkası yoktu, bu da hepsinin insan olduğu anlamına geliyordu ve eğer dünya

İnsanlara bir şey  ğretmişlerse, o da  st n Yeteneklilerin ya İkon oldukları ya da *hiçbir şey olmadıklarıydı*. Bu insanların hiçbiri Isobel'i umursamıyor gibiydi, çünkü o bir İkon değildi. Braun Carter'ı önemsiyorlardı ama iri yarı adam kızı gelir gelmez ortadan kaybolmuştu.

Kilian bir yığın kordonun üzerinden geçerek Isobel'i net bir şekilde görebileceği diğer duvara doğru ilerledi. Perdelerin tozunu alıyormuş gibi yaparken ona bir balerin gibi poz vermesini söylüyorlardı.  ekici olması gerekiyordu. Mükemmel bir Stepford Sigması olması gerekiyordu ama o sadece kapana kısılmış, kırık bir balerin gibi görünüyordu. Bütün  ekimi mahvetti ve Kilian fotoğraf ların kaşlarını  atmasından çok memnun oldu.

Onu g l msettiklerinde, bir şekilde daha  zg n görünüyordu.

"Tamam, bununla çalışabiliriz," diye mırıldanıyordu reklamcı, kameraların arkasında volta atıyor ve biri kahvesine işemiş gibi görünüyordu. Ancak Kilian, hızlı bir yudum aldığı şişedekinin kahve olduğundan şüpheliydi. "Kampanyanın tonunu değiştireceğiz. Birinin onu kurtarmasını bekliyormuş gibi görünmesini sağlarız."

"Ev işlerini yapabilsin diye mi?" diye mırıldandı stilistlerden biri, başını sallayarak. Eğlenmiş ama aynı zamanda biraz tiksini miş ve biraz da yenilmiş görünüyordu.

Bu muhtemelen onun için uygun bir sektör değildi.

"Sıradaki kıyafet!" Cooper ellerini çırparak bağırdı. "Acele edin millet!"

Isobel paravanın arkasına saklandı ve Kilian kablolardan birini hızla yerde bir çember oluşturacak şekilde sardı, Cooper Isobel'i tekrar gözetlemek için oraya gelene kadar bekledi. Ve sonra çekti. Ve g t herif yüzüstü düşerek neredeyse kendini bir kamera sehpasına çarpıyordu. Çok güzeldi ama yeterince dehşet verici değildi.

Kadın tekrar ortaya çıktığında üzerinde bir gelinlik vardı ve Kilian duvara yaslanıp bir elini

Ağzı. İnce, narin fildişi ipekle kaplanmış, bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi görünüyordu, karmaşık boncuklar ve işlemeler tırmanıyordu.

ve tüm dikkatini göğüs dekoltesinin solgun kabarıklığına çekti, göğsü heyecanla kızarmıştı. Saçları özgürce dalgalanıyor, narin çiçeklerden oluşan sade bir çelenk başına takılıyordu. Yanakları pembe, makyajı gümüş rengi ve ışıltılıydı, gözleri sulanıyordu. Bu çok boktan bir durumdu. Telefonunu çıkardı ve bir fotoğrafını çekerek grup sohbetine gönderdi. Tepkiler anında geldi.

Theodore: Ne oluyor lan?

Cian: Nerede lan bu?

Gabriel: Aile merkezi, manzaraya bakılırsa en üst katta bir yerde.

Gabriel: Neden olduğu daha az açık.

Elijah: Ciddi misin? Bu açıkça bir fotoğraf çekimi. Babası agresif medya kampanyalarına meraklı bir ikon. Onun kısmen bağlandığını görecektir. statüsünü bir fırsat olarak görmektedir.

Gabriel: Daha az belirgin olduğunu söyledim, hala belirgin olmadığını değil. Musa: Beyin büyüklüğünü karşılaştırmayı bırak.

Kilian: Evet, o koca... beynini etrafta sallamayı bırak.

Theodore: Ne için bir fırsat? Onu için mi?

Gabriel: Dikkat çekmek için bir fırsat. Oyunu kazanabileceğini düşünüyor olabilir, özellikle de bunu uzatabilirse.

Niko: Bunu demek istiyorsun. Hey Kil. Gel ve beni al.

(Mikel: Sen karışma, Oscar.

İstediyini , Kili.

(Kalen: Sen karışma, Oscar.

Elijah: Oscar. Yapma.

On dakika içinde orada ol, Kiljoy.

Kilian başını kaldırıp Isobel'in yüzündeki mutsuz ifadeye baktı ve aslında karar vermenin o kadar da zor olmadığını fark etti. Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

ISOBEL KENDİNİ TEKRAR PARAVANIN ARKASINA SÜRÜKLEDİ, TERS TERS BAKIYORDU

Cooper'ın perdenin arkasına geçtiği üçüncü kıyafette.

"Onu pencere kenarında otururken falan çekmeliyiz, yüzünde üzgün bir ifadeyle dışarı bakarken..." Fotoğrafçılardan biriyle konuşarak uzaklaştı, sözlerinin bir kısmı ona geri döndü. "Eşi hakkında hayaller kuruyor..."

İpek geceliğini ve sabahlığını hızla giydi, ayaklarını ipek terliklerin içine sokarken kuşağını öfkeyle beline düğümledi. Mümkün olduğunca çabuk giyinmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki tam olarak ne giydiğini fark edemedi ve onu balkona yönlendirene kadar yanlışlıkla ne yaptıklarını fark etmedi.

Onu annesi gibi giydirmişlerdi.

Bunu babası mı seçmişti? Bütün Sigma'ların aynı olduğunu düşündüğü için mi?

Etrafındaki insanlara karşı aniden sağırlaşıp yere baktı. Parmakları parlak kumaşa sürtünüyordu. Annesini gecenin bir yarısı hep böyle bulurdu. Balkonda.

Düşüşü düşünüyor. Seçimlerini düşünüyordu. Büyük olasılıkla Isobel'i terk etmeye katlanıp katlanamayacağını .

Bunu kabul etmek zordu. Bununla yüzleşmek zordu. Tek bildiği buyken, neredeyse normaldi, ama bundan uzak kalmıştı Çatı katı artık hiçbir şeyin normal görünmediği kadar uzun bir süreydi.

"Benden bu kadar," diye mırıldanarak balkondan indi.

Cooper onun suratına bakıyordu ama o onu duymazdan geldi ve seğiren keçi sakalından gözlerini kaçırdı. Kıyafet rafından bir palto kaptı ve aceleyle değiştirmek için işe yaramaz ekranın arkasına saklandı

ayaklarını ayakkabılarının içine sokup odadan çıkmaya çalışırken, paltosunun içine soktu ve boğazından tutarak kapattı.

Babası o anda dönmemiş olsaydı o da başarabilirdi.

"Herkes dışarı!" diye bağırarak kolunu kavradı ve daha fazla ilerlemesini engelledi.

Alfa sesini kullanmadı. Ne de onlar insandı. O tam teşekküllü bir vatandaş olabilirdi, ancak kendi kuralları vardı ve yeteneklerini insanlar üzerinde kullanmak onu hapse attırabilirdi, Icon

ya da değil. Yine de onun kendilerine kötü bir Şey yapacağına inanmış gibi dağılıyorlardı. Sanki onu hayal kırıklığına uğratan onlarmış gibi. Sanki onunla işi bittikten sonra cezalandırılacaklarmış gibi.

Oda temizlendikten sonra kızın diğer kolunu kavradı ve üzerine abanırken onu yukarı çekti. "Yerini unuttun mu kızım?"

 fkesi ağır yumruklarla göğsüne vuruyor, zehri içeri sızmaya başlayan kadar onu adım adım çatlamaya zorluyordu. O artık Onu bu Şekilde alt edebilecek tek kişi oydu ama annesi hayattayken bunu yapmak için pek bir nedeni yoktu.

Adamın ağır duyguları içine akarken g  s zleşmeye başladı. Her zaman çok fazla öfkesi vardı. Çok fazla acı. Tutunacak kötü bir duygu arayan çok fazla içi boş karanlık. Onu birkaç kez salladı, dişleri birbirine çarptı, sanki tüm bunları onun sistemine yerleştiriyordu. Yerine oturtuyordu. Daha fazlası için yer açıyordu. Kızın acı dolu tıslamasını duyana kadar bekledi ve sonra onu yere bırakarak kollarında oluşmaya başlayan morlukları ovalamasına izin verdi.

Ve sonra bir Şeyler değişti.

Neredeyse fark edilmiyordu ama hissetmişti. Gerginlikte garip bir değişim oldu, sanki bir Şey eklenmiş gibiydi. Bir esinti pencereyi kapattı. Telefonunun titrediğini fark ederek kaşlarını çattı ve aramayı cevaplarırken gözleri kapı ile halı arasında gidip gelerek uzaklaştı. Kaçmak istiyordu, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirir.

Peki bu nedir? diye sordu yabancı bir ses.

Kafasının içinde filizlenen sesle sıçradı ve birkaç metre duran bir adamla karşılaşmak için döndü.

Uçsuz bucaksız siyah gözleri, sert, geniş kaşları ve sıkıca kıvrılmış saçlarıyla iri yapılıydı ve oniks gözbebeklerinin etrafına altın bir Alfa yüzüğü sarmış, dümdüz ona bakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı, annesi hemen yanında belirip meraklı bakışlarını gezdirdiğinde.

"Bu kim?" diye sordu annesi.

" ifte saçmalık." Isobel onlara doğru döndü ama adamı görüş alanından çıkarmak için ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Babası telefonuna küfrediyor, yüzü kızarıyor, volta atışı şiddetleniyordu. Daha önce de sinirlenmişti ama bu başka bir şeydi. Bu gerçekten kaçması *gereken* türden bir şeydi. Onunla tekrar yüzleşmeye çalışmadan önce az önce aldığı kötü haberin geçmesini beklemesi gerekiyordu, yoksa sonu morluklardan daha fazlası olacaktı.

"Ah..." Arkasındaki derin, mırıltılı ses ensesine doğru . "O görünmez."

"Kimden ?" diye sordu annesi.

"Benim küçük kurdum," diye cevap verdi adam, Isobel'in yanından geçerken

Hayal gücünün bir ürünü olduğundan oldukça emin olmasına rağmen onu umursamıyordu. Kendi psikopat yaratıkları bile ona saygı duymuyordu. Kapının hemen yanındaki duvara doğru ilerledi ve yumruğunu duvara vurdu, hiçbir şeyi kavrayamayınca hırladı.

"Artık dokunulmaz olduğunu mu , küçük ?" diye çıkıştı. "Ne halt ediyor bu?" Isobel yanağından tısladı

Annesi yanında durmak için hareket ettiğinde ağzını kapattı. "O çocuğu boğazından yakalamaya çalışıyor."

"Ne bo-" Isobel dondu kaldı, gözleri annesine dikildi. "Benim gibi bir çocuk mu yoksa senin gibi bir çocuk mu?"

Annesi hüzünle gülümsedi. "Yaşıyor mu demek istiyorsun? Yaşıyor. Sadece görünmez."

Harika. Şimdi kazara cisimlenmeye devam eden hayaletler onun diğer tek Alfa arkadaşına saldırmaya çalışıyordu. Babası dönerek pencerelerin olduğu duvara doğru ilerlerken o da kapıya doğru koştu. Kapıyı açtıktan sonra, adamın şimdi hiçbir şey yakalayamıyor gibi görünen yumruklarıyla vurmaya başladığı duvardaki noktaya baktı, ağzının kenarlarından tükürükler uçuşurken Küfürler yerini homurtu ve hırıltılara bıraktı.

Kilian'ın onu duymasını umarak, ", " diye fısıldadı.

Asansöre doğru koştu, kara gözlü adam onu kovalarken parmağını düğmeye bastırdı, asansör harekete geçerken hem o hem de annesi gözden kayboldu. Başını yasladı

duvara yaslanmış, hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Kilian?" diye fısıldadı.

"Sadece o değil," diye fısıldadı sert bir ses kulağına yakın bir yerden. Asansörün tırabzanına tutunarak kendi etrafında döndü, iri gözleri aniden beliren Kilian ve Sato arasında gezindi.

"Baban sana hep böyle mi dokunur?" Sato o sessiz, tehlikeli ses tonuyla sordu.

"Bu seni ilgilendirir mi?" Çok fazla karıncalanan ellerini salladı, şok vücudunu ele geçirmeye çalışıyordu.

Kilian onu dikkatle inceliyordu, yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

Sato açıkça, "Evet," diye cevap verdi.

Onun detay vermesini bekledi. Açıklamadı.

"*Nasıl?*" Kelimeyi uzattı, kızgınlığı açıktı. "Bu seni nasıl ilgilendirir? *Neden* ikiniz de beni takip ediyordunuz? Hastaneden çıkmalı günler oldu. Eğer birine kazanın nerede olduğu hakkında gerçeği söyleyecek olsaydım, söylerdim."

"Orada olduğumuzu nereden biliyordun?" Kilian dikkatini Sato'nun vurdumduymaz ifadesinden çekerek sordu. "Bize doğru baktınız."

Ah, Alfalarla "tüm sorulara daha fazla soruyla cevap verme" oyununa geri dönmüştü.

"Sen küçük kurt musun?" Kaşlarını kaldırıp Kilian'a baktı ama o sadece şaşkın görünüyordu.

Asansörün kapıları açıldı ve o ve Kilian dışarı çıktılar ama Sato kaldı. Kilian hızla elini uzatarak kapıları açık tuttu, gözleri Sato ve Isobel arasında gidip geliyordu... çünkü Sato sanki biri onu yakın mesafeden göğsünden vurmuş gibi görünüyordu.

Başka biri için bu daha çok "biraz sinirlenmiş" gibi görünüyordu. "Ne dedin sen?" diye fısıldadı, sesi çatlıyordu.

"Demek sendin." Adamın yavaşça ona doğru yürümeye başlamasını izledi. Kadın geriye doğru çekildi ve Kilian onları dikkatle izledi, her an müdahale etmesi gerekecekmiş gibi yakınlarda duruyordu.

Sato çok yaklaştığında ellerini kaldırdı ama Sato sadece onu itti, elleri Sato'nun göğsüne kaydı, poposu arkasındaki sandalyeye çarptı.

"Bu ismi nereden duydun?" diye sordu sessizce, göğsü avuçlarına karşı eşit bir şekilde inip kalkıyordu. Çok sakın görünüyordu,

Kendini kontrol ediyordu ama dış görünüşünde bir tuhaflık vardı. Sanki bir tuzak gibiydi.

"Biri bana söyledi," diye geçiştirdi. Sadece Kilian olsaydı, ona güvenebilirdi ama Sato'duyduğunu itiraf etmek sesler ve ölmüş ya da uydurulmuş ya da kartlarda bir şey yoktu.

"Kim?" Çok yakındaydı, elleri onu içine hapsettiğı sandalyenin tepesini kavıyordu. Aşağı doğru eğilmiş, onu gözlerinin ısıltılı, öfkeli karanlığına hapsetmişti.

"Bu kadar yeter." Kilian onu geri çekti ve Sato'nun boğazından bir hırıltı çıkarken karşı karşıya geldiler,

"Çıkın buradan." Kilian emri Alfa sesiyle vermişti ve emri kime verdiğini tahmin etmek için çok uzun süre beklemesi gerekmedi. Ayakları onu kapıya doğru götürmeye başlamıştı bile.

Aile merkezinden kaçtı, tekrar kameraların gözetimi altında olmaktan garip bir şekilde memnundu.

Hala paltosunun altında sadece aptal, ipek bir slip vardı ve rezervasyon yaptırdığı antrenman saatine geç kalmıştı.

ÖĞLE YEMEĞİNDE GÖSTERDİĞİ TÜM RAĞMEN

O gece Eve ile *Ironside Show'u izlemeyi* bitirip odasına döndüğünde tereddütlüydü. Kapısının düzgün kilitlenip kilitlenmediğini birkaç kez kontrol etti ve hatta tedbir için önüne bir kitap yığını . Kilidi kırarlarsa kimseyi dışarıda tutmayacaktı ama devrildiğinde ses çıkaracaktı.

Derme çatma yatağında oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve Ironside'a geldiğinde süslemek için onca zahmete katlandığı boş duvara bakıyordu. Odasının ilk kez darmadağın edilmesinden bu yana, odasını kendi odası gibi değil, başlangıçta tasarlandığı gibi bir depo dolabı gibi görmeye başlamıştı. Bu geçici bir yerdi. A Koğuşu'na girmeyi başarana kadar eşyalarını saklayabileceğı bir yer.

O gece ışık açık uyudu. Tamamen giyinik. Karanlığın zayıflıklarına ya da yumuşak, rahat Giysiler. Onu izleyen kamera olmasaydı, uyumaya bile cesaret edemeyebilirdi.

"SENİ TEKRAR GÖRMEK GÜZEL, CARTER." ANNALISE TEAK KENARA ÇEKİLDİ, onu aile merkezindeki küçük toplantı odasına yönlendirdi. "Bu benim ortağım, Charlie."

Isobel her iki kadına da küçük bir gülümseme sundu ve küçük bir sehpanın karşısında duran parlak sarı koltuğa doğru ilerledi.

Charlie onu selamlamak için ayağa kalkmadı ama hala oturduğu yerden sıcak bir gülümseme sundu, ayakkabıları tekmelenmiş ve bacak bacak üstüne atılmıştı. İrisinin etrafındaki gümüş Beta halkası, gümüş burun halkası ve kaş halkasıyla eşleşen koyu renk gözlerine karşı çok belirgindi. Yüzüne dökülen kısa siyah saçları ve kulak memeleri boyunca uzanan sarkık gümüş piercingleri vardı. Ama bunun dışında Piercingleri ve oturuş şekliyle en az Teak kadar profesyonelce giyinmiş görünüyordu.

"Sana bir kahve aldık," dedi Teak, kapının yanındaki büfeden bir paket fincan alıp Isobel'e uzatarak.

"Teşekkürler." Isobel bir yudum aldı, kahvesini nasıl sevdiğini bilmelerine hiç şaşırmamıştı. Gözlerinin etrafında Üstün Yetenekli rütbesi halkaları olabilirdi ama Teak bir memur kadar iyiydi.

"Demek tüm derslerine giriyorsun." Teak kendi sandalyesine kıvrıldı, sesi etkilenmiş gibiydi. "Sadece odanı temizlemek için bir gün izin aldın - bunun için üzgünüm bu arada."

"Neden? Bunu sen mi yaptın?" Isobel hemen yüzünü avuçlamak isteyerek dudaklarını kapattı. Teak ve Charlie'nin cana yakın *görünmeleri* - Teak'in Sigma yüzüğünün de olması - hiçbir şey ifade etmiyordu.

Teak muhtemelen Isobel'in geleceğini ellerinde tutuyordu.

Bu seanslar sadece Isobel için değildi. Bunlar onu izlemenin, değerlendirmenin ve deneyimleriyle oynamanın bir yoluydu. O

yetkililerden daha azını beklemezdi. Aslında daha fazlasını bekliyordu.

Charlie sırttı. "O kadar korkmuş görünme. Burası güvenli bir alan." "Yani söylediğim her şeyi rapor etmeyeceksin, öyle mi?"

Isobel

meydan okudu.

Teak onaylamayan bir sesle dilini şaklattı. "Ben bir bağ uzmanıyım, Isobel - sana Isobel dememin bir sakıncası var mı?" Bir süre bekledi. Isobel devam etmeden önce başını salladı. "İki var. Eş bağını başlatan her öğrenciyi desteklemek ve yetkilileri sürecin her adımından haberdar etmek. Bağlanma sürecinizi doğrudan etkilemediği sürece söylediklerinizi rapor etmeyeceğim."

"sen onun ilkisin," diye ekledi Charlie göz . "Yani sana karşı zaten yumuşak bir noktası var."

"Ve muhtemelen sonuncusu." Teak hafifçe gülümsedi. "Çok nadir olduğu için." Isobel'e tekrar bakmadan önce iPad'inin kapağını açtı ve ekrandaki bir şeyi kontrol etti. "Dün ışınlandın ve ölüm mahallinde mi belirdin?"

"Evet. Uzun sürmedi."

"Ve yalnız mıydınız? Orada kimse yok muydu?"

Annesi sayılır mıydı? Tereddüt etti. "Hayır."

Teak iPad'ini bir kenara bırakmadan önce birbirlerine baktılar. Tekrar konuşmadan önce sözlerini dikkatle değerlendiriyor gibiydi.

"Yaşadığınız şey korkunç olmalı. Eşini bulmak için pek istekli görünmüyorsun. Neden bana bundan bahsetmiyorsun?"

Isobel başını sandalyeye yasladı ve midesi acıyla sıkışırken kahvesini bir kenara bıraktı. Kollarını ortasına doladı ve babasını düşündü. Acaba o da

Bina mı? Bir gün önce olanlar için onu cezalandıracak mıydı? Sakinleşmiş miydi?

Birden gözleri doldu ve aceleyle gözyaşlarını silip boğazını temizledi. "Ironsides'a beri bazı şeylere kendim karar verebiliyorum. Ne yiyeceğime, ne zaman uyuyacağıma, televizyon izleyip izlemeyeceğime şovu ya da değil."

Bir an için ikisi de ne diyeceklerini bilememiş gibiydiler ama sonra Charlie başını eğdi ve meraklı bir ses tonuyla konuştu: "Çoğu

İnsanlar Ironside'ı oldukça kısıtlayıcı buluyor. Burada daha fazla lüks olabilir ama yerleşim yerlerinde daha az kural var. Üzerinizde daha az göz var. Burada daha önce yapamadığınız başka ne yapabilirsiniz?"

"Gece boyunca uyuyabiliyorum," diye itiraf etti Isobel sessizce. "İnsanlar odamı dağıtıyor ve bana bubi tuzakları kuruyor olsalar bile, burası daha kolay."

"Peki sana bir eşin bunları senden alacağını düşündüren ne?" Teak, Isobel'i her an susturabilecek bir konunun etrafında parmak ucunda dolaştığını biliyormuş gibi dikkatle sordu.

"Kim olursa olsun ona ait ." Isobel özür dileyerek kadınlara baktı, onları kırmak istemiyordu. "Artık kendimden sorumlu olmayacağım."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Teak, Charlie'yle bir bakış daha paylaşarak sordu. "Bizi üzme konusunda endişelenmene gerek yok."

Isobel omuz silkti. "Benimle ilgili bir tür dosyanız var, değil mi?"

Teak tekrar doğruldu, yüzündeki yumuşak ifadeye sabır yazılmıştı. "Elbette."

"Eminim çok kapsamlıdır."

Charlie homurdandı. Teak ona hızlı bir azarlama bakışı fırlattı. yine de bir şekilde yumuşak ve sevgi dolu görünmeyi başardı. Tik ağacı mükemmel bir Sigma'ydı. Bu durum Isobel'in midesini bulandırdı.

"Evet." Teak yeniden Isobel'e odaklandı. "Çok kapsamlı." "Anneme ne oldu?"

Teak donakaldı, onun yüzünü inceledi. "Şubat başında babanız tarafından bilgilendirildiniz-"

"Hayır." Isobel araya girdi. "Onun öldüğünü biliyorum. Bilmek istiyorum

Tam olarak ne olduğunu. İnternette araştırdım. Hiçbir şekilde rapor edilmemiş ya da kamuoyuna duyurulmamıştı."

Teak'ın gözleri kısa süreliğine keskinleşti, Isobel'in koltuğunda kıpırdanışını izlerken zihninde bir şeyler tıkırdıyordu sanki. "Bana babanızın size daha iyi destek olabilmek için burada, aile merkezinde kaldığı söylendi. Ve her öğleden sonra onunla buluşup öngörülebilir gelecekte. Bu konuda onunla konuşmaktan rahatsız mı oluyorsun?" diye açıkça sordu.

"Rahatlığın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum." Isobel bilgiyi neredeyse karşısındaki kadına meydan okur gibi verdi.

"Babamın yanında değil."

yemeyelim, Teak gözünü bile kırpmadı. "Anlaşıldı. Elimden geleni yapacağım, kulağa nasıl geliyor?"

"Dosyamda bununla ilgili herhangi bir bilgi yok mu?"

"Hayır." Teak'ın gözlerinde hâlâ o keskin, düşünceli bakış vardı.

"Ailen bir İkon ve eşinin hayatını yaşadı. Annenin ölümüne OGGB katılmadı, insan polis gücü katıldı."

Isobel, "Ama OGGB her şeyi biliyor," diye ısrar etti.

Sadece "yetkililer" demek yerine Resmi Üstün Yetenekliler Yönetim Kurulu'nun resmi kısaltmasını kullanmaları onu tedirgin ediyordu. Sanki bir sorgu odasında masaya zincirlenmiş gibiydi, tek yönlü camın diğer tarafında takım elbiseli bir grup insan, sorgulamaya hakkı olmayan şeyleri neden sorguladığını merak ediyordu.

"İşlerin nasıl yürüdüğü" tartışmaya açık bir konu değildi. Anti-sadıkların yaptığı buydu. Her şeyi sorguladılar.

"Başka yan etkiler yaşadın mı?" Teak aniden konuşmayı annesinden uzaklaştırdı. "Garip, farklı, sıra dışı bir şey var mı?"

"Sadece garip istekler." *Ve ölü insanlar görmek.*

"Soğuk algınlığı ve grip belirtileri var mı? Ani depresyon ya da umutsuzluk hissi?" Teak iPad'ini tıklamaya devam ediyordu.

"Bazı baş ağrıları, göğüs ağrıları ve... ruh hali değişiklikleri, sanırım." Teak'ın tüm sorularını yanıtlamak bir saat sürdü ama Isobel tam için ayağa kalkarken Teak aniden konuyu tekrar değiştirince Isobel şaşırdı.

"Annene ne olduğunu araştıracağım." Eşyalarını toplarken göz temasından kaçınıyordu. "Ve Charlie de Acil durumlar için size onun numarasını vereyim."

"Ben mi?" Charlie, Isobel'in "Öyle mi?" demesiyle aynı anda sordu.

"Evet, elbette." Teak ikisini de fırçaladı, hâlâ kendisiyle meşguldü iPad'ini çantasına tıktırmakla yetindi. "Benimkini vermem uygun olmaz; yetkililerin belirlediği oturumlar için buradayım, başka bir şey için değil."

Charlie aniden ayağa kalktı ve Isobel'in telefonunu almak için elini uzattı. "Ben bir asiyim." Kara gözlerini devirdi. "Her zaman

arkadaşımın arkasından işler çeviriyor."

Teak hafifçe homurdandı ama yine de arkasını dönmeyi reddetti. Isobel tereddütle telefonunu uzattı ve Charlie'nin işi bitince geri aldı. İkisine de teşekkür ederek odadan çıktı ve babasıyla karşılaşmadan önce aceleyle öğle yemeğine gitti.

savrulma ve dönme

ISOBEL SANDALYESİNE YIĞILDI VE ELİNDEKİ CILALI

Ironside'in son bölümünün jeneriği yayınlanırken çatal bıçak takımı. Çatı katındaki dairede sekiz kişilik yemek masasında babası, asistanı, menajeri, pazarlama müdürü ve Cooper'la birlikte oturuyordu. Hepsi sessizce mırıldanıyor ve bölüm oynarken notlar alıyordu, babası ise sadece oturmuş, yansıtılan ekrana bakıyordu.

Bir gün önce kendisiyle planlanan görüşmeyi atladıktan sonra, nihayet Cuma sabahı sert bir e-postayla onu çağırmıştı.

Isobel,

Bildiğiniz gibi, Ironside'da geçirdiğiniz süre boyunca aylık bir burs kazanıyorsunuz.

Mali danışmanım bu miktarları senin için bir kenara koyuyor ve mezun olduğunda erişebileceğin bir fona yatırıyor. Bana her itaatsizlik ettiğinde veya planlanan toplantılarımıza katılmadığında, bu hesaptan para keseceğim.

Dün geceki yokluğun üç aylık maaşına mal oldu. Bir daha olmasına izin verme.

Bu akşam 18:00'de görüşürüz. Gösteriyi birlikte izleyeceğiz. Saygılarımla, Baban.

İşte oradaydı, korktuğu tek sahneyi izledikten sonra yerde kaybolmayı diliyordu. Yetkililer nihayet gölden çıplak çıktığı görüntüleri yayınlamaya karar vermişlerdi ve Reed ile Spade arasında sıkışıp kaldığı için zaman hem ekranda hem de ekran dışında yavaşlamıştı.

Çıplaklığı o an dışında bulanıklaştırılmıştı, buna gerek yoktu. Aslında o sırada ikisinin arasında ne kadar sıkı bir şekilde sıkıştığının farkında değildi ve bunu bilmeden de yapabiliirdi. Ayrıca tüm dünya bu bilgiye ya da görselliğe sahip olmadan da bunu yapabiliirdi.

Ancak babası rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Olayın tarihini sorduktan sonra, Cooper ile yetkililerin şimdiye kadar göstermeyi geciktirmiş olabileceği tüm nedenler hakkında bir tartışmaya başladı.

Adam nihayet ona döndüğünde, kadın hazırlıklı olduğu öfkenin parıltısını yakaladı. "İçerikle aşırı yüklenmiş olmalılar," diye tersledi. "Klipleri bu kadar uzun süre bekletmemeliler çünkü onlara yayınlamak için düzenli içerik sağlayacağınıza güvenmiyorlar."

Bir cevap beklemedi. Ekibine döndü ve onlar da kendi aralarında onu tartışmaya devam ettiler. Ayağa kalkıp her şeyi çantasına toplayarak toplantıyı bitirdi. Diğerleri de hemen eşyalarını toplayıp yemek odasından ayrılmak için acele ettiler.

"Hafta sonu için eve döneceğim," dedi ona. "Pazartesi günü tekrar görüşürüz. Kameralar için bir şeyler yapmak üzere iki günün var."

Bakışlarını aşağıya sabitledi. "Birine işkence etmek sadece bunu istemediği zaman işe yarar. Bir şeyin olmasını nasıl sağlayabilirim?"

Babasının kendisinden duyduğu utancın içinden taşıtığını hissedebiliyordu. "Aptal gibi davranmak artık sana yakışmıyor, Isobel." Kapıyı açık tuttu ama çoğunlukla açılmasını engelledi. "Alfa çocuklarıyla ne yaptığını hepimiz biliyoruz-" Elini kaldırarak Isobel'in dudaklarında oluşan şaşkın soruyu . "Hayal kırıklığına uğramadım. Aslında etkilendim. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Ve onları mükemmel oynuyorsun, onları çekecek kadar uzak duruyorsun, senin için savaşmalarını sağlıyorsun. Bu yıl seni ekranda izlerken, sonunda düşündüm ki... bu *benim* kızım. Ama henüz oyunda usta değilsin. Beni dinlemelisin. Uyarılarıma kulak vermelisin. *Daha fazlasını yapın.* İnsanlar göz açıp kapayıncaya kadar sıkılırlar.

Burada." Kenara çekilerek ona el salladı. "Bir şeyler yap."

CİAN PARMAKLARINI DIZINE VURARAK TITREYEN İŞİĞA BAKIYORDU.

Alfa Gölü'nün kıyısına kurdukları ateş çukurunun alevleri. Birisi Kilian'ın sandalyesinin arkasından ona bağırırken gülümsemeye zorladı. Bunun bir tür sarhoş doğum günü kutlaması olduğunu düşündü ama aklı başka yerdeydi. Eğer başka bir yer onun boyu kadarsa Çilek sarısı saçları ve taytlar için yaratılmış bir kıcı vardı - ki bu onun için bir şanstı, çünkü egzersiz kıyafetleri içinde yaşıyor gibiydi.

Sigma sesler duyuyordu.

Ve ondan ve diğerlerinden kaçıyor... ama daha uzun süre değil.

Kartlar bu gecenin hareketli geçeceğini göstermeseydi bile, Oscar ve Moses'ın bile tüneklerinden inip gölün etrafına kurulmuş piknik masalarından birine yerleşmiş olmalarından bunu anlayabilirdi. Masaya oturmuşlar, bacaklarını koltuğa dayamışlar, ellerinde içkileri bir güç alanı oluşturdu ve öğrencilerin var olmayan bariyerden tökezleyerek uzaklaşmasına neden oldu. Birkaç kişinin yaralanmasına neden olacak noktaya gelmişti bile. İnsanlar gerçekten de göle *doğru* yürüyordu.

algılanan tehlikeyle aralarında maksimum tampon mesafesi bırakarak masanın etrafından dolaşmak.

Cian bu gece ne olursa olsun Carter'ın da işin içinde olacağını biliyordu çünkü yine onun kartını oynamıştı. *Ay*. Artık ona başka hiçbir sıfatla görünmüyordu, sadece onunla ilgili bir şeyi işaret ediyordu. Bu artık *onun* kartıydı ve iyi bir kart değildi. Kart genellikle tehlikeye, karanlığa ya da aldatmacaya işaret ederdi. Bunun *onu kız* hakkında uyardığını düşünmek istiyordu ama... şey, o daha iyi biliyordu.

Sanki ona takıntılıymış gibi tekrar tekrar ortaya çıkmasının bir nedeni vardı.

Onu uyarmaya çalışıyordu. Ona ulaşmaya çalışıyordu.

Oscar ve Moses'a dönüp bakmadan önce toplanan öğrencileri bir kez daha gözden geçirdi. Kilian da dudaklarında küçük bir gülümsemeye onları izliyordu. Theodore, Elijah ve Gabriel ateş çukurunun etrafındaki diğer sandalyelere oturmuş, toplu halde sahte kız arkadaşlarının bakımları. Ya da en azından Theodore öyleydi. Elijah ve Gabriel onlarınkini görmezden geliyordu. En azından Elijah, Ellis'in sandalyesinin koluna oturmasına izin veriyordu. James de aynı şekilde Gabriel'in sandalyesine oturmaya çalışmıştı ama Gabriel onu durdurmak için elindeki fincanı aniden sandalyeye çarpmıştı. Şimdi Ellis'in yanına tünemişti, Elijah arkalarına, Gabriel de önlerine kaşlarını çatmış bakarken başları birbirine eğikti.

Elijah ve Gabriel pratikte tek bir atom olarak var olmuşlardı. Aralarına girmek, fiziksel ya da başka türlü, kötü bir fikirdi. Cian, içlerinden biri sabrını yitirmeden önce on dakika verdi. Muhtemelen Gabriel.

Niko kolunun altına sıkıştırdığı bir kızla yataktan dışarı çıktı. Popüler beşinci sınıf Betalarından biri. İkon tacı için bir yarışmacı. Cian kaşlarını çatarak onları izledi.

Kilian onun bakışlarını takip ederek, "Kesinlikle Asyalı değil," diye yorum yaptı.

Cian sıırttı. "Belki de ona doğru ilerliyordur."

"Neye kadar?" Theodore yüzünde çaresiz bir ifadeyle konuşmalarına kulak kabartarak sordu. Wallis biraz eli sıkı davranmaya başlamıştı ve Gabriel'in doğuştan gelen kaba olma yeteneğine sahip değildi.

"Sence kim?" Elijah sıkılmış bir ifadeyle gökyüzüne bakarak mırıldandı.

"Şimdi de kim?" Theodore Wallis'ten uzaklaştı ve kimden bahsettiklerini bulmak için boynunu büktü. "Niko mu?" Kaşlarını çatı, ayağa kalktı ve yanlışlıkla Wallis'i kışının üzerine devirdi. "Kim o? Kimin için çalışıyor...?" Gözlerini kısarak baktı, Niko'nun seçtiği küçük sarışın kıızı katalogladığına şüphe yoktu. "Bu Hiç komik değil." Wallis'in kalkmasına yardım etmeden önce Cian'a ters ters baktı ama koltuğunu geri almadı. Ensesini ovuşturdu ve bir kaçış yolu aramak için etrafına bakındı.

"Gidip daha iyi içkiler bulalım," diye mırıldandı Elijah, onu kurtarmaya gelirken.

Gabriel ayağa kalktı ve üçü birlikte yatakhaneye kaçtılar. Oscar ve Moses sıkılmış gözlerle onları izliyor, partiden vazgeçip vazgeçmediklerini değerlendiriyorlardı.

Cian sabrı tükenmiş bir halde telefonunu çıkardı ama kızın isminin üzerinde gezinirken söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti.

Bugün benim doğum günüm. Kaldır kıçını da buraya gel.

Arkadaş bile değillerdi.

Onun arkadaşlığını bile istemedi.

Tiksintili bir sesle ayağa kalktı ve telefonunu tekrar itti. Kilian'a, "Tuvalet," diye mırıldanarak yatakhaneye doğru yürüdü.

ISOBEL AYNADA KENDİNİ TEKRAR KONTROL ETTİ, ELLERİNİ

Kilian'ın ona hediye ettiği elbisenin soluk mavi korsajının üzerinde. Eve elbiseyi dikmesine yardım etmiş ve Crowe'un şapeldeki saldırısından kalan kan lekelerini mucizevi bir şekilde temizlemişti.

"Bu hafta diğer kıyafetlerin yerine bunun dikiş kutumda olmasına çok sevindim," diye yorumladı Eve, elbisenin etek ucuyla oynarken. kısa etek. "Kilian bunu satın aldı, yani Kilian buna dokundu, yani ne pahasına olursa olsun korunmalı ve muhafaza edilmeli."

Isobel güldü ama midesinde hâlâ bir endişe vardı. Bugün Pazar'dı. "Bir şeyler yapmak" için son şansı ve Sato'nun kendisinden talep ettiği iyiliği yerine getirmek için tek şansı.

"Haydi." Eve onun elini çekştirerek banyodan dışarı çıkarmaya çalıştı - o gece ilk kez olmuyordu. "Bu noktada partiyi kaçıracağız."

Isobel, "Lütfen gidin," diye yalvardı. "Saçımı daha bitirmedim."

"Emin misin?" Eve somurtarak kapıya baktı. Isobel onu çoktan oyalamıştı.

"Evet! Git!" Isobel ona bir gülümseme attı ve aynaya dönmeden önce onu kapıya doğru itti.

Yapacak bir işi olsun diye saç maşasına uzandı ama daha dokunamadan görüşü bulanıklaştı ve ani bir ışık retinasını yaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, banyo göz kırparak yok olmadan ve kendini iki sert yüzey arasında sıkışmış bulmadan bir saniye önce.

A Koğuşu'nun çatısındaki mutfak adası göğüs kafesine baskı yaparken, başka bir şey de omurgasına baskı yapıyordu. Theodore, Reed ve Spade adanın diğer tarafındaydı ve ona bakıyorlardı. Sanki halüsinasyon gördüklerini sanıyorlardı. Theodore elindeki fincana baktı ve sonra tekrar ona döndü, ağzı açılıp kapanıyordu.

Arkasında bir gümbürtü duydu ve iki kot pantolonlu kalça aniden yanlarına bastırarak onu kıştırdı. Tam arkasındaki mutfak taburesinde biri oturuyordu ve kot pantolonundaki yırtıktan görünen altın sarısı tenine bakılırsa bu Ashford'du.

"Özür dilerim!" diye , gözlerini Theodore'a dikmişti. Sesini alçaltmaya çalıştı, aşağıdaki parti gürültüsüne rağmen çatının geri kalanına bakan kameradan çekiniyordu. "Buraya ışınlanıp duruyorum çünkü öldüğüm yer ."

Ashford'un kürek kemiklerine dokunduğunu ve saçlarını boynunun bir tarafına doğru kaydırıldığını hissetti. Öne doğru eğildi, kalçalarıyla onu daha da sıktı, göğsünün sıcaklığı aniden omurgası boyunca kavruldu.

"Bana mutlu yıllar dilemenin bir yolu da bu." Bazen onu kışkırttığı o alaycı sesi kullanıyordu. Onunla flört ettiğini anlayamayacak kadar masum olduğunu ima eden bir ton.

"Doğum günün neredeyse iki hafta önceydi," diye karşılık verdi, şoktan kaskatı kesilmiş olmasına rağmen ona karşı bağışıklık kazanmış gibi davranıyordu ve bunu kesinlikle hissedebiliyordu.

"Ve ben sana çoktan bir hediye verdim."

"Bana kalp krizi geçirttin," diye karşılık verdi. "Sık sık İnsanları fobilerine maruz bırakıp buna hediye mi diyorsun? Sana nasıl Sigma olunacağını kim öğretti? Çok yanlış yapıyorsun."

Belli ki hâlâ onunla dalga geçiyordu ama bu biraz fazla yakınına geldi ve kız irkildi.

Theodore tezgâhın etrafında döndü ve ellerini kadının kollarının altına soktu. Onu Ashford'un üzerinden kaldırarak nazikçe ayaklarının üzerine yatırdı.

"Kameraları döndürebilir misin?" diye sordu omzunun üzerinden, eli onunkine doğru kayarken, parmakları onunkilerin arasından geçerek sıkıca kavradı ve onu kendi tarafına çekmek için kullandı.

"Çoktan yaptım," diye yanıtladı Reed. "Yaklaşık bir dakikan var."

"Güzel." Theodore onu merdivenlere doğru çekti. "Tek yapmamız gereken

ve görevlilere tekrar patikaya ışınladığınızı söyleyebilirsiniz. Kör noktalardan birinde öldüğün için şanslısın. Bu işi kolaylaştırır."

"Evet," diye . "Süper şanslı."

Ön kapıya ulaştığında döndü ve ona sırtırken kapıyı iterek açtı.

"Gelip benimle takılmayacaksın, değil mi?"

"Olabilir," diye çekingen bir tavırla yanından geçip dışarı çıktı. Kız göğsüne dokunduğunda gözleri kararmış gibi görünüyordu ama Yatakhane iyi aydınlatılmamıştı, bu yüzden söylemek zordu. "Sonra görüşürüz."

Adam cevap olarak sadece mırıldandı, göle doğru aceleyle ilerlerken derin ses onu takip ediyordu. Muhtemelen partiye Eve'den önce gelmişti,

Wallis'i bulmaya çalışırken gülen, zıplayan ve dans eden öğrencilerin arasından geçti. Birisi gölün köşelerine hoparlörler yerleştirmişti, müzik suyun üzerinde o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki kulakları gerçekten acıyordu. Ayrıca birkaç tane de

Masaların yüzeyinde buz dolu tahta kovalar, içlerinde şişeler ve yere devrilmek üzere olan kâğıt bardaklardan oluşan dağlar vardı. Masalar A Koğuştan'ın dış tarafına, oturma odasına bakan pencerenin hemen yanına sıkıştırılmıştı.

Gerçi camın üzerine ağır, koyu renk perdeler çekilmişti. Kameraların görüş alanının hemen dışındaydı, dolayısıyla insanların bardaklarına ne doldurduklarına dair görüntü olmayacaktı.

Kırmızı fenerlerle çevrili dans alanına doluştuklarını geç de olsa fark ettiği insanların arasından sıyrıldığında, elinde bir kâğıt parçası olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak insanların oluşturduğu sıkışık ağa baktı ama kimse ona bakmıyordu. Notu açtı, kaşları çatıldı.

Sende kan var. Cesaretin var. Ama oyunda hiç deriniz var mı? Bu konuda yardıma ihtiyacın var mı?

"Hey!" diye bağırdı müziğin üzerine ve birkaç kişinin baktı. Notu başının üzerinde salladı. "Bunu bana kim verdi?"

Doğrudan ona bakmış olabilirlerdi ama kimse cevap vermedi. Notu kaşlarını çatarak katladı ve çantasına koydu.

Gölün o kadar da yoğun görünmeyen bir bölümüne doğru elbisesinin cebinde bir şeyler vardı... ama bunun nedeni hemen anlaşıldı.

"Bunun gerçekten dikkatlerini çekeceğini mi düşündün?" Moses başını ona doğru sallayarak alay etti. Sato'yla birlikte Alfa Tepesi'ne bakan bir piknik masasına oturmuşlardı ama yüzlerini dans alanına dönmüşlerdi. Arkalarında Kilian'ın onlara doğru geldiğini görebiliyordu. Onu takip eden bir grup birinci sınıf öğrencisi vardı ve telefonlarını göğüslerine dayamış, fotoğraf çekmek ister gibiydiler. onunla birlikte fotoğraf çekti. Theodore, Kilian'la yarı yolda karşılaştı ve birbirleriyle konuşmak için durdular, ikisi de Moses ve Sato'ya kaşlarını çatarak baktılar, sonra onu da değerlendirmelerine dahil ettiler. Kilian başını salladı, muhtemelen ona masadan uzaklaşmasını söylüyordu.

Bakışlarını başka yöne, düşünceli Alfalara çevirdi.

"Ne yazıyor, küçük tavşan?" Sato çenesini kızın cebine doğru eğdi. Soru neredeyse dostçaydı.

"Saçmalık." Kollarını kavuşturdu. "Her neyse, ben buradayım. Wallis'in telefonunu nasıl almamı istersin?"

Sato sırtıttı. "Sen buradasın." Gözlerini deviren Moses ile bakışlarını paylaştı.

"O burada," diye onayladı Moses.

"Ödül ister misin?" Sato mırıldandı. "Pantolonumda senin için bir tane var."

"Tamam, *bu* iğrenç." Moses aniden Sato'ya döndü. "Senin derdin ne lan? O artık benim baldızım sayılır."

Sato başını arkaya atıp güldü ve Isobel'in bağırışından çok daha fazla bakış çekti. Bir tür... güzel görünüyordu. Işığa yönlendirilen ve tek bir uçuş için kanatlar sunan bir iblis gibi. Ta ki

durdu ve fantezi yere düştü. Cebinden bir havuç çıkarıp ona doğru salladı.

"Ödölünü istiyorsan, görevi yerine getirmelisin," dedi ipek gibi.

Neden cebinde bir havuç vardı ki?

Onlara sırtını döndü, gözleri içecek masasına takılmadan önce kaçacak bir yer arıyordu. Aceleyle oraya gitti ve sırf bir şeyler yapmak için bir bardağa biraz meyve suyu doldurdu. Theodore ve Kilian, Moses ve Sato ile konuşmadığı için rahatlamış görünüyorlardı. Yavaşça bir masaya doğru ilerliyorlardı.

Ateş çukurunun etrafına ahşap plaj sandalyeleri yerleştirilmişti. Wallis, Ellis ve James oradaydı ve Kilian'ı takip eden aynı birinci sınıf grubuyla konuşuyorlardı. Beta kızlarıyla fotoğraf ektiriyorlardı ama Ellis, Kilian ve Theodore geri çekilmeden önce onları dağıttı çemberin içine.

Isobel plastik bardağı sıkıca kavradı ve dikkati tekrar Sato'ya yöneldi. Sato soğukkanlılıkla ona bakıyor, sanki aşağıya inmeye karar vermesinin tek nedeni

parti ve normalmiş gibi davranmak, ondan talep ettiği görevi yerine getirirken kıvranmasını izlemektir. Musa da izliyordu, ama o pek memnun görünmüyordu. Aslında bitkin görünüyordu. Kaşlarını çattı ve içine dolan empati duygusunu bir kenara itti. Adam sıkılmış bir halde, bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Onun ilk öpücüğü olduğuna inanamıyordu.

Bu da neydi böyle.

Sato'nun dudaklarında küçük, sert bir gülümseme seğirdi, sanki aklından geçenleri okuyormuş gibiydi ve hızla arkasını dönerek el yordamıyla alkol şişelerinden birini aradı. Her neyse, omurgasını elikleştirip Wallis'e doğru ilerlemeden önce meyve suyunu içine batırdı.

"Yavru köpek." Spade onun yanında belirdi, Reed de diğer tarafta onu çevreledi.

Hiç duraksamadı ve onlar da ona ayak uydurdular.

"Evet?" diye iç sonunda, adam başka bir şey söylemeyince. "Oscar sana ne yaptırıyor?"

"Sana ne?" diye , bu kadar anlayışlı olmalarına sinirlenmişti.

"Ya onları buraya, bir partinin ortasına sürükleyecek kadar iyisiniz ya da iyisiniz. Hangisi olduğunu bilmek isteriz."

"Benim." Dişlerini sıktı ve ona sıkı bir gülümseme gösterdi. "Bana inanıyor musun?"

Eğlenmiş görünüyordu.

Reed kayıtsızca, "Sanırım yardımımıza ihtiyacınız yok," dedi.

Hızını yavaşlattı ve onlar da onunla birlikte yavaşladılar.

"Yardım eder miydin?" diye sordu, ses tonu şüpheyile doluydu.

Omuz silkti, büyük boy gömleği değişti. Şu anda bile hâlâ dans antrenmanına gidiyormuş gibi giyinmişlerdi. "Sorana kadar asla bilemezsin."

"Wallis'in telefonunu almalıyım." Yürümeyi tamamen bıraktı, hâlâ ateş çukurunun etrafındaki insan grubunun onu duyamayacağı kadar uzaktaydı.

"Peki bununla ne yapacaksın?" Spade sordu. "Sato'ya vereceğim."

"Ne amaçla?" Bu sefer Reed.

"Bilmiyorum. Eminim onun yakınında bir yerde durursan, Sadece yüzüne bakarak ya da siz ikiniz her zaman her şeyi bilmek için ne yapıyorsanız onu yaparak anlayacaksınız."

"Buna algı deniyor," dedi Spade küçümseyerek. "Yani bu mu?"

"Hayır. Sato'nun işi bittikten sonra onu iade etmek zorundayım."

"Peki yardımımız karşılığında ne yapmak istiyorsun, hmm?" Reed onun önüne geçerek ateş çukurunu görmesini engelledi, soğuk gözleri bir tür incelemeyele onunkiler arasında gidip geliyordu. "Sato'ya yapacağın bir iyiliği bize yapacağın bir iyilikle takas eder misin?"

Bu sefer özel bir Reed testi. Açıkçası onlar için Sato'yu değiştirmeliydi. İnsanlar onlardan ölesiye korkmuyordu. İnsanlar onu onlar hakkında uyarmadı. Kendi arkadaşları bile onu onlar hakkında uyarmadı. Tek sorun şuydu... ya bu doğru cevap değilse?

"Hayır, teşekkürler."

ELIJAH KIZIN YOLUNDAN ÇEKİLDİ VE OMZUNU KIZIN OMZUNA DAYADI.

Sigma, Gabriel'in uzaklaşırken, Gabriel'in dudakları hafifçe kıpırdadı.

adım.

Gabriel gözlerini kızın başının dikerek, "İyi köpek," diye mırıldandı.

Elijah sırttı. "Şimdilik. Onu bozmak için zamanımız var."

"Bununla ilgilendiğimizden değil," dedi Gabriel sessizce, hâlâ onu izliyordu.

"Hiç de değil," diye onayladı Elijah.

İkisi de yetişmek için hareket ederek eski yerlerini geri aldılar. Ellis gölden bir dizi top avlamış olmalı çünkü Nedense onun kucağına tünemenin harika bir fikir olacağını düşündü. Adamın sandalyesinin ayağının yanına bıraktığı bira bardaklarından birini alıp onunkine vurdu.

"Şerefe, bebeğim!" Diğer öğrencilerin onları duyabilecek kadar yakında olduğunu hatırlatırcasına gözlerini omzunun üzerinden geçirdi.

"Bu senin için değil." Kız dudaklarını biranın üzerine koyamadan birayı geri aldı ve sandalyesinin tabanına geri koydu.

Ama onu kucağından indirmede. Bunun için çok fazla insan vardı. Yanında sessiz bir ses duydu ve tam zamanında dönüp James, Gabriel'in dizine tünedi. İki Beta kızı planlarını birlikte yapmış olmalılar.

Gabriel'in çenesi büküldü, kollarını sandalyeden kaldırırken gözleri kısıldı. Bir dansçı olarak kendini fiziksel dokunuşa dayanacak şekilde eğitmişti ama bunu sadece beklediği zaman yapıyordu. Ne zaman

sürpriz oldu, bu onun için büyük bir tetikleyiciydi. Elijah, Gabriel kamera karşısında sinir krizi geçirmeden önce durumu düzeltmek için muhtemelen on beş saniyesi olduğunu hesapladı.

"Şişeyi çevir," diye anons etti ve Ellis yüz üstü düşmeden önce ayağa kalkıp onu düzeltti. James'in kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı ve Gabriel'den birkaç adım öteye çekti. "Herkes kendi yerini bulsun..." Cümlesini tamamlayamadan çember kızlarla dolunca başını salladı.

"Kız-erkek olmak zorunda," diye yakındı içlerinden biri, çemberi genişletmek için geri çekilirken.

Gabriel sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Görünmez tozları silkelemeye çalışır gibi kıyafetlerini fırçaladı ve ardından

ellerini ceplerine soktu. Muhtemelen gizlice bacağına vurarak cebinden rahatlatıcı bir desen çıkarıyordu. Elijah da sandalyesini geriye çekerek Spade'inkine dayadı ve birasını dudaklarına götürüp hızla boşalttı. Boş bir soda şişesini alıp ateş çukurunun kenarına yerleştiren Kilian'a fırlattı ve ardından Sigma'nın peşine düştü. Bir yandan çemberden kaçmaya çalışıyor, bir yandan da Wallis'e bakışlar fırlatıyordu. Onu omuzlarından tutup sandalyesine doğru götürdü.

Yeterince istekli bir şekilde gitti, ona sadece biraz yan gözle baktı. Gabriel köpek yavrusu konusunda haklıydı. Onu çevirdi ve o da buna izin verdi. Elleri kalçalarının etrafında dolaştı. Ağzı sert bir çizgi halinde kısıtılmış olsa da bunu da yapmasına izin verdi. Adam onu kaldırdı, Gabriel'in ve kendisinin sandalyelerinin kollarına oturttu ve sonra tekrar

oturdu. Gabriel de aynısını yaptı ve kollarını sıkıca kavuşturdu. göğsüne bastırıyor ve sanki onu diğer herkesin dokunuşundan koruyabilecekmiş gibi Carter'a doğru yaklaşıyordu.

Bunu yaptığıının kesinlikle farkında değildi, yoksa muhtemelen Oscar ve Moses'a katılmak için hışımila çekip giderdi... ama Moses katlanabilir bir sandalyeyi çemberlerine doğru sürüklediği için bu artık bir seçenek değildi. Öğrenciler uzaklaştı, kahkahalarının bir kısmı söndü. Oscar katıldığında çember neredeyse tamamen sessizleşmişti.

"Ne oynuyoruz?" Oscar hırıltılı bir sesle konuştu ve birkaç kişi onun tok sesi karşısında irkildi.

Sonra Niko ve Ashford, ellerinde katlanabilir sandalyeleriyle göründüler. Daha fazla öğrenci onlara yer açmak için dağıldı, ancak birkaç kız onlar oturur oturmaz hemen geri toplandı.

"Oturmak isteyen başka biri var mı?" Theodore konuştu, Wallis'i kucağına oturtmak zorunda kalmadığı için artık çok daha neşeli görünüyordu.

Sadece Alfaların gerçek sandalyeleri vardı. Carter dışında herkes yerde oturuyordu. O, Carter'la onun arasına tünemişti. Gabriel sanki onların küçük Sigma prensesiymiş gibi. Bu düşünce onu yüksek sesle güldürecek kadar saçmaydı.

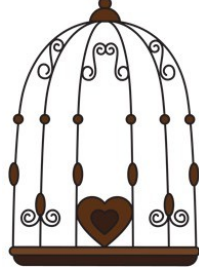
"Hayır mı?" Theodore etrafına bakındı ve bütün kızların onun tatlılığına nasıl deli gibi baktıklarını fark etmemiş gibi davrandı,

düşünceli bir ifade.

Ne salak ama.

Theodore Elijah'ın gözlerini yakaladı, oradaki sıkıntıyı gördü ve şişeyi çevirmek için öne çıkmadan önce göz kırptı.

HYPOCRITE

ISOBEL GARIP HISSETTİ.

ya da önünde oynanacak oyundan dolayı tuhaf değildi. Garip değil çünkü tüm Alfalar Sato'ya kötü bir şey yapacakmış gibi bakıyorlardı. Garip değildi çünkü Bellamy'nin Wallis'in yanında oturduğunu ve diğer yanındaki kızla rahatça güldüğünü görmüştü.

Kendini çok garip hissetti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve parmakları karıncalandı. Cildi ekstra hassastı. Sıkışık öğrenci kalabalığına nüfuz etmeyi başaran hafif esinti bile tenine zımpara kağıdı gibi geliyordu.

Theodore şişeye dokundu, döndürürken Reed'e göz kırptı ve Reed onu durdurmak için ayağa fırladı çünkü *biliyordu*. Şişenin onun üzerine düşeceğini *biliyordu*. Ashford da onunla birlikte ayağa kalktı ve şişeyi dönmeyi durduramadan kaptı.

"Önce bayanlar içmeli," diye azarladı, elindeki şişeyi birkaç kez savurarak. "Ee, kim ister?"

James ayağa fırladı ve bu fırsatı değerlendirmek için acele etti.

Isobel titreyerek yerine oturdu, gözleri dönen şişeyle hipnotize olmuştu. Ve sonra o his tekrar geldi, bu sefer daha güçlüydü ama ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sato şişe durmadan önce gülmeye başladı, sanki o da aniden korkunç bir önseziye kapılmış gibiydi... ama bu durumdan hoşnuttu.

Şişe Theodore'un üzerine düştü.

Moses kıkırdadı.

Öğrencilerin geri kalanı nefeslerini tutmuş, Sato'ya ters ters bakan Theodore'dan bir tepki bekliyordu.

Çünkü *bu* mantıklıydı.

James, Spade'in kız arkadaşı gibi davranması gerektiği düşünülürse, Theodore'a yaklaşırken biraz fazla memnun görünüyordu. Ellerini onun sandalyesinin kollarına yerleştirdi ve dudaklarını onun dudaklarına yerleştirmeye çalışırken bir fotoğraf için poz veriyormuş gibi eğildi. Spade son anda başını çevirdi ve onun yanağını öpmesine izin verdikten sonra kollarından tutarak yavaşça geriye doğru yatırdı. Şişeyi tekrar çevirirken seyircilerin hayal kırıklığına uğramış seslerini duymazdan geldi.

"O benim arkadaşımın kız arkadaşı, millet." Güldü ve şişenin durmasını bekledi.

Isobel' elleri kucağında o kadar sert bükülmüştü ki tırnakları batmaya başlamıştı. Yine o *duyguya* kapılmıştı ama bu kez görmezden geldi. Ashford gibi değildi. Endişesinin kendisini ele geçirmesine izin veriyordu. Tırnaklarını derisinden ayırmaya çalıştı ve kendini bu hissi görmezden gelmeye ikna etmeye o kadar odaklanmıştı ki, şişe durduğunda neredeyse kaçırıyordu.

Onun üzerinde.

Tıpkı düşündüğü gibi, hayır, olacağını *biliyordu*.

Theodore büyük bir şaşkınlıkla ona döndü ve telefonlarını çıkaran soluk soluğa kalmış öğrencilerle bakışlarını paylaştı. Kalabalığa oynuyordu. Mükemmel bir ikon eğitimi alıyordu.

"Şimdi *bunun* bir eşi var." Telefonlarının arkasında kıkırdayan kızlardan bazılarına parmağını sallayarak dudak büktü. "*Açıkçası...* hepinizin bunu izlemesine izin veremem."

Şok kahkahalar. Tezahüratlar. Çılgınca fısıldaşmalar. Theodore çemberden kayboldu ve piknik masalarından birine takılmış olması gereken bir plaj şemsiyesiyle geri döndü. Kahkahalar ve tezahüratlar giderek arttı ve

Herkes öyle bir telaş içindeydi ki, sanki müdahale edeceklermiş gibi ayağa fırlayan birkaç Alfayı fark bile-

Bir yandan da Sato'ya dik dik bakmaya devam ediyordu ki bu bir dakika önce ne kadar anlamlıysa hâlâ o kadar anlamlıydı.

Theodore onun önünde durdu, şemsiyenin sapını arkasındaki kolçaklara yerleştirmek için etrafından dolaştı ve sonra yavaşça tenteyi aşağı çekti, öğrenciler bir şeyler görebilecek kadar yaklaştırmaya çalışarak uğuldayıp itişip kakışırken onları çevreledi.

Ve sonra aniden sadece o oldu. Theodore Kane.

Mükemmel ve fırtınalı gözlü. Kaşlarını çatıyor ve ağır ağır nefes alıyor.

şemsiye bir ton ağırlığındaydı. Kokusu onu sarmış, sıcaklığı tenine sinmiş, saçları alnını okşamıştı. Havayı içine çekemiyordu. Nefes alamıyordu. Bir milyon yıl geçse bile, milyonlarca anı sadece bu an için takas edebileceğini kabul edemezdi. *Yapamazdı*. Bir eşi vardı.

Ait bir arkadaş. Lanet bir keçi gibi.

Öne doğru sallandı, aniden onu öptü, dudakları hafifçe onunkilere değdi. Bunu sadece hızlı bir fırçalama, geleceğinin ne hale geldiğine dair gizli bir "*siktir git*" olarak düşünmüştü ama kız geri çekilmeye başlar başlamaz adam onu kovaladı. Onu durduracak kadar sert öptü. İkisi de bir an için donup kaldı, onu bırakırken nefesi dudaklarında sert bir törpüye dönüştü. Şoka girmiş gibiydi, ifadesi paramparça olmuş, gözleri yanıyordu. Uyumlu sosyal maskesi tamamen çökmüştü, bakışları yenilginin yüz hatlarını boyamasıyla donuklaştı ve tekrar dudaklarına yapıştı. Adamın göğsünden kızın göğsüne ısrarla geçen suçluluk duygusu, bu vahşi öpücükle tamamen uyuşmuş gibi görünen kızın zihnine neredeyse hiç nüfuz etmemişti bile. Yumuşak ve tatlı ya da nazik ve yavaş değildi. Onu hızlı ve sert bir şekilde öptü... tıpkı bir Beyninin bir kısmı ona durması için bağıırıyordu ve vücudu beynini sikme kararını ikiye katlıyordu. Sanki gecenin geri kalanında onun tadını alabilmesi için kendini onun ağzına bastırmaya çalışıyordu. Böylece uyumak için gözlerini kapattığında hâlâ onun dudaklarını hissedecekti. Böylece yaşadığı sürece asla unutamayacaktı.

Kalçasına bir dokunuş indi, sert ve ısrarcıydı, ama bu dokunuş hala arkasındaki şemsiye standını tutan Theodore'a ait değildi

Geri. Bu onu rahatlatmaya yetti, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Theodore şaşkın bir nefesle havayı içine çekti, kendine biraz alan açtı, gözleri ağırlaşmıştı ve kızın ağzına bakıyordu. Dilini dudaklarının arasında gezdirdi, burun delikleri açıldı, gözleri o kadar koyu parlıyordu ki neredeyse siyahtı, göz bebekleri sönmüştü.

Bacağındaki soluk altın rengi el tanıdıktı. Piyano tuşlarında gördüğü uzun, zarif parmaklar.

Reed.

Adam onu nazikçe sıktı ve kadın bir santim daha geri çekildi. Theodore rahatlamış görünüyordu. Ve kızgın. Ama kime bu kadar kızgın olduğundan emin değildi. Şemsiyeyi açarak aniden ayağa kalktı ve dokunuşu göz açıp kapayıncaya kadar bacağından kayboldu.

Theodore, sanki hiçbir şey gibi, şemsiyeyi "her ihtimale karşı" koltuğuna geri götürerek ve James'e kaşlarını oynatarak, sanki onu kendisine bir şans daha vermeye davet ediyormuş gibi rahat bir gösteriye geri döndü.

Gözler yavaşça Isobel'e döndü ve beklemeye başladı.

Yutkundu, tüneğinden kayarak şişeye yaklaştı, bacaklarındaki ve ellerindeki titremeyi gizlemeye çalıştı. *Ortalık çok sessizdi.* Kimse Theodore'un öptüğüne ya da öpeceğine gerçekten inanmıyordu. Arkadaşlarla uğraşılmazdı. Bazı öğrenciler şişeye temkinli bir şekilde bakıyordu, sanki üzerlerine isteyip istemediklerine karar veremiyorlardı. Bir yandan, bu bir garanti olurdu Eğer gerçekten birini öptüyse. Öte yandan, eğer eşi yakın zamanda ortaya çıkarsa, ona saygısızlık etmeye karar veren her kimse onun bağı muhtemelen internette tamamen çöpe atılacaktı-Isobel de onlarla birlikte.

Nefesini içine çekti, şişeyi Wallis'in yakınında bir yere düşmesi umuduyla konumlandırdı, her ne kadar bir tarafta karanlık bir şekilde eğlenen Sato ve diğer tarafta sırttan Bellamy olsa da. Ama pozisyonu yanlıştı. Göğsündeki ağrı hafifleyene kadar tekrar ve sonra tekrar ayarladı.

"Döndür şunu Sigma!" diye bağırdı biri. " geçmeyi bırak!"

Bir fiske vurarak döndü, geri adım attı ve sonra daha da geri gitti. Ağrı göğsünün içinde tekrar ortaya çıkmadı ama yerini başka bir his aldı ve midesinin çukuruna yerleşti. Neredeyse

Birisi hepsinin üzerine bir lanet yağdırmış, ne zaman biri şişeyi çevirmek için öne çıksa maksimum etkiyi hedeflemişti.

Uç dalgalandı, Wallis'in hemen önünde durdu. Sato'da durdu.

Koyu renk gözleri kısıldı, ifadesindeki tüm eğlence izleri bir anda silindi. Adamın bir hışımla çekip gideceğini ve Wallis'i öpebileceğini umarak bekledi, bir yandan da gizlice telefonunu çalışıyordu.

Ama Sato sadece kalçalarını öne doğru kaydırarak sandalyesinde daha da rahatladı. "Hadi o zaman, tavşan."

O kelime. *Tavşan*. yankılandı, dar duvarlarda ybir fısıltı gibi ağızdan ağıza geçti, şaşkınlık ve hayretle renklendi. Sanki bunun olacağını başından beri biliyordu, sanki ona Wallis'in telefonunu çalmasını söylediğinde tam da bu durumu tek başına planlamıştı... ama bu tamamen imkânsızdı.

Tabii Ashford'la çalışmıyorsa.

Alaca tenli Alfa'ya baktı ama onu telaşlı bir şekilde karışık saçlarını topuz yapmış, ağzı derin bir rahatsızlıkla çatılmış halde buldu.

Tamam, ondan yardım yok o zaman.

Midesindeki batma hissi daha da ağırlaşarak Sato'ya doğru yürüdü. Sato'nun bacakları aralarına girebileceği kadar açıldı ama girmedi. Dizlerinin üzerinde durdu. Yutkundu.

Parmakları kalçasına dayandığı yerden kalktı ve elbisesinin eteğine dolandı. Tam olarak çekiştirmede, sadece başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu, etkisi sürekli olarak onu sarıyordu. Gözlerindeki ağır, karanlık bakış ve boğazını tıkayan iğrenç, tehlikeli kokunun bir kombinasyonuydu. Tehlike çılgılığı atmıyordu; ona yaklaşması için bağıırıyordu. Kadın adamın dizlerinin arasında kayana kadar

Boğazındaki sakarin kalınlığı yanmaya başladı, ama bu onun için yeterli görünmüyordu. Bacakları koltuğun kenarına değene kadar elbisesini hafifçe çekiştirdi ve sonra onu bıraktı, eli tekrar kalçasına düştü. Hâlâ öne eğilmek ya da düzgünce oturmak için herhangi bir hareket yapmamıştı ve yapacak gibi de görünmüyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendini çelikleştirmek için bir anlığına gözlerini kapattı.

"Ben de dehşete düşerdim," diye fısıldadı biri, Isobel'in duyabileceği kadar yakından.

Gözlerini tekrar açtı. Adam çok uzaktaydı ve sandalyesine geri yaslanmıştı. James'in Theodore'a verdiği pozunu taklit etmesi gerekecekti. Bu düşünce onu hasta etti ve nedenini özellikle incelemek istemedi. Ama diğer seçenek Sato'nun kucağına oturmaktı ve bu da onu korkudan hasta ediyordu.

Bitir şu işi, diye bağırdı içinden bir ses. O da döndü ve adamın kalçasına tünedi.

"Bunu yapmasına imkân yok," diye haykırdı biri, sessiz olmaya bile çalışmadan.

"O deli mi?"

"Gerçekten onu öpecek mi?"

"Gerçekten ona *izin verecek* mi?"

"Kimse onu bunun için cezalandıracak değil. Bu *Sato*."

Sato'nun dudaklarındaki o yarım gülümseme tekrar kaybolmadan önce seğirdi ve kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Doğru," diye konuştu normal, çakıllı ses tonuyla, görünüşe göre onu kimin duyduğunu umursamadan. "Beni kandırmaya çalışma Sigma. Eşinle ilgilenecek son kişi benim."

Wallis ulaşamayacağı bir yerdeydi ama neyse ki telefonunu kaldırmış ve fotoğraf çekmeye başlamıştı. Isobel parmaklarının arasına sıkıştırdı.

"Bu çok yakın," dedi Isobel. "Fotoğraf çekmeye mi yoksa ağzımıza girmeye mi çalışıyorsun?"

Wallis sadece gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuştururken biraz sinirli görünüyordu. Neyse ki henüz telefonunu geri istememişti.

Wallis nefesinin altından, "Keşke," diye mırıldandı.

Isobel, Sato'nun gözlerindeki bakışı ve vücudunun sertliğini görmezden gelerek ona yaklaştı, çünkü ne kadar rahat *görünse* de aslında bir yılan gibi kıvrılmıştı, her kası gerilmiş, tüm vücudunu bir kaya kadar sert yapmıştı. Elini onun omzuna koydu ve aniden

Ağırlığını kaydırarak dizlerini onun kalçalarının iki yanındaki sandalyeye çekti.

Diğer kaşları havaya kalktı, ukala ifadesi yerini örtülü bir şaşkınlığa bıraktı.

"Taş-kağıt-makas?" önerdi, elindeki kâğıdı gelişigüzel bırakarak. telefonu kucağına koydu. "Eğer ben kazanırsam, sen oyundan çıkarsın. Sen kazanırsan, ben oyundan çekilirim."

Kolu kızın sırtına dolandı, onu kaldırdı ve daha yakına sürükledi, diğer eliyle telefonu kucağından cebine taşıdı, kızın bedenini ne yaptığını gizlemek için bir kalkan olarak kullandı. Kilian'ın ona aldığı elbise zaten kısaydı, malzemesi inceydi, ipek gibi firfırlıydı, bu yüzden onu öne doğru sürüklediğinde eteği kalçalarına kadar indi.

Ve sonra Niko onu şaşırttı, sesi çemberin içinde net şekilde çınılıyordu. "Bu sadece bir oyun, Carter. İstedğin zaman geri çekilebilirsin."

"Dikkatini veriyor muydun?" Sato gözlerini onunkilere dikerek sordu. "Sigma geri adım atmıyor."

Niko sakince, "Belki de yapmalı," diye karşılık verdi. "Belki de kimse ona nasıl yapılacağını öğretmemiştir."

Isobel ani bir sisin içinden çıkarılmış gibi gözlerini kırıştırdı; Sato'nun aralarında yarattığı rekabetin adrenalini Niko başarılı bir şekilde çok farklı bir anıyı beyninin önüne getirirken çözülyordu.

Crowe.

Kadın irkildi, vücudu gerildi ama Sato o geri çekilmeden önce harekete geçti. Ayağa kalktı, onu ayaklarının üzerine dikti ve sonra bileğini yakaladı.

"Fırtına çıkacak," diye duyurdu, gökyüzüne bile bakmadan. "Eve gitseniz iyi olur, çocuklar." Kızın bileğini bir kez sıktı ve sonra bıraktı, gözleri kısa bir süre kızın üzerinde kaldı. "Git ve teşekkür et parlayan zırhlı şövalye, Carter."

Adam uzaklaştı ve kadın kaşlarını çatarak gözlerini gökyüzüne çevirdi. *Adam nereden biliyordu?* Niko'ya teşekkür etme fırsatı bulamadı çünkü Niko çoktan Sato'nun peşinden koşmaya başlamıştı. Ashford da onu takip ediyordu ve çok kızgın görünüyordu. Reed ve Spade de onları takip ederken sessiz bir konuşma yapıyorlardı, vücutları gergindi. Theodore ellerini Sato'nun üzerinde ovuşturuyordu.

dikkatini çekmeye çalışan insanlara fırtına hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Kilian koltuğunda oturmuş, Sato'nun ardından kaşlarını çatıyordu, ama kalkmadı.

Isobel kalabalığın arasından geçmeye çalışan Eve'i gördü ve ona doğru ilerlemeye başladı, ancak biri yoluna çıktı.

"Dürüstçe." Bellamy etkilenmiş görünüyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Dürüstçe mi?" Onu geçiştirmeye çalıştı. "Benimle konuşma."

Adam kızın koluna uzandı ve kız kolunu şiddetle çekerek birkaç adım geri attı.

İçini çekti ve başını salladı. "Bak, her ne yaptığımı düşünüyorsan, ben yapmadım."

"Sanırım bana ilaç verdin."

"Ben yapmadım," dedi hemen.

"Sanırım beni ... ne için terk ettin?" Gözlerini adamın yüzüne dikti ve sonra göğsüne baktı, duvarını diğer tarafta bekliyor olabilecek kötü duyguları tadacak kadar araladı. Hissettiği şey onu şaşırttı. Suçluluk ya da pişmanlık değildi, hatta yaptıklarından memnun olduğunu gösteren hiçbir şey de değildi. Bu korkuydu. *Yakalanma korkusu* mu?

"Uyuşturulmuştum," diye ısrar etti.

"*Uyuşturucuyla* değil," diye fısıldadı, sonra nefesini içine çekti ve az önce pişman olduğu bir şey söylemiş gibi ondan uzaklaştı. "Bak, boş. Ama benim bununla hiçbir ilgim yok, tamam mı?"

O uzaklaşırken Eve ortaya çıktı ve ikinci sınıf Betalardan oluşan bir grubun içinde kayboldu.

"Sato yüzünden partiyi gerçekten bölüyor muyuz-" söze başladı, sonra gözlerini gökyüzüne dikti. Yağmur damlaları düşüyordu, ani ve ağır.

Isobel yarım kalan soruyu, "Sanırım öyle," diye yanıtladı. "Ama benim... bir şeyi bitirmem gerekiyor. Yurtta görüşürüz!"

"Tamam, yine de beni sonra bul!" Rüzgâr hızlanıp öğrencileri yaprak gibi dağıtırken Eve aceleyle uzaklaştı.

A Yurdu'nun arkasındaki dağda kopan son fırtınadan sonra hepsi biraz gergin olmalıydı. Wallis muhtemelen telefonunu geri istemek için oraya doğru gidiyordu. Isobel hızla

Sato'nun peşinden gitti, omzunun üzerinden bakmadan önce yurdun dışında duraksadı ve içeri girdi.

Tabii ki diğer tarafta duran bir profesör vardı.

"Kapıyı çalacaktım," diye yalan söyledi ve Easton'la çarpışmadan önce kısa bir süre durdu.

Kaşlarını çatmış ona bakıyordu, yara izleri odayı kaplayan gölgeler yüzünden daha da derinleşmişti. *Neden hiç ılık ?*

Muhtemelen partiye katılanlar içeride hoş karşılandıkları gibi çılgınca bir fikre kapılmasınlar diye.

"Eve gitmelisin," diye önerdi. "Bu fırtına daha da kötüleşecek."

Başını salladı, gergin bir şekilde bir diğerine geçti. Sato'nun peşinden koştuğunu iddia etseydi, ona inanmazdı. İnsanlar Sato'ya *doğru* koşmadı. Easton'ın kaşları daha da çatıldı. Kızgınlık göğsünü dövüyordu. Ellerini ceplerine soktu ve başını yana eğdi.

"İyi bir zaman değil." Onunla gerçekten uğraşmak istemiyormuş gibi iç çekti "Çocuklar... bir süre meşgul olacaklar."

"Bir kuş kadar özgürüm." Kilian'ın ipeksi sesi, elleri kadının omuzlarına inerken bunu ilan etti.

Arkasına dönüp baktığında onun, Theodore'un ve Wallis'in yatakhaneye yeni girmiş olduklarını gördü.

Kilian onu etrafında döndürdü ve Wallis'in telefonunu isteyeceklerini biliyordu, böylece diğer kızı eve gönderebileceklerdi, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı.

"Partiye devam edelim." *Ne halt bu?* "Partinin devam etmesini istiyorsun, değil mi?" Wallis'e döndü.

Theodore'un gözleri kısıldı, hayal kırıklığının bir belirtisi kapıyı çaldı göğsüne yasladı. Zavallı adam muhtemelen bütün gece tartaklanmıştı ve kaçmak istiyordu.

"Ah, tabii." Wallis, oyununun ne olduğunu anlamamış gibi gözlerini kısarak Isobel'e baktı. "Ben diğer kızların gitmesini engelleyeceğim."

Isobel kendini Kilian, Easton ve Theodore'un arasında sıkışmış buldu. Hiçbiri pek mutlu görünmüyordu.

"Başka seçeneğim yoktu," diye inledi.

Kilian'ın kızın omuzlarındaki tutuşu yumuşadı ve yüz ifadesini nazik bir gülümsemeye dönüştürdü. "Oscar henüz oynamayı bitirmedi mi?" diye tahmin etti.

Başını sefilce salladı.

Theodore'un kaşları çatıldı ve muhtemelen Easton'a odaklanan gözleri başının üzerinde gezindi. "Nerede o?"

"Çatı katı," diye Easton. "Fırtına daha da kötüleşmeden bu işi hallet. ." Odanın içinde kaybolup gitti.

Wallis, Ellis ve James kollarını yağmurdan korumaya çalıştıkları saç ve makyajlarından indirerek yatakhaneye geri dönmeden birkaç saniye önce girişe en yakın yerdeydiler.

"Biz ..." Isobel telaşla Kilian'a şeyler fısıldamaya başladı ama o daha sorusunu tamamlayamadan Isobel'in elinden tutup onu merdivenlere doğru çekti.

"Çatıda olacağız!" diye omzunun üzerinden ateş etti.

Diğerleri de hemen arkasından gelmişti ama Kilian onu yeterince hızlı çekince çatıya ulaşmalarına birkaç dakika kalmıştı.

Sato mutfak adasında oturmuş Wallis'in telefonunu karıştırırken diğer Alfalar onun etrafında toplanmış, alçak sesle ve öfkeyle konuşuyorlardı. Yağmur şiddetle yağıyordu, bu yüzden konuştukları hiçbir şeyi yakalayamadı. Daha Sato'yu uyaramadan, telefon ortadan kayboldu ve diğerleri merdivenlerin tepesine ulaştı.

"Partiye devam ediyoruz," diye duyurdu Theodore. Sesi pek de heyecanlı gelmiyordu. "İçkileri getirmeme yardım et."

Emri özellikle kimseye vermedi ama James ve Ellis Wallis'in etrafında dolanırken Niko ve Ashford onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Artık orada olmak istiyor gibi görünmüyorlardı ve dikkatlerini gergin Alfaların her biri ile merdiven arasında gidip gelmeye devam ediyorlardı. Isobel ne yapacağını şaşırmıştı. Onları daha rahat hissettirmek istiyordu ama burası onun yatakhane değil. Neyse ki Reed taburesinden kalktı ve sözsüz bir şekilde taburesini uzattı.

Sato ve Moses da ayağa kalktı, mutfağın köşesinde toplanmayı tercih ederek tezgâhların üzerine oturmak için kendilerini kaldırdılar. Sato uzun bir bacağını uzatarak botunu mutfak adasının kenarına dikti

Cebini karıştırmadan önce kucağındaki telefonla oynadı. Konumundan dolayı kimin telefonu olduğunu anlamak imkânsızdı. Musa eğildi, ekrandaki birkaç şeyi işaret etti ve Sato'nun kulağına alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Ne tür bir oyun oynamak istiyorsun?" Kilian çenesini kızın başının üstüne koyarak sordu, kolları kızın göğsünün ön tarafını sararak onu sert bedenine doğru çekti.

Wallis, Reed'in boşalan taburesine oturmuş, Isobel ve Kilian'a pek de anlamadığı bir bulmaca çözer gibi bakarken, Ellis ve James sanki cennetin ön sıralarında oturuyorlarmış gibi bakıyorlardı.

Kilian'ın *herhangi birine* şefkat gösterdiğine tanık olmak mest ediyordu ama sadece ön sıradan izliyorlardı; aslında cennette değillerdi ve hayranlığın ardındaki hayal kırıklığı ve acı açıkça görülüyordu.

Isobel onları suçlayamazdı bile.

Kilian'ın bergamot ve ağaç kabuğu kokusu onu sarmaladı, başparmakları omuzlarına sürtündü, sıcak vücudu onu bir şekilde sakinleştirdi. Ona doğru eğildi ve sarılması daha da sıkılaştı. Yıllar boyunca *Ironside Show*'da oynandığını gördüğü tüm parti oyunlarını düşünerek dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Clothesline," diye ağzından kaçırdı, gördüğünü hatırladığı son oyunun adını söyledi, çünkü web sitesinde çok dikkat çekmişti.

"Çamaşır ipi mi?" Ellis kafası karışmış bir halde sordu.

"İki takıma ayrıldığınız ve bir sıra halinde durduğunuz oyun."

Wallis boynunu bükerek mutfakta uygun bir şey aradı. açıkladığı gibi. "Sonra sıranın önündeki kişi bir giysisini çıkarıp yere koyuyor ve sıranın arkasına geçiyor. Biri kaybedinceye kadar devam ediyorsunuz ve sonra diğer takım kazanıyor."

Isobel pişmanlıktan kaskatı kesilmişti ve Kilian başının tepesine doğru usulca gülüyordu ama Isobel pişmanlığını bastırdı. Babası ondan bir yapmasını istiyordu ve hiçbir şey ona bir grup Alfanın kıyafetlerini çıkarması gibi bir vurguyu garanti eder.

Theodore elinde dışarıdan getirdiğı içecek dolu tahta kovalardan biriyle Kilian'la birlikte onun yanından geçti. "Kızlara karşı erkekler yapamayız," dedi.

Wallis'in açıklamasını duymuş olduğu belliydi. "Bu hızlı bir zafer olurdu."

Niko ve Ashford diğer kovaları da taşıyarak masanın üzerine bıraktılar ve kâğıt bardaklara içecekleri doldurmaya başladılar.

"Yine de burada fazla yer yok." Isobel yere doğru konuştu. Dolandırıcılık konusunda berbattı. "Aşağıya inmeliyiz." *Kameraların olduğu yere.*

"Oh, öyle mi yapalım?" Kilian kıkırdadı.

Wallis, Ellis ve James parlak ve heyecanlı gözlerle yukarı baktılar. Alfalardan üçünün resmi kız arkadaşları olarak etiketlenmelerine rağmen, yine de onlara fazla ekran süresi verilmemişti. Belki de yetkililer söylediklerinden daha fazlasını biliyordu. Bu korkunç bir düşünceydi.

"Gidelim o zaman." Theodore'un iki fincanı vardı ve yanından geçerken birini Isobel'e doğru kaldırdı, sanki onun olduğunu bildirmek ister gibiydi.

Kilian kendisine bir içki doldurması için onu serbest bıraktı ve herkes aşağı inerken o geride durup gergin bir nefes verdi. Mutfakta sadece o, Sato ve Moses kalmıştı.

Kafalarını bile kaldırmadılar.

Onlara doğru yürüdü, Sato'nun kaldırdığı bacağının dış tarafında durana kadar tezgahla ada arasında ilerledi. "Telefonla ne yapıyorsun?"

Moses tezgâhtan atladı ve ona dik dik baktı. "Sadece hak ettiği şeyi," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Sadece Sato'nun odasına girdiğin için mi?" diye sordu, kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı.

"Sadece mi?" Moses karanlık bir kahkaha attı ve Sato, Moses ile arasındaki tek engel olan bacağını indirdi.

Moses öne doğru yürüdü, ona bir santim kala durdu, gözleri öfkeyle karardı. "Ya roller tersine dönseydi Sigma? Ya odasına bir adam girseydi? Ya adamın üstünde olduğunu görseydi? Onu ellerken? Ona sürtünürken? Onu sikmeye zorluyor olsaydı?"

"Onu ihbar etmelisin." Isobel geri çekildi, pişmanlık duyarak sorular soruyordu. Sato'ya bakamadı bile. "Ya da..." Titrek bir adım daha attı. "Bilmiyorum..." Birden kusmak istedi. Sato güçlü ve korkunç bir Alfa olduğu için

herkesin ona karşı eylemlerini zararsız hale getirecekti. Bunu *biliyordu* ama Sato'dan duyduğu korku geçici olarak hislerinin önüne geçmişti.

"Yoksa ne olur?" Moses kenara çekildi ve Sato'ya bakmaya çalışmadığı halde onun görüşünü engelledi. "Ironsides'daki adaletsizlikleri bildirmeyi denedin mi Sigma? Seni sadece görmezden geldiklerini mi sanıyorsun? Bu kadar bencil olabilir misin?"

"Siktir git," diye karşılık verdi ve Moses'ın arkasından karanlık bir kıkırdama duyuldu.

"Sen olsan ne yapardın?" Musa aralarındaki mesafeyi tekrar kapatarak bastırdı. "Eğer saldırdığı kişi Theodore olsaydı. Söyle bana." *Alfa sesi.*

Hiç düşünmeden cevap verdi. "Onu mahvet." Theodore çok değerliydi.

Musa gözlerini kıstı, içindeki fırtına çalkalanıyordu "Kanıtla. Bunu benim kabul olarak kabul edin."

Sato tezgâhtan kayarak Moses'ın yanında belirdi. Wallis'in telefonunu uzattı, kara gözleri okunmuyordu.

"Ne yaptın sen?" Isobel telefonu almak yerine ona bakarak sordu.

Sato, kızın vücuduna taktığı küçük el çantasının askısını kavradı ve çantanın fermuarını açıp telefonu içine sokarken onu kendisine doğru sürükledi.

"Onun hayatının kontrolünü ele geçirdim." Alçak ve uyarıcı bir tonda konuştu. "Onu şimdi yok ... ama sanırım bunun yerine senin yapmana izin vereceğim. Kendi yönteminle tabii ki."

"Ben o tür bir insan değilim." Kollarını sıkıca kavuşturdu.

"Saçmalık," diye homurdandı Sato.

"Ben bir *Sigma*'yım!" diye karşılık verdi. "Benden genetik yapıma karşı gelmemi istiyorsunuz."

Moses ona sıırttı. "Evet, sen bir Sigma'sın. Her zaman sana söyleneni yaparsın, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Hiç karşılık vermiyor musun?" Moses devam etti. "Tamamen ve tamamen itaatkâr mısın? Neden şu anda diz çökmüyorsun? Neden iyi bir küçük Sigma hayvanı gibi ayaklarımızın dibinde kıvrılmıyorsun?"

Çatlak.

Ne olduğundan emin değildi. Sadece eli acıyordu, zihni öfkeye benzeyen seslerle doluydu ve Moses'ın dudağı yarılmıştı, ani ve şaşkın bir gülümsemeyle parlattığı dişleri kanla boyanmıştı.

Sato gülüyordu, gözlerinde parıldayan bir ışık canlanıyordu. Moses onu tezgâha yaslamadan önce dudağındaki kanı yaladı.

"Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün, Carter," diye homurdandı, alçak sesle ve hırıltılı bir şekilde, ama yüz ifadesinde bir değişiklik vardı. Onun gözlerindeki fırtınayı o güne kadar hiç bu kadar net görmemişti. Gözleri kendi gözleri arasında gidip geldi ve sonra tekrar dudağını yalarken ağzına indi. Sanki az önce ona yaptığı şeyden daha fazlasını arıyor gibiydi.

Onun şiddetinin bir başka tadı. "Sigmalar zayıf ve zavallıymış gibi davranan sizsiniz, biz değil. *Biz* Sigma'ların en güçlüler olduğunu düşünüyoruz.

hepimiz ve senin içinde ne olduğunu biliyoruz." Adamın eli bir anda kadının göğsünün tam ortasındaydı ve avuç içiyle göğüs kafesine bastırarak arkasındaki adaya doğru hafifçe eğilmeye zorluyordu.

"Bu kadar güzel bir karanlık ve onu giyecek hiçbir yer yok, değil mi?"

"Seçim sizin," dedi Sato hafifçe ve çatıdan ayrıldı. Sesi unutulmaz bir yankı gibi geride kaldı.

"İşte bu " diye ekledi Moses sessizce, hâlâ onu olduğu yere bastırarak. "Bu gece sahip olduğun tek şey. Karanlığını kucakla, yoksa daha içeri girmeden dışarıda kalırsın."

PEK PROFESYONEL DEĞİL

OLANLARI SINDIRMEK İÇİN ANCAK BİR ŞANSI OLDU.

telefonu titremeye başladı. Mesajları kontrol etmek için çıkardı.

*Bilinmiyor: Yalan söylediğini biliyorum,
Sigma. Bilinmiyor: Ve ne hakkında yalan
söylediğini biliyorum.*

Bir sonraki mesaj Alpha Hill'in tepesinden çekilmiş bir fotoğrafın ekran görüntüsüydü ve fotoğrafın çekildiği zamanı gösteriyordu. Fotoğrafta Ashford'la birlikte yatakhaneye doğru yürüyorlardı. kütüphane çatısındaki yüzleşme. Kaşlarını çattı, parmakları cevap vermek, ona kimin mesaj attığını sormak için kaşınıyordu, ama sonra bir video ve o da .

Videoyu çeken her kimse, duvara yaslanmıştı. A Koğuşu'nun dışında, kamera açık gökyüzüne açı yaparak yukarıdaki çatıdan gelen belli belirsiz bağırışları yakaladı. Kargaşa sesleri devam etti, camlar kırıldı ve ağır şeyler etrafa savruldu. Ve hala... açık gökyüzü. Kameranın arkasındaki kişi aniden yataktan uzaklaştı, kaçarken zemin ileri geri sallanıyordu, ama sonra durdu ve görüntüyü tekrar yukarı çekerek tekrar yatakhaneye odaklandı. Salona açılan pencereye, Özellikle, hareketin nerede olduğunu tespit etmiş olmalılar.

Kilian oradaydı, kollarında gevşek bir beden vardı. Minyon, solgun uzuvlar.

Karışık sarı saçlar. Bu o kızdı. Onu göğsüne yaklaştırdı, yüzü boynunun kıvrımına yaslandı ve sonra onu pencerenin karşısındaki kanepeye indirdi. Diğer Alfalar da oradaydı.

Moses, Ashford, Sato, Reed, Spade... hatta West. Hepsi

odada toplanıyordu. Kamera çatıya geçti, kargaşayı daha fazla duyamayacak kadar uzaktaydı ama açık gökyüzünü gösterir.

Isobel tezgâha yaslanıp telefonunu daha da sıkı kavrarken nefesi boğazında düğümlendi. Easton aniden pencerede belirene kadar video, çeken kişinin zayıf nefes alışları dışında gerçek bir odaklanma olmadan devam etti. Kesin olarak göremeyecek kadar uzaktaydı ama kan lekeleriyle kaplı gibi görünüyordu. Elini cama doğru kaldırdı ve başını gökyüzüne doğru eğmiş gibi görünüyordu. Kamera da gökyüzüne doğru eğildi ve Easton'a geri dönmeden önce kara bulutların toplanmasını izledi. Ani bir gök gürültüsü sesi telefonun hoparlörlerinden duyuldu ve ardından video sona erdi.

Kalbi başını döndürecek kadar hızlı atıyordu ama başka bir ekran görüntüsü gelmeye başlamıştı bile. A Koğuğu'ndan tertemiz, yeni yıkanmış kıyafetlerle çıkarken, ölmüş gibi yaptığı yangın yoluna tırmanmadan önce çekilmiş bir fotoğrafıydı. Çünkü bir ekran görüntüsüydü, üstteki saat ve tarih damgasını görebiliyordu.

Bilinmiyor: Alfalardan birinin yasadışı bir yeteneğı var ve sen onu korumak için yalan söyledin. Ama ne kadar ileri gitmeye hazırsın?

Bilinmeyen: Onlara bu mesajlar hakkında bir şey söyle, ben de her şeyi açıklayayım. Bu seninle benim aramda. Kendi özel oyunumuz.

Gönderen haklıydı. Yasadışı bir yeteneğı olan bir Alfa'yı korumak için yalan söylemişti ama hangisi olduğu konusunda yanılmışlardı. Görünüşe göre sadece Moses ve Theodore değilmiş. Ani bir şimşek çatırtısı çatıyı yararak onu sıçrattı ve koşturdu Merdivenlere doğru ilerlerken kalp atışları boğazının arkasında bir yerde çarpıyordu.

Bu fırtınayı da Easton mı yaratmıştı? Ve neden?

Fırtına çıkacağını söyleyerek oyunlarını bitiren Sato'ydu. Sonra da içeri girmişti... Easton'ın tam girişte durduğu yere.

Ve sonra yağmur başladı.

Titrek bacakları üzerinde ortak salona doğru ilerlerken telefonu cebinde bir delik açmıştı.

James ona biraz yan gözle bakarak, "Sonunda," diye homurdandı. "Bizi kapı dışarı etmek istiyor gibi görünüyorlar."

"Sen benim takımındasın, bebeğim." Kilian ona el salladı ve sistemindeki panik ve korkuya rağmen yine de oluşan iki takıma gülmek istedi.

Sato, Moses, Ashford, Spade, Reed ve Niko odanın bir tarafında toplanmış, içki içiyor ve genel olarak ilgisiz görünüyorlardı; Theodore, Kilian ve üç kız ise diğer taraftaydı ve sabırları tükenmek üzereymiş gibi görünüyorlardı. Theodore onlara katılırken bir fincanı onun eline sıkıştırdı.

"Kaybedemeyiz," dedi ona. "Bu sana, bana ve ona bağlı." Çenesini Kilian'a doğru salladı.

"Peki ya biz?" Wallis biraz sinirli bir ses tonuyla sordu yine de ses tonunu uygun, Alfa'ya tapınma aralığında tuttu. "Neredeyse hiçbir şey giymemişsin," diye yorumladı Theodore.

Gözleri odanın diğer tarafını tararken birasını dudaklarına götürdü.

"Ben daha az giyiyorum," dedi Isobel, elbisesinin eteğiyle oynayarak.

elbisesi vardı. Diğer kızların etekleri ve üstleri vardı.

Theodore onu duymamış gibi davrandığında Kilian kulağına, "Sende başka bir şey var," diye fısıldadı.

Hafifçe dönerek omzunun üzerinden ona meraklı bir bakış attı.

"Güven bana." Dudakları kıvrıldı. "Sizden önce oyunu durduracaklar."

"Önce sen," diye homurdandı Theodore, diğer sıranın başındaki Moses'a ve Kilian'a hızlıca bir bakış atmadan önce. "Madem avantaj sizde."

"Avantaj" muhtemelen erkeklerin giydiği ekstra kat kat kıyafetlerdi.

Moses sırtarak bir ayakkabısını tekmeledi ve sıranın arkasına üzere yerden alıp yere koydu.

Theodore da aynı şeyi yaptı ve diğerleri de onu takip etti. Bir ayakkabı, sonra diğeri, "çamaşır ipi" gittikçe uzadı. Çocuklar çoraplarına geçtiklerinde Isobel kendini dezavantajlı bir durumda buldu. Sandalet giyen tek kişi oydu. Saç bağını saçından kaydırды, bağlayan biriymiş gibi görünmemeye çalışıyordu.

binlerce mil uzakta. Bu önemli fırsatı boşa harcarsa babası onu öldürürdü. Sıranın arkasına doğru giderken saçlarını dağıtmaya karar verdi ve ters ters bakan Musa'ya bir öpücük gönderdi.

Alfalar *delicesine* rekabetçiydi.

Aldığı mesajları görmezden gelmek istedi ama yapamadı, bu yüzden onlar oynarken, çocuklar her geçen dakika daha da şamatalı hale gelirken, birbirlerine sataşp şakalar yaparken sessizce seçeneklerini değerlendirmeye çalıştı. Sato bir noktada havucu çıkardı, yere atmadan önce ucunu ısırdı. Ve sonra giysiler gerçekten çıkmaya başladı ve alkolün vızıltısını hissetmeye başladı. İlk olarak Theodore tişörtünü başından çekerken geniş ve güçlü sırtını gösterdi.

"Gözün korkmasın," diye alay etti Musa'yla. "Her zaman daha büyük bir ikiz vardır."

Moses istese de gözlerini daha fazla deviremezmiş gibi görünüyordu.

Gömleğini yırtarak çıkardı ve Theodore'un ki kadar mükemmel kaslı ama yara izleriyle dolu bir gövde ortaya çıktı. Isobel küpelerinden birini çıkararak Kilian'dan bir kahkaha ve diğer sıradakilerden birkaç dar gözlü bakış aldı. Reed, gözüne sıkıştırdığı okuma gözlüklerini çıkardı.

Kilian gömleğini çıkardı ve Wallis çıkarabileceği saç bandını, kolyeyi ya da küpeleri atlayarak onun yerine gömleğini çıkardı. Kendinden emin bir şekilde sıranın arkasına doğru yürüdü, geçerken elini Theodore'un göğsüne sürttü, mor saten sütyeni iğrenç bir şekilde parlıyordu.

Isobel diline dökülen asitle savaştı ve Theodore'un onun için hazırladığı içkiden bir yudum daha alarak yuttu. Tadı viskiye benziyordu, belki de

bu kadar hızlı içmemeliydi. Wallis gibi kendine güvenen kızlara hayranlık duyuyordu ama Wallis'in Theodore'a dokunmasıyla ilgili bir şeyler doğru gelmiyordu. Moses, Isobel'i diğer kızın Theodore'un odasına girip onu taciz ettiğini düşünmeye zorladığında değil. Wallis'in Sato'ya tam olarak bunu yapmış *olduğu* gerçeğini düşündüğünde de.

Spade'in gömleği çıktı ve sıranın arkasına doğru giderken gömleğini düzgünce katladı, sanki tüm oyun büyük bir oyunmuş gibi görünüyordu. basit bir gerçek için ona rahatsızlık verdi.

kıyafetleri yerdeydi. Isobel ona yardım etmeye karar verdi - muhtemelen

çünkü çakırkeyifti-bir sonraki noktaya hoşnutsuzca bakarken eşyaları sıraya dizdi. Theodore'un gömleğini aldı ve diğer sıraya bıraktı. Spade hemen kendi gömleğini Theodore'unünün üzerine koydu ama sonra onun önünde durup elini uzattı.

"Alfalarla oynamanın ilk kuralı," dedi yumuşak bir sesle. "Kibarlık seni öldürtür. Hile yapmak yok, yavrum."

Adamın eline kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?"

Cevap vermek yerine el çantasının askısını çekiştirerek başının üzerinden aldı. Çantayı Theodore'un gömleğinin olduğu hizaya yerleştirdi ve gözlerini ona dikmiş olan Reed'in arkasında yerini aldı. Spade'in eli sanki ona dokunduğu için alev alacakmış gibi.

Sinirli bir şekilde nefesini verdi ve sıra ilerlerken Spade'e ters ters baktı. James ve Ellis de Wallis'i takip ederek gömleklerini çıkarmaya karar verdiler ve Isobel kendini bir tepki için çocuklara bakarken buldu. Theodore, Moses ve Kilian izliyor gibi görünmüyorlardı, sanki centilmence davranıyorlardı - gerçi Moses'in centilmen olduğunu düşünmek zordu. Reed ve Spade sadece düpedüz ilgisizdi. Ashford ve Niko arkalarını dönmediler ama gözlerinde herhangi bir ilgi de yoktu. Sato sanki tüm oyundan iğreniyormuş gibi yere düşmüş giysilere bakıyordu ve bu da onun neden orada olduğunu merak etmesine neden oldu.

Her ikisi de gömleksiz olan ve yanlarındaki kızlardan uzaklaşmak için kendisine biraz daha yaklaşan Kilian ve Theodore'un arasında durduğunu fark ettiğinde, bunca zamandır cebinde bir delik açan telefonu unuttuğunu fark etti. Vücutlarının sıcaklığı, güçlerinin yumuşak yuvarlanması, kokularının birbirine karışması, dilindeki viski... Başını aktif olarak her şeyin üstünde tutmazsa içinde boğulabileceği şehvetli bir okyanustu. Theodore'un tatlı kehribarı mükemmel bir toprak kokusuydu.

Kilian'ın narenciye ve çiçeksi bergamot kokusuna eşlik eden her iki koku da normalden daha hafif, daha iğrençti; ikisinin arasına sokulduğunda çıplak tenlerinin kollarına, göğsüne ya da sırtına her dokunuşunda yoğunlaşan bir parfümdü.

Sato gömleğini neredeyse yırtarak , kaşlarını çatarak dudaklarına yapıştığında, kendini Kilian'a doğru geri çekilirken buldu.

Siyah bakışlar onun içine işledi. Kilian'ın elleri onun kalçalarına indi ve Sato'nun gözleri aşağıya kayarak gömleğini çizgiye bırakmadan önce hafifçe daraldı.

"Buradayım, bebeğim." Kilian'ın sesi şakağına karşı yumuşaktı. Vücudunda bir ürperti dolaşırken tutuşu biraz sıkılaştı. Onu rahatlatmaya çalışıyordu ama bu tam tersi bir etki yaratıyor, onu daha da sıkıyordu.

Theodore'un elleri kasıklarına yakın bir yerde hareket ettiğinde ve bir fermuar sesi odaya yayıldığında eşit nefes almak için mücadele ediyordu. Kıkırdadı, kolu sarsıldı ve sonra arkasını döndü, diğer eliyle pantolonunu bir arada tutarken yırtılmış bir düğmeyi gösterdi. Adam muzaffer bir edayla sırtıyordu ama gözleri adamın ipli ön kolundan aşağıya, pantolonunun üst kısmını yumruğuyla tuttuğu yere inip tekrar yukarıya çıktığında, adamın neşesi kaçmış gibiydi. Gözleri parladı ve göğsü bir anda genişledi.

Gülümsemesini tekrar yerine oturtmadan önce derin bir nefes aldı.

"Takımınız hile yapmayı bırakacak mı?" Moses homurdanarak Theodore'un sırtına baktı ve koyu metal bir halkayı çıkarıp Line'ın arkasına doğru ilerledi.

Isobel bir adım öne çıkarak Moses'ın yerini almış olan Reed'e doğru baktı. Onu sessizce değerlendiriyor, sanki elbisesi dışında çıkaracak bir şeyi kalmadığını zaten biliyormuş gibi yüzünü okuyordu. Dudağını çiğneyerek eteğiyle oynadı. Çok fazla göz olduğunu hissedebiliyordu ve sırayı hızlıca taradığında hepsinin onu izlediğini ve beklediğini gördü, dikkatleri ağırdı, sanki bu başka bir sınavdı. Ama sadece onu değil, Reed'i de izliyorlardı, Sanki o kaybetmesini bekliyorlardı. Theodore ve Kilian ona ters ters bakıyorlardı. Niko da mutlu görünmüyordu.

Dikkati, dudakları eğlenerek kıpırdayan Reed'e döndü. Neredeyse gerçek bir soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Kaybetmek üzere gibi mi görünüyorum?

"Hepsi birden, yavrum." Spade'in sözleri onun dikkatini çekti ve Reed'in gülümsemesinin neredeyse tam anlamıyla seğirmesine neden oldu.

Elbisesinin etekleriyle oynamayı bıraktı ve parmaklarını elbisesinin altına sokarak külotunun bel bandını buldu. Yuvarlandı

Bacaklarından aşağı indirdi ve yumruk yaptı. Spade'e doğru yürüdü ve cebine uzanırken ona kendisini durdurması için bolca zaman verdi.

"Sigma'larla oynamanın ilk kuralı," diye mırıldanarak külotunu cebine soktu. "Rakibini asla küçümseme." Küçüklük ediyordu. Onun ne kadar titiz olduğunu biliyordu. Onun ne kadar hijyen tarafından tetiklendi. Kadın elini çekerken cebinde ne olduğunu bildiği için muhtemelen gerçek bir anevrizma geçiriyordu.

James şaşkın bir kahkaha attı. Ellis hafifçe etkilenmiş görünüyordu. Wallis, Isobel'e sanki bambaşka bir kafası varmış gibi bakıyordu. Ve diğerleri...

Bir şeyler değişmişti. Sinsi bir enerji yavaş bir sis gibi odanın içine sızıyor, kollarındaki tüyleri diken diken ediyordu. Yüzleri bomboştu, Spade'inki bile. Nereden geldiğini söylemek imkânsızdı ama onu olduğu yerde donduruyordu. Diğer kızlar bunu biraz geç anladılar ama yine de bir noktada fark ettiler.

"Ah, telefonum sende mi?" Wallis sahne fısıldadı. "Sanırım gitmeliyiz."

Isobel yerdeki el çantasını işaret etti. "İşte orada."

Wallis ona doğru yaklaştı ama yeterince hızlı hareket etmiyordu çünkü Sato havladı: "Git buradan. Şimdi."

"Vay canına." Wallis telefonunu aldıktan sonra diğer kızlar yataktan kaçmak için çabalarken Isobel boğazından zorla bir kahkaha çıkardı. "Kaybetmekten gerçekten nefret ediyorsunuz, ha?"

Eşyalarını yerden almak için eğildi ama Kilian omzundan tutup başını salladı. Adam başka bir şey söylemedi ve kadın kaşlarını çatarak doğruldu.

"İçki içmişsin," diye açıkladı Theodore, sesi sertti. Dikkatini cam duvara verdi, muhtemelen diğer kızların kaçışını aralıklarla çakan şimşeklerin arasından izliyordu. "Sen bu gece burada kalmak zorundayım."

"Yurda arabayla dönmeyeceğim," diye homurdandı. "Gayet iyi yürüyebilirim." *Ve hâlâ telefonundaki mesajlarla uğraşırken Wallis'in hayatını mahvetmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.* "Ve benim de yapacak işlerim var."

"Bu gece bir galibiyet aldın. Ağgözlülük yapma," diye öğüt verdi Reed, çenesi gergindi.

"Bana patronluk taslamayı bırak," diye ve ona doğru döndü.

"O zaman..." Ona doğru yaklaştı ve ters ters baktı. "Bunu iyice düşün Sigma. Bu bağ yeni bir şey, daha önce görmediğimiz bir şey, değil ? Peki tamamlamanın aynı şekilde işe yarayacağını nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı, ne söylemeye çalıştığını ve bunu neden birdenbire söylediğini anlamak için karışık zihnini çözmeye çalıştı
Şimdi. Çapa, eş bağını tamamlamak için Bağ'ı kalıcı olarak işaretledi. Ama eşi hâlâ ortaya *çıkınamıştı*, yani bu... *onlar olmadan da tamamlayabileceği* anlamına mı geliyordu?

"Tanrı aşkına." Ellerini havaya kaldırdı. "*Biraz sarhoşum. Eve yürüyerek giderken* bir kaza yapıp kendimi kalıcı olarak yaralamayacağım."

"Biraz sarhoş musun?" Kilian, kız sehpaye çarpmadan önce onu hızla kaldırarak sordu.

Odanın içinde ışık parladı ve kadın onun gözleriyle karşılaştı, kendi gözleri de genişledi.

"Uh-oh," dedi, oda uzaklaşmaya başladığında.

Kilian'ın telaşlı bakışlarındaki kediyi andıran sarı-yeşil, düzensiz siyah lekelerle koyu maviye dönuştü. Yara izleriyle dolu bir yüz. Şokla ayrılmış sert bir ağız. Easton'ın kucağına narin bir şekilde yayılmıştı, masasındaki dizüstü bilgisayardan bir çağrı sesi geliyor ve dudaklarından bir dizi küfür dökölüyordu. Sandalyesini geriye doğru yuvarladı ve

onu iterek yere düşürdü ve tam çağrı sesi kesilip bir kadın sesi ofisi doldurduğunda ileri doğru itti.

"Dokuzda arayacağını sanıyordum?" Boğuk bir sesi vardı. Dokulu, güzel. Kızgın. "Neden hâlâ ofistesin?"

"Çocuklar bir parti veriyor." Easton'ın sözleri kırılmıştı.

Isobel masanın altına sıkışmış, tüm vücudu şok ve ağır bir baş dönmesi dalgasıyla sarsılmıştı. Belki de sarhoştı. Belki de Alkol onu her ısınlanma noktasından saptırmış gibi görünüyordu.

"Parti dağıldı mı?" diye sordu kadın. Sesi artık kibarca ilgileniyor gibiydi ama sesinde bir gerginlik vardı.

"Bazıları içeri girdi," diye yanıtladı Easton, Isobel masanın altından kaymaya çalışırken nefesini içine çekerek.

Öne doğru yuvarlandı, eli kızın başına indi, eli Parmakları kabaca saçlarına gömüldü, onu kalçasına doğru tuttu, tutuşundaki gerginlik açıldı.

Kımıldama.

Şok içinde adamın bacağına kavradı ve bir iniltiyi bastırdı. Bacağı taş gibiydi, sıkı bir gerginliğin sert çizgileriyle oyulmuştu.

"Evet, ben de bundan bahsediyordum." Kadın şimdi biraz sabırsızlanıyordu. "Kızlar gitti. Kane'in küçük kız arkadaşı hariç. Görünüşe göre yine ateş yoluna ışınlanmış."

Kadın bir memurdu.

"Ah." Easton'ın tek yanıtı bu oldu.

"Bu gece ziyaret edecek misiniz?" Görevlinin sesi ipeksi bir hal alarak mırıltıya dönüştü. "Yoksa oyun mu oynamak istersiniz?"

Easton'ın parmakları esnedi ve bir sarsıntı hissi yarattı. Isobel'in kafatası ve omurgası. Katlanmış bacaklarının uzunluğu boyunca karıncalanıyor, endişe ya da korkuyu andırıyordu... ama bu büyük bir benzerlik değildi. Daha çok yapışkan bir taklit gibiydi. Adamın saçlarını tutuşu inatçıydı, vücudu gerginlikle sarmalanmıştı ama göğsüne dalgalar halinde çarpan öfke değildi. Duygular birbiri üzerinde tam olarak tanımlanamayacak kadar hızlı yuvarlanıyordu ama rahatsız olduğu ve onu serbest bırakana kadar saniyeleri saydığı açıktı. Ona kızgın değildi ama durum karşısında alarma geçmişti ve içgüdüsel olarak tepki veriyordu.

"Ziyaret edeceğim," dedi.

"Emin misiniz?" Görevlinin boğuk kıkırdaması Easton'ın vücudundaki gerilimi inanılmaz bir şekilde artırmış gibiydi, ancak ofis kapısının yüksek sesle çalınmasıyla cevap vermekten kurtuldu.

Küfretti, sesini yükseltmeden önce nefesi kesildi. "Ne?"

Theodore kapıyı açarak, "Bir sorunumuz var," diye duyurdu. "Isobel-"

"Yine yangın yoluna ışınladım," diye araya girdi Easton hızla. "Biliyorum. Gidip bununla ilgilenmeliyim Tilda. Sonra görüşürüz."

"Neden bununla uğraşman gerekiyor?" Tilda geri döndü, ses tonundaki şehvetli hava kaybolmuştu.

Isobel masanın arkasındaki boşluktan Theodore'un ofisten çıkıp kapıyı tekrar kapattığı yeri görebilecek kadar başını oynatabildi.

"Çünkü Theo onu aramak için lanet olası bir fırtınanın içine girmek üzere." Easton ses tonunu kontrol altına almaya çalışarak sertliğin dışarı taşmasına izin verdi. "Alfalarımı kontrol altında tutmam gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Sol eliyle dizüstü bilgisayarı kapattı, sağ eliyle de onu anında serbest bıraktı. Sandalyesini geri çekerek şok içinde ona baktı.

"İyi misin?" Tedirgin bir şekilde yaslandığı kalçasını ovuyordu. "Seni incittim mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi, hareket edemeyecek kadar şok olmuştu. Adam elini uzattı ve kadın sadece elini tuttu.

"Lütfen orada kalma." Çenesi gergindi, sesi titriyordu, rahatsızlığı hâlâ kadının üzerindeydi.

Elini onun elinin içine koydu ve adam oturduğu yerden kalkarak onu yukarı çekti.

"Seni incitmediğime emin misin?" diye sordu, kız olduğu yerde sallanırken, bakışları saçlarında geziniyordu. "Seni görseydi çok kötü olurdu."

"Biliyorum," diye ağzından kaçırdı Isobel. "Fırtına hakkında." Pencereyi işaret etti.

Easton kaşlarını çattı ve koltuğuna geri yaslandı. Gözlerini kısarak kızın yüzünü inceledikten sonra masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birini işaret etti. "Oturmak ister misin?"

İç çamaşırı giymediğini biraz geç hatırlayarak poposunu masanın kenarına yasladı. Easton soğuk bir ifadeyle ona baktı.

"Bir *sandalyeye*, Carter."

"Tamam." Masadan fırladı ve bacaklarını kapatacak kadar öngörü sahibi olarak sandalyelerden birine düştü.

Kollarını masanın üzerinde kavuşturarak öne doğru yuvarlandı. "Fırtınayı *biliyorum* da ne demek?"

"Sen olduğunu biliyorum," dedi açıkça. "Yasadışı bir yeteneğin olduğunu biliyorum. Sadece Theodore ve Moses değil. Sadece Theodore ve Moses olduğunu bile sanmıyorum."

de. Sanırım Sato'da da bir tane var."

İfadesi sessizlikle karşılandı ve sonra masanın etrafında dönerek ayağa kalktı. Masanın diğer tarafına yaslandı, kadının üzerinde Kollarını kavuşturmuş, onu düşünürken gözlerini sakınıyordu. "Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Kafasını masaya vurmak istedi. *Bunları neden söylemişti ki?*

"Ben sadakat karşıtı değilim," diye aceleyle kapıya bakarak çıktı. "Ama... kimseye söylemeyeceğim."

Alay etti. "Hadi canım, Carter. Eğer birine söyleyeceğini düşünseydik ..." Gerisinin aralarında havada asılı kalmasına izin verdi. Tam olarak bir tehdit sayılmazdı ama eğer kız öyle algılamayı seçtiyse, bir tehdit ima ediyordu.

"O zaman neden beni takip ediyorlardı?" diye sordu kapıyı göstererek.

"Kazalar olur." Easton açılarak tekrar dik durdu. "Şu anda olduğu gibi. Öğrenciler sarhoş olur ve çenelerini tutamazlar."

"Ben öyle biri değilim."

"O zaman neden iç çamaşırı giymiyorsun?"

Soru o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki ağzı bir karış açık kalakaldı. Kaşlarını çatarak kendine baktı. "Nasıl anlayabilirsin?"

"Masamın üzerine oturdun." Gözlerini kapadı ve burnunun sıkı. "Ben bir Alfa'yım. Bir Alfa burnum var. Kalk ayağa."

İtaat ettiğinin farkına bile varmadan ayağa kalktı ve yüzünü buruşturarak yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, Profesör."

Gözlerini daha sıkı kapattı. Burnunun köprüsünü daha sert sıkı. Sonra pencereye doğru yürüdü ve çekerek açtı.

"Yatakhanenin etrafından dolaşın ve tekrar ön taraftan içeri girin. Patikadan yürümüş gibi görüneceksiniz."

Dışarıdaki fırtınaya baktı. "Biraz daha az ... şiddetli yapamazdın, değil mi?"

Ona düz bir bakış attı. "Ben kız arkadaşımı görüntülü ararken kucağıma ısınlandın ve sonra kokunu masama bıraktın," dedi ses tonunu bozmadan. "Fırtınanın şu anda senin için daha güvenli bir seçenek olduğunu söylediğimde bana güven."

"Ben ..." Dudağını çiğnedi, aklının bir köşesinde bunun sabah daha ayık olduğunda acı verici derecede garip bir anı olacağını biliyordu.

"Mesela... masanı temizlemek gibi bir şey mi?"

Adam öne doğru bir adım attı ve kadın aceleyle pencereye doğru geri çekildi.

Başka bir şey söylemeden, adam ilerlemeye devam etti ve kadın pencereden yarı yarıya sarkana kadar geri çekilmeye devam etti.

Adam ellerini kadının iki yanındaki pervaza dayadı ve kadın yuvarlanmasına bir santim kalana kadar öne doğru eğildi.

"Lanet ," diye homurdanarak bir kolunu onun beline doladı.

Onu kaldırdı, diğer kolu bacaklarının altından geçti.

Sert sesine rağmen onu nazikçe tuttu ve kolunu bacaklarının altından indirerek pencereden dışarı eğildi. Çıplak ayakları

Çamurlu zeminde diğer kolunu dikkatlice çekti ve kızın düşmeyeceğinden emin olana kadar bekledi.

" et," diye tersledi. "Üşütmeden önce."

"O kadar da soğuk değil-" Pencereyi çoktan kapatmıştı.

Kaşlarını çatarak baktı ve gözlerini kırıştırdı.

ağır su damlacıklarına karşı. Fırtına tedirgin görünüyordu. Tıpkı Easton gibi. Aceleyle yataktan önüne gitti ve kapıyı çaldı.

Theodore birkaç saniye sonra kapıyı açtı, yüzündeki endişe ifadesi kıza bakarken bıkkınlık gibi bir şeye dönüştü.

"Bu fırsatı eve kaçmak için kullandığını sanıyordum," dedi.

"Ben de tam Yurt O'yu kontrol etmek üzereydim."

Kahretsin, neden bunu düşünmedi ki?

Diğer Alfalar koridora döküldü ama Theodore'un etrafından dolaşp onu kucağına alan Kilian oldu.

"Halıları kirletmeden seni temizleyelim, olur mu?" Adam kollarını kızın etrafında dolamış, ayaklarını yerden birkaç santim yukarı kaldırmıştı ve kız, adamın onu diğer Alfaların dikkatini çekebilecek başka bir şekilde kaldırmadığı için minnettar olsa da, bu hareketin elbisesini kalçalarının üstüne kadar kaldırdığını hissediyordu.

"değiştirmek için kıyafet ister misin?" diye sordu diğerlerinin yanından geçerken, onları tamamen görmezden gelerek.

"Kil." Theodore'un sesi sert bir havlamaydı. Kilian'ın durup arkasına bakması için .

"Ne?"

"En azından kendi başına duş almasına izin ver?"

Kilian kıkırdadı, gözleri aşağı kayarak onunkilerle buluştu.

"Neden?" sordu, sarı-yeşil derinliklerinde bir muziplik parlıyordu.

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil."

Odasına girdi ve gülmeye başlamadan önce kapının kapanmasını bekleme nezaketini gösterdi. Onu banyoya taşıdı ve fayansların üzerine bıraktı, koridordaki sataşmalarına rağmen hemen geri çekildi.

"İstediğin kıyafeti alabilirsin," diye önerdi. "Ben dışarıda olacağım." Odanın kapısını açtı ve Niko'nun yumruğunu vurmak için kaldırmış olduğunu gördü.

"Ah." Niko Kilian'dan ona baktı. "Şaka yapıyordun." "Emin misin?" Kilian'ın sesi kendini tutmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Başka bir .

Isobel bile gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Kilian'ın yaramazlığı çok bulaşıcıydı.

Niko öyle düşünmüyor gibiydi. Kilian'ın yanıtını duymazdan gelerek dikkatini ona yöneltti. "Hadi gidelim."

Neden bahsettiğini anlaması gözlerini kırıştırtarak geçirdiği birkaç uzun saniyeyi aldı ve sonra kafasına dank etti.

Bir dahaki sefere seni çağırdığımda, her şeyi bırakmalısın. Beni görmezden gelmeye ya da bundan kaçmaya çalışırsan, nerede olursan ol ortaya çıkar, seni alır ve buraya kendim taşıyım.

Lanet olsun.

VE PİÇ KURUSU

NIKO, SIGMA'NIN NE OLDUĞUNU ANLAMASININ BIRAZ UZUN SÜRMESİNİ İZLEDİ. neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. Kilian'ın şaşkınlıkla ona göz kırpmasını tamamen görmezden geldi.

Carter banyo kapısında kendini tutarak, "Yapamam," dedi. "Ben... biraz sarhoşum."

Gözlerini kızın çamurlu baldırlarına dikti. "Ayaklarını temizle ve gel."

"Siz Alfaların bana emir vermenizden gerçekten bıktım," diye homurdanarak kapı aralığından uzaklaştı. Duş açıldı ve Kilian Niko'nun yüzünün önünde bir el salladı.

"Um, ne?" Kilian sordu.

"İnisiyasyon." Niko ona sıkı bir gülümseme verdi.

Oscar'ın ona vermelerini istediği kabul görevlerini hepsi biliyordu. Kilian'ın gözlerinde bir merak kıvılcımıyla birlikte bir farkındalık parladı.

"İzleyebilir miyim?" diye fısıldadı su .

Niko güldü. " sanmıyorum. Seyirci olmadan bile doğru düzgün konuşamıyor."

"Çünkü sen benim iki ." Isobel küçümseyerek burnunu çekti ve banyodan çıktı. Sarhoşken biraz sevimliydi, etrafındaki her Alfa'nın sinirlerini bozmaya yetecek kadar ateşliydi.

Niko arka cebine tıktırdığı sandaletlerini çıkarıp kızın ayaklarının dibine, yere fırlattı. "Hadi gidelim."

Nefesinin altından onu taklit etti ve adam eğlenen gülümsemesini uzak tutmak için dudağını çiğnedi.

"Easton kadar kötü," diye devam etti, onu duyabileceklerini fark edemeyecek kadar sarhoşmuş gibi homurdanarak.

"Mikki ne yaptı?" Kilian odadan çıkmadan önce kızın elbisesinin arkasını yakaladı.

"Saçımı çekti." Suratını astı. "Beni masasının altına itti. Beni pencereden aşağı attı."

Niko, "*Bunun* ambalajının açılması gerekecek," diye belirtti. "Ama sonra. Herkes Mikki'nin ofisinden çıkmadan önce gidelim."

Carter başıyla onayladı ve o koridorda ilerlerken arkasından gitti. Kilian doğruca Mikel'in ofisine yönelmişti, muhtemelen Carter'ın bahsettiği şeyle ilgili bir açıklama bulmayı umuyordu.

Yağmura doğru ilerlediler ve adam ceketini silkerek ona uzattı.

"Ayılana ya da yağmur yağmayana kadar bekleyemez miyiz?" diye yakındı, ceketini giyip kapüşonunu yukarı çekti. Ceketin içinde tamamen kayboldu.

"Eğer içki içip tehlikeli insanların yanında gardını indireceksen, o zaman hayır," diye karşılık verdi.

Onun her zaman ne kadar savunmasız olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. Bunun yarısı onun eşi olmasından *kaynaklanıyordu* ve diğer Alfaların aksine, eşlerin kaderinde olduğuna inanıyordu. Bu onu kabul edeceği ya da aralarında bir şey olacağı anlamına gelmiyordu. Eğer bu tamamen onun kontrolünde olsaydı, hayatının geri kalanını aralarındaki bağı asla öğrenmeden geçirirdi.

Böyle olması gerekiyordu.

Ailesinin ilk çocuğuydu ve ne hakkında konuştuklarını anlayabilecek yaşa geldiğinden beri ondan beklentilerini dile getirmişlerdi. Kolayca saklayabildiği bir yeteneği olan bir Alfa'ydı. Bu onu popüler ve tehditkâr olmayan biri yapıyordu. Ironside için kesin bir adaydı. Bu da en azından ay para gönderebileceği ve en fazla bir İkon haline geleceği anlamına geliyordu. Kültürünü yükseltmek için bir şansı vardı.

Ailesini, mirasını içine itildiği çukurdan çıkardı. Diğer ülkelerdeki Üstün Yeteneklilerin Amerika'ya kaçıp yerleşim yerlerine sığınmak için yalvarmalarının bir nedeni vardı. Japonya'da bir Ironside yoktu. Sahip oldukları tek şey *Akuma*'ydı. İnsanlara bulaştığına ve onları ... yani *ona* dönüştürdüğüne inandıkları kötü niyetli ateş ruhları.

İkon olmanın ülkesinin Üstün Yeteneklilere bakış açısını değiştireceğini düşünecek kadar saf değildi. Bunun yerine, o açgözlülüklerine güveniyorlardı. Üstün Yeteneklilerin güvenliğini ve sınırlı haklarını sağlayan Amerika'nın açgözlülüğüydü ve Amerika'nın öncülük ettiği yerde geri kalan dünya en azından takip etmeyi düşündü. Bir an için bile olsa.

"Konuşkan , değil mi?" Carter onun arkasından konuştu, yağmurun altında aceleyle attığı adımları takip ediyordu.

Ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyordu ama bunu ısınma turu olarak görüyordu, bu yüzden yavaşlamadı.

"Ne hakkında konuşmamı istersin?" diye sordu, tam bir pislik gibi görünmemeye çalışarak. Sanki onunla hiç konuşmak istemiyormuş gibi.

Tam bir pislik değildi ama Sigma'yla sohbet etmek de istemiyordu. O bir belaydı. Hiç kimsenin beklediğini yapmazdı.

"Neden beni şu anda eğitim yapmaya zorluyorsunuz? Kilian ciddi değildi, biliyorsun. Benimle duş almak konusunda değil. o zaman, her neyse."

Neredeyse tökezliyordu. "Çok konuşkan bir sarhoşsun."

"Gittikçe sarhoş oluyorum. Sanırım eş-bağı yüzünden. Her şeyi tuhaflştırıyor, anlıyor musun? Beni yanlış yere ışınladı ve şimdi de sarhoş ediyor."

Ne yazık ki biliyordu. On arkadaşı vardı ve en az sekizi içki içiyordu. Spor salonuna girdiklerinde telefonunu çıkardı ve grup sohbetini açtı.

İçmeyi bırak. Onu bir şekilde etkiliyorsun. Theodore: Çoktan bıraktım.

Kilian: Bir süre önce durdu.

Elijah: Zar zor başladı bile.

Cian: Neredesin sen? İçmiyorum. Niko:

Eğitim. İçen var mı?

Moses: Suçlu.

Oscar: Suçlu. Ve durmuyor. Niko:

Onun bilincine ihtiyacım var,

pislik. Theodore: Ne sikime?

Oscar: Buraya gel ve bana yine pislik de. Sigma'yı getir. Bir taşla iki kuş.

Mikel (yönetici): O senin oyuncağın değil, Oscar.

Oscar: Emin misin? Çünkü tıpkı küçükken sahip olduğum oyuncağa benziyor.

Ço

cuk Doldurulmuş bir tavşan resmi gönderdi.

. Niko gözlerini devirdi, telefonunu bir kenara bıraktı ve tüm konuşmaları duymazdan geldi. gelen mesaj titreşimleri. Neyse, denedi.

ISOBEL GÖZLERİNİ NIKO'NUN ELLERİNİN ALTINDAKİ KASLARA DIKTI.

sırılsıklam tişörtüyle daha önce girdiği antrenman odasına girdi.

"Ciddiyim," dedi adam ıslak saç tellerini silkeleyerek gözlerini. "Neden bu gece?"

"Ara vermen gerekmiyor muydu?" Ona bakmaktan kaçındı. "Bir kaçış mı?"

"Bu dayak istediğim anlamına gelmiyor." Öfkelendi.

"İşimiz bittikten sonra seninle yurduna kadar yürüyeceğim." Teklifi kızın önünde kışkırtıcı bir şekilde salladı. "Theo ve Kilian'la da sen ilgilenmek zorunda kalmazsın."

"Neden?" Gözlerini kısarak adama baktı, büyük boy ceketini silkti. "Kahraman kompleksin falan mı var?"

"Benim görgüm var." Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer orada olmak istemiyorsan, orada olmak zorunda değilsin."

"Orada olmak istemediğimden değil," diyerek sandaletlerini tekmeledi. "Ne de olsa oraya taşınmaya çalışıyorum."

"Yalancı." Bunu o kadar rahat söylemişti ki ona Ironside'ın kendisiyle ilgili yaptığı ilk vurguyu hatırlattı. Ona insan yalan dedektörü demişler ve Alfa yeteneklerinin şimdiye kadar gördükleri en keskin yetenek olduğunu söylemişlerdi. Niko'nun kendisi de ona çoğu Alfadan daha güçlü ve hızlı olduğunu söylemişti.

"Koku duyun nasıl?" diye sordu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Peki." Kaşlarını çatı ve onun daha ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekledi.

Hâlâ iç çamaşırı giymediği konusunda onu uyarmak dilinin ucundaydı - Easton'la yaptığı hata hâlâ tazeydi ve travmatikti ama alkolün etkisiyle bu konuda konuşmanın daha mı yoksa daha mı az utanç verici olduğuna karar vermekte zorlanıyordu, bu yüzden sonunda omuz silkti ve ipleri geçerek minderlerin ortasında onu bekledi.

Niko sakın ve ölçülü adımlarla kapıya doğru yürüdü. Işıkları yakarak odayı karanlığa boğdu.

"Gözlerini tekrar bağlamak istemiyorum," diye açıkladı, bir şekilde iplere giden yolu bularak. Altlarına eğildi, onun dış hatları zar zor görülebiliyordu ve onun önünde durdu.

Gözleri karanlığa alışana kadar bekledi. "Seni hâlâ görebiliyorum," diye işaret . *Zar zor*. "bana saldıran adama benzemiyorsun."

"Hâlâ hayal gücünü kullanmayı öğrenemedin." Adamın elleri kadının omuzlarına indi.

Onları .

Hafif bir eğlence sesi çıkardı, elleri kızın tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde yerine geri döndü. Bir saniye önce onu omuzlarından tutuyordu, bir saniye sonra sırt üstü yatmış, nefesi kesilmişti. Onu tembelce, kolayca tuttu, üçe kadar saydı ve sonra onu serbest bırakarak tekrar ayağa kaldırdı.

"Deniyor musun?" diye sordu, onun arkasına kıvrılırken. Adam kadının bacaklarını altından çekti ve kadın ona tutunmaya, onu da kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı ama adam çoktan kayıp gitmişti.

"Evet," diye inledi, adam onu tekrar yere yatırma zahmetine bile girmeyince. "*Gerçekten* zor bir gün geçirdim ve uzuvlarım artık beynimle işbirliği yapmıyor gibi hissediyorum."

"Zorlu güne daha çok odaklanın, uzuv-beyin işbirliğine daha az odaklanın."

Adamın dediğini yapmaya çalıştı, aklına metindeki düşünceler geldi Henüz başa çıkması gereken mesajlar ve Musa'nın ondan talep ettiği "inisiyasyon" görevi. Ondan kendisi arasında bir seçim yapmasını istiyordu.

ve başka bir insan. Olması gerektiğini düşündüğü özverili Sigma olmak ya da.. başka bir şey. Kendi adaletini sağlayabilecek ve istediğini talep edebilecek türden bir insan, umursamadan

Bu süreçte kimi incittiğini.

Niko onu tekrar yayılmaya gönderdi ve bu sefer gömleğini tutmayı başardı, bu yüzden kendini tekrar yukarı çekmeden önce sadece dizlerinin üzerine indi.

"Ne oldu?" diye sordu, onu iki kat daha sert bir şekilde tekrar aşağı göndererek.

Karnını tutarak hırıldadı. "Sadece karanlık bir tarafım olup olmadığını merak ediyorum," diye soludu, adam onu bir ayağıyla koluna bastırarak tutarken.

Onu tekrar kucağına aldı. "Küçük bir karanlık taraf olmalı. Bir çil falan."

"Hayır." Eğildi, hâlâ karnını tutuyordu ve adam ona toparlanması için bir dakika verdi. "Bugün Moses'ı tokatladım. Onu kanattı. Çok kötüydü." Her cümlenin arasında acı dolu bir nefes aldı.

"Tamam," diye izin verdi. "Kurabiye büyüklüğünde o zaman."

"Karanlık tarafımı sevimli göstermeyi bırak." Birden doğruldu ve ona beceriksizce bir yumruk atmaya çalıştı. Karanlıkta bile, bir mil öteden geldiğini görmüş gibiydi ve kolayca elini ve ardından diğer elini yakalayarak arkasından bükte.

"Ow ow ow!" Adamın ayağına basmaya çalıştı ve bir şekilde onun yerine kasığına diz atmayı başarak dengesini bozdu.

Yere yuvarlandılar ve kadın üstünlüğü ele geçirmek için çabaladı, adamın beline sarılırken kollarını yere sabitlemeye çalıştı. Adam donakaldı, göğsü kadının altında şişti, hafif bir titreşim göğsünden kadının çekirdeğine doğru yayıldı.

Oh lanet oh lanet oh lanet.

"Carter." Onun adını homurdandı. "Gabriel'de hâlâ iç çamaşırın var mı?"

"Onları geri istersem bu bir güç gösterisi olmaz." Gözlerinin kapandığını görece kadar yakındı, sanki sabır için dua ediyordu.

"Bir," diye fısıldadı. "İki.."

Onu ters çevirdi.

Onun rekabetçi yönünün devreye girmesini bekliyordu ama bu şekilde değil. Şimdi onu mindere bastırıyordu, elleri onunkilerle aynı şekilde tutulmuştu, kalçaları onunkilere ağır geliyordu. İki bacağını da onunkilere dolayarak bacaklarından birini yakalamaya çalıştı ama sonra ne yapacağını bilemedi. Sadece kendini onun kalçasına doğru bastırmayı başardı.

Hem hoşnutsuzluk hem de azarlama içeren bir sesle homurdandı. "Bu bir hataydı." Kabaca küfretti. "Bundan sonra yurda geri dönmek zorundayım."

Cevap verme şansı olmadı, çünkü zihni aniden dalgalandı, tıpkı ışınlanmadan önce etrafındaki dünyanın kayması gibi, ama bu sefer hiçbir yere gitmedi. En azından fiziksel olarak.

Ama aniden başka birinin kafasının içindeydi, onun bedeninin içinde duruyordu.

Kendisine ait olmayan gözler tavana asılı bir kadına bakarken, "Vay anasını," diye fısıldadı. Kadın ufak tefekti, kıvrak ve atletik bir vücudu ve koyu bronzlaşmış bir teni vardı. Az önce kaçırdığı bedene ait olan güçlü bir erkek eli uzanıp onu yavaş bir daire içinde döndürürken kasları gerildi. Kadın tamamen çıplak değildi, ama çıplak da .

Krem rengi ipekten narin tutamlar, vücudunun üzerinden geçen iplerin altında güzel ve ürkütücü desenlerle kıvrılıyordu.

"Ne?" Niko'nun sesi çok geliyordu. "Carter? Isobel? Ne oluyor be?"

Isobel, sanki bedeninde yaşadığı onu duyabiliyormuş gibi, "Hareket edemiyorum," fısıldadı.

"Neden? Ne oldu?" Niko'nun elleri vücudunun her yerinde uçuşuyordu ama gerçekte sahip olacakları baskının sadece bir fısıltısını taşıyorlardı.

O anda onun için daha önemli olan başka duygular vardı. Yabancıнын giydiği pantolonun önünden sertçe kalkan ve kaçmak için zorlanan siki ve yüzünü göremediği kadına bakarken iri elinin onu kavrayışı gibi. Sadece uzun, kumral saçlarını örmüştü.

Kendini sıktı ve Isobel'in içinden bir zevk dalgası geçti.

"Onun kafasının içindeyim," diye fısıldadı titreyerek. "Benim eşim."

Nico ona dokunmayı bırakmış gibi görünüyordu ama emin değildi.

Yabancının eli onun sikini bıraktı ve

geri çekilmeden önce kadının omurgasında hafif bir kavis çizdi. Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı, ekranda beliren bildirimi açmadan okudu.

Gizli ye (daha fazlasını görmek için grup sohbetini açın): Karartma.

Yabancı telefonuna bir süre daha baktıktan sonra onu elinden bıraktı. Kadından uzaklaştı, pantolonunun fermuarını çekti ve arkasından kilitleyerek odadan ıktı. Kadın ona seslendi ama adam çoktan sesin boğuk çıkmasına neden olacak kadar uzaklaşmıştı. Gözlerini yere dikti ve başka bir kapının ardına geçene kadar hiçbir ayrıntıyı ele vermedi. Işığı kapattı ve hepsi bu kadar.

Hiçbir şey göremedi.

Sadece onun nefesini duyabiliyor ve göğsünü saran duygu girdabını hissedebiliyordu. Korku. Hayal kırıklığı. Suçluluk.

"Carter?" Niko'nun sesi karanlığın içinden sızarak onu geri çağırdı.

"Ne görüyorsun?"

Kendine geldi, üzerine eğilmiş, parmakları boynundaki nabzın üzerinde olan Niko'ya gözlerini kırpıştırarak baktı. Gözleri karanlıkta birleştiğinde gerginliğin bir kısmı duruşundan dışarı sızıyor gibiydi.

"Bir odaya girdi ve ışığı kapattı," dedi kadın, doğruldu ve Niko'ya yaklaşarak fısıldayabildi: "*Tam da biriyle sevişirken.*"

"Ne?" Niko geri çekildi ve tekrar ne eğilmeden önce onun yüzünü inceledi.

"şey, henüz başlamamıştı. Sanırım. Onu bağlamış ve çatıdan sarkıtmıştı... *aman Tanrım, ne bileyim, bilinci yerinde değildi.*" Kelimelerin hepsi bir anda ağzından döküldü ve ayağa fırlamaya çalıştı ama Niko kolundan tutarak onu tekrar mindere sürükledi.

"Bilincinin yerinde olduğuna eminim," dedi kuru bir sesle. "Ama belli ki senin onun kafasının içinde olduğunu biliyordu."

"Hayır, aldığı garip bir mesaj yüzünden oldu." Kaşlarını çatı. "Az önce ne gördüğümü bilmiyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Tuhaf bir ateşli rüya gibiydi. Garip ateşli rüyalar yan etki midir?"

"Soracağım." Bir süre telefonuna dokundu, ekran yüzünü aydınlatıyor ve dudağını nasıl çiğnediğini gösteriyordu. "Elijah evet dedi." Ekranı tekrar kapattı. "Ve ben bile artık seni yalnız bırakmaktan rahatsız oluyorum, bu yüzden seni A Koğuşu'na geri götürüyorum."

Tartışma zahmetine bile girmedi. Zihinsel olarak gece boyunca başka bir şeyle başa çıkamazdı, bu yüzden onu spor salonundan uysalca takip etti ve oraya varana kadar tekrar ceketinin içine gömüldü. yatakhane. O baş döndürücü duygu artık beynine nüfuz etmiyordu, yağmurla ya da o tuhaf görüntü her neyse onunla yıkanıp gitmişti. Niko onu yatakhaneye götürdü ve sonra hemen ortadan kayboldu.

Muhtemelen pantolonunu olabildiğince çabuk değiştiriyordu.

Theodore'un kapısına doğru ilerleyip usulca çalmadan önce boş ortak odayı inceledi. Kapıyı açtı, içeri girmesi için kenara çekildi ve onu dikkatle izledi.

"Ne oldu?" diye sordu. Belki Niko onu önceden uyarmıştı, belki de yüzünün her yerinde yazıyordu.

"Nereden başlayayım?"

Kapıyı kapattı ve arkasına yaslandı. Kollarını açmadan önce sessizce onu düşündü. "Nereden ve ne zaman istersen başla. Buraya gel."

Onun sıcaklığına doğru adım attı, kollarını kaslı gövdesine doladı, burnunu temiz gömleğine sürterek sıcak kokusunu içine çekti. Adamın ellerinden biri sol omzuna düştü, diğeri hafifçe başının arkasını kavradı. Aslında ona tam olarak sarılmıyordu, daha çok ellerine dinlenebileceği bir yer veriyordu.

Soruların göğsünden göğsüne doğru yandığını hissedebiliyordu. Vücudunu tutuş şekline rağmen sabırsızlığı ona çarpıyordu. kasıtlı olarak onunkine karşı gevşedi ve güçlü kaslarına gömülmesine izin verdi.

"seni öptüğüm için özür dilerim." Gömleğine doğru konuştu, onun kendisini duymayacağını umuyordu.

İki eli de seğirdi. "Sadece bir oyundu." "Neden sen de bana hiç sarılmıyorsun?"

Eğlenen bir ses çıkardı. "Ben de şimdi sana sarılıyorum."

"Hayır, değilsin." Ona karşı kıpırdandı ve göğsünden sessiz bir gümbürtü çıkardı.

Kolları aniden kadının sırtına dolandı ve onu ayaklarından çekip kendisine yasladı. Banyoya doğru adım atarak onu duşun dışına yerleştirdi.

"Ben Kilian değilim," diye gürledi. "Kendini yıkaman gerekecek. Ama önce... iyi misin?"

Nefesini içine çekti ve aldığı rahatsız edici mesajları atlayarak Theodore'a gecesinde olanları hızlıca anlattı. Easton'ın kucağına ısınmakla başlamış ve dostunu ve onun *kız arkadaşını* görmesiyle sona ermişti.

Yüksek sesle söyleyene kadar bunu fark etmemişti.

Arkadaşının bir kız arkadaşı vardı. Ya da en azından cinsel olarak aktifti. Ya da

... tavanda sallanan insanlardan *gerçekten* hoşlanıyor muydu? Tuhaf mesajın ne hakkında olduğunu anlamadı. Belki de bir Anlaşma meselesi. Belki tavanın sallanması da bir anlaşmaydı.

Theodore'un duyguları eğlenmekten rahatsız olmaya kadar uzanıyor gibiydi. Elleri bir noktada kadının omuzlarına inmiş, başparmakları kadının üzerinde rahatlatıcı bir desen çiziyordu köprücük kemiği. Saat gece yarısını geçmişti ve sabah derslerle dolu bir günü vardı ama gecesi henüz bitmemişti.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm." Theodore'un başparmakları onu ağır bir ifadeyle süzerken okşamayı bıraktı. "Ama bunu tek başına yaşamıyorsun. Bunu kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

Gülümsedi ve kollarını onun beline doladı, ellerini omuzlarında tutmasına ve parmaklarını içeri sokmasına rağmen ona sıkıca sarıldı. Mırıldandı, ses derinden derine yayılıyordu onu nazikçe soymadan önce göğsüne ve bu hareketi geniş, güneşli gülümsemelerinden biriyle yumuşattı.

"Kendi yatağında uyuyabilirsin," dedi. "Bu beni daha iyi hissettirir."

"Yapamam." Adam alt dudağını çiğnedi, bu hareket kadının onun ağzına biraz fazla odaklanmasına neden oldu.

"Tek demek istemiştim," diye hemen dzelitti. "Ben gidip ortak odada uyuyacağım."

Mutsuz olsa da bunu düşündü. Theodore üzerinde *herhangi bir* güce sahip olması onu şaşırtmıştı.

"Lütfen mi?" diye sorarken göz göze gelmek için eğildi.

"Kilian'a git," diye sert bir nefes aldı. "Ama..." Banyodan ıktı ve elinde uzun kollu bir tişört, bir kapüşonlu sweatshirt, bir çift boxer ve bir çift ipli sweatshirt ile geri döndü. Paketi zerine bıraktı. "Bunları giy. Ne olur ne olmaz.

Bekle." Tekrar eğildi ve bir çift çorabı yığının üzerine bıraktı.

"Theo. Aşırı ısınacağım."

Kaşlarını indirerek ona bir bakış attı. "Yatağımda uyumama gerek yok ama seni koruyacak birinin yakınımda olduğunu hissetmeye ihtiyaım var."

Bunun aşırı ısınmasıyla ne ilgisi var?

"Tamam." Zorla gülümsedi ve onun hafıfe gevrşemesini izledi.

"Teşekkürler."

Adam banyodan tekrar çıktı, bu kez kapıyı arkasından kapattı ve kadın duşu açtı, daha önce aldığı mesajlara bakmak için telefonunu çıkardı. Görünüşe göre mesajı gönderen kişi cevap vermediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Bilinmiyor: Beni görmezden gelemezsin Sigma.

Bilinmeyen: Kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Bilinmiyor: Beni test etmeyin. Hepsini yetkililere teslim edeceğim.

Bilinmiyor: O Alfalardan biri çatıda psikopata bağladı, değil mi? Bu da demek oluyor ki yasadışı bir yeteneği olan tek kişi Profesör Easton değil. Ama Easton her şeyi örtbas etmeye çalıştı.

Bilinmiyor: Ve bir de sen varsın. Ölüm Aşamasına nasıl girdiğin hakkında yalan syliyorsun.

Bilinmiyor: Sen ve Alfalardan biri zorla bir bağ kurmaya mı alışıyordunuz? Theodore muydu?

Bilinmiyor: Pek yaramadı, değil mi?

Başını iki yana salladı ve midesine inen dehşetle mesajlar arasında gezindi.

Isobel: ?

Kendini çabucak kaynar bir düşün içine soktu ve aceleyle kurulanırken telefonunun ekranına dokundu.

Bilinmiyor: Yeni efendin.

Telefonunu duvara fırlatma isteğiyle savaştı.

Isobel: Sadede gel. Bana ne istediğini söyle.

Bilinmeyen: Icon yarışında öğrencilere akıl hocalığı yapan gizli bir kulüp var. Neredeyse her kazanan Icon üyeydi, ama ispiyonlamıyorlar. Her şeyi bilmek istiyorum. Adı ne? Toplantılarını nerede yaptıklarını. Nasıl davet edileceğimi.

Alay etmek ve bilgi için şantaj yapmak üzere neden başka bir öğrenci seçmediklerini sormak istedi ama cevap şaşırtıcı derecede açıktı. Babası kazanan bir İkon'du.

Ne kadar zamanım var?

Bilinmeyen: Bunu kolaylaştırmayacaklar, bu yüzden sana yaz tatilinin başlangıcına kadar süre vereceğim ve sonra sırların halka açık olacak. Beni test etme, Carter. I gerçekten kaybedecek bir şeyiniz yok. Ve unutmayın: Alfalara tek kelime ederseniz bu oyun biter ve hepinizin hayatı mahvolur. Şimdi iyi oynayın.

Ve bu resmi olarak Ironside'a başladığından beri yaşadığı en tuhaf günlerden biri olarak kayıtlara geçebilirdi.

Theodore'un odasından geçip koridora çıktı ve yatağının başlığına yaslanmış olan Alfa'nın, içinde kaybolması için ısrar ettiği kilometrelerce uzunluktaki yumuşak pamuğa neredeyse takılıp düşecekken kendisine sırtmasını sağladı.

Koridora ulaştığında Kilian'ın kapısını görmezden geldi, onun yerine Moses'ın kapısına hafifçe vurdu. Neredeyse çok hafifti ama duymuş olmalıydı çünkü kapı birkaç dakika sonra açıldı.

"Carter." Kollarını kavuşturarak kapı pervazına yaslandı. "Yine yatıyoruz, değil mi?"

"Pek uyuyamadım." Gövdesine sarıldı, koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra bakışlarını adamın ayaklarına dikti. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Hayır."

"Tek bir gecede birinin hayatını nasıl mahvedeceğimi bilmiyorum."

Adam geri adım atarak kapıyı araladı ve kadın hafifçe odaya girmeden önce tereddüt etti. Kapıyı iterek kapattı ve ardından buruşuk çarşaflarının kenarına oturmadan önce bir lambayı yaktı.

"Uyuyor muydun?" Kapının arkasına yaslandı.

Bir elini karmakarışık siyah saçlarında gezdirdi, gözleri sanki onu kıyafetlerinin içinde bulmaya çalışıyormuş gibi kıyafetlerinin üzerinde gezindi. "Uyumaya çalışıyordum. Neden Theo'nun sahip olduğu neredeyse her şeyi giyiyorsun?"

"Gerçekten mi?" Avuçlarından birini kaldırdı, kol parmaklarının üzerinden aşağı sarkıyordu. "Hiçbir fikrim yok. Bir anlaşma yapmıştık. Ben Kilian'la gidersem o da kendi yatağında uyuyacaktı - ki muhtemelen o da çoktan uyumuştur, bu yüzden her iki durumda da kendimi bir pislik gibi hissedeceğim."

Moses gözlerini devirdi. "İçimden bir ses hayatta kalacağını söylüyor." Ellerine baktı ve dikkati dağılmış bir şekilde kalçasını düzeltti. "Daha önce bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

"Hangisi daha önce?" Gözlerini kısarak ona baktı ve onun karşılık verdiği küçük bir gülümseme seğirmesini yakaladı.

"Sadece son kez. Çatıda. Wallis ile olan şey? Bu hassas bir nokta. Hepimiz için."

"Bu... saldırı," diye cüret etti, Moses'ın tekrar boğazına sarılmayacağı biraz yumuşadı. "Tecavüz girişimi. Bahane uydurmana ya da açıklama yapmana gerek yok. Kızgın olmalısın."

"Hmm." Gözleri parladı, dudağını çiğneyip onu düşünürken o karanlık fırtına daha ağır bir şeye dönüştü. "Bu Size işkence ediyormuşum gibi görünebilir ama buraya taşınacağınızı kabul ettim. Hepimiz kabul ettik."

"Sato?" diye sordu, Sato ona alaycı bir sırıtış fırlatırken kendi dudaklarının da yukarı kalktığını hissetti.

"Bu bizim hatamız, Oscar da dahil. Sizi tam olarak suçlayamayız."

"Nasıl?" Şaşırmış ve biraz da hayrete düşmüş bir halde geri çekildi.

Bu

Moses Kane'in ağzından çıkabilecek bir cümle gibi gelmedi.

"Buraya geldiğimizden beri kameralarla uğraşıyoruz. Benim için, Theo için, her türlü şey için... örtbas etmek."

Easton gibi.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu usulca, kendisinden gelen çok fazla bilginin Musa'nın bu versiyonuna

Musa'nın *diğer* versiyonu bu kadar ileride değildi... ve ayrıca ondan nefret ediyordu.

"Yetkililer elektroniği bozduğumuzu düşünüyor." Kızgınlık ve eğlence arasında gidip geliyordu. "Bir yerde çok fazla Alfa var. Enerjimizin çok güçlü olduğunu düşünüyorlar. Ve dünyanın geri kalanı gibi, Sigma'nın ağırbaşlı, boş levha gücünün Alfa sorunlarına çare olabileceğini düşünüyorlar. Onlar istiyorlar ki hepimizi eşitlemek için seni buraya koydular. Eminim kayıtlı olmasaydın, yerleşim yerlerinden birinden temizlikçi gibi davranması için bir Sigma getirirlerdi ve... bilirsin işte." Devam etmeden önce onu dikkatle izledi. "Evimizin kölesi ol ve duygularımızı düzenle."

Kapıya yaslanarak gevşedi ve zayıf bir kahkaha attı. "Bir hiç uğruna çok uğraştım."

"Hiçbir şey için değil." Omuz silkti. "Yetkililer kuklalarının dans etmesini severler. Eğer şimdi gevşersen, iplerini çekmek için başka bir yol bulurlar. Sen ve biz mi? İnsanlar bunu görmek istiyor. Onlar Alfaların arasına girebileceğini düşünen kavgacı küçük Sigma gibi ve sizi içeri alıp almayacağımızı ya da sadece sizinle dalga geçip geçmediğimizi merak etmeyi seviyorlar."

"Bunu ben de bilmek isterdim," diye kestirip attı.

"Kim açık değil?" diye meydan okuyarak kaşını kaldırdı. "Gitmeni istiyorum. Sato gitmeni istiyor. Niko gitmeni istiyor. Elijah ve Gabriel bulmacaları sever ama çabuk sıkılırlar. Cian'ın düzenli olarak etkileşimde bulunduğu her kişi, psişik kayıtlarına eklenen bir başka kişi anlamına geliyor ve zaten dokuz ev arkadaşı var. Cian'ın senin için zihinsel kapasiteye sahip. Peki ya Kilian ve Theo? Onlara kalsa çoktan burada yaşıyor, onların küçük oyununu oynamadığınız için yetkililerden ceza alıyor olurdunuz."

Şey.. o bu şekilde söylediğinde.

"Sanırım bu oldukça açık." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyordu ama Moses'ın ona kaşlarını *çatmadığı* ya da onu tehdit etmediği zamanlarda gitmesini istediğini duymak daha zordu.

"Her neyse." Musa omzunu ovuşturdu. "Sana bu görevi sırf eşeklik olsun diye vermedim. Sır saklayabildiğinizi zaten kanıtladınız, ancak size güvenmemiz için bundan daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Ayağa kalkabilir misin?"

Kendin için mi? Arkadaşların için ayağa kalkacak mısın? Acımasız olabilir misin? Savaşabilir misin? Ağırlığını koyabilecek misin?"

kaşlarını çattı. "*Kendi* adalet anlayışınızı uygulayarak mı?"

Dudaklarını yaladı, sanki onun titreyen ahlaki üstünlüğünü tadabilirmiş gibi. Sanki fısıltıyla vereceği bir rüşvetle onu *ve* üzerinde durduğu sallantılı zemini yiyip bitirebilirmiş gibi. Sanki onun da kendisi kadar yozlaşmış olduğunu düşünüyordu.

Öyleydi.

"Üstün Yetenekliler için adalet yoktur." Ellerin üzerinde yaslandı, bacakları daha geniş açıldı, başı yana eğildi, duruşu kamburlaştı. Yorulmuştu. "Özellikle Sigmalar için adalet yok. Bizimle koşmak mı istiyorsun? Karmayı kendi yönteminle gerçekleştirmeyi öğren. A Koşuşu iyi kızların ölmek için gittiği yerdir."

Ve pislik geri döndü.

"Peki." Telefonundaki mesajları düşünerek içini çekti. Belki de Moses haklıydı. Çok zayıf davranıyordu. Şantajcısı, video en çok Easton'ı suçluyor olsa da Alfaların hiçbirisiyle uğraşmamıştı. Doğrudan ona gitmişlerdi. "Ama daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Sana yıl sonuna kadar süre veriyorum." Bir bacağını uzatıp diğerini bükerek yatağına uzandı. Elini karnının üzerine koydu, tişörtü hareketiyle birkaç santim yükselmiş ve daha önce tanık olduğu bronzlaşmış kasların bir ipucunu göstermişti. Kadın kapıyı açarken, "Bu bir terim daha," dedi.

Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

IYI KIZLARIN ÖLMEMEYE GİTTİĞİ YER

KILIAN ÇOĞU ZAMAN BİR MELEK GIBİYDİ, NAZİK DOKUNUŞLARI, SAÇLARI Kuş tüyü kadar yumuşaktı ve *Alfa* kelimesiyle ilişkilendirmeye alışkın olduğu zorba saldırganlıktan çok... sıcak bir kucaklamaya benzeyen koruyucu bir çizgisi vardı.

Ama o zaman uyanıktı.

Kadın yatağının yanında bir sürünge gibi dikilirken, adam beceriksizce omzuna dokunduktan sonra ona doğru yuvarlandı ve yüzünü doğru itti. Sanki bir santimlik ten bulmaya çalışıyormuş gibi giysilerini itti ve başarılı olup olmadığını bile bilmiyordu, çünkü derin, tıkırtılı bir inilti çıkardığında, Ses odaya yayılınca beyni pelte gibi oldu.

Bir saniye içinde onu altına aldı.

"Off," diye homurdandı, tüm malzemeyi yolundan çekmeye çalışıyordu.

Kahretsin. Theodore'un kıyafetleriyle yüzüyordu. Belki *de* onu Theodore sanmıştır.

"Kil-Kilian!" Kadın adamın omuzlarını kavradı, tırnakları adamın sıcak, açıkta duran ipek tenine batıyordu. Gömlek bile giymemişti.

Başını boynunun kıvrımından kaldırdı, gözleri uykulu bir şekilde yüzünde kısıldı. "Kapalı," diye tekrarladı. "Aşırı ısınacak ve öleceksin."

"Oh... Ben seni-"

Pantolonunu, çoraplarını yırttı ve sonra onu kapüşonlu tişörtten çıkardı, geriye sadece uzun kollu tişört ve Theodore'un boxer'ı kalana kadar aceleci ve becerikli elleriyle onu soydu. Battaniyeleri çekti

çenesine kadar kaldırdı ve onu kollarının arasına alarak başını göğsüne yasladı.

"Uyu," diye mırıldandı.

Bu imkânsız bir emir gibi görünüyordu, ancak aralarındaki çıplak giysi örtüsüyle, kokusu battaniyelerle oluşturduğu kozaya nüfuz ediyordu. Bir bahçe gibi kokuyordu.

Tatlı, taze, sıcak. Bir bergamot ağacının altına kıvrılmak gibiydi, uğultulu sıcaktan güvenli bir şekilde saklanmıştı, en yumuşak esinti tenini okşarken yukarıda rahatça sallanan kışkırtıcı meyveler. Çok fazla şarap içmek ve bir bulutun üzerine çökmek gibiydi.

Bunu biliyordu. Boğazından göğsüne doğru ilerleyen bir uğultu gibi yumuşak bir ses çıkardı ve kadının işi bitmişti.

Üç saniye içinde uyuyakaldı.

Sonunda uyandığında, göğsünde hızla şaşkınlığa dönüşen bir panik darbesi vardı. Uzuvarları gevşetti, çarşaf lar bacaklarına dolanmıştı, güneş ışığı pencereden tenine vuruyordu.

Bekle... güneş ışığı mı?

Her zaman güneşten önce kalkardı.

Tekrar paniklemesine saniyeler kala, yatağın yanına yerleştirilmiş bir tepsi yemek dikkatini çekti. Kahve, tam sevdiği gibi. Meyve suyu. Simit. Meyve. Hamur işleri. Doğrulup boş odaya baktı. Kilian gitmişti ama kokusu kalmıştı, bir gece önceki kokusunun belirsiz yankısı.

Kahveye uzandığında fincanın altında bir not buldu.

Protein barından daha fazla bir şey yiyin.

Kilian'ın alarımını da kapattığından emindi ve telefonunu tepside n alarak yastıklara yaslandı. O

hiçbir dersi kaçırmamıştı ama alıştı rma odalarındaki planlanmış tüm zamanlarını kaçırmıştı. Ne yazık ki, aynı zamanda en iyi tüm sefil hayatının uykusu, bu yüzden buna kızmak zordu.

Tamamen dinlenmiş olmanın tadını bir süre daha çıkarmak istedi, bu yüzden bacak bacak attı, bir simit aldı ve telefonundan *Ironside Show*'un son bölümünü açarak Kahvaltısını yerken tepsiye yaslandı.

ANTRENMANDAN SONRA KENDİ YATAKHANESINE DÖNMEK ZORDU.

Gece. Çok soğuk ve misafirperver değildi, terk edilmiş bir engerek inine benziyordu. Boş ve rahatsız edilmemiş... ama her an kapının altından bir kötülüğün sızabileceği tehdidiyle birlikte.

Mümkün olduğunca uzun süre bundan kaçındı, Eve atıştırmalık istifini karıştırırken kendini Eve'in odasına kilitledi ve Pazartesi günkü bölüm boyunca sohbet etti. Eve sadece Isobel ya da Alfalardan biri ekrana çıktığında sessizleşiyor ya da dalgınlaşıyordu. Isobel nadiren yalnız kalırdı ve Alfalarla olan ilişkileri hakkında spekülasyon yapmayı bırakmışlardı. Isobel'in A Koğuşu'na girmeye çalıştığı artık herkesin malumuydu. Spekülasyonlar daha çok başarılı olup olmayacağı ve hangi gruplaşmanın eğer başarırsa çok eğlenceli olur.

"Carter ve Sato mu olacak?" Ed Jones'un sesi hoparlörler aracılığıyla onunla alay . "Çok fazla gerilim var."

"Herkes Sato'dan korkuyor." Jack ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Herhangi birini onunla aynı odaya koyarsak bu içeriği elde edebiliriz."

"Ama odak noktası bu." Ed kıkırdadı. Neredeyse neşeliydi. "Onu izleme şekli. Sanırım bir şeyler planlıyor."

"Onu uyarmalı mıyız?" Jack şaka yaptı.

Ed, "Sanırım bizim sevimli Sigma'mız her şeyin farkına vardı," dedi. Sevimli Sigma'ları mı? Bu ne lan? "Peki ya Theodore? Hayranların favorisi?"

"Bu Shakespeare trajedisini izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum," diye homurdandı Jack. "Hayranlar hükümeti devirecek eğer Theodore Kane'in kalbi."

"O anket hileliydi-"

"Ne anketi?" Isobel gösteriyi yarıda keserek nefesinin altından sordu.

"Carter ve Kane 'sadece arkadaş' olabilir mi?" Eve gözlerini devirerek cevap verdi. "Ezici bir çoğunlukla hayırdı bu arada."

"Peki ya diğer karanlık atlar?" Jack teklif ediyordu. "Carter gelene kadar onlardan neredeyse hiç ilginç bir şey öğrenemedik."

Şimdi Sato, Reed, Spade ve diğer Kane ikizinin yepyeni bir yönünü görüyoruz."

"Moses Sevgililer Günü partisinden bu yana herhangi bir ilgi belirtisi göstermedi, ancak Reed veya Spade ilginç olabilir..." Ed devam etti Ekrandaki görüntüler Ironside Row'daki beşinci yıl maskaralıklarına geçtiğinde bile hangi Alfa-Sigma eşleşmesinin en eğlenceli olacağını tartışıyorlardı.

"Oyumu Kilian'a veriyorum." Eve bir Twizzler'ın sapının etrafında konuştu.

"Aman Tanrım, aynı." Isobel yatağa yaslandı ve gözlerini tavana. "Sanırım onun kokusuna bağımlıyım. Gittiğim her yerde kokusunu alıyorum."

Eve çiğnemeyi bıraktı, gözleri büyüdü. "Ne?"

Isobel, Eve'in yüzündeki şaşkın ifadeye şaşkınlıkla baktı. "Ne dedim ben?"

"Onun deodorantı gibi demek istiyorsun, değil mi?" Gözleri neredeyse bir uyarı gibi büyüdü.

"Ah, evet." Isobel dik oturdu. "Belli ki."

Eve gergin bir kahkaha attı ve kafası daha da karışmış görünüyordu. "Tamam, güzel. Çok fazla şeker yedim. Hadi gidip dişlerimizi fırçalayalım."

Isobel bunu bekliyordu ama Eve onu duş odalarından birine sürüklediğinde ve konuşmalarını bastırmak için duşu başlattığında hâlâ şoktaydı.

Isobel'in kollarını kavrayarak, "Şimdi bana gerçekte ne demek istediğini söyle," dedi.

"Ben de aynen öyle dedim." Isobel kaşlarını çatı. "Onun kokusunu biliyorum. Deodorantı değil ama *kendisi*. Bunun bir Sigma olayı olmadığını biliyorum-"

"Bu *sadece* Alfa'ya özgü bir şey." Eve arkasına yaslandı, bayılmak üzereymiş gibi , sonraki sözleri neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ya da bir eş-bağ olayı."

"Dur bakalım." Isobel endişeyle güldü ve ellerini iki yana salladı. "Bu... onun gözleri değil... ve sadece o da değil. Tanıdığım bir sürü insanların kokuları."

"Benimki ne?" Eve kolunu uzatarak bileğini Isobel'in burnunun altına itti.

Isobel burnunu çekti, birden emin olamadı. "Nemlendirici mi? Candy?" Kadın

Eve ile çok zaman geçirdi ve diğer kızın aslında

ayırt edici bir koku.

"Aman Tanrım." Eve volta atmaya başladı. "Bu sadece nemlendiricim ve yediğim şeker. Emin olduğun başka kimin kokusunu biliyorsun?"

"Ah... şey..." Durdu, kaşları daha da çatıldı ve kalp atışları hızlandı. "Sanırım tüm Alfalar."

"Hepsi mi?" Eve durakladı, ağzı açık kaldı. "Sen *Emin* misin?"

"Öyle mi? Yani, kokular biraz garip. deodorant, sabun ya da herhangi bir şey olabilir. Belki Theo'nun ya da Spade'inki hariç." *Isobel* şimdi paniklemeye başlamıştı, çünkü hafızasında her bir kokuyu ayırt etmek çok kolaydı, sadece bir ya da iki kez deşifre edebildiği kokuları bile.

"Easton fırtına gibi kokuyor-"

"*Profesör* Easton?" Eve tıkanıp, yüzü solgunlaştı. "Tüm bunlar Ölüm Aşamanızdan önce mi başladı, yoksa sonra mı?"

"Daha önce, ama daha da güçlendi. Bu neden önemli?"

"Çünkü bu bazı Üstün Yeteneklilerin ekstra Alfa duyularından biridir.

dostlar edinir. Alfaların ekstra güç ve hıza sahip olması gibi. Bazı Çapalar, korumaları gerektiğinde sihirli bir şekilde doğaüstü güç veya hız gösterirler. Sadece Alfalar insanların kokusunu alabilir, ancak bazı bağlanmışlar bunu yapabilir - muhtemelen kokularının varyasyonları yoluyla eşlerinin ne düşündüğünü veya hissettiğini bilmelerine yardımcı olduğu için."

"Doğru." *Isobel* bir hata yapmak üzere olmadığını umarak ensesini kaşıdı. "Sana bir şey söylemeliyim."

Isobel Ölüm Aşaması'na giden olayları anlatırken Eve'in yüzünde kalan renk de her kelimeyle birlikte siliniyordu. Atladığı tek şeyler Theodore, Moses ve Easton'ın yasadışı yetenekleriydi.

"Sence eşin çok uzakta olduğu için eş-bağı sen öldüğünde yanında olan Alfalara mı ulaşıyor?" Eve fısıldadı, sesi kuru ve çatlaktı. "Bağ uzmanınıza bunlardan bahsettiniz mi?"

"Henüz değil." *Isobel* yanağının içini çiğnedi. "Kime güveneceğimi bilmiyorum."

"Yani, dikkatli olmakta fayda var," diye çekindi Eve. Isobel ikna olmuş görünmüyordu, bu yüzden Eve devam ederken Isobel diğer kontağını çıkarmaya başladı. "Ama çok yanlış bir şey yapmış değilsin ki. Onlara Alfalardan birinin senin *eşin olduğunu* düşüneceklerinden endişelendiğini söyleyebilirsin - o da ne?" Isobel'in diğer gözünü işaret ediyordu.

"Dikkatli olmamın nedeni bu." Eve ona bakarken Isobel lensi yerine yerleştirdi, gözlerinin arkasında boş bir bakış belirmişti.

"İkinizin de gözleri değişmiş," dedi Eve sessizce.

"Ve eğer yetkililer , her şey değişir." Isobel durumun ciddiyetini anlatmaya çalışarak Eve'e sertçe baktı. "Yirmi bir yaşına bastığım anda artık bir İkon'un kızı değilim.

Bana ne isterlerse yapabilirler

Bir araştırma projesine dönüşmeden bundan kurtulabilirim. Ölüm Evresinde eşimin yanımda olmaması yeterince kötü, ama en azından daha önce böyle bir şey olduğunu hissediyorum. Bu yüzden hastanede ölmemi bekliyorlardı. Arkadaşımın çoktan ölmüştü."

"Belki de seni bir bilim deneyine dönüştürmezler?" Eve'in sesi tereddütlüydü, gözleri duş odasının kapısına doğru kayıyordu Sanki bir görevli içeri dalıp kendilerinden şüphe ettiği için onu tutuklayacakmış gibi. "Yani sen zaten farklısın ama seni yalnız bırakıyorlar, değil mi?"

"Hayır. Sadece bekliyorlar ve çok yakından izliyorlar. Tüm bunların bir bağı uzatmanın yan etkileriyle sihirli bir şekilde çözüleceğini düşünüyor gibiler. Ve belki de haklılar. Ben oldukça eminim ki dün gece kafasının içinde."

Eve'e dün gece olan diğer her şeyi anlattıktan ve nihayet Isobel'in babasının onu bahar tatili için kaçırmasıyla ilgili kötü haberi verdikten sonra banyodan kaçtılar.

"Popülerliğini artırmak için bahar tatili için destansı bir şey planlıyordum." Eve suratını asmış, odalarına dönerken ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Kapısının önünde durdu ve koluyla oynamaya başladı. "Tüm bu Eş Bulma kampanyası... oldukça zekice." Isobel'i dikkatle izledi. "Sadece... pek senin tarzın gibi görünmüyor."

Isobel, "Fotoğrafları görene kadar bekle," diye homurdandı.

ISOBEL E-POSTALARINI TEKRAR KONTROL EDERKEN

fitness merkezi. O sabah Eve ile kahvaltı ederken bir başka geçici zaman çizelgesi daha almıştı ve ona

West'in takvimine eklediği ek özel ders seansının yeri.

Fitness merkezi o kadar büyüktü ki, hala bazı bölümleri keşfetmemişti ve şimdi yürüdüğü yer de o bölümlerden biriydi. Kapalı bir tırmanma alanı, alanın geri kalanından duvarla iki bölümden oluşuyordu. Kapılardan birinin üzerinde bir tabela vardı.

Özel Oturum Devam Ediyor.

Kapıyı çaldı ve West bir süre sonra kapıyı açarak onu içeri almak için kenara çekildi.

"Güzel," dedi selamlama amacıyla. "Düzgün giyinmişsin."

Gün boyunca bir dans dersi ve iki pratik seansında giydiği taytına ve bol gömleğine baktı.

"Bu hala, um..." West'in bakışlarını tutamıyordu, gözleri West'in gerçek bir çaba sarf etmeden yayıyor gibi görüldüğü emrin ağırlığından kaçınmak için yana kayıyordu. "Piyo dersi mi, Profesör?"

"Sana Icon yolunda rehberlik etmeyi teklif ettim. Yedek uzmanlık alanın olarak listelediğin için piyo ile başlayacağımı düşündüm, ancak önce düzeltilmesi gereken daha büyük bir sorunun olduğu ortaya çıktı." Bir koşum takımı aldı ve ona doğru fırlattı.

Titreyen parmaklarıyla onu yakaladı ve adam önünde durmak için hareket ederken belirsiz bir şekilde tuttu.

"Güven," dedi.

"Kimseye güvenmek istemiyorum," diye ağzından kaçırdı ve hemen "Profesör," diye ekledi.

"Koşum takımı," diye cevap verdi, kaba tınısında ince bir talep vardı. Neredeyse bir zorlamaydı, Alfa sesinden eser yoktu. Çok ilginç ve ürkütücü bir yetenek.

Koşum takımını çözdü, nasıl takacağını bulmaya çalışırken yüzü alev alev yanıyordu.

"Şuradan geçin." Ona ya da koşum takımına dokunmadan işaret etti. "Evet, sağ bacak. Güzel. Şimdi diğer bacağın buradan. Evet. Bu kayışları sık. Bunu beline bağla. Mükemmel. Aferin kızıma. Şu kayışı sık. Nasıl bir his?"

Derin bir nefes aldı. "İyi." *Boğucu.*

Antrenman kıyafetleri giyyordu. Kendi koşum takımını bağlayana kadar fark etmemişti. Farklı görünüyordu. Takım elbisesiyle bir koruma ya da annesinin izlediği eski casus filmlerinden fırlamış bir ajan olabilirdi. Büyük Rus olan o olmalıydı, İnsanları yumruklamayı seven ve çoğunlukla homurdanmalar ve azalan bakışlarla iletişim kuran biriydi. Ona Kızıl Ayı ya da öyle bir şey demeleri gerekirdi.

Antrenman kıyafetleri içinde birden yakışıklı, tam bir Amerikan ajanına dönüşmüş, bakışlarını her şeyi bilen bir kıvılcım ve kuru bir karizma ile takas etmişti. Bu, zihninin onu kutulanmış bir Alfa Ken bebek seti gibi tam bir mesleki kostüm seti içinde görme ihtiyacıyla seğirmesine neden oldu.

"Dinliyor musun, Carter?" West'in sesi onu kesip geçti. Yüzü hala kasıtlı bir sabırla kaplı olsa da, düşünceleri keskin, havlayan bir kenara sahipti.

"Özür dilerim Profesör." Ayaklarını sürüyerek adamın durduğu duvara doğru yürüdü.

Koşum takımına bir karabina taktı ve hafifçe çekiştirerek yine de bir adım daha ileri atmasını sağladı.

"Daha önce tırmandın mı?" Halatın diğer ucundan tuttu, geri çekildi ve sonunda dikkatini başka bir yere çevirerek ona merhamet etti.

"Babam Ironside Row'a hazırlanmam için beni birkaç kapalı engelli parkura gönderdi," diye cevap verdi. "Onlar kesinlikle tırmanma değildi."

Başını salladı, arka cebinden bir şey çıkarırken gözleri tekrar ona döndü. Küçük bir avuç dolusu siyah kumaş.

"Dans öğretmenlerinizle konuştum." Elini kumaşın etrafına kapatarak kızın dikkatini tekrar yüzüne çekti. "Hiç ortak olmadığını söylediler."

"Kimse benimle ortak olmak istemiyor."

"Onlara sorduğunuzdan değil." Göz kapakları tembelleşti, ifadesi sivrildi. "Seni dans ederken gördüm. Dinamik, son derece enerjik, inanılmaz derecede atletik ve güçlüsün. Akrobatik bir dansçısın ama küçük ve zarıfsın. Tam bir uçucusun ama akrobatik partnerlerden uzak duruyorsun. Yeteneğinizi dizlerinizden kesiyorsunuz ve bunu biliyorsunuz. Eğer güvenmeyi öğrenemezsen, bunu başaramazsın. Icon pistinde, bırakın bitiş çizgisine yaklaşmayı." "Icon'a girmeye çalışmıyorum-"

"Yapma." Başını sallayarak iç çekti. "Bir İkon'un kızının yavan bir klişesi olma, Carter. Şöhrete itirazın hangi noktada gösterişli hale geliyor sence?"

Dudakları kapandı, gözleri kısıldı. "Bu bir rol değil. Kameralar açık mı? Bu dersin özel olduğunu sanıyordum."

"Kapandılar." Telefonunun ekranını ona gösterdi, 51:03:23... ve geri sayım devam ediyordu. Ders için kalan dakikalar. "Ve ben bunun bir rol olduğunu söylemedim. Senden biraz cesaret kazanmanı istiyorum. *farkındalık*. Buradaki her öğrenci, size doğuştan verilen bir şans için hayatlarını takas etti. En büyük hayali ailelerine yiyecek ve ilaç sağlamak için aylık Ironside bursunu yerleşim yerine geri göndermek olan her yerleşim yeri çocuğunu baltalıyorsunuz. İkon pistini hayal etmeye bile cesaret edemiyorlar, ama sizin sahip olduğunuz fırsatların yarısı onlara sunulsaydı..?" Bıraktı Yumruğundan çıkardığı siyah kumaş parçasını sallarken bir suçlama gibi aralarında havada asılı kaldı. "Arkanı dön *prenses*."

Son kelime fısıltıyla söylenmişti, sesi sanki duymaması gerekiyormuş gibi bıkkındı. Sesi, zamanını boşa harcadığından şüpheleniyormuş gibi geliyordu ve bu, sözlerinden daha sertti.

Yavaşça döndü, dersin etkisiyle gözyaşlarını yutarken, kumaş aniden gözlerinin üzerinde parladı ve onu etkili bir şekilde kör etti. Adam başının arkasından sıkıca bağladı ve kadın onun arkasında tereddüt *ettiğini hissetti*.

"Eminim hikâyenin devamı vardır," diye mırıldandı hafif bir gürültüyle. "Hayatın boyunca bir kurban olduğuna eminim - gerçekten bir kurban, sadece öyle davranan değil - ama bundan kurtulman gerekiyor. O deriden çıkmalısın. Bir İkon bir rol modelidir. İnsanlara gerçekten *yardım edebilirsin*. Tıpkı senin gibi kurban olan insanlara."

A koşuşu iyi kızların ölmek için gittiğı yerdir.

Herkes onun değışmesini istiyordu.

Ve eğer kendine karşı dürüst olursa, bunu gerçekten de istiyordu. Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu.

West ona sakince, "Buradan başlayacağız," dedi, onu doğru yöne çevirdi, bir elini duvara yaslaması için kaldırdı, dumanlı vanilya kokusu gözeneklerine işledi. "Şu andan itibaren, ben söylemedikçe bir santim bile kıpırdamayacaksın. Güvenmeye hazır mısın Carter?"

Sikeyim hayır. "Seçme şansım var mı?"

"Profesör."

"Başka seçeneğim var mı Profesör?"

"Bu sorunuzu cevaplamış olmalı. Sağ el yukarı, omzunun iki el aralığı üstünde." *Alfa sesi.*

Kukla gibi titreyen kolu, babasının Alfa sesine bile itaat etmekten daha hızlı hareket . Kalp atışları kaburgalarını kırmaya ve onu ipten kurtarmaya çalışırken yüzünü duvara yaslayıp tutamağı kavrayarak irkildi.

"Sol el, başının hemen üstünde."

Bu kez Alfa'nın sesinden uzakta, ikinci tutamağa, ardından ilk tutamağa ve ikincisine uzanmak için acele etmedi. Kolları kaskatı kesilmişti, kasları korkudan titriyordu. Ondan tutamaklardan birini bırakmasını ya da hareket etmesini istediğı her seferinde yeniden mini bir panik atak geçiriyordu. Zaman ya da mesafe algısı yoktu ve dişlerini birbirine ne kadar sert bastırdığı için çenesi ağrıyordu. West onu sakın ve sabırlı bir şekilde yönlendirdi. Onu ilk adımı atmaya zorladıktan sonra, Alfa sesini uzakta tuttu, ancak daha da kötü bir ceza, her neyse ona ulaştığını fark ettiğinde geldi.

yüksekliğini hedeflemişti ve şimdi tekrar aşağı inmek zorundaydı.

Ayakları minderli zemine değer değmez yere yığıldı, göz bağıny yırtarcasına çıkarırken başı bacaklarının arasındaydı. West'in sesi kafasının içinde *yankılanıyordu*, kulakları şu anda bile bir uyarı kelimesi için zorlanıyordu.

Kadının önünde çömeldi, güçlü kalçaları kıvrılıyordu. "Artık her şey sana ."

Solgun, terli yüzünü kaldırdı ve adamın sert gözlerini kendi gözlerindeki şaşkınlıkla karşıladı. "Ne oldu?"

"Buna devam etsek de de."

"Neden ben?" Sesi kısılmıştı ve adam ona başka bir nutuk çekmeden önce geri kalanını zorla çıkardı. "Rütbeler birbirine bağlıdır. Yani ya benden bir şey çıkacağına inanmıyorsunuz, bu durumda zamanınızı boşa harcıyorsunuz ya da bir İkon olabileceğimi düşünüyorsunuz, bu durumda da rütbenize ihanet ediyorsunuz. Rütbeni yükseltiyor olmalısın.

Benim üstümdeki alfalar."

Sert dudakları kıpırdadı ama sonra yüzünü hızla yeniden düzenleyerek az önce göstermek üzere olduğu duyguyu gizledi.

"İçinde bir yerlerde gurur olduğunu biliyordum," diye homurdandı, ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Ama üçüncü bir seçeneği atladın."

Elinin aniden bir pençeye dönüşmesini ve parmaklarını tereddütle geçirmeden önce kendisine bir hamle yapmasını bekler gibi izledi. Adamın gücü kızın üzerinde *sert* bir şekilde yuvarlandı ve onu ayağa kaldırır kaldırmaz tökezlemesine neden oldu. Elini bıraktı ve kapıya doğru döndü.

"Bunu yapabileceğine inanıyorum." Kapıyı açtı ve Özel Seans Devam Ediyor tabelasını indirdi. "İlerlemenizi izlemenin, onu yönlendiren kişinin ben olduğumdan emin olmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

Kapalı kapıya doğru konuştu, sesi alçaktı, "Ama buna izin veriyorsun, bu da benim gerçekten bir tehdit olduğumu düşünmediğin anlamına geliyor." Gerçek oldukça açıktı. Onu izliyordu ama kazanabileceğini düşündüğü için değil. Alfalarına yaklaştığı için izliyordu.

Onun bir tehdit olduğunu düşünüyordu ama oyun için değil. Adamları için bir tehditti.

Yine de Alfalardan özel muamele gördüğüne dair haberler yayılmaya başlamış olmalı, çünkü insanlar artık ondan uzak duruyordu

Moses ya da Sato gibiydi ama daha az korkutucuydu. Diğer öğrenciler artık ona nasıl davranacaklarını pek bilmiyorlardı. Yurt odasına bile şüphe uyandıracak şekilde dokunulmamıştı. Isobel'e piyano dersinde eşlik eden Eve bile tuhaf bakışlarla karşılaşıyordu.

"Yani Reed bu Profesör West'ten görevi devralıyor mu?" Eve, dışına Özel tabelası asılmış olan kapıya doğru başını sallayarak sordu.

"Sanırım öyle." Isobel kapının dışında durakladı. "Ama bu dersler her zaman beklediğimin tam tersi gibi görünüyor, yani kim bilir."

Eve kıkırdadı ve kapıya temkinli bir bakış attı. "İyi şanslar."

Isobel kendini toparlayarak kapıyı ve kafasını içeri uzatarak açtı. Reed zaten orada oturmuş, bir hafta önce keşfetme fırsatı bulamadığı güzel kuyruklu piyanoyu çalıyordu.

"İçeri gel," diye mırıldandı, gözleri anahtarlardan hiç ayrılmıyordu.

İçeri girdi ve tam kapıyı kapatacağı ki bir kameraman aniden ortaya çıktı ve asistanı kapıyı iterek açtı.

Isobel onları görmezden geliyormuş gibi yaparak kapıdan uzaklaştı ve piyanoya yaklaştı. Reed kaskatı kesildi, parmakları tuşlardan düştü, ağzından kısa bir iç çekiş çıktı. Derslerinin artık özel olmadığını anlamak için bakmasına gerek yoktu.

"Otur," diye emretti, tabureden yanında durarak. "Ne çaldığın umurunda değil, sadece bir şeyler çal."

Reed'in varlığı West'inki kadar boğucu değildi, ancak ek ekip üyeleriyle birlikte yine de daha az rahat değildi. Parmakları kaskatı kesilmişti, ağır ellerini tuşlara götürürken dili boğulacak kadar kalındı. Reed onun sırtına doğru kıvrıldı,

Elleri piyanoya kenetlenmiş, onu içine hapsedmişti. Karanfil ve odun dumanından oluşan bir sis etrafını sarmış, teni karıncalanmıştı. Reed'in kendisini rahatlatacağını asla tahmin edemezdi ama bu şaşırtıcı etki inkâr edilemezdi. Uzuvarındaki gerginliğin bir kısmı kalktı, sırtı Reed'in fırçasını hissedinceye kadar dikleşti.

kollarını ona doladı. Taşıdığının farkında bile olmadığı bir ağırlık kalbinin etrafından ağır bir iniltiyle çözüldü ve geçen sabah Kilian'ın yatağında uyandığından beri ilk tam nefesini aldı.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. *Özellikle* de Reed'in onun üzerinde böyle bir etki bırakacağını biliyor gibi görünmesi.

"Oyna, Carter." Adam geri çekildi ve o da çaldı. Parmakları başlangıç notalarına sürüklendi, paniğe kapılmadan bastırdı.

Pürüzsüz değildi. Başlarda değildi.

Hafızasından gelen birbirinden kopuk sesleri engellemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Babasının parmakları boğazını sıkarken, tuşların odaklanıp odaklanmadığı görüntüsü. Hayaletimsi acının törpüsünü yutmak zorunda kaldı.

Yiruma'yı oynadı ve kendine nefes alabileceğini hatırlattı. Yann Tiersen'e sürüklendi ve kendini güvende olduğuna ikna etti. Chopin'den Avicii'ye, oradan Satie ve Beethoven'a atladı. Ne kadar süre çaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü bir kez başladığında durması zordu. Kasları devreye girerken gözlerini kapattı, ona sadece o dumanlı, için için yanan koku eşlik ediyordu. Reed'e hiç benzemiyordu ama yine de ona çok yakışıyordu. Onu hayal edebiliyordu

Şöminenin yanında durmuş, bir mum yaktıktan sonra kitap okumak için bir sandalyeye yerleşmiş, okuma gözlüğünü burnunun kenarına dayamıştı.

Kendisini de orada hayal edebiliyordu. Pofuduk bir kilimin üzerine kıvrılmış, başı yastığın , gözleri alevlere sabitlenmiş, tarçın ve karanfillerle uyuşturulmuş, sıcak eller onu yerden kaldırıp kucağına oturtmuş, kitabı kalçasına düşmüş, yüksek sesle okumaya başladığında sesi hafifçe gürliyordu-

Çalmayı bıraktı, beyninin küçük bir kısmı isyan ederken bile dudaklarından dökülen iç çekişe eşlik eden yumuşak bir sesle şarkı sona erdi.

O görüntü biraz *fazla* gerçekçi gelmişti.

Piyano sırasından fırladı ve Reed'e şüpheli bir bakış fırlattı. Reed de ona bakıyordu, kaşları çatılmış, aralarında küçük çizgiler belirmişti.

"Adımların üzerinde çalışmalısın." Sesi kısıp ve boğuktu. Boğazını temizledi. "Ve bir şey daha." Telefonunu çıkardı, parmakları ekranda uçuşuyordu.

Kendi cihazı bir mesajla titreşti ve onu çekerek sohbeti açtı.

Bilinmiyor: O kadar bariz ki, acı verici. Bunu benim başlangıç görevim olarak düşün. Ne sakladığınızı bul. Bu çocukça oyunlardan mezun hazırım.

Adamın numarasını kaydederek, başka bir şey söylemeden odadan çıkışını izledi. Kamera telefonuna doğru yaklaştı ve hızla

gizli bir gülümsemeye zorlayarak ekranı kapattı.

"Asla onun kadar iyi olamayacağımı söylemek için mesaj attı," diye yalan söyledi, gözlerini onun peşinden odadan çıkarken kendi kendine konuşuyormuş gibi yaptı.

Binadan çıkar çıkmaz mesajına cevap verdi.

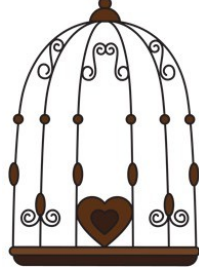
Isobel: Benden ya da ...'dan sakladığınız bir şey mi var?

Senden. Onlardan. Kendimizden. Bu senin ilk ve tek ipucun. Çok fazla sır taşıyoruz ve eğer bizden biri olacaksanız, hepsini hızada tutacak kadar zeki olmanız gerekiyor. O yüzden zekanı kanıtla,

Carter.

"Bunu kanıtla. Bunu kanıtla," diye homurdanarak telefonu cebine geri soktu, ama içinde küçük bir heyecan vardı. Moses ve Niko'nun görevlerinin aksine, bu bir bilmeceydi. Alfaların sırlarına, zaten yapmak için can attığı şekilde dalmak ve başka kimsenin çözemediği şeyi çözmek için bir davet.

SAHTE PİÇLER

ISOBEL ERTESİ GÜN AİLE MERKEZİNE GİRDİĞİNDE

Ashford'u boş masalardan birinde otururken görünce şaşırdı. Uzun bacaklarını masanın altına uzatmış, kapı arkasından kapanırken uyukluyormuş gibi başını kaldırmıştı.

"Carter," diye seslendi ayağa kalkıp uzun boyunu açarak.

"Randevun için hazır mısın?"

"Um." Ona baktı. "Nereden biliyorsun-" "Gerçekten mi?"

Adam sırtarak sözünü kesti. "Ben medyumum, bebeğim."

"Doğru." Kadın ona şaşkın bir bakış attıktan sonra asansöre ilerledi. Adam da onu takip etti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle geliyorum." Asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

"Hayır." Kelimeyi yavaşça çıkardı. "Gelmiyorsun."

Kapılar açıldı ve adam onu içeri aldı, kollarını açarak ona doğru ilerledi, kızın ellerinden kurtulup asansöre bineceğinden emindi ve öyle de yaptı. Doğru kata bastı ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Ashford." Kollarını kavuşturdu. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak onun sert tonuna gülümsüyormuş gibi göründü. "Manevi destek," diye kolayca iddia etti, her ne kadar yüz­süzce söylenmiş bir yalan olsa da.

"Ahlaki desteğe ihtiyacım yok-Ashford!"

Asansörden çıkmış, Teak ve Charlie ile buluştuğu ofisin kapısını çalıyordu.

Teak kapıyı açtı, son anda Isobel'e uzanan ve şimdi onu kendi tarafına doğru sürükleyen Ashford'u görünce kaşları yukarı kalktı.

"Cian Ashford." Boştaki elini Teak'e uzattı, diğeri hâlâ Isobel'in kalçasına sıkıca bağlıydı. "Carter'ın arkadaşlarından biri. Carter'ın arkadaşlarından biri.

birkaç dakikalığına seansını kaçırmama izin verecek kadar kibar."

"Tamam." Teak sorunsuz bir şekilde toparlandı, Isobel ve Ashford'a içeri girmeleri için el sallayarak kenara çekilirken yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi.

CIAN SIGMA'YI ODANIN İÇİNE SÜRÜKLEDİ VE

Sadece bir sandalye vardı, onu sandalyeye bıraktı ve kızın şaşkınlıkla çıkardığı havanın tadını çıkardı. Kolun üzerine tünedi, eli başının üzerine indi. Odadaki üçüncü kadına odaklanırken onun saçlarını okşadı. Tahmin etmesi gerekirse Kızılderili Amerikalıydı. Gümüş bir Beta yüzüğü vardı ve mürekkep rengi gözlerine çok yakışıyordu. Delinmiş kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Charlie," diye kendini tanıttı. "Sizi beklemiyorduk Bay Ashford."

"Lütfen." Ona tüm dişlerini gösterdi. "Babam Bay Ashford."

Ona sırtıtmak ister gibi görünüyordu ama bunun yerine yüzüne profesyonel bir ifade yerleştirdi ve burada bulunma sebebi olan Annalise Teak ile bakışmak için döndü.

"Bu zevki neye borçluyuz Ashford?" Teak hemen konuya girdi, destekleyici arkadaş rolüne bir an bile kanmamıştı.

Yine de Sigma'nın saçlarını okşamaya devam etti. Yumuşak ve ipeksiydi ve bu dokunuş onu oturacak kadar rahatlayana kadar sakinleştiriyor gibiydi.

ve ne planladığını görmek için beklemeye başladı. Kokusu, iyi bildiği kiraz kokusundan daha yumuşak, daha ince bir kokuya dönüştü. Başını biraz geriye eğdi, sadece küçük bir parça, sanki onun dokunuşu altında bilinçsizce tüylerini diken diken ediyordu.

Tabii ki .

Ruh tarafından içsel olarak birbirlerine bağlanmışlardı. O yaşıyordu. Onun yüzünden. O ve diğerleri. Şu anda onu rahatlatabilecek tek insanlar onlardı.

"Madem bahsettiniz, bir sorum var." Çilek sarısı saçlarından bir tutamı başparmağıyla işaret parmağı arasında döndürdü ve dikkatini Teak'e verdi. "Hiç Sigma'nın konuştuğunu duydun mu? ölümlere?"

Carter ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan durdu, küçük bir el onun düzeltmek için havaya kalktı. Onun üzerine eğildi ve dirseğini sandalyesinin arkasına yaslandı ve yumruğunu başını desteklemek için kullandı. Teak ve Charlie de aynı şekilde hareketsiz kaldılar ve hızlıca bir bakış daha paylaştılar.

"İlginç." Doğruldu ve ikisinin arasına baktı. "Öyle."

"Neden soruyorsun?" Teak oturdu, bacak bacak attı ve ona soğuk bir bakış fırlattı.

"Sen bir memur, bir Üstün Yetenekli ve bir Sigma'sın." Cian hafifçe omuz silkti. "Bence dünyada bunu soracak daha iyi bir insan yok."

"Neden ben diye sormadım." Teak gözlerini kıstı. "Neden böyle bir soru sorduğunu sordum."

"Çünkü gizemlerle aram iyi değildir." Birden ciddileşti. "Cevaplar istiyorum ve Sigma'nın kendisi cevapları bulana kadar cevapları ondan alamayacağımı anladım."

Carter aniden ayağa fırladı, güneş ışını saçları ve öfkeyle parlayan yıldız ışığı ve altın gözleriyle bir bulutun içinde döndü.

"Çık dışarı." Titrek bir parmakla kapıyı işaret etti.

Evet. Sevimli. Onu boğmaya hazır gibi görünüyordu, her ne kadar muhtemelen yırtık pırtık bir oyuncağı boğamayacak olsa da. Neredeyse onu denemeye davet edecekti.

", " diye karşı çıktı Alfa sesini bastırarak. "Seni riske atmak istemem Isobel."

Bu onun duraklamasına neden oldu, kısa bir şaşkınlık parıltısı ortaya çıktı

öfkesine karşı. hayal kırıklığını hissetmiş olmalıydı, çünkü eli dalgınca göğsünü ovuşturuyordu. Suratı asık bir şekilde sandalyeye geri çöktü ve başını yukarı kaldırarak ona zar zor tahammül eden bir ifade takındı.

"Kartlar açıldı," dedi ona, sesini daha nazik, daha... empatik hale getirmeye çalışarak. "Bu ikisi senin müttefikin. Seni kimseye ele vermeyecekler." *Yetkililere bile.* Bu kısmı söylemeden bıraktı.

Teak kızgın bir ses çıkarırken, Charlie bir başka gülümsemesini gizledi.

"Isobel ile OGGB arasında irtibat kurmak benim *işim*," diye açıkladı Teak, sözlerinde biraz çakıl taşı vardı. "Isobel'in iyiliğini ; *ihanet* etmek imkânsız."

Gözlerini devirdi. "Saçmalık." Kartlarda *onun* müttefikleri oldukları yazmıyordu ama kesinlikle Isobel'in müttefikleriydiler. Henüz fark etmemiş olsalar bile. "Şu anda bir seçeneğiniz var. Isobel ölümlerle konuşabilir. Şimdi söyle bana... bu bilgiyi sen mi *aktaracaksın*?"

Teak kaskatı kesildi ve gözlerini Carter'a çevirdi. Dudakları kaskatı kesilmişti. Sormak istemiyordu. Muhtemelen kendisine fazlasıyla benzeyen küçük Sigma ile hayatını kelimenin tam anlamıyla ellerinde tutan yetkililer arasında bir seçim yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

Ama o Carter'ı seçecekti.

Kartlar bu konuda açıktı.

Ve Carter'ın gerçekten yanında birine ihtiyacı vardı.

ISOBEL SESSİZLİĞİNİ KORUDU, SEANS ONUN İÇİN TAMAMEN SONA ERMİŞTİ.

kontrol altına almıştı. Teak ona ne kadar uzun süre bakarsa, diğer kadının yüzüne o kadar çok anlayış yerleşiyor gibiydi. Teak notlarını gözden geçirdi, boğazını temizledi ve sonunda Isobel ve Ashford'a dönmeden önce kirpiklerinin altından Charlie'ye baktı.

"Hayır," diye fısıldadı, tenine bir solgunluk çökmüştü. "Bu bilgiyi başkalarına aktarmayacağım."

"Ama bunun daha önce olduğunu duymuştunuz?" Ashford bastırdı.

Isobel onu tekmelemek istedi. Ya da ona sarılmak. Ya da arkasına yaslanıp milyon yıl geçse de sormaya cesaret edemeyeceği tüm soruları sormasına izin vermek.

"Bağ uzmanı olmak için başvurduğumda beni bu konuda oldukça kapsamlı bir şekilde sorguladılar," diye sert bir şekilde cevap verdi Teak. "Benim herhangi bir kişisel deneyimim yok ama daha önce de olduğu açık. Charlie'yi geçiş izni kursuna soktuklarında, ona

Bu özel anomaliyi geliştirmiş olabileceğimden şüpheleniyordum.
Bu sadece Sigma'larla ilgili olmalı."

"Ama teorileriniz var?" Ashford Isobel'in başını tekrar okşayarak bastırdı.

Charlie onları yakından izliyor olsa da ona izin verdi. Ashford hassas bir insandı. Muhtemelen dosyasında da öyle yazıyordu.

Teak içini çekti, notlarını bir kenara bıraktı ve öne doğru eğildi.
"Isobel, bana doğruyu söyle. Sen... sesler mi duyuyorsun? Bir şeyler görüyor musun?"

Isobel sertçe başını salladı, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkmuştu.

"Ne sıklıkla?" Teak buna gerçekten inanamıyormuş gibi sandalyeye yaslandı.

"Sanırım... gerçekten korktuğum zaman?" Isobel fısıldadı. "İlk başta sadece annemin sesiydi. Sonra onunla görüşmeye başladım. Sonra ..."
Ashford'a baktı.

Ashford sakince, "Sonra annemi duydu," diye ekledi. "Sadece annemin söyleyebileceği bir şey söylüyordu. Sadece annemin ölümünden *sonra* söyleyebileceği bir şey, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Öyle değil," diye ekledi Charlie. "Ve en azından Isobel'i kendi sırlarını açıklamaya zorladıktan sonra sen de kendi sırlarını açıklayabilirsin."

Isobel o anda Charlie'den *gerçekten* hoşlandığına karar verdi.

"Annem muhafızların arabalarından birini çaldı ve ben yolcu koltuğundayken uçurumdan aşağı sürmeye çalıştım." Ashford kaskatı kesilmişti, çektiği acı Isobel'in göğsüne baskı yapıyor ve rahat nefes almasını zorlaştırıyordu. "Fikrini değiştirdi ve frene basmaya çalıştım ama artık çok geçti. On beş dakika boyunca uçurumun kenarında asılı kaldık.

pencereden çıkmam için bana yalvardı. Sekiz yaşındaydım. Ben dışarı çıkar çıkmaz bir şeyler söylemeye başladı ama araba devrildi ve ortadan kayboldu. Sanırım özür dilemeye çalışıyordu."

Isobel'in başı eğikti, Ashford'la çatıdayken onunla konuşan sesteki acıyı hatırlıyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı Isobel fısıltıyla. "O... o üzgün olduğunu söyledi."

"Biliyorum." Saçlarını okşamaya devam etti, elleri sabitti ama Teak de Isobel gibiydi.

Ondan dalga dalga yayılan acıyı hissedebiliyordu.

"Özür dilerim." Teak kaşlarını çattı, gözlerinde gerçek bir keder kıvılcımı vardı.

"Sato'nun babasını da gördüm sanırım." Isobel kelimeleri zorla çıkardı. "Oscar'ın babası mı?" Ashford'un sesi keskinleşti. "Oscar o sırada Orada mı?"

Isobel başını salladı. "O... başka bir şeydi."

"Hmm." Ashford ona dokunmayı bıraktı, duruşu aniden temkinli bir hal aldı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Teak'e.

Teak, "Bu kadar yatırım yapmış olmanızın son derece düzensiz olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Sen ve diğer Alfalar. Bence West ve Easton'ın ona özel ders vermeyi kabul etmesi şüpheli ve hepinizin ona bu kadar ilgi göstermesinin mantıklı olduğunu sanmıyorum. *Ama..*" Dikkatini Isobel'e yöneltti. "Sen bir kasa gibisin. Senden bilgi almak inanılmaz derecede zor, belki de yüzden. Gizlilik buralarda paha biçilmez bir özelliktir."

"Onun başka özellikleri de var." Ashford'un sesi gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi çıkıyordu.

Charlie gözlerini devirdi. "Ironsides'da geçirdiğim süre boyunca bir ya da iki Alfa ile tanıştım," dedi sakince. "Hatta bir dönem onlardan biriyle arkadaşım. Alfaların nasıl bölgeselleştiğini, nasıl Çok fazla kişi bir arada olduğunda paket benzeri yapılar. Ve bana bunun ne kadar rekabetçi olduğunu söyledi - en çok da bunu vurguladı. Theodore Kane onunla ilgileniyor diye Carter'ı bir oyun haline getirmemeniz konusunda sizi uyarmak isterim. Onun bir eşi var. Bu karıştırılacak bir şey değil."

"Onunla uğraşıyor muyuz?" Ashford bir adım bile atmadı. "Yoksa yüzünü gösterme zahmetine bile katlanamayan bir *eşin* acısını hafifletmeye mi yardım ediyoruz? Bence bizden büyük bir rahatlık alıyor.

Ne de olsa ona bir şeyler verme zahmetine katlanan bir tek biz varız." "Sanırım konu dışına çıkıyoruz," dedi Isobel dikkatle.

"Sonunda konuya girebildik." Charlie gözlerini devirdi ama bunu anlayışlı bir gülümsemeyle yumuşattı. "Eğer Alfalar yardımcı oluyorsa, o zaman karışmayı bırakırım. Ben sadece... nasıl olduklarını biliyorum."

Isobel dudaklarının kenarlarının yukarı kalktığını hissetti. Nihayet, büyük ve kudretli Alfaların ayaklarına kapanmayan biri.

"Sanırım yardım edebiliriz." Ashford'un sesi çeliğe dönüştü. "Onun bağına ihlal ederek değil, ama bir bağ *olduğuna* saygı duyarak. Görmezden gelinen bir bağ."

Teak onu yavaşça düşünerek, "Daha önce de vekil kullandık," dedi. "Bağ arkadaşlarının öldüğü veya uzun süre uzak kaldığı durumlarda zaman dilimleri. Yan etkileri hafifletiyor."

"Harika." Ashford'un sesi pek heyecanlanmışa benzemiyordu ama ilerlemeye devam etti. "Peki ne yapabilirim?"

Dur bakalım... Ne?!

"Neden sen?" Isobel araya girdi.

"Çünkü seansınızı basan bendim." Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Karşılığında yardım etmeyi teklif ediyorum." Pek yardım etmek ister gibi görünmüyordu ama onu yardım etmeye zorlayacak kadar hayatına yatırım yapmış birini düşünemiyordu. Belki babası hariç... ama Ashford da bir Alfa'ydı ve kolayca itilip kakılacak birine .

"Dokunmak yardımcı olur." Teak çoktan bir liste yazmaya başlamıştı. "Fiziksel rahatlık. Sıcak bir beden yanında uyumak. Gerçek bir eş gibi onun ihtiyaçlarını öngörmek. Hediyeler, şımartmalar... Yarı bağlı durumlarda, çoğu Çapalar Bağlayıcılarını şımartacak, son ölümlerinin travmasını hafifletecek ve bu dünyada hoş karşılandıklarını hissetmelerini sağlayacaktır. Ölümden geri dönmek zihin için kabul edilmesi zor bir şey olabilir. Onu beslemek ya da yaşam alanını daha davetkar hale getirmek gibi, ruhunu gerçek dünyaya bağlamaya yardımcı olan dokunsal şeyler."

Isobel sessizce alay etti.

"Isobel'in bunların hiçbirini kolayca kabul edeceğini sanmıyorum," diye devam etti Teak, yazmaya devam ederken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yani ben Sanırım en büyük zorluğunuz onun yarı bağlı durumunu hafifletmek için gerçekten izin vereceği yollar bulmak olacaktır." Not defterinden bir sayfa koparıp Ashford'a uzattı. "Taşıyıcı anne olmayı teklif ettiğinizi yetkililere bildireceğim."

Ashford bir mırıldanma sesi çıkararak notu bir kenara koydu. "Eşinizin de belirttiği gibi, biz Alfalar biraz rekabetçi olabiliyoruz-"

Teak küçük bir kıkırdamayı bastırıyormuş gibi görünerek, "Yetkililere birkaçınızın taşıyıcı annelik yapabileceğini bildireceğim," diye düzeltti. "Nedenini sorarsam doğru dürüst bir cevap alabilir miyim?"

"Theo," diye cevap verdi Isobel, yanaklarına renk gelmişti. "Çok yakın olduğumuzu düşünüyorlar. Diğerleri bizi izlemekten hoşlanıyor."

"Ahh." Hem Teak'in hem de Charlie'nin gözlerinde ağır bir eğlenceyle birlikte anlayış kıvılcımları çıktı.

"Zavallı Theodore," diye mırıldandı Charlie.

"Evet, evet, zavallı Theodore," diye onayladı Ashford, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken. "Seans için teşekkürler hanımlar. Benim için bir zevkti. Haydi, bebeğim. Bir sonraki yükümlülüğüne kadar iyi bir sahte dost gibi elini tutacağım."

Isobel ayağa kalktı, ancak elini görmezden gelerek sessizce Teak'e teşekkür etti ve

Charlie'nin yanından geçmeden önce. Charlie bir şey söylemek için geri çekilmiş olmalıydı çünkü kız asansörü kendi başına kullanmayı başarmıştı ama Charlie, kız aile merkezinden çıkan yola girdikten kısa bir süre sonra ona yetişti. Elini yakaladı, parmakları onunkilerin arasına girdi. Karıncalanmalar hemen koluna sıçradı ve onu kurtarmaya çalıştı. Adam daha sıkı tuttu, ellerini kadının önünde dolaştırdı ve kolunu omuzlarına atarak onu kendi tarafına sabitledi.

"Theo benden bu kadar hoşlandıysa-"

Adam gülererek onun sözünü kesti. "*Eğer. Doğru.*"

"Önce o beni öpecekti," diye bitirdi.

Ashford durdu, gözleri önündeki yolda bir noktaya sabitlendi.

"Şimdi ne diyeceksin?"

"Oyun mu? Şişe çevirmece mi?" Adamın tenine ve saçlarına sinmiş *inanılmaz* güneş ışığı ve deniz suyu kokusunu görmezden gelmeye çalışarak ona baktı. Görünüşü kadar kokusu da denizlerin tanrısı gibiydi.

Isobel, Üstün Yeteneklilerin eski tanrıların soyundan geldiğini düşünen insanlardan biri değildi, ama bu düşünceyi eğlendirmek neredeyse kolaydı.

Ashford'un Alfa Gölü'nün sularından yükselişini, altın sarısı saçlarını yüzünden geriye doğru savuruşunu hatırladığında şöyle düşündü Mükemmel oyulmuş vücudundan damlalar akıyordu.

Tekrar yürüyorlardı, Ashford sessizliğini koruyordu. "Belki de yanıliyorumdur," dedi sonunda, yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Olur böyle şeyler. Bahar tatili için planların nedir?"

"Eş Bulma Turu," içini çekti. "Babam ve ekibiyle birlikte bir halkla ilişkiler turu kapsamında tüm yerleşim yerlerini ziyaret edeceğim."

"Ah." Alay etti. "Gelinlik."

Afişleri çoktan görmüş müydü? Kadın yüzünü buruşturdu ve cevap vermemeyi tercih etti.

Elinde programının bir kopyası varmış gibi onu spor salonuna doğru yönlendiriyordu.

"Plan nedir?" diye . "Önce şehir yerleşimleri, sonra da dışarıdakiler mi?"

"Hayır, bu şekilde yapmak için çok fazla kişi var. Bulundukları yere göre olmalı. Hudson Yerleşimi ile başlayıp Mojave Yerleşimi ile bitiriyoruz."

"İlginç. On beşinin hepsini ziyaret yani?"

Başını salladı, midesindeki kurşun yumağını görmezden gelmeye çalışıyordu. "Ne kadar ürkütücü," diye tahmin etti.

Kadın . "Başka kimse öyle düşünmüyor gibi. Halkla ilişkiler ekibi bunun çok romantik olduğunu düşünüyor. Gerçek bir Külkedisi hikayesi. Elbette ben Beyaz Atlı Prens'im."

"Elbette." "Ashford?"

"Bana Cian de."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Neden bana adımla hitap ediyorsun?" Kızın ayırttığı çalışma odasının kapısını, kız doğru oda olduğuna dair herhangi bir işaretle bulunmadan açtı.

Adam kendisini içeri davet edip kapıyı kapattığında kaşlarını çatarak yanından geçti ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı.

"Neden arkadaşmışsınız gibi konuşuyoruz?" diye sordu.

İçinden bir kahkaha yükseldi ve kolları gevşeyerek yanlarına düştü.

"Ben de fiziksel temastan hoşlanıyorum, biliyorsun."

Sırıttı. "Biliyorum."

"Bu Allah'ın belasası ortamda insanlarla yakınlaşmak çok zor.

İnsanlar ya beni ekran süresi için kullanmak istiyor ya da bir İkon'a otostop çekebileceklerini umuyorlar. Ve sen benim arkadaşlarımla tanıştın. Pek sevimli değiller."

"Kilian-"

"*Kilian* da sorunun parçası," diye tükürdü gözlerini kısarak. "Hiçbir koşul olmadan seninle birlikte olabildiği için onu çok kıskanıyorum. Ben de benzer bir anlaşılmayı dolandırdım."

"Dikkatli ol," diye fısıldadı, diğer tüm kelimeler başarısız olduğunda. "Sana sahte bir kız arkadaş bulduracaklar."

Sadece sırttı ve sesini yükseltti. "Vekil eşini reddetmeye çalışmayı bırak. Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım. Bana sadece bir sonraki için ihtiyacın olduğu sürece..." Telefonunu çıkardı. "Şey, bu gece, sanırım. Otobüsler herkesi geri götürmek için geliyor. Sabah erkenden mola için yerleşimler."

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu, garip bir endişe duygusuyla.

"Evet." Gülümsedi, ama yüzünde bir gerginlik vardı. "Dans edecek misin?" "İzleyecek misin?"

"Cezbedici ama hayır. Çocuklar bana mesaj atıp duruyor. Toplanmayı son dakikaya bıraktığımda Gabriel huzursuz oluyor." Sarılmak için kollarını açtı. "Bu seni idare eder mi?"

Açık, davetkâr alana baktı, onu içine çekmemek için nefesini tuttu. "Çırpınıyor gibi mi görünüyorum?" Şakacı görünmeye çalışıyordu ama sesi gıcırtilıydı.

"Hemen hemen her zaman," diye cevap verdi, parmaklarını ona doğru sallayarak. "Kendimi iyi hissediyorum," diye söz verdi.

"Ah, Tanrı aşkına." Bir kolunu kızın sırtına, diğerini kalçalarına dolayarak ileri atıldı ve sonra onu yukarı kaldırdı, tüm vücudu onunkinin ön tarafına çarptı, nefes göğsünden bir vınıltı halinde çıktı. "İmkânsızsın," diye homurdandı. "Sadece rahatla ve sarılmayı kabul et."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Ashford-Cian- pek de *rahatlatıcı* bir varlığa sahip değildi. Adamın kokusu beynini tikiyor, çıplak, kaslı sırtına çarpan yavaş dalgaların görüntüleriyle dolduruyordu. Neredeyse tadını alabiliyordu. Tuz ve ten. Sıcaklık.

Yüzü kızın boynuna gömüldü, göğsü derin, arayıcı bir nefesle doldu. Bir iniltiyle titreşerek dışarı çıktı. "Tamam, *vay* canına. Tende şurup, bu oldukça güzel bir koku, Carter."

"Isobel," diye homurdandı. "Eğer arkadaş olacaksak."

Kolları gerildi, göğsü hâlâ titriyordu. "Hiç de dostça olmayan şeyler düşünüyorum."

"Aman Tanrım, indir beni!" Kadın adamın omzuna vurdu ve adam da gülerek buna karşılık verdi. Dağınık altın rengi saçlarından birkaç tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Görüşürüz, kirazlar."

Kapıyı hızla arkasından kilitledi, yüzü kıpkırmızıydı. Bunu gerçekten kabul etmek istemiyordu ama kucaklaşmadan sonra vücudu daha hafıflemiş, kol ve bacakları daha gevşemişti. dakika yalnız kaldı. Hangi duyguların yarım kalmış bağının gerginliğinden, hangilerinin yaklaşan yerleşim turu için duyduğu basit endişeden kaynaklandığını söylemek zordu, bu yüzden dans etmeye başlarken hepsini zihninin gerisine attı.

Birkaç saatlik pratikten sonra, bir grup Omega arkadaşını yemeğe götürmek için gelmeden önce Eve ile biraz yalnız zaman geçirmeyi başardı.

"GMS'de görüşürüz!" Eve odadan çıkarken sırtarak . Yeşil Dağ Yerleşimi, Vermont. Eve sosyal yardım yerleşimlerinin birinden gelmişti. Isobel'in turunun dokuzuncu durağıydı. Aynı zamanda Kilian'ın da durağı.

Odasına geri döndü, çantalarını topladı ve sonra derme çatma yatağına oturup duvara baktı. O panik hissi yeniden yükseliyordu ve onu görmezden gelmeye çalıştıkça daha da ısrarcı hale geliyordu. Gitmek istemiyordu. On gün, mantıksız bir şekilde, bir ömür gibi görünüyordu. Onsuz ne kadar dayanabileceğinden emin değildi...

Kim olmadan?

Kaşlarını çattı, ellerini yüzünde gezdirdi. İmkânsız görünüyordu ama.. Reed bunun apaçık olduğunu söylemişti. *O kadar bariz ki, acı verici.* Ve eğer gözlerini kapatmak için lens kullanabilirse, o zaman

...

"Hayır." Kendi kendine güldü, arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Ama ...

"Hayır!" dedi tekrar, bu sefer kalbi daha hızlı atarken biraz daha güçlü bir şekilde. A Koğuşu'na ısınlanmaya devam etti ve şimdi bile oraya gitmek için can atıyordu. Olduğu yerde kalmak, onlardan birine mesaj atmak için telefonuna uzanmamak bir çabaydı. O tam olarak kim olduğundan emin değildi, sadece akli sürekli A Koğuşu'na gidip geliyordu.

Sikeyim.

O pislik Alfalardan biriyle çiftleşmişti ve bunu ondan hep birlikte saklıyorlardı.

Theodore bile.

Kilian bile.

Ve *Cian*, o sahte piç.

Küçük bir hırıltıyla ayağa fırladı ve dışarıya kadar yürüdü.

Bir plana ihtiyacı vardı ama zihninde öfke dışında her şey silinip gitmişti. Telefonu elinde titredi ve öfkeyle ekranı kaydırırdı.

Theodore: Veda etmeden gitmesen iyi olur.

Mesajı düşünürken aniden elleri omuzlarına indi, karanlık görüşünü örttü, kalın siyah bulut çevredeki ışıkları kesti.

Yine mi bu?

"Küçük bir uğurlama kutlaması yapmadan gitmene izin veremezdim," diye mırıldandı bir ses kulağına, birkaç el onu zapt ederken.

Ağızına bir şey bastırıldı ve ılgılığı bastırıldı. "Küçük Külkedisi kampanyanı duyduk. Ama yüzün berbat haldeyken güzel bir prensi nasıl tavlayacaksınız?"

Kulağa iyi gelmedi.

Kolları ve bacaklarıyla saldırarak tuttukları yerden kurtulmaya ve vurabildiği her yere vurmaya çalıştı. Birkaç kişi homurdandı. Ama sayıları çok fazlaydı ve onu yakındaki bir binaya sürüklemeyi başarak taş bir duvara yasladılar. İçlerinden biri hemen karnına sert bir yumruk attı ve iki büklüm olup kendini tutmasına neden oldu. Yere düşene kadar onu tekmelediler. Bir çizme burnuna temas etti ve yüzünden ıslak bir sıcaklık fışkırdı. Savaşmaya çalışmayı bıraktı, bir topun içine kıvrıldı ve kollarını başının etrafına sardı. Tüm sesleri bastırdı, dayığı olabildiğince sessizce karşıladı, bu yüzden aniden etraflarında çalan alarm, kıyaslandığında delici bir gürültüydü.

"Zil kurtardı, kaltak." Son bir tekme ve ayak sesleri ondan uzaklaştı, bir kapı kapandı.

Kara bulut kalktı ve küçük bir şekil Isobel'in yanına çömeldi, elleri tıkacı çözmek için başının arkasına uzandı

ağzına soktu.

"Teşekkürler." Isobel kan tükürdü, oturur pozisyona geldi ve alarm merdiven boşluğunda çığlık atmaya devam ederken duvara yaslandı.

"Eve?"

"Yemeğe giderken yolda konuştuklarını duydum," dedi Eve, ağzı sert, öfkeli bir çizgiyle. "Alarmı çalıştırdım. Sen iyi misin?"

"Kimdi o?" Isobel diğer soruyu duymazdan gelerek sordu. Ayakta durabileceğinden emin değildi.

"Bir grup Omega ve Beta. Rapor yazmanıza yardım edeceğim. Hepsinin ismini biliyorum. Hadi, seni tıp merkezine götürelim."

Yavaş ilerliyordu ve Isobel kaburgalarından birinin kırıldığından oldukça emindi, ancak Eve onun ağırlığını aldı ve sabırla her adımda ona yardım etti, Isobel'in Eve'in Theodore'u yardıma çağırıp çağırmayacağı sorusuna neredeyse şiddetli tepkisinden sonra sessiz kaldı.

Birkaç saat sonra, bir hastanede yatarken Hastane yatağında, uzun pencereden gece gökyüzüne bakarken, A Koşuşu'nda uyandığı ve tıpkı bunun gibi bir odaya gittiği güne dair anılarını gözden geçirmesine gerçekten izin verdi. O zamanlar beklemişti. Tek ziyaretçisi Eve'di.

Eşi olmadan ölüp ölmeyeceğini öğrenmek için beklemişti. Tüm bu süre boyunca eşi ona *yalan* söylemişti.

Ondan saklanmak.

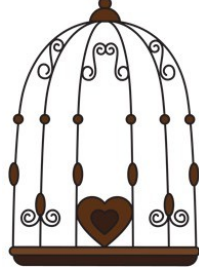
Alfaların Ironside'da kendi oyunlarını oynadıklarını her zaman biliyordu ama tüm hikâyeyi çerçevelemek için başvurdukları yollar şok ediciydi. Sadece yetkililerin gördüklerini kontrol etmiyorlardı. *Onun* gördüklerini de kontrol ediyorlardı ve bu *onun* lanet olası hayatıydı.

Kızgın olmak *istiyordu* - kızgındı - ama zihninin arkasında Kilian ve Theodore'un iyi bir sebep olmadan ona yalan söylemeyeceğini fısıldayan küçük bir şüphe tohumu vardı. Bu tohum filizlendi, ince, kararsız dallar yetiştirdi. Reed ona bir şey sakladıklarını *söylemiş* ve hatta bunu bulması için ona meydan okumuştı. Bunu ondan sakladıkları kadar kendilerinden de sakladıklarını söylemişti.

Tüm cevapların neden değil, *kimde* yattığını düşünüyordu.

İçlerinden hangisi onun eşiydi? Diğerlerinin onu kendisinden koruyacağı kadar özel olan neydi?

OSKIE

"İŞTE OLDU. HER ŞEY DAHA İYİ!" MAKYAJ SANATÇISI, SERENA, ADIM ATTI Aynanın önünden çekildi ve fırçasına vurarak fazla pudrayı dışarı attı.

Isobel yüzünü bir o yana bir bu çevirdi. Şişmiş olduğu belliydi ama parıltılı koyu renk göz farı ve bozulmamış kontür morluklarını gizlemeye yardımcı oluyordu. Hiçbir şey topallamasını gizleyemezdi ama savaşlarını seçmek zorundaydılar.

"Şampanya?" Hostes elinde başka bir tepsiyle uçağın ortasından geçerken Serena tekrar teklif etti.

Isobel başını salladı ve babasının bir bardak daha içmek için parmağını kaldırmasını izledi. Özel uçakta birkaç sıra rahat koltuk vardı ama de dayanılmaz hale geliyordu. zaman pozisyon değiştirmeye çalışsa, keskin bir ağrı aynı anda kuyruk sokumundan aşağıya ve kaburgalarına doğru ilerliyordu.

Telefonundan saati kontrol etti ve Cesar Cooper gibi bir doz daha ağrı kesici alabileceği ana kadar dakikaları saydı. babasını çevreleyen sohbet balonundan koparak Isobel'in karşısındaki boş sandalyeye doğru ilerledi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ve cesaret verici bir şekilde dizini okşadı.

Bacağını geri çekti ama adam fark etmemiş gibiydi. "Birazdan New York'taki özel havaalanına ineceğiz ve ardından yerleşim yerine kısa bir yolculuk yapacağız. Sizin için bir limuzinimiz var elbette. Ironside ekibi sizi gölgelemek istediği için geri kalanımız ayrı ayrı gelecek. Programı incelediniz mi?"

Hastanede uykusuz bir gece geçirmiş, e-postayla gönderilen programa hançer gibi bakmış, Alfaların yaptıklarına öfke duymuştu. ve intikamını planlıyordu. Yediği dayak, eşinin tüm bu zaman boyunca onun yanında olduğunu bilmenin yanında hiçbir şeydi. Ona yalan söylüyordu. Hâlâ kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama yerleşim yerlerinin her birini ziyaret edecekti ve hastane odasında kahvaltı ederken babasıyla yaptığı bir konuşmanın ardından her birinin tam olarak hangi yerleşim olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Kızın merdiven boşluğuna sürüklenip saldırıya uğramış olmasından çok, görünürdeki entrikalarını önemsiyordu. Omzunu okşayıp Ironside'da kıskançlığın doğal olduğunu söyledikten sonra ona yine "sonunda kızım gibi davranmaya başladın" bakışını atmıştı. Aslında bu *iyiye* işaretti.

Onu terslememek ya da gözyaşlarına boğulmamak için konuşmayı hızla programa geri döndürdü.

Theodore ve Moses Hudson'daydı. İlk durağı. Sato Ozark Dağları'ndaydı. Üçüncü durak. Sonra Kilian için Yeşil Dağlar ve Niko için Korunan Kızılağaç Yerleşim Bölgesi. dokuz ve onuncu duraklar. Reed ve Spade on iki numaradaydı. Piney Ormanı. Sonra Cian için Rock River Vadisi ve Easton'ın memleketi San Bernardino Dağları. Son durağı ise West'in geldiği Mojave Çölü'ydü.

On beş yerleşim yerini ziyaret etmek için sadece on günleri olduğundan, Alfa duraklarından ilk sekizine öncelik verilmesini istemişti ve babası da bunu memnuniyetle kabul etmişti, çünkü onun turunda drama yaratmak için Alfaları kullanmanın bir yolunu planladığını düşünüyordu.

"O zaman tekrar üzerinden geçelim." Isobel ona cevap vermeyecek gibi görüldüğünde Cooper tabletini çıkardı. "Her yerleşim biriminde ziyaretçileri kabul etmeniz için bir yer hazırladılar. Siz gelir gelmez, şanslı adayları sizinle tanışmaları için davet edeceğiz. Babanız, talep ettiğiniz gibi şu Alfaların toplanmasını ve sıraya eklenmesini istedi: Kane ikizleri, Elijah Reed, Gabriel Spade, Kilian Grey, Niko Hart, Cian Ashford ve Oscar Sato. İlk sırada olmalarını sağlayacağız, böylece onlarla istediğiniz kadar zaman geçirebilirsiniz."

Isobel başını salladı ve gergin bir şekilde telefonuyla oynadı. Theodore ve Kilian ayrılmadan önce ona mesaj atmayı ve onu aramayı denemişlerdi.

Neyse ki hastaneyi kontrol etmeyi akıl edememişler.

Cooper, "Tahvil uzmanından sizin için bazı mülakat soruları hazırlamasını istedik ama o sadece göz renklerine bakmanızı önerdi" diyordu.

"Ya lens takıyorlarsa?" diye sordu sessizce. "Şu 'Yetenekli Gözler' siteleri internette çok popüler. Rütbe halkalarıyla en eşsiz göz renklerini bile yeniden yaratmak çok kolay."

"Yerleşim yerlerine gidiyoruz." Cooper gözlerini devirdi. "Üstün Yetenekliler böyle şeyleri karşılayamaz."

"Doğru." Isobel kızardı, başını tekrar kaldırmadan önce kucığına baktı. "Diyelim ki yapabildiler. O zaman ne olacak?"

"Ben bir bağ uzmanı değilim, sevgilim." Uzanıp onun ellerini tuttu. Adamın elleri nemli ve biraz da terliydi. Adamın başparmakları teninde gezinirken kendi ellerini çekme isteğine direndi. "Onlara her zaman dokunabilirsin?"

Ellerini çekiştirdiğinde serbest bıraktı ve iniş için kendi yerine dönene kadar ellerini koltuğa silmeye direndi. İnişe geçtiklerinde babasının ekibinin geri kalanından ayrılarak, sanki görünmezmiş gibi birbirleriyle konuşan Ironside'ın film ekibiyle birlikte bir limuzine bindi.

Zaman geçirmek için telefonunu çıkardı ve Twitter'da gezinerek resmi Eş Bulma turundaki yorumları okudu Ironside tarafından yapılan duyuru.

@the_witching_hour: Evimin her yerinde Carter'ın posterleri var. Altın oranı yüzünün üzerinde izlediğimde bakın ne oluyor! O mükemmel mi? #mükemmelgüzellik #altınoran #matefinder #findingcarter

@foodiefinds: Tüm bu drama ve gerilime bayılıyorum. Kane ikizleri sadece #matefindertour için eve geldi! İlk durak Hudson! Burada bitirelim bari. Heh. #looknofurther #findingcarter #teamtheodore

@artistic_visions: Bana mı öyle geliyor yoksa Carter'ın Ironside'daki her Alfa ile bir bağlantısı mı var? Uzun bir tur olacak. 100 dolar, başka kimseyle konuşmasına izin vermediklerini söylüyor. #matefindertour #justicefortheprofessors #findingcarter

@screenqueens: IsobelCarter bu yıl 18 yaşına girdi, bu yüzden artık tüm bu özel ayrıcalıklara sahip olmamalı. Braun Carter'ın kendi kulvarında kalması ve kurallara bağlı kalması gerekiyor. @OGGBOfficial olay nedir? #policethegifted #OGGB #giftedbehavingbadly #settlementsgonewild #findingcarter

@geniustwins_speedy: **RE: @screenqueens:** Bağımsızlık yaşı 21'dir, aptal. @fandomfanatic: Carter ilgi istiyor, eş değil. Şu öncesi ve sonrası resmine bakın. Estetik ameliyatın kanıtı! Belki de plastik büyüye engel oluyordur? #matefindertour #findingcarter

@MRS.kane98: Theodore, Carter'a Labrador'umun peynire baktığı gibi bakıyor ve ben de bunun için buradayım. #matefindertour #findingcarter #justicefortheo

@travellingavery: **RE: Sato için evim üzerine bahse girmeye hazırım.** Bütün sezon söylediği hiçbir şeyi duymadım çünkü karın kasları çok dikkat dağıtıcı. (Ekranı görünmüyorsa, onun yerine telefonumdaki ekran görüntüsüne bakıyorum).

@olivia_filmsthings: **RE: @MRS.kane98:** Reed size doğru davranacak türden bir baba ve ben bunun için buradayım. #justiceforreed

@emma.garcia12: **RE: @MRS.kane98:** Peki ya Spade? Bütün gün beni görmezden gelebilir ve adımı söylediği anda yine de "Evet, spaddy?"

@CAOfficial: **RE: @MRS.kane98:** Ashford'un çevrimiçi hayran sayfasının resmi sahibi olarak şok oldum ve dehşete düştüm. Sadece bir tane gerçek baba var.

@screen.savvy: **RE: @CAOfficial:** Ashford bir adam, bir efsane, bir f**kboy efsanesi. Carter buna dikkat etmeli.

Isobel gözlerini ovuşturmaktan ve makyajını silmekten güçlkle kaçındı, telefonu bir kenara bırakıp Hudson Yerleşimi'nin giriş kapısında durana kadar pencereden dışarı bakmayı tercih etti. Kapının önünde devasa Eş Bulucu pankartları vardı ve aralarına flamalar asılmıştı.

Kameramanlardan biri başını pencereye yasladı ve kısık bir ısılk çaldı. "Yetkililer bu konuda çok heyecanlı. Yerleşim yerlerinin her biri için bir parti düzenlediklerini duydum. herkes dahil oldu. Alkol bile getirdiler. O herifler bunu hak edecek ne yaptı bilmiyorum ama."

"Kapa çeneni Ryan, seni ırkçı pislik." Kameramanlardan biri Isobel'e özür dileyen bir bakış attı. Isobel bunu görmezden geldi ve kısa süre sonra

Nöbetçi kulübesinin yanından geçerken. Hudson Yerleşimi şehrin dört ana karakolundan biriydi ve en büyüklerinden biriydi. Şimdiden kalabalıklar oluşmaya başlamıştı ve siyah üniformalı korumalar tarafından aralıklı olarak engelleniyorlardı.

"Bu kadar popüler olduğumu bilmiyordum," dedi Isobel usulca, kalabalığı kontrol altında tutan siyah ipi takip ederek.

"Dalga mı geçiyorsun?" Ryan'a ters ters bakan aynı kameramandı. "Bu şeyi kazanabilirsin. Ve bu insanlardan biri için gerçek dünyada bir hayat da kazanabilirsin."

Gerçek dünyada.

Eğer Alfalardan biri gerçekten onun eşi olursa, o zaman... şey... hayatında ilk kez itiraf etmek zorunda kaldı, bir İkon hayatı yaşama şansı *yüksekti*.

Limuzinden her anı yakalamak için önce ekip dışarı çıktı. Uçakta onu giydiren stilistler, kıyafetlerinin her birinin ziyaret ettiği şehirlerden esinlenerek tasarlandığını açıklamışlardı. İlk durak için kırpılmış bir elbise giymişti.

Beastie Boys tişörtünün önden aşağıya doğru yırtmacı altın iğnelerle kapatılmış, gövdesinin ince kasları yan dikişlerinden aşağıya doğru geniş yırtmaçları olan bol, yüksek belli kot pantolonun etek ucunun üzerinde belli belirsiz altın tozuyla fırçalanmış ve baldırlarını saran şık siyah botları ortaya çıkarmıştı.

Her şey pahalıydı, gerçek tasarımcılar tarafından destekleniyordu. karşılığında onların isimlerini söyledi. Arabadan iner inmez ekip tarafından sorulan ilk soru bu için hatırlamak endişelenmeme gerek yoktu.

Kalabalık yanlarından geçerken çılgılık atmaya başladı ve o da kimseyle göz teması kuramayacak kadar korkmuş bir halde gürültüye rağmen gülümsemeye çalıştı. Ellerini bariyerin üzerinden uzatıyorlardı, ancak onlardan birine doğru hareket ettiğinde, Ironside ekibinden biri öne atıldı.

"Dokunmak sadece toplantı odası içindir," diye hızlıca tavsiye etti. "Bu taraftan, Bayan Carter."

Kendisini en yakın binaya doğru götürmelerine izin verdi; odanın kenarlarını dolduran iplerin arkasında daha da fazla insan vardı.

Ironside'dan birkaç yüzü tanıdığını bile düşündü. Odanın diğer ucunda bir masa, iki yanında da iki sandalye vardı.

Mürettebat onu diğer insanlara bakan daha büyük, yüksek arkalıklı bir sandalyeye yönlendirdi ve birinin seslenmesiyle kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ortaya çıkan ilk "gönüllü".

Ona ne kadar kızgın olursa olsun, Theodore'un uzun boyu kapıdan içeri girer girmez vücudu gevşedi; güneş ışığı onu kısa bir silüete dönüştürdükten sonra masasına doğru yürümeye başladı.

"Gönüllü, ha?" Karşı koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. ayak bileğini dizinin üzerine koydu ve başını ona doğru eğerek yüzündeki birkaç tutam saç taradı. "İyi misin, Illy?"

"Neden?" diye sordu, sıkılmış gibi davranarak. Hatta yeni boyanmış tırnaklarını incelemek için elini kaldırdı.

Onun yönünden gelen küçük bir şaşkınlık dalgası göğsüne çarptı. Omzunun üzerinden baktı ve arkasında Moses'ın başını çektiği bir sıranın oluştuğunu gördü. Babası ve Cooper odanın arka tarafına geçtiler. Dikkatini tekrar Theodore'a verirken nefesini tuttu ve çenesini yukarı çekti. Boğazının arkasına yerleşmiş olan garip gerginlik yumağı yavaş yavaş içinden çıkıyordu... ama bunun nedeni Theodore'un onun eşi olması mıydı, yoksa sadece ona verdiği tepki miydi?

"Bu tam bir Ironside Özel." Theodore aniden tavır değiştirerek odanın etrafını işaret etti. "Tüm bu flamalar arasında eşini tam olarak nasıl bulmayı planlıyorsun?"

Isobel onun cazibesini kullanmasından *nefret ediyordu*. "Bir tane getirdim şu özel küçük meşalelerden," diye cevap verdi. "Bağ uzmanımdan ödünç aldım. Birinin lens taktığını gösteriyor."

Gözlerini ona dikti ve şaşkınlığı göğsünde biraz daha ağırlaştı. "Yalancı," diye fısıldadı.

"Hmm." Gözlerini onun üzerinde gezdirmeye zorladı. "Ama sana karşı hiçbir şeyim yok."

Şurada.

İşte bu. Panik.

Sakin, etkilenmemiş yüzüne rağmen, paniğin ağır yükü ona baskı yapıyordu.

Çok *haklıydı*.

"Tahmin etmen gerekirse." Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin üzerine koyarak ona doğru eğildi. "Hangi

"Arkadaşımın içerde olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bir tanesinin yeterli olmayacağını söyleyebilirim." Ayağa kalktı, ona göz kırptı, zırlı tılsımının her zerresi hâlâ yerindeydi. "Oluşan kuyrukları aşmak için onlardan küçük bir orduya ihtiyacınız olacak." Kulak misafiri olan birkaç kişi fısıldaşmaya başlayınca kıkırdadı, kalabalığın arasından birkaç kıkırdama patlak verdi.

"Öp onu!" diye bağırdı biri.

Theodore daha sert güldü, ellerini kaldırarak yavaşça geri ve Isobel'in göğsünde korkunç, boş bir his bıraktı. Theodore olağanüstü bir aktördü. Bunu söylemek imkânsızdı.

Neyin gerçek olup olmadığını.

Musa boşalan koltuğa oturdu; yüz ifadesi sırada beklerken olduğundan çok daha meraklıydı.

"Aşıklar tükürdü mü?" diye sordu, Theodore'u onun okuyabileceğinden çok daha iyi okuyarak.

" gibi bir şey." Isobel kollarını kavuşturdu, ellerini umursamaz bir tavırla. "Peki ya sen? Sence dostum hangi yerleşim biriminde saklanıyor?"

"Saklandığını düşündüren ne?" "Yani o bir erkek mi?"

"Bir memur gibi mi görünüyorum, Carter?"

Masanın üzerine eğildi, adamın yakasını kavradı ve dudaklarını kulağının yanına koydu. "*Daha da kötüsü*," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu.

Göğsünden alçak, tehlikeli bir ses yükseldi ve parmaklarını açarak sandalyesine geri çöktü. "Bana gönüllülere dokunmamı söylediler." Korkuyu ses tonundan uzak tuttu ve kendine şunu hatırlattı üstünlüğü ele geçirmişti. "Ve saklandığını biliyorum. Kafasının içindeydin."

İşte. Tekrar. Kısa süreli bir panik. "Yine mi?" Moses dikkatlice sordu.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Isobel onun sorusunu duymazdan geldi. "Hangi yerleşim biriminde saklanıyor?"

OSCAR AĞIR BİR KUTUYU TEZGAHA BIRAKTI VE KUTUNUN İÇİNDEN telefon bir kısa mesajla titreşti. Bir ter damlası cama düşerken ekranı kaydırdı.

Theodore: O biliyor.

Grup sohbetindeydi. "Orospu çocuğu," diye küfretti Sato.

Lily onun arkasından soluk soluğa geldi, kendi çok daha küçük kutusunu taşıyordu. "Oskie!"

"Bunu söylemediğimi farz et." Kutuya el koyarak köşedeki yığına ekledi. "Sana eşya taşımayı bırakmanı söylemişim. Git iPad'inde oyna."

"Ne kadara mal oldu?" diye sordu, yamalı kanepeye ayaklarını sürüyerek uzandı ve iPad'i tekrar kucağına çekti. Çoktan sonsuz sayıda oyun yüklemişti.

"Bedavaydı." Ironside'dan çalmış. "Ironside'da kazandım." Kutulardan birini açıp mutfak eşyalarını iki mutfak çekmecesinden birine atmaya başlamadan önce kızın burnuna vurdu.

Ev çok küçüktü. Daha çok bir kulübe gibiydi; bir yatak odası, bir kanep ve küçük bir sehpa için yeterli büyüklükte bir oturma alanı vardı. Ama çatı bir öncekinde olduğu gibi çökmüyordu. Lily ona bundan bahsetmemişti ve Lily aylardır her yere damlayan yağmurla yaşadığı için öfkesini dizginlemek zorunda kalmıştı.

Telefonu başka bir mesajla titredi ve ne kadar süre görmezden görmek için beklerken boynu diken diken oldu. Üç kaşık ve bir patates soyacağından sonra kırıldı ve cihaza uzandı.

Moses: Kesinlikle biliyor ve çok kızgın. Kilian:

Ne kadar kızgın?

Moses: Kan istiyor.

Oscar: Eninde sonunda olacaktı. Theodore: Senin için söylemesi kolay. Senden zaten nefret ediyor.

Oscar: İnce bir çizgi var. Ve onun arkadaşımı gibi davranmayan tek kişi bendim, bu yüzden sanırım favori olarak senin yerini aldım, tatlı çocuk.

Theodore sohbetten ayrıldı.

Moses: Ciddi misin, O? Artık onunla uğraşmak zorunda olan benim.

Elijah: Nasıl emin olabiliyorsun? Theo'yu geri ekle.

Theodore sohbeta katıldı. Theodore sohbetten ayrıldı.

Elijah: ederim. Onu tekrar ekle ve Oscar'ın sesinin kapalı olduğunu söyle.

Theodore sohbeta katıldı. Oscar'ın sesi kapatıldı.

Elijah: Nasıl emin olabiliyorsun?

Theodore: O benim eşim. Bundan eminim.

Moses: Ben de %100 eminim.

Oscar çıkış yaptı ve Elijah ile Gabriel'in üzerinde çalıştığı kullanışlı güvenlik uygulamasını açarak Kalen'in şifresini yarım dakika içinde kırdı.

Oscar yönetici olarak eklendi. Oscar'ın sesi açıldı.

Oscar (yönetici): Kimse bebeği köşeye koyamaz.

Vay canına. Gerçekten bundan zevk alıyorsun.

O kaos için tasarlandı. Kendini evinde gibi hissediyor.

Oscar yönetici görevinden alındı.

Kalen (yönetici): Herkes olsun. Bunu planlamak için zamanımız vardı.

Kilian: Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştik.

Niko: Ben hazır değilim.

Cian: Bugünün boktan geçeceğini biliyordum.

Uyardığın için teşekkürler.

Easton (yönetici): Asla hazır olamayacaktık. Ama sır saklayabildiğini kanıtladı ve bence bir eş istemediği çok açık. Belki bir şeyler ?

Moses: Pazarlık havasında değil.

Oscar'ın telefonunda Moses tarafından gönderilmiş bir resim belirdi. Onu eline aldı ve ekrandaki görüntü karşısında kıkırdamasını bastırdı. Carter öbür ucundan Moses'a alev alev yanan bir bakış fırlatıyor, masanın karşısında oturan zavallı kızı görmezden geliyordu. dikkatini çekmeye çalışıyordu. Carter saniyeler içinde

parmağıyla boğazına bir çizgi çekip tüm kameraların görmesi için Musa'yı tehdit etmekten alıkoydu.

Kilian: Aman Tanrım, kızdığında çok tatlı oluyor.

Theodore: Sana da kızgın.

"Oskie."

Küçük ses başını yukarı kaldırmasına neden oldu. Lily'nin yüzü yemyeşildi. Hemen bir kova bulup eline tutuşturdu, tam öğürmeye başlamıştı ki bir saat önce ona yaptığı sandviç yeniden ortaya çıktı. Onun yanına oturdu ve bitene kadar koyu renk buklelerini yüzünden uzak tuttu.

"Oskie?" diye tekrar denedi, yüzü artık solgun ve terliydi. "Yine bütün saçlarım dökülecek mi?"

"Hayır, Filiz. Bu geçen seferki gibi olmayacak." Geçen sefer onu neredeyse kaybediyordu.

Sonra West birden ortaya çıktı ve ona bir çıkış yolu önerdi. Ironside'a katıl. *Kazanacaktı.* Lily bunu bir daha asla yaşamak zorunda kalmayacaktı. İlk başta, Lösemiye karşı savaşını kazandıktan sonra ona daha iyi bir hayat vermenin bir yoluydu, ama sonra kanser geri geldi.

İlk seferinde her kuruşunu harcadılar.. İkinci seferde? Elllerinde hiçbir şey kalmamıştı.

Siyah halkalı gözlerinin kenarları kırışırken titrek bir gülümsemeyle yetindi. Sigma halkası, gözlerinin zaten ne kadar koyu olduğu düşünüldüğünde neredeyse görünmezdi.

"Sigma bizi ziyarete gelecek mi?"

Bu soru onu susturmuştu ama Lily yine iPad'ine uzanmakla meşguldü. YouTube'a tıkladı ve bazıları Ironside bölümlerinden klipler olan trend videolar arasında gezinmeye başladı. Makaralara atladı, bir videoyu çekmek için dokundu

Moses'ın fotoğrafını gönderdiği masada oturan Carter'ın kısa bir videosu. Karşısındaki bir çocuğa kibarca gülümsüyordu.

"İki gün içinde buraya gelecek," dedi Lily, Oscar kovalarını temizlemek ve ağzını yıkaması için ona bir bardak su getirmekle meşgul olmaya karar verdiğinde.

Soğuk bir bez sıktı ve terli alnını örtebilmek için onu uzanmaya ikna etmeyi başardı. Hâlâ tıkırdıyordu

videolar, ama o kutuları açmaya geri dönemeden önce cebini çekiştirdi.

"mi?" Lily geniş siyah gözleriyle ona yalvararak sordu.

Son ziyaretinden bu yana geçen süre içinde Carter'a karşı sağlıksız bir saplantı geliştirmişti. Her gece belediye binasında Ironside'ı izliyor ve tüm hayranlarını takip ediyordu.

sayfalarına bakıyordu. Birkaç kuşaktır Ozark Yerleşimi'ndeki tek Sigma olarak, Carter'ı kendisi gibi olduğu için idol olarak görüyordu... ve Oscar'ı ekran süresi dramasına sürüklediği için. Bir şekilde Carter'la arkadaş olduklarını düşünüyordu.

"Olabilir," diye çekindi Oscar. Gidip Carter'ı görmesi gerekiyordu.

Carter'ın

Carter'ın gelişi için hazırlık yapmaya başlayan Ironside asistanları ve yöneticileri, tıpkı Theodore ve Moses gibi onu ilk karşılayanın kendisi olacağını açıkça belirtmişlerdi. Ama eğer kendisinden ne sakladıklarını gerçekten anladiysa, bu kız kardeşini dahil etmek isteyeceği bir toplantı değildi.

"Salona gidip onunla tanışacak kadar büyük değilim." Lily suratını asarak iPad kutusunu karıştırdı. "Sence buraya gelmek için zamanı var mıdır?"

"Soracağım," dedi.

Yalan söylediğini biliyormuş gibi oflayıp pufladı. "Jackson yine kel kalacağımı ve çirkin olacağımı söyledi."

"Ne?"

"Jackson. Sigma'ların işe yaramaz olduğunu ama irkin Sigma'ların hava israfı olduğunu söyledi."

Ne oluyor lan?

"Jackson nerede yaşıyor?"

"J Sırası, 3. Ev. Büyükannesiyle yaşıyor. İnsanların evine yaslanmasından nefret eder. Güvercin sivri uçları koyacağını söyledi. Güvercin ivisi nedir?"

"Üçüncü sınıfa başladığını sanıyordum, bücür. Ve artık bir iPad'in de var. Biraz dışarı çıkacağım. Bilsen iyi olur. geri döndüğümde güvercin sivri uçlarının ne olduğunu öğrenmiş olacağım. Ve onları nasıl ıkaracağımı."

"Tamam, Oskie."

Örtüyü yeniden düzenleyerek daha soğuk olan tarafa çevirdi ve sonra gözlerini kısarak dışarı çıktı.

J Strası, 3. Ev.

Kimse fark etmeden küçük çocuğu ortadan kaldırabilir miydi?

THEODORE CILIZ MASANIN ÜZERİNDEKİ KOLTUĞA KAYDI, AĞIRLIĞINI

Vücudu onu çökertmekle tehdit ediyordu. Bir tanesini çoktan kırmıştı ve eve geleli daha bir gün olmuştu. Babası boktan konserve kahve için su kaynatıyor, ona yan gözle bakıyordu. Genellikle, Moses huysuz biriydi.

"Pek iyi gitmedi o zaman?" diye sordu babası, kurabiye fincanlarını ve tabaklarını sıralarken.

Ziyarete geldiklerinde bazı arkadaşlarının gelmesini umarak her zaman fazladan para çıkarırdı... ama hiç arkadaşları yoktu. Evde de yoktu. Bu çok riskliydi, *özellikle* de Hudson Yerleşkesi'nde. Babaları bile onların vahşiliğini bilmiyordu. Anneleri, Theodore doğduğu günden beri bu sırrı korumayı kendine görev edinmişti.

Neyse ki ebe doğuma geç kalmıştı, yoksa Theodore'un örümcekli siyah damarlarla doğduğunu ve ancak Sigma annesi karanlığı içine çektiğinde kaybolduğunu fark edebilirdi.

Her ihtimale karşı Moses'ı kendi başına doğurmayı tercih etti. Ve sonra başka bir çocuğu riske atamayacağına karar verdi.

"Bu... iyiydi." Theodore, babası fincanı eline tutuşturduğunda fincanla oynadı. "Kötü bir gün geçiriyor."

"Ah." Benjamin Kane kaşlarını çatı, gözlerini kapıya dikti, Musa'yı ya da asla gelmeyecek olan arkadaşlarını, hatta belki de Isobel Carter'ın kendisini bekliyordu. "Onunla tanışabileceğimi düşünmüştüm."

"Belki bir gün. Üzgünüm, baba."

"Annen onu severdi." Benjamin dişlerini göstererek sırıttı, Kane'in karizmasının bir kısmı yüzünde parladı. Geniş ve yakışıklı bir yüzdü, gülümsemesi biraz çarpıktı, gri gözlerinin etrafında gülümseme çizgileri vardı, koyu renk saç tellerinin arasına beyaz

Yaşına rağmen saçları hâlâ dolgun ve gürdü. Sakalını kısa kesmişti ve şimdi elini sakalının üzerinde gezdirirken hâlâ kapiya bakıyordu.

Theodore kahvenin yarısını içerken Musa içeri girdi ve şekerli kurabiyelerden birini ağzına atarak tadını bastırdı. Herkes gibi onlar da evlerine para gönderiyorlardı ama bu yıl yetkililer tüm kantinlerdeki fiyatları artırmıştı. Çoğu

Ev halkı artık her zamanki market alışverişlerinin yarısını

karşılayabilecek kadar şanslıydı. "Geliyor," diye homurdandı

Moses, telefonunu cebine sokarken

cebinden çıkardı ve tezgâhtaki fazla fincanlardan birini aldı. Onu masanın ortasına bıraktı. "Sonunda bu fazladan fincanlardan birini kullanabileceğiz gibi görünüyor, değil mi baba?"

Benjamin ayağa fırladı ve kapiya doğru koştu. "Ne oldu? Oh, gerçekten geliyor. Aman Tanrım. Burası yeterince temiz mi?" Tezgâhtan dökülen kahve kırıntılarını hızla silmeye başladı. "Bir şeyler pişirmeliydim. Muhtemelen açlıktan ölüyordur."

Moses gözlerini devirerek, "Buraya özel bir jetle gelmiş," diye mırıldandı. "Muhtemelen kahvaltıda havyar yemiştir."

Babalarının rengi daha da solmuş, kırık kahve fincanlarına bakıyordu. "Baba." Theodore yanındaki koltuğu sıvazladı. "Otur. Rahatla. O

umurunda değil."

"*Bir şeyi önemsiyor demek ki.*" Moses kaşlarını Theodore ile bakıştı. Şöyle diyordu: *Bunu gerçekten yapıyor muyuz?*

Muhtemelen Isobel'in fikri bile değildi. Bu yolculuğu yetkililer yürütüyordu ve aksini düşünmek aptallık olurdu. Babası yerine oturur oturmaz Theodore ayağa fırladı ve Masanın yanında.

"Bir şey mi yaptın?" Benjamin kaşlarını çatarak sordu. "Her şeyi berbat mı etti?" Bunu sırttan Moses'a yöneltti.

"Öyle de denebilir."

"Ya sen?" Benjamin bastırdı, şimdi neredeyse bir çarşaf kadar beyazdı.

"Öyle de denebilir," diye tekrarladı Moses, sesi neşeli geliyordu.

Benjamin boğulmuş bir kedi gibi bir ses çıkardı. "Tanrı , zamanlama. Özür dileyemez misin?"

"Kesmeyebilir-" Theodore, Moses'ın kapattığı kapıya vurulduğunda dudaklarını kapadı.

Moses kollarını kavuşturmuş, sandalyesinde oturuyordu. Benjamin şoka girmiş bir halde kapıya bakıyor ve diğer taraftaki kamera ekibinin bariz seslerini dinliyordu.

Theodore masanın etrafından dolanıp kapıyı açtı ve ekibi anında unuttu. Buna alışkın olduğu için olduğunu söylemek istedi -ilgiye, kameralara- ama yalan söylemiş olurdu. Isobel'in açılışta kambur durması, korktuğunda ya da gergin olduğunda yaptığı gibi parmaklarını birbirine geçirmesi idi.

Daha önce de böyle cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama o zamandan bu zamana geçen sürede belli ki birileri onu karşılaşmayı uzatmaya zorlamıştı ve artık palavraları tükenmişti.

"Yani bu sefer gitmeden önce veda mı edeceksin?"

Bunu neden söyledi ki?

Gözleri parladı, uyumsuz ve öfkeliydi. Her zaman olduğu gibi, kadının açıkta bıraktığı galaksi rengine odaklandı. Sıcak, benekli, bal sarısı rengi içinin gergin bir şekilde burkulmasına neden oldu, Çünkü lenslerini her değiştirdiğinde aynada gördüğü renk buydu.

"Eğer tercih edersen-" Kadın arkasını dönmeye başladı ama adam hemen uzanıp bileğinden tuttu ve onu evin içine doğru sürükledi.

Arkasından yaklaştı, elleri hafifçe omuzlarını kavradı, vücudu sırtına yaslandı. *Hiçbir yere gitmiyorsun.*

"Baba, bu arkadaşım Isobel. Isobel, bu da babamız Benjamin."

"Memnun oldum, Bay Kane."

Kahretsin, geri çekilirken sesi çok tatlıydı. ona karşı. Babası bir Beta'ydı ve Theodore onun sorunlarının çoğunlukla Alfalarla ya da genel olarak Ironside öğrencileriyle olduğundan oldukça emindi

-Ama yine de çok gergin görünüyordu.

"Ve ben Braun Carter," diye gürledi bir ses, uzun bir gölge giriş yoluna düşüyordu.

Isobel irkildi ve Theodore'un içine daha da gömüldü. *Ah, bu her şeyi açıklıyor.* Onu biraz sıkarak diğer tarafa doğru yönlendirdi.

masanın üzerinde. Moses ayağa kalktı ve Braun'la karşı karşıya geldiklerinde vücudunu hafifçe onun önüne eğdi.

Benjamin sonunda bacaklarını bulmuştu ve Braun'un elini coşkuyla pompalıyordu. "Karım ve ben senin Ironside'da büyümeni izledik," diye fişkırdı. "Şey... Sanırım biz de sizinle birlikte büyüdük ama siz bizi izlemiyordunuz."

"Benim için bir zevk." Braun küçük evlerine bir göz attı. "Isobel bana oğullarınız hakkında çok şey anlattı. Gerçekten iyi anlaşıyor gibi görünüyorlar."

Isobel öksürdü ve adam ona hızlı ve sert bir bakış atarak daha da gerilmesine neden oldu.

Ona onlar hakkında hiçbir şey söylememiştir.

Benjamin gümüş halkalı gözlerini baba ile kızı arasında gezdirdikten sonra geri çekildi ve Braun'a Theodore ile Moses'ın Isobel'i korumaktan başka bir şey yapmıyormuş gibi davrandıkları yerden en uzaktaki koltuğu teklif etti. Benjamin Aptal. Vahşiliklerini bilmesede de iki Alfa oğlu yetiştirmişti. Sahiplenici olabileceklerini biliyordu.

"Kahve?" Braun'un gözleri tekrar Isobel'e kaymaya başladığında Benjamin sordu. "Eskiden çok içtiğini hatırlıyorum. Aslında, sanırım..." Ocağın üstündeki dolabı karıştırmaya başladı ve en çok sevdiği kahve markasını indirdi. Braun Carter'ın yüzü ambalajın üzerindeydi. "Sana bir kahve yapacağım. özel şeyler!"

Eski tencereyi boşalttı ve omzunun üzerinden baktı. "Theo! Gel de babana yardım et." Sözlerinde yarım bir havlama vardı ve Theodore, Isobel'den bir adım geri çekilip babasının yanına gitmeden önce ağzını sert bir çizgiye oturttu.

Benjamin bir sonraki hedefine geçmeden önce kahve paketini ona uzattı. "Moses, neden Braun ve Isobel'e evin geri kalanını göstermiyorsun?"

"Sadece iki oda daha var," diye mırıldandı Moses, yine de kenara çekildi. Isobel onu takip etti ve elini tutup onu kısa koridorda aşağı çekmeden önce kaşları birbirine çarparak ona baktı.

Braun geri çekildi ve kameramanlardan birinin takılmasını bekleyerek onları takip etti.

"O morluklar makyajının altında mıydı?" Benjamin alçak sesle tısladı, mürettebatın geri kalanının duymaması için Theodore'a doğru eğildi.

Theodore dişlerini sıkarak başını salladı. Bu, açmak istediği son konuşma konusuydu. Masaya oturur oturmaz fark etmişti ve kendini kaybetmemek için elinden geleni yapmıştı. Hâlâ içgüdülerini bastırmaya çalışıyordu.

"*Ondan mı?*" Benjamin fısıldadı, kahve yapıyormuş gibi yapmaktan vazgeçmişti.

Theodore, mürettebatın onların konuşmalarıyla ilgilenmemesi için işi devraldı. Hepsi Isobel ve Moses'ın peşine takılmış, Moses'ın onun elini tuttuğu gerçeğine kafayı takmışlardı.

"O ya da diğer öğrenciler. Ondan bahsetmek zor."

"Topallıyor." Benjamin'in ifadesi parçalanmıştı.

"Hmm," diye kabul etti Theodore. *Bunu düşünme*. En son incindiğinde, adam vahşileşmiş ve kız *ölmüştü*. Duygularına sıkı sıkıya sarılması gerekiyordu.

"Moses'ın ondan hoşlandığını sanmıyordum."

"Onu yeterince seviyor. Sadece onun benden hoşlanmasından hoşlanmıyor."

Benjamin alay etti, gözlerindeki ağırlık hemen kalktı. "Siz ikiniz hiçbir zaman iyi paylaşmadınız."

Ondan sonra sessiz kaldılar. Benjamin karısının neden aniden Hudson Yerleşkesi'ne taşınmak için başvurduğunu anlamadı ve karısının

Oğullarını kardeş yerine ikiz olarak tanıttı... ama bazı şeylere izin öğrenmişti. Yıllarca oğullarının uzak tutmak için savaştığı vahşiliği üstlenmesi içinde bir delilik yaratmıştı ve onu seviyordu

Ondan değişmesini istemek çok fazla, özellikle de bu kadar az şey istemişken.

Babası, sekiz nadir alfanın birdenbire en az birinin yalan olduğunu bilse de, Ironsidea girmek için tam olarak aynı zamanda reşit oldu. Geldikleri sosyal yardım yerleşiminde doğum kayıtları tutulmuyordu, bu yüzden artık tek tehlike

kameraların önünde bir şey kaçırırsa diye düşündü. Bu yüzden Isobel, Moses ve Braun dönene kadar bir daha konuşmadılar.

Isobel, Theodore ve Moses'ın arasına oturmuş, Benjamin doğal olarak en güvenli sohbet konusunu seçerken gözlerini kucağına dikmişti: Braun Carter. Theodore başını Isobel'inkine doğru eğerek onları hemen susturdu.

"Bir eş istemiyorsun," dedi alçak sesle.

Kadın ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti ve Musa, sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi başları birbirine eğilene kadar yaklaştı.

"Hayır," diye onayladı sessizce.

"O zaman belki anlayabilirsin." Theodore arkasına yaslandı ve Braun

onlara bir bakış attı. Yaşlı Alfa umurunda değildi ama Isobel'in kaba davrandığı için cezalandırılmasını da istemiyordu ve Kilian ile Oscar, Isobel'in son birkaç hafta içinde aldığı tüm yaraların Ironside öğrencilerinden kaynaklanmadığını açıkça belirtmişlerdi.

Cevap vermedi ve Braun ayağa kalkıp programa uymak zorunda olduklarını söylediğinde onu geri çekmemek için fiziksel bir çaba harcadı.

"Yakında görüşürüz," diye mırıldandı Theodore, babasının evden çıkışını izlerken.

Omzunun üzerinden baktı, onlarla ve onların yontulmuş kupaları ve bayat kirli kahveleriyle kalmayı tercih eder gibi görünüyordu... muhtemelen hala onlara öfke duyuyor olsa da.

Ona doğru bir adım attı ama Moses kolunu tutarak mürettebattan herhangi biri fark etmeden onu durdurdu.

Isobel babasını takip etmek için dönerken, "Hoşça kal," diye fısıldadı.

Boğazının arkasında bir hırıltı yükseldi, ama ısırarak bastırdı ve kameralar kapı aralığında durduklarını izlemek için geri döndüğünde kolay bir gülümsemeye zorladı. Kapı pervazına yaslandı, geri çekilip kapıyı çarpmadan önce tembelce el salladı.

"Hadi koşuya çıkalım," diye Musa, bir öneriden çok bir emir gibiydi.

Theodore başını salladı ve kıyafetlerini değiştirmek için ortak yatak odalarına girdi.

Biraz agresifleşmesi ve bunu hızlıca yapması gerekiyordu.

OYUNA HOŞ GELDİNİZ, SANIRIM

ISOBEL ODASININ KAPISINI KAPATTI VE KAPIYA YASLANARAK

Yorgunluk içini kemiriyordu. Günün büyük bölümünü Hudson Yerleşkesi'nde geçirmişler, kutlamaların başlangıcı için kalmışlardı. O gece Maine'e uçmadan önce. Birisi onlar için North Woods Settlement yakınlarındaki bir pansiyonda oda ayarlamıştı ve tüm saç ve makyaj rutini için tekrar kalkmak zorunda kalmadan önce tam altı saati vardı.

Önce kapıyı kilitledi, sonra da kendini kavurucu bir duşun içine soktu ama kemik derinliğindeki su için hiçbir şey yapamadı. Damarlarına yerleşen soğukluk. New York'a giderken uçakta da böyleydi, Maine'e giderken de ama şimdi her zamankinden daha kötü görünüyordu. Duştan çıktığında tir tir titriyordu, pijamalarını giyip yatağa daldı ve tüm vücudunu saran ürpertiyle savaşıyor top gibi kıvrıldı.

Uykuya dalmayı başardı ama uyandığında boğazı acıyordu, gözleri kaşınıyordu. Stil ekibi odasına dolduğunda Serena'ya hasta olduğunu söyledi ama diğer kadın onu gülümseyerek başından savdı.

"En azından şişlikler ," dedi Serena neşeyle, makyaj istasyonunu kurmaya başlamıştı bile. "Kuzey Ormanları teması için *nefis* Balenziaga botlarımız ve Burberry flanel elbisemiz ile uyumlu bir trençkotumuz var. Güzel ve rahat olacaksın ve ceplerine mendil saklayabilirsin."

Isobel cevap verme zahmetine girmedi, çünkü zaten onu dinlemeyeceklerdi. Onların müşterisi değildi. Babasıydı.

Gözleri pencereden dışarı bakarken, bir sonraki durakta onu nelerin beklediğini merak ederek sandalyeye geri gömüldü ve onların oynayabileceği bir oyuncak bebek haline geldi.

OSCAR BEŞİNCİ KEZ LILY'YE BAKTI VE NE OLDUĞUNU KONTROL ETTİ.

yanakları hâlâ beklentiyle kızarmış ve mide bulantısıyla solgunlaşmamıştı. Carter'ın gelişini duyurmalarından hemen önce uyuyakalmış, bir TikTok videosundan kopyalamaya zorladığı örgülü saç modelini berbat etmişti ama umurunda değildi.

Parmak uçlarında durmak için o kadar çok çabalıyordu ki, sonunda pes etti ve onu omuzlarına alarak sıranın önüne doğru ilerledi. İnsanlar, dikkatsizce kendilerine süründüğü için ona ters ters bakmaya başladılar ama yüzünü görür görmez dağıldılar.

Bu yüzden görevlilerin kurduğu sınırdaki tek başına duruyordu. Carter parlak siyah bir cipten inerken, bir film ekibi de onun toplanan kalabalığın önünden geçişini görüntülemek için yan arabadan iniyordu. Lily onun saçlarını kavradı. *Sertçe.*

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Lily, tam o sırada Isobel'in gözleri onlara kaydı.

Sigma durakladı, dikkati tekrar Oscar'a yöneldi. Orman yeşili bir elbise giymişti, malzemesi neredeyse saydamdı, altın varak ve boncuklar sihirli bir şekilde her yerine işlenmişti.

doğru yerlere. Elbise muhtemelen Lily'ye hepsi de kusursuz çatılara sahip beş kulübe daha almaya yetecek kadardı. Ama Carter donuyor gibi görünüyordu. Kollarını vücudunun etrafına doladı ve

Görevliler onu insanların arasından geçirirken o da onlara utangaç ve yumuşak gülümsemeler attı. Oscar'ın yanına geldiğinde durakladı ama görevliler her şeyi masaya saklamakla ilgili bir şeyler mırıldanarak onu tekrar ilerlettiler.

Omzunun üzerinden ona baktı, yanaklarında altın tozu parlıyordu. Onu parıltı ve altınla kaplamışlardı ama yine de acısını örtmeye yetmemişti. Neyse ki "genç kız

Sıkıntı" posterleri kurtarılmaya muhtaç bir Sigma imajını zaten pazarlamıştı, bu yüzden küçük ve soğuk görünerek onların stratejisine doğru oynuyordu.

"Bana baktı," diye soludu Lily, sonunda onun saçlarını ölümüne kavrayışını bırakarak. "O çok güzel."

"Toplantı salonuna gitmem gerekiyor." Onu aşağı salladı ve kalabalığın kenarına doğru yürüttü. "Doğruca eve dön, tamam mı? Seninle orada buluşuruz."

Carter'ın kendi sıralarına doğru sekerek geri dönmesini bekledikten sonra topuklarının üzerinde dönerek toplantı salonuna girdi ve Carter'ın oturduğu masaya doğru ilerledi. Başında dikilmişler, enerji içeceğini bitirmesini bekliyorlardı. Belki de onlar için yeterince neşeli değildi.

"Ozark Yerleşimi'nin ilk gönüllüsü," diye anons etti bir adam. "Oscar Sato."

Masanın karşısındaki koltuğu ona doğru çekti ve birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmadı.

"O senin kız kardeşin miydi?" diye sordu sonunda.

Başını kısa bir selamla eğdi ve kız burnunu çekip küçük bedeninden bir ürperti geçerken gözlerini kıstı. Bir şey yaptı tiksinti dolu bir sesle ceketini çıkarıp masaya fırlattı. "En azından seni sıcak tutacak bir şeyler giydirebilirlerdi."

Ceketini görmezden gelerek, "Hava çok sıcak," diye yakındı.

Ateşi vardı.

"Ceketi giy." Alfa sesini bastırma zahmetine bile girmedi ve bacakları itaat etmek için hareket ederken kaşlarını çatı. Alnında ince bir ter damlası oluşmuş olmasına rağmen, cekete sıkıca sarıldı ve burnu yakaya doğru eğildi. Ham bir şey ve Kız onun kokusunu almaya çalıştıkça içinde bir telaş yükseldi ve kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı, ciğerleri yanan kiraz ağaçlarının kokusuyla doldu. Bu onda yeni bir kokuydu, daha önce hiç koklamadığı bir şeydi.

Endişe vericiydi.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu, sesi amaçladığından daha fazla çakıl taşıyla gürlüyordu.

İnce bir omzunu kaldırdı. "Uçakta kahvaltı verdiler."

"Hangisini... yedin?" Gözlerini ona .

Cevap vermemeyi tercih ederek dudaklarını büzdü.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Cian senin vekil eşin olmak için başvurmadı mı? Hastalanmaya başladın. Bu gidişle tura sağ çıkamayacaksın."

Kamera ekibi yaklaşarak ona konuşmalarının özel olmadığını hatırlattı. İyi oldu. Ironside muhtemelen buna göre hareket etmek zorunda kalacaktı.

"Ironside'da görünürde bir eşim olmadan yeterince uzun süre hayatta kaldım." Sesi aniden keskinleşti, uyumsuz gözleri bir öfke parıltısıyla daraldı. *Kesinlikle* biliyordu. Ama mi biliyordu, yoksa sadece birini mi? "Neden on gün daha dayanamayacağımı düşünüyorsun?"

"Çünkü ateşin var." Sesini alçak ve eşit tuttu, onunkinin tam tersi. "Belki de turnenin stresi seni uçurumun kenarına itiyordur. Bir taşıyıcı anneye ihtiyacın var."

"Umrundaymış gibi davranmayı bırakmalısın." Ayağa kalktı, hâlâ ceketine sarılıyordu ve hâlâ titriyordu. "Bir molaya ihtiyacım var."

Masasının arkasında toplanan insan grubunun arkasına geçerek kamera ekibinden uzaklaştı. Grup babası, ekibi ve bir grup görevliden oluşuyordu. Oscar onu takip etmek istedi ama kameramanlardan biri önünü kesti.

" etmeyin," dedi adam başını sallayarak. "Gönüllülerle işi biter bitmez sizin eve doğru yola ." Bir sonraki gönüllüyü çağırdılar, Oscar'ı uzaklaştırdılar ve Oscar göğsünde hızla yükselen ihtiyacı kavradı, onu bir

görünmez yumruk. Kaosunu kız kardeşinin yüz mil yakınında oynamasına izin vermezdi ve kameramanı yumruklayarak manuel kaosa da başvurmazdı.

Kendisini salonun önündeki iskeleyle çıkardı ve pencerenin olması gereken yere plastik kaplamayı gizlemek için astıkları flama perdesini bir kenara itti. O Örtüyü çekştirerek indirdi, Carter'ı net bir şekilde görebileceği açıklığa doğru eğildi ve sonra telefonunu çıkardı.

CİAN BAŞINI PENCERE PERVAZINA YASLADI, SESLER

Emily ve Harper'ın inlemeleri, çakıllı bir yolun tüm rahatlatıcı dokusuyla üzerine çöküyordu. Sigara içmeye başlamalı. Ya da uyuşturucuya. Ya da içinde dibe vuran boşluğu dolduracak herhangi bir şey. Aleti her zamanki gibi sertleşti ama aldığı zevk boştu.

Sıkıcı.

Bu yüzden kızlar üçüncü raunda çıktılar. İzlemek bile istemedi. Sadece bitirmelerini ve siktirip gitmelerini istiyordu, burası onların evi olmasına rağmen.

İkisinin de kıkırdayarak yatağa yığıldıklarını duydu ve gözlerinin yukarıdaki gökyüzünden görebildiği kadarıyla yukarı kaymasına izin verdi.

Pencere.

"Ashford," diye seslendi Harper. "Telefonun."

Harper kollarını onun boynuna dolayıp telefonu kucağına bıraktığında kendini yukarı doğru sürükledi ve yatağın ucuna düştü.

"Kim o?" diye sordu, Oscar'ın gönderdiği resmi açmak için kaydırırken. "Muhteşem *bir* , Isobel Carter."

Cian ayağa kalktı, Harper yatağa geri döndü. "Her zamanki gibi zevkle, hanımlar."

"Bekle, şimdiden gidiyor musun?" Emily kemerine uzanıyordu. Bir adım daha geri çekildi ve gülümseyerek bileklerini yakaladı.

Onu bir süreliğine rahatlamaya ve sorunlarını unutmaya ikna edebilecek biri varsa o da Turner'lardı. Onlar, ara sıra yatak odalarına erkek davet etmeyi seven, sınır tanımayan bir çiftti ve o da -bir vesileyle- kendisine pille çalışan oyuncaklarından biri gibi davranmalarından hoşlanmıştı.

"Bu gece döneceğim," diye söz verdi, Emily'nin alnına ve Harper'ın yanağına birer öpücük bırakarak. Harper'ın başını arkaya attığı bir an olmuştu, sarı saçları Emily onun üzerine inerken yatağa dökülüyordu. Emily, Harper'ın küçük bir sancı hissettiğini düşündü.

O zamanlar bir şey vardı ve karanlıkta ve bolca alkolle o saçlarda çilek sarısı çizgiler hayal edebileceğini bilecek kadar kafayı yemişti.

"Aslında, boş . Bir süreliğine bekar kalabilirim." Kızlar onun şaka yaptığını düşünmüş gibi kıkırdadılar.

Telefonu çaldığında evin yolunu yarılamıştı, hâlâ Oscar'ın gönderdiği resme bakıyordu.

"Cian Ashford?" diye sordu sabırsız bir ses aramayı kabul eder etmez.

"Evet?"

"Carter'ın taşıyıcı eşine ihtiyacımız var. Müsait misiniz?"

Dondu kaldı, kaşları havaya kalktı. "Öyle miyim?" Bir ifadeden çok bir soru gibi geldi. Ailesi mutlu olmayacaktı, Ama Carter çok kötü durumda değilse, zaten bir hafta içinde Chicago'ya dönmüş olacaktı. "O iyi mi?"

"Bir araba göndereceğiz. Lütfen yarım saat içinde yola çıkmaya hazır olun. Onunla Colorado'da buluşacaksınız."

Telefonu kapattılar ve Cian eve giden yolun geri kalanında koştu, Logan'ın arkadaşlarıyla takıldığı kalabalık merkez meydanından geçerken kardeşine ıslık çaldı.

"Ateş nerede?" Logan ona yetişerek sordu. "Bu gece Turner'larla dışarı çıkacağını sanıyordum."

"Eve gittiğimizde açıklayacağım. Sadece et." Cian başının arkasına hafifçe vurdu ve Archer Bulvarı'na yaklaştıklarında hızını artırdı. RRV Yerleşkesi'ndeki tüm dar sokaklar gerçek Chicago sokaklarının isimlerini taşıyordu ama hiçbirisi bir arabanın rahatça geçebileceği kadar büyük değildi. On bir numaranın kapısından girdiklerinde babalarını ve üvey annelerini küçük oturma odasında buldular. Çoğu aileden daha iyi durumdaydılar, her ne kadar kantin fiyatları artık zar zor yiyecek alabilecekleri kadar yükselmiş olsa da. Anne ve babasının her ikisinin de gerçek

Yerleşim içindeki işleri ve hatta dolap büyüklüğünde iki yatak odası olan ve diğer evlerle ortak duvarları olmayan küçük bir evleri bile vardı.

Cian eve gönderdiği paranın aslında komşulara gittiğinden oldukça emindi. Omega ailesi de böyleydi. Hataya yer vermeyecek kadar nazik ve cömert.

"Baba, Emma." Koşarak yanlarından geçti ve Logan'la paylaştığı odanın kapısını açtı. "Beni için bir araba gönderiyorlar!" diye bağırarak eşyalarını bir çantaya tıktırırken kapıdan geri döndü. "Eş Bulma turu bir hafta kadar sonra buraya geldiğinde geri döneceğim."

Üçü de bir kapı aralığında belirdi.

"Ne? musun?" diye sordu babası, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Buraya daha yeni geldin. Bütün tatil boyunca burada olman gerekiyordu. Partin bu gece!"

"Şşş, Arthur, onu dinledin mi? Eş Bulma turuna ekleniyor!" Emma heyecanlı bakışlarını Arthur'a çevirmeden önce Cian'a baktı. "Senin Carter'ın eşi olabileceğini mi düşünüyorlar, tatlım?"

Logan alay ederek alt ranzaya uzandı. "Diliyor."

"Beni taşıyıcı anne olarak çağırıyorlar. Durumu pek iyi değil herhalde."

"Oh." Emma üzgün görünüyordu. "Bu hiç iyi değil. Ama neden sen?" "Ben teklif ettim. Aradan hemen önce. Şöyle bir şey düşündüm."

."

"Düşünce mi, yoksa...?" Babası, Cian'ın fermuarını çekmeden önce çantasına attığı tarot kartlarına bakarak sözünü kesti.

"bir şey değildi." Cian çantasını omzuna astı. "Parti için üzgünüm."

"Bunun için endişelenme." Babası onu sırtından alkışladı. "Sadece erteleyeceğiz. Bizi haberdar et, tamam mı? Seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamalarına izin verme."

Cian irkildi ve hatırlatmayı omuz silkerek savuşturdu. Genç bir Alfa'yla bir saat baş başa kalmak için para ödeyecek pek çok insan olduğu ortaya çıkmıştı. Ailesi birden fazla kez araya girmişti.

"Seni seviyorum," diyerek omzunun üzerinden fırladı ve hızla evden çıktı.

ISOBEL MÜCADELE EDİYORDU.

Yüzünde kibar bir gülümsemeyle sıradaki tüm gönüllülerin arasından geçmeyi başardı, ancak titreyen ayaklarının üzerinde yükseldiğinde kışa doğru ona yardım eden ekipten birinin talimatını izleyerek çok çabuk düştü.

"Sato'nun evinde duracağız ve birkaç saat içinde yola çıkacağız." Cooper onun yanında belirdi. "Uçakta bekleyen bir doktor var zaten."

"Teşekkür ," dedi, yürüdüğü yere odaklanarak. Ona yürümesi için en ince topuğu vermişlerdi ve Ozark Yerleşimi'nde sadece toprak yollar vardı.

Cooper kolunu kızın omuzlarına attı ve kız hemen ağırlığın altından sıyrıldı.

"O benim ceketim değil," diye açıkladı beceriksizce. "Sato bir Alfa. Kokulara karşı hassastır."

"Üstün Yetenekli ama aptal değilim." Cooper İyi huylu görünmeye çalışıyordu ama sinirli olduğu belliydi. "İki saatlik bir uçuş ve sonra gece izinlisin. Bunu akıllıca harcayın, çünkü sabah yola çıkmaya hazır olmanız gerekiyor. İki durak daha yapacağız."

Sessizce başını salladı ve ekibi takip ederek kulübeden daha büyük olmayan evlerle dolu dar bir sokağa girdi. Sato'nun kapısı çoktan açılmıştı, ocağın üzerindeki tencerede bir şeyler karıştırırken geniş sırtı görünüyordu.

"Sigma! Carter!" diye bağırdı küçük bir kız, açık kapıya doğru koşarak.

Ona yaslandı, göğsü kabardı, gözleri .

Sigma yüzüğü vardı.

Sato gerildi ama arkasını dönmedi.

"Şey, merhaba." Isobel diz çökerek kızla göz hizasına geldi. "Adın ne senin?"

"Benim adım Lily, ama Oskie bana der. Sen de bana İstersen sen de fişkirt." Cümle onu yormuş gibi nefesini içine çekti ve Isobel alnındaki ince ter tabakasını fark etti.

"Lily." Sato omzunun üzerinden baktı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Lütfen oturun."

Lily onu görmezden geldi, Isobel'e göz kırparken ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Eşini buldun mu?"

"Henüz değil," diye mırıldandı Isobel. "Bütün gün onu bulmaya çalışmaktan *çok* yoruldum. Oturabileceğimiz bir yer var mı?"

"Evet!" Lily onun elinden tuttu ve tek yaşam alanı gibi görünen duvardan duvara sıkışmış kanepeye doğru götürdü.

Isobel . Dokunmak için bacaklarını uzatabilirdi. Sato mini mutfakta. Lily, Isobel'in yanındaki kanepeye atladı, elini ıslak bir beze sımsıkı sarmıştı ve hâlâ şaşkın, iri gözlerle Isobel'e bakıyordu. Kanepenin biraz altına itilmiş bir kova ve sehpanın üzerinde küçük bir ilaç sepeti vardı.

Isobel küçük kıza, "Evini sevdim," dedi. "Burada tek başına mı yaşıyorsun?"

"Hayır." Lily sevimli bir eksik dişini göstererek kelimeyi uzattı. "Oskie ile paylaşıyorum. Sorun ne Oskie?"

Isobel gözlerini kırpıştırarak ocağın başındaki gergin Alfa'ya baktı. Duyguları dışarı yayılıyor, karanlık bir hisle göğsünü dürtüyordu. *Lily de bunu hissedebiliyordu.*

"Hiçbir şey, bücür." Birkaç kâseyi tokatladı ve üzerlerine bezelye ile süslenmiş peynirli makarnaya benzeyen bir şey doldurdu.

Çatalları birer kâseye sokup kanepeye getirdi, birini Lily'nin kucağına, diğerini Isobel'in kucağına bıraktıktan sonra duvara yaslanıp uzun bacaklarını . Bacaklarından biri Isobel'in bacağının arkasına dolanıyor, Isobel'in ayak bileğine sürtünüyordu.

"Ye," diye homurdandı ve Isobel'e sert bir bakış fırlatırken kâsesini unuttu. "Lily'nin en sevdiği yemek."

"Monsta makarna!" Lily çatalını sapladı ama sıra yemeği dudaklarına götürmeye geldiğinde yüzünü buruşturdu.

"Sadece birazcık," dedi Sato ona, sesini yumuşatarak nazik, yatıştırıcı bir gürlmeye dönüştürdü.

Lily ağzına bir parça makarna attı ve Isobel'e dönüp sırtıttı. "Senin için monsta makarna yapmış. Ben hasta olduğumda genelde bana tost yapar."

O küçük sepette çok fazla ilaç vardı. Isobel sormak istiyordu ama o karanlık duygu hâlâ onu hırpalıyordu ve kamera ekibi odanın diğer tarafına sıkışmış, bazıları hâlâ dışarıda, çok sessizdi. Ne kadar merak etse de, özel işlerini tüm dünyaya duyurmak yanlış olurdu.

O da sesini kesti ve yedi. Makarna şaşırtıcı derecede güzeldi, peynir mükemmel erimişti ve biraz da biber vardı.

"Kaç ?" diye sordu bacaklarını tekmeleyen ve her sallanışında Sato'nun koluna vuran Lily'ye.

"Sekiz ," diye Lily. "Oskie senin eşin mi? Benim odamı alabilirsin. Zaten çoğu gece kanepede uyuyorum."

Kulübe sadece bir oda daha alabilecek büyüklükteydi, duvarlar o kadar inceydi ki komşu kulübede hareket eden insanları duyabiliyordu. Bu Lily'nin tamamen yalnız olduğu anlamına mı geliyordu?

Sato'nun babası kesinlikle ölmüş gibi görünüyordu...

Isobel kıpırdamadan durdu, çatal parmaklarından şangırdadı. Sato'ya Küçük Kurt" diyen korkunç "hayalet"... bu sevimli küçük kızın babası mıydı?

"Ah..." Lily'nin sorusuna bir yanıt bulmak için beynini zorlarken, Oscar duvara yaslanmış, ağır ağır izliyordu gözleri ve yardım teklif etmemesi. "Eşimin de bir gözü olacak." Çok renkli irisini işaret etti. "Bir bağ kuran iki insanın her zaman aynı renkte bir gözü olur."

"Kimin gözü *bu* renkte?" Lily gözlerini kısarak sordu.

"Onları bulduğunda bana haber ver."

"Tamam." Kız kıkırdadı. "Ve eğer onları bulursan, bana haber verir misin?"

"Hmm." Isobel bakışlarını tekrar Sato'ya çevirdi. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır," diye kesin bir dille cevap verdi. "Eşin açıkça gizli kalmak istiyor. Bununla yaşamayı öğren."

Kasesini bir kenara koydu. "Benim sorun değil. Kim olduğunu öğrenmemem için dua etse iyi olur."

"Neden?" Lily yemek çatalındaki peynirli sosu yalayarak sordu.

Isobel içini çekerek kapıya doğru baktı. Dışarıda babasının gölgesini görebiliyordu, Cooper da onun yanındaydı, gözleri onun içine bakıyordu. Bir mesaj iletmek istiyordu. Sato'ya. Diğer Alfalara. Bugün onu titrerken izleyen herkese. Ama dikkatli olmalıydı, yoksa bu gece daha kötü bir duruma düşebilirdi.

"nk ben bir Carter'ım," diye karar , babasının bakışlarını tutarak. "Eşim benimle oyun oynuyor... ama *gerçek* İkonlar kaybetmek için yaratılmamıştır. Benimle oyun oynadıklarına pişman olacaklar."

Kameramanlardan biri hemen ne çıktı, sesi yüksekti. "Icon pisti için niyetinizi resmen açıklıyor musunuz, Bayan Carter?"

Babası kurt gibi gülümsüyordu, gözlerinde elik gibi bir bakış vardı. Sato onu dışarı sürükleyip... cezalandırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bir şekilde.

"yleyim." Ayağa kalktı. "Ve misafirliğimi fazla uzattım."

Sato'nun ceketini silkerek Lily'nin omuzlarına attı ve eğilerek kıza sarıldı. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Squirt."

Lily küçük bir çığlık atarak boğuldu ve kucaklamaya sıkıca karşılık verdi. Ekip kameralarını indirerek evden çıkarken Sato ayağa kalktı. Lily onu takip etmeden hemen önce omzunun üzerinden uzanarak kapıyı çarptı ve onu oraya kadar takip eden herkesten ayırdı.

"Lily. Ceket." Gözlerini Isobel'den ayırmıyor, onu kapıya doğru yaklaştırıyordu.

Sırtı sert yüzeye çarptı, Sato'nun kaslı vücudu önünü itti. Lily ceketini vermiş olmalıydı, çünkü

Isobel aniden tekrar sarıldı, Sato'nun elleri kumaşın üzerinde geziniyordu.

"Bunun yardımı olur," diye mırıldandı alçak sesle, yanağı kızın başının tepesine değiyordu.

"Nasıl?" Isobel fısıldayarak karşılık verdi, kalp atışları gümbürdüyordu.

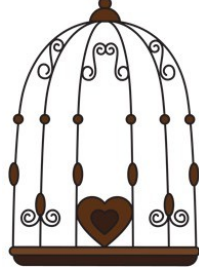
"nk ben bir Alfa'yım." Sırılarak geri çekildi. "Cian'ın senin taşıyıcın olmasına izin vermeleriyle aynı sebepten. Biz çok güçlüyüz. Biz, onu topraklayacak bir şey arayan bir ruh için mükemmel bir merhemiz." Dudaklarının köşesi kıpırdadı, koyu renk gözleri

Isobel'in yüzü. "Kim olduğunu henüz bulamadın." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Ve sen başından beri biliyordun," diye karşılık verdi Isobel, sözleri havadan başka bir şey değildi.

Mırıldandı, ses göğsünden onunkine doğru titreşiyordu. "Oyuna hoş geldin, sanırım."

ÇOK FAZLA SIKILDI

COLORADO'DA BAŞKA BİR PANSİYONA YERLEŞTİLER, COOPER Resepsiyon alanını doldurduklarında onu kenara çekti. "İşte odanızın kartı." Kartı ona uzattı. "sizin için bir sürprizimiz var."

"Oh. Teşekkür ederim." Anahtar kartını aldı ve adamın parmakları onunkilere değdiğinde yüzünü buruşturdu. Sürpriz muhtemelen başka bir elbiseydi ve giydiği elbise kadar rahatsızdı.

Artık kötü kokuyordu. Ter ve hastalık gibi. Sato'nun uyuşturucu zakkum kokusu bile bunu bastıramıyordu. Isobel endişeliydi, çünkü kıyafetler sadece onları yaratan tasarımcılardan ödünç alınmıştı, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Hastalanmaya başlamıştı. Sato'nun ceketı yardımcı oluyor gibiydi ama vücudu onu hayal kırıklığına uğratıyordu. Omurgası ağrıyor, kaburgaları yanıyor, boğazı çiğneniyor ve burnu o kadar tıkanmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

Babasına iyi geceler diledi ve tüm düşünceleri duşa odaklanmış bir halde, başı çarparak odasına doğru yöneldi onu bekliyordu. Ya da şanslıysa bir banyo. Odaya girdi, çantalarını kapının yanına bıraktı, kilide hafifçe vurdu ve alnını tahtaya yasladı.

Kendini çok *yalnız* hissediyordu.

Etrafı babası ve ekibiyle çevriliyken, yeniden evde olmak gibiydi ama bu kez annesi . Neredeyse Ironside'a geri dönüp canına dileyecekti.

"Zor bir gün müydü, Carter?"

O kadar hızlı dönüyordu ki, baş dönmesi ve mide bulantısı savaşmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Pencerenin yanındaki uzun boylu çocuk halüsinasyonu. Ashford-Cian-kollarını ona açmadan önce perdeleri çekmeye devam etti.

Altın rengi teni biraz gergin görünüyordu, yüzünü gerginlik kaplamıştı ama yine de sırf onun için zoraki gibi görünen yumuşak bir gülümseme takınmıştı. Saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti, yaldızlı teller boynunu okşuyordu. Ona doğru yaklaştı ve suratının ortasına bir tokat attı. Adamın başı yana döndü. Bu biraz ezici olmuştu. Onun tökezleyerek duvara çarpacağını hayal etmişti.

"Bunu hak ediyorum," dedi sıkıca.

Adam kollarını tekrar uzattı ve bu sefer kadın adamın göğsüne doğru adım atarak kollarını ona dolamasına izin verirken, kolları da yanlarında sallanmaya devam etti. Bu *harika* bir histi. Adamın kokusu tuzlu bir dalga gibiydi ve onu dokunduğu tüm insanlardan, emek verdiği tüm yapmacık gülümsemelerden arındırıyordu.

Başını çevirdi, yanağını onun göğsüne bastırarak yaklaştı. Hiçbir yeri yumuşak değildi ama göz kapakları düşmeye başladı, elleri gövdesine dolanıp tutunmak için seğiriyordu. Bunun yerine onları yumruk yaptı ve çenesinin altına yerleştirdi. Bir tanesi Elleri sırtının ortasındaydı, güçlü ve emin parmaklarını saçlarında gezdirirken onu sıkıca kendine doğru tutuyordu.

"Daha önce bir kız arkadaşın olmuştu," diye mırıldandı ve ağzının tükürükle dolduğunu fark edince yutkundu. "Bu konuda çok iyisin."

"Birkaç tane oldu. Ve bazılarının aynı zamanda kız arkadaşları da oldu, bu yüzden belki de çift sayılırlar."

Homurdandı. "Sana çok kızgıyım."

"Biliyorum, tatlım."

"Öyle ?" diye sordu.

"Ne misin?"

Biraz geri çekildi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Sevgilin mi?"

"Artık sevgilim yok," dedi, sevgilisi yokmuş gibi davranarak. gerçekte ne istediğini bilmiyordu. Onu aniden kucağına aldı, iki kolunu da sırtının alt kısmına dolayarak kendine doğru çekti. Tekmeleyerek banyoya girdi ve onu tezgâhın üzerine oturttu. O sırada

Adam banyoyu yapmak için uzaklaşır uzaklaşmaz, soğuk tekrar kemiklerine yerleşti ve onu titretti. Hapşırda ve sesi törpülenmişti.

"kim, Cian?" Etrafında insanlar ya da kameralar olmadan onlardan biriyle ilk gerçek andı.

Cevap vermek yerine diğerk odadan bir çanta dolusu malzeme aldı ve onları karıştırmaya başladı. Isobel eğilip içindeki sıcak su şişesini ve ilacı gördü. "Bu ne için?"

"Teak onlara onu almalarını söyledi. Benimle birlikte." Suya yarım paket Epson tuzu attı. "Görünüşe bakılırsa Oscar tüm kameralara gitmeyeceğini söyleyerek onları korkutmuş. bir taşıyıcı olmadan hayatta kalmak. Teak onlara fazladan stresin semptomlarınızı daha da kötüleştireceğini söyledi."

"Neden bana eşimin kim olduğunu söylemiyorsun? Bana güvenebilirsin."

"Mesele sana güvenmek değil." İçini çekti, su arkasından akarken küvetin kenarına oturdu. "En azından artık değil." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Eşinin kendini göstermeye hazır olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

"Böyle bir seçeneğim olmadığını hiç düşündün mü?"

"Seçme şansınız olsaydı farklı davranır mıydınız? Çok fazla sır saklıyorsun."

Sessizleşti ve parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Cian, ayağa kalkıp tişörtünü başına geçirirken.

"Ne yapıyorsun?" Aval aval adamın göğüs kafesine baktı. Sadece birazcık. Cian'ı birden fazla kez üstsüz görmüştü ama kameraların olmadığı ve buharla kaplı bir otel banyosunda sadece birkaç adım ötede oldukları zaman durum farklıydı. Cian'ın iki yeni dövmesi vardı, uzun saplı güller omuzlarının üzerinden yukarı doğru uzanıyordu.

Ayrıca onu en son yarı çıplak gördüğünde göğüs uçlarının piercingli olmadığından da emindi. Yutkundu, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Tişörtünü onun yanındaki tezgâha fırlattı ve botlarını teker teker çıkardı. "Teak ihtiyacın olan şeyin ten tene temas olduğunu söyledi. Titremen durana kadar sana tutkal gibi yapışmamı söyledi."

Isobel ellerinin titremesini gizlemek için hızla ellerinin oturdu.
"Artık titremiyorum."

"Sakin ol. Sana asılmak yapmak isteyeceğim son şey, alınma."

"Hiç alınmadı mı?"

Güldü, kızın burnunu buruşturma şeklini yakaladı. "Eminim güzel olduğunu zaten biliyorsundur." Kalçalarından tutarak onu tezgâhtan indirdi ve ayağa kaldırdı. Sato'nun ceketini kaldırdı ve ardından elbisesi fazla uyarıda bulunmadan başının üzerinden fırlatıldı. "*Bilimsel olarak* mükemmel bir yüzün olduğunu söylüyorlar."

"Ama ağzım çok dar," diye ekledi Isobel, elbiseyle birlikte gelen ten rengi bodysuit'in üzerinde kollarını kavuşturarak. "Evet. Duydum. Ayrıca estetik ameliyatlarımı ve bunların bağ büyüsünü nasıl etkilediğini de duydum, o yüzden internette okuduğunuz her şeye inanmayın."

Cian kıkırdadı, eğilip ayakkabılarını çıkardı. Suyu kapattı, pantolonunu çıkardı ve üzerinde sadece bir çift kısa pamuklu boxer varken içeri girdi, elini ona uzattı. "Gel o zaman."

Sato'nun ceketini tekrar eline almasının tuhaf olup olmayacağını merak ederek ona şüpheli bir bakış attı.

Muhtemelen.

"Sadece Theo'ymuşum gibi davran." Cian parmaklarını oynatarak ona alaycı bir bakış attı.

Alay ederek elini onun eline vurdu. "Neden sadece sana kızamıyorum?"

Onu nazıkçe küvetin kenarından geçirdi ve sonra sırtını göğsüne dayayarak suyun içine çekti. Adamın kalçaları arasında sıkışmak için yeterli yer yoktu, bu yüzden kendini adamın kucağında buldu, küvet suyun hala kaburgalarının üstüne ulaşmasına yetecek kadar derindi.

"Muhtemelen o yaralı küçük ruhun teselliye muhtaç olduğu içindir." Kızın saçlarını avucunun içine aldı ve başını omzuna yaslamak için kullandı. "Hâlâ rahatlamıyorsun."

"Evet, ," diye . "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Sana tekrar rahatlamayı söylesem yardımı olur mu?" Sesinde hafif bir kahkaha vardı. "Bu benim için de pek rahat değil, biliyorsun."

Büyük kolları banyonun kenarları boyunca uzanırken kaslarını gevşemeye zorlamaya çalıştı. Telefonu tezgâhın üzerinde titremeye başladı ve bunu banyodan çıkmak için bir bahane olarak kullandı. Neredeyse anında yeniden donmaya başlamıştı ve Cian'a dönüp bakarken kaşlarını çatı, titriyordu.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Soğuk mu?"

"Evet." Banyoya geri döndü, su rahatsız edici derecede sıcaktı, ta ki adam onu tekrar kucağına çekip kolları ortasına kadar.

Telefonunu suyun dışında tuttu, adeta onun içinde eridi. bağımlılık yapan koku. "Birine dokunmadığım halde neden

üşüyorum?" "Bitmemiş bağınız geriliyor. Sana Bağ diyorlar, Değil mi? Ölen sen olduğun için mi?"

"Um. Evet." Kalçasına doğru bastıran ereksiyonu görmezden gelmeye çalışmakla meşguldü.

"Bir Çapa olmadan, ölüm ve yaşam arasında, yaşam tarafını tutan hiçbir şeyin olmadığı bir ip gibisinizdir. Eğer dikkatli olmazsanız, kayıp gidebilirsiniz. Bitmemiş bağlar özellikle Bağlayıcı için acı vericidir ve eğer Bağlayıcı eksikse, hemen hemen her fiziksel temas işe yarar, ancak daha güçlü Yetenekliler açıkça tercih edilir."

"Tüm nereden biliyorsun?"

"Elijah ve Gabriel." Kızın tekrar banyodan çıkmaya çalışmayacağı anlaşıldığında ona olan bağını gevşetti ve kollarını küvetin kenarlarına geri koyarak kızın altında hafifçe kayd. Homurdanması rahatsızlıktan kaynaklanıyordu, kokusu kabarmıştı.

Eskisinden daha ağır olana kadar. "Sana olanlardan sonra çok araştırma yaptılar."

"Bana, ve ...?" Elindeki telefonu hatırladı ve bildirim mesajına baktı.

Theodore sizi güvenli bir mesajlaşma uygulaması indirmeye davet etti. " da ne?" Cian nefes aldı, görünüşe göre bunu da görmüştü.

Bağlantıya tıkladı ve telefonu otomatik olarak bir şeyler yüklemeye başladı. "Ah, !" Tıklayarak çalıştı ama

Cian onun bileğini yakaladı, sesi kulağının dibinde ipek gibi mırıldanıyordu. "Bu Elijah ve Gabriel'in uygulaması."

"Oh. Neden indiriyorum?" "Ben de öğrenmek istiyorum."

Uygulama ondan telefon numarasını girmesini istedi ve ardından başka bir bildirim aldı.

Theodore Kane sizi bir grup sohbetine davet etti.

Cian arkasında kasıldı ve banyo aniden çok garip hissettirdi, bu garipti çünkü kesinlikle daha önce garip hissettirmeye başlamış olmalıydı. Daveti kabul etti ve ardından grup sohbetini açarak ekrandaki tek mesaja baktı.

Theodore: Size bir teklifimiz var.

Kaşlarını çatarak grup üyelerinin kim olduğunu görmeye çalıştı ama sadece bir hata mesajıyla karşılaştı.

Bu özellik şu anda gizlidir.

Cian banyoya doğru eğildi, pantolonunu kendine doğru çekti ve cebini karıştırdı. Ekranı bildirimlerle doluydu. Kendi telefonuna döndü ve bir mesaja dokundu.

Isobel: Ne oldu?

Olaydan birkaç saniye önce hissetti ama dünya etrafında değişip yeniden şekillenmeden önce banyonun kenarına doğru çırpınacak kadar zamanı vardı. Görüşü bulanıklaştı ve sonra yeniden yerleşti... hala banyodaydı. Nefes nefese kalmış, kollarını dizlerine sararak bir topun içine kıvrılmıştı.

"Ne oldu?" Cian, kızın ıslak saçlarını yüzünden hafifçe çekerek gürlledi.

"Neredeyse... ışınlandım sanırım. Bilmiyorum."

Telefonu deli gibi titremeye başladı ve küfrederek banyonun kenarından telefona uzandı.

"Dışarı çıkmalıyız," dedi dikkatle. "Kendinize bakmamaya çalışın."

Bakmamaya çalış... Oh. Oh, ama, bu da ne?!

"Kafamın içinde mi?" Duvara baktı, beyni patlamak üzereydi, sesi titriyordu. "Eşim kafamın içinde mi?"

Cian dikkati dağılmış bir şekilde, "Neredeyse arkadaşlar," diye düzeltti.

"Sanki birden fazla varmış gibi?" Eşinin ve kendisinin "neredeyse eş" olduklarını kastettiğini bilse de endişeyle güldü.

Sessiz olması dışında.

Kadın adama baktığında, adam dudağını kan akıtacak kadar sert ısıtıyormuş gibi görünüyordu.

"*Birden fazla mı var?*" Isobel çılgılık atarak ayağa kalkmak için çabaladı.

Cian ona bir havlu uzattı ve o da havluya uzandı, parmakları iliklerine kadar işleyen soğuğa karşı titriyordu. Ama havluyu hiç kavrayamadı, çünkü banyo karo duvarların yerini solmuş duvar kâğıtları ve eski, bronz bir asma lamba almıştı. Büyük, kaba eller onu sabitliyordu, vahşi altın gözler ona bakıyordu... West'in gözleri hariç aynı tonda. Biri sarı-kehribar rengindeydi, tıpkı bir gece yaratığının ürkütücü parıltısı gibiydi, diğeri ise sarı-altın rengindeydi ve tanıdık bal rengi benekleri vardı.

Nefes nefese kalmaya başladı ve adam hemen onu kaldırdı, sert bir kanepeye oturttu ve başını bacaklarının arasına itti, eli omurgasının üzerinden bir gölge gibi geçti, çok hafifçe okşadı zar zor hissedebiliyordu. Ama hissediyordu ve bu *çok* rahatlatıcıydı. Dokunuşundan yayılan sıcaklık kanını tutuşturdu, vanilya kokusu onu son kokladığından daha zengin, daha baş döndürücü bir tada sahipti.

"Nefes al," diye hatırlattı ona ve ciğerleri dolana kadar bu kokuyu içine çekti, başı viski tadında bir bulanıklık içinde dönüyordu.

"Sen," diye boğuk bir sesle , inançsızlık ve korku sesini kısmıştı.

Tüm olasılıklar arasında West en kötüsüydü. Dürüst olmak gerekirse babasına çok benziyordu. Birbirlerine benzemiyorlardı ama West, Braun Carter'a rakip olabilecek kadar güçlü olan tek Alfa'ydı.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Ve diğerlerinin hepsi."

Başını odanın dönmesine neden olacak kadar hızlı kaldırdı. Görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra, kendini önünde çömelmiş, yüzü endişeyle kaplı olan West'ten sadece birkaç santim uzakta buldu.

"Diğerleri mi?" diye mırıldandı belli belirsiz. "Tam olarak on kişiyiz."

Tüm bu hiperventilasyon olayı tekrar başladığında başını dizlerinin arasına geri itti, ancak bu sefer yeterli görünmüyordu. Alfa sesi bile ona nefes almasını söylüyordu. bir çentik bile açamadı ve kendini yere doğru eğilirken buldu, karanlık görüşü boyunca yayılıyordu.

KALEN (YÖNETİCİ): O BURADA. MOJAVE YERLEŞİMİNDE.

Yatağının üzerine serilmiş Sigma baktı ve bir süre düşündü hızlı bir fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırmaya zorlamadan önce. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek isteyeceklerdi.

Theodore: Ne oldu lan?

İyi. Çoğunlukla iyi.

Kalen (yönetici): Bayıldı. Her şey mi, Cian?

Cian: Korkunç bir ereksiyon dışında, evet.

Kardeşim. Wtf.

Cian: Banyodaydık, göt herif.

Sen onun atanmış vekilisin, sik suratlı, kiralık eskortu değil.

Cian: Kelimenin tam anlamıyla onunla banyoya girmemi söylediler. Hatta odasını banyolu bir odayla değiştirdiler. Sik suratlı.

Babasının onu çok garip. Ama bu korkmuş ereksiyon neden?

Cian: Birden fazla eşi olduğunu ağzımdan kaçırdım. Dehşeti işaret et. Dick hala mesajı almadı. Sigma'yı geri istiyor.

West (yönetici): Geri dönecek gibi görünmüyor.

Elijah: Ironside'a yeterince yakınsın. Ne kadar, bir saatlik mu?

Kalen (yönetici): Burası ile Ironside arasında gidip gelme iznim var. Uyandığında onu oraya geri ve onu yangın göndereceğim. Bu tam bir felaket.

Neden bayıldı?

Kalen (yönetici): Bağlantımı kurmak üzereydim ama henüz odama ulaşmamıştım.

Elijah: Siktir.

Theodore: Siktir.

Cian: Siktir!

Kalen (yönetici): Ona on arkadaşı olduğunu söyledim. O biliyor.

Küfürler yuvarlanırken telefonunu bir kenara bıraktı, nabzını tekrar kontrol ederken narin bileğini parmaklarının arasına sıkıştırdı. Kız buz gibiydi. Telefonu tekrar eline aldı ve grup sohbetinden çıkıp Elijah'ın kişisine dokundu. Telefonu hoparlörü yatağın üzerine bırakarak gardıroba doğru yürüdü ve elindeki tüm ekstra battaniyeleri çıkardı.

"İkimiz de buradayız," diye Elijah. "Ne oldu?"

"Donuyor," diye tersledi Kalen, battaniyeleri onun üzerine örtmeye çalışırken. "Ve titriyor. Dudakları mosmor."

"O kadar da kötü olmamalı, özellikle de sadece Cian'la birlikteyse." İlk konuşan Gabriel oldu. "Belki de çok olduğumuz için yan etkiler iki kat daha şiddetli. İçimizden birinin ülkenin öbür ucunda olmasından dolayı yoksunluk çekmiyor; tüm bireysel eşler her köşeye dağıldı."

"Bana ne söyle," diye Kalen, söyleme isteğini bastırarak: "Onunla banyoya girmeyi içermediği sürece sorun yok."

"Ten tene temasa ihtiyacı var," dedi Elijah. "İç çamaşırına kadar soyun. Resminde o kısmı kesmeye çalışmış olsan da aslında zaten çıplak olduğunu biliyoruz. Daha önce onun kafasının içindeydik."

Kalen çekincelerini bir kenara itti, her katmanı yırtıp attı. donu hariç. Yatağa onun yanına kaydı ve kollarını sıkıca ona sararken onu kendi tarafına çekti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Elijah, "Battaniyelerin üzerine yığılın ki kokunuz onun içine işlesin," diye talimat verdi.

Kalen battaniyelere uzanıp katmanları üzerlerine çekerken bir koluyla onu kendisine yapışmış halde tuttu. Battaniyeleri dikkatlice kızın vücuduna doladı ve teninin ısınmaya başladığını hissetti. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," Elijah. "Uyandığı anda onu tekrar bayıltmamaya çalış."

Kalen Elijah'a havlamadan önce Gabriel, "Ona masaj yap," dedi. "Onu mümkün olduğunca kokuna boğ, özellikle de

damarlar deriye en yakın olanlardır. Bilekleri, ön kolları, şakakları ve boynu." Kalen, "Harika," diye . "Bu *tam da* benim istediğim şeydi. Cumartesi akşamım için planladım. Bilinci yerinde olmayan birinin kokusunu almak."

"İnsan." Gabriel homurdandı. "Yatağında kimin olduğunu zaten biliyoruz, Kalen. Belki de seni bununla baş başa bırakmalıyız-"

"Eğer telefonu şimdi kapatırsan, yumruğumu suratına öyle bir geçireceğim ki, lanet olası ayakkabı bağcıklarını bağlayabileceğim."

Elijah telefonu kapatmadan önce, "Bu iş çok çabuk şiddetlendi," diye mırıldandı.

Kalen bir şeyleri kırıp dökme dürtüsüne direndi ve Carter'ın soğuk parmaklarını ovmaya başladığında ellerinin titremesine neden oldu. Alnındaki çatık çizgiler hafifledi ve ön kollarına geçerken ipucu almak için yüzüne baktı. Çatlaklar geri döndü. Fırçaladı Başparmaklarını kızın şakağında gezdirdi ve kızın ifadesi tekrar yumuşadı, nefesi daha az kesik kesikti. Onu için vücudunu kullandı, kendini onun üstüne yerleştirdi, ancak ağırlığıyla onu ezmek için kendini yeterince desteklemeye dikkat etti. Bu sayede ellerinden biri serbest kaldı.

Şakaklarını okşuyor, alnına tüy gibi dokunuyordu. Daha çok huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Odasına adım atmak şöyle dursun, bu yatakta uyuyan ilk kadındı.

Ve o zaman hatırladı ...

Alt kattaki kapı tıklayarak kız arkadaşının geldiğini haber verdi.

Siktirkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkkk.

Battaniyeden sıyrıldı ve battaniyeyi dikkatlice Carter'ın etrafına sardı, Carter yine acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Küfrederek telefonunu açtı ve çorap çekmecesinden lens kutusunu kaptığı gibi hızlıca bir mesaj yazdı ve bir tanesini içine sokmaya çalışırken neredeyse gözünü çıkaracaktı. Merdivenlerden uçarak indi ve koridorda ceketini asmakta olan Josette'le karşılaştı.

"Üzgünüm geciktim." Ona bir öpücük verdi ve bir çanta tuttu. "Gianna'dan İtalyan yemeği sipariş ettim. Yemin ederim o kadın bu lanet yerleşkedeki en zengin kişi olacak, çünkü kantin fiyatları yüzünden tavan yapmış durumda."

"Sen bir meleksin." Çantayı ondan aldı ve onu mutfağa götürdü. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Şey.." Adam makarna kutularını açmaya başladığında küçük yuvarlak masaya oturdu, kırmızı dudaklarında küçük bir kaş çatmayla ellerini büyükannesinin en sevdiği masa örtüsünün üzerinde yumuşattı.

"Düşündüm ki

Beni evinize davet etmenizin tek yolu buydu. Buraya girmek, yerleşim yerinden çıkmaktan daha zor." O

Kendi şakasına güldü ama adamın yüzündeki ifadeyi görünce sesi kesildi.

Sinirlenmişti.

Hemen ayağa kalktı, onun arkasına geçti ve kollarını beline doladı. Çıplak beline. Kahretsin. Onu kokladı. "Duş almak üzere miydin?" diye sordu aniden. "Biraz terli kokuyorsun."

Çünkü kendini battaniyelere boğmaya çalışıyordu. "Josette." Döndü, ellerini teninden çekti ve

onları tutuyordu. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Ben sadece-" "İnsanların özel alanına girmesinden hoşlanmıyorum." Gözlerini devirdi. "İ bilirim. Ama mesela... neden özel bir alana ihtiyaç duyuyorsun ki?"

"Çünkü bütün gün kameralarla çevriliyim." O sesini keskinleştirdi. "Ama gerçekten gelmek istiyorsan acil bir durum uydurmana gerek yok. Sadece bana sorabilirsin."

"Ya hayır dersen." Suratını astı, gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Olabilir. Bazen. Bu senin için sorun olur mu?"

Omuz silkerek içini çekti. Onunla bir yıldır çıkıyordu ve bu bakışı çok iyi tanıyordu. Josette eninde sonunda her zaman istediğini elde edeceğine inanan bir kadındı. Bu yüzden Ironside'da yaşayan ve yılın büyük bölümünde dışarıda olan biriyle çıkmakta bir sakınca görmüyordu. Bu yüzden onun Ironside'dan gizlice kaçıp sadece kendisini becermesine ve işi biter bitmez tekrar gitmesine izin veriyordu.

Uzun vadeli oynuyordu. Bir de sikilmekten hoşlanıyordu.

Telefonu çalmaya başladı ve kulağına götürdü. "Evet?"

"Bu senin sahte acil durum çağrın." Elijah'ın sesi sıkılmış gibiydi. "Bla bla acil durum bla bla."

"Her şey yolunda mı?" Kalen . "Belli ki değil."

"Bir saat içinde orada olacağım."

"Berbat bir oyuncusun. Sadece tek bir tonun var: Kızgın."

Kalen telefonu kapattı ve Josette'in çökmüş yüzüne bakarak irkildi.

"Özür dilerim."

Ironside'da bana ihtiyaçları var. gitmem gerekiyor."

"Ama geç oldu," diye itiraz etti. Zayıf bir itirazdı. Josette sıkı bir sadıktı. Bir kadınla çıktığını söylemekten büyük keyif alıyordu.

Ironside profesörü. Hatta Başkan Grant ve Üstün Yetenekli Büyükelçi Brooks'un el sıkıştıkları ve zaferle gülümsedikleri çerçeveli bir fotoğrafı mutfağına asılmıştı.

Çıkmak için onu seçmesinin nedeni de tam olarak .

"Özür dilerim." Onu nefessiz bırakacak ve kıkırdamasına neden olacak kadar derinden öptü, ardından beslenme çantalarını topladı, kapıya kadar eşlik etti ve ceketini giymesine yardım etti. "Seni yarın ararım," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Bu kez kilitledi ve sonra hemen kontağı çekti, çünkü lanet gözü hala sızlıyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken Carter'ı titrerken buldu.

Yorganı geri çekti ve vücudunu dikkatlice tekrar Carter'ın vücudunun üzerine yerleştirerek yüzündeki sıkıntı çizgilerini yatıştırmaya çalıştı. Carter yumuşadı, onun altında eridi ve adam içinde *kesinlikle* uygun olmayan bir sıcaklık hissetti. Burnunu kızın şakağına daldırıp nefesini içine çekti. Adamın kokusu tarafını sarmıştı. Zengin, içkili, vişneli vanilya ona sertçe çarptı. Göğsünde bir iniltinin yükseldiğini hissetti ve tepkisini hızla bastırarak ona doğru yaklaştı

Böylece kalçaları artık yumuşak uyluklarının üzerinde durmuyordu.

Dalgınca parmaklarını boynunda gezdiriyor, arada bir öne eğilip onu tekrar kokluyordu. Bu, en tehlikeli uyuşturucuyu mikro dozda almak gibiydi. Boynunu okşayışı sıkı bir kavramaya dönüşene kadar ne kadar uçtuğunun farkında bile değildi, burnunu boğazının soluk, bağımlılık yapan çizgisi boyunca fırçalayabilmek için yüzünü yana doğru hareket ettirdi.

Geri çekildi, gözlerini kapattı ve tavana bakarken bir kolunu ağır bir şekilde onun üzerine koydu. *Josette'ten ayrılmalı mıydı?* Aralarındaki yarı oluşmuş bağa göre hareket etmeye kesinlikle niyeti yoktu.

Ama... bu yanlış görünüyordu. Sigma'ya verdiği tepki acı verecek kadar güçlüydü.

Ayrıca tamamen yasa dışıydı.

Ve tamamen berbattı.

ALÇAK DARBELER VE KESKİN VURUŞLAR

ISOBEL'İN FARKINA VARDIĞI İLK ŞEY YANMA VE KARINCALANMA OLDU. Sıcak. Tepeden tırnağa tatlı vanilya likörüyle ıslanmış, kanı cızırdamış ve başı dönmüştü. Oda zifiri karanlıktı ve yanında bir ceset vardı. Burnunu sıcak tende gezdirdi, lezzetli aromanın kaynağına yaklaştıkça kafası berraklaşmaya çalışıyordu. Vücut sıcak ve *büyük*tü ve dokunduğu her yerde parmak uçlarının altındaki deri parlıyor, parmaklarının üst kısımları altın bir ışıltıya bürünüyordu. Işık desenlerinin izini sürdü, vücudunda karıncalanmalar patlarken nefesi kesildi.

Altındaki göğüs titriyor, ışık adamın teninin altında parıldayan pırıltılara dönüşerek dağılıyordu. Daha sert bastırdı, ışığı geri getirdi ve boynuna doğru ilerledi, sert bir çeneyi süsleyen kaba siyah kirli sakalın üzerinden geçti ve ellerini ipeksi, kısa siyah saçlara daldırdı.

Göğsü daha sert titreşti ve üzerine oturduğu kalın kalça yukarı kayd, iri eller kalçalarını kavradı. Adam onu başladı ama kadın kalçalarını sıktı ve ceza olarak dişlerini adamın boynuna geçirirken bacağına tutundu. Parıltılar ağzını aydınlattı ve o büyük eller onu tekrar aşağı bastırarak sert kalçasına bastırdı. Kadın inledi, dişlerini geri çekti ve adamın sert çenesini öptü, ta ki adamın uyumsuz dudaklarına bakana kadar

Gözleri şişmiş bir Alfa halkasıyla çevrili, göz bebekleri dışarı fırlamış.

Batıya.

Kalen West'te olduğu gibi.

Profesör Kalen West gibi.

Anıları acımasız bir saldırıyla geri geldi, dokunuşunun altındaki parıltılar anında söndü.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sallanıyordu.

"*Sakın* bir daha bayılma," diye hırladı Alfa sesiyle. "*Özellikle* de tekrar o halde uyanacaksan."

"Aman *Tanrım*," diye feryat etti, onun üzerinden kalkmak için çabaladı. Kendisiyle birlikte yataktan çıkmaya karar veren küçük bir battaniye dağına takıldı ve neredeyse yüzüstü bir gardırobun içine düşüyordu. "*Çok* özür dilerim, P- Profesör."

Yüzünü buruşturdu. Ay ışığı yüz ifadesine mükemmel bir spot ışığı vururken, yüzünde yazılı olan mutlak sefaleti görebiliyordu. "Sadece... bana özel olarak Kalen de. Bu işleri kolaylaştıracaktır."

Çünkü onun eşiydi. "Bak, sanmıyorum ..." Tekrar dolaba çarpana kadar geri ve ellerini önünde birleştirdi. Titreme gitmiş, içinin derinliklerine hoşnut bir sıcaklık yerleşmişti. *Tuhaf*. "Asla yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Carter. Sakin ol."

"Isobel."

"Isobel." Bir eliyle yüzünü ovaladı. İşte o zaman adamın neredeyse çıplak olduğunu fark etti.. ya da çıplak *olduğunu* Kucağındaki battaniyeye bakarak bunu söylemek zordu. "Bağı tamamlamayacağım. Asla. Hiçbirimiz tamamlamayacağız."

"Ah." Kaşları içeri doğru kıvrıldı. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi. Rahatlamış mıydı? Reddedilmiş mi? Şüpheli mi? Kesinlikle şüpheli.

"Sen ışınlanmadan önce Theodore da tam bir anlaşma teklif etmek üzereydi." Battaniyeyi arkaya attı ve yerdeki giysilerine uzanıp onları giymeye başlarken bir çift boxer'ı parladı. Güçlü bir yapısı vardı, göğsünün genişliği etkileyiciydi, her bir kas mükemmel bir şekilde şekillenmişti. Üst karın kaslarının ve oblik kaslarının yontulmuş çıkıntıları bile keskin bir şekilde kesilmişti ama belki de bu onun fark etmesi için uygun bir şey değildi.

"Bizi yetkililere asla ifşa etmeyeceğine söz verirsen sana arkadaşlarının kim olduğunu söyleyecekti," diye devam etti West, onun bakışlarından habersiz. "Bu anlaşmayı şimdi yapabilir miyiz?"

Kaşlarını çattı. "Ben... alternatiften hoşlanmıyorum. Ya bu daha önce hiç olmadı ve biz yeni bir OGGB deneyinin kontrol grubu olacağız.. ya da daha önce oldu ve ben tüm bu insanların neden ortadan kaybolduğunu bilmek istemiyorum."

"Kesinlikle." Bu kelimeyi sanki ona iltifat ediyormuş gibi mırıldanarak söylemişti ve nedense bu, kızın tekrar onun üzerine tırmanma isteği uyandırmıştı.

Kaşlarını daha da çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gömleğiniz var mı ya da-"

Çoktan onun yanından uzanmış, dolabından bir palto çıkarmıştı. Adam ona paltoyu uzattı ve kız utangaç bir şekilde kollarını kolların içine soktu, adam düğmeleri hızlı ve keskin olmayan dokunuşlarla iliklerken nefesini tuttu. Paltonun eteklerinin altında kaybolacak kadar uzun bir çift siyah çorap çıkardı ve sonra Aynı çorap çekmecesinden bir kutu lens aldı ve bal sarısı gözünü .

"O zaman bir anlaşmamız var?" diye sordu, ondan geri adım atarak. "Kimse bunu öğrenmeyecek ve biz de hiç harekete geçmeyecek miyiz?"

Dudağını çiğnedi. "Kimse bunu öğrenmemeli." "Ve sen de buna göre hareket etmeyeceksin?"

Başını sallayarak gözlerini kapattı. "Şimdilik." Bir hırıltıyla gürledi. "Isobel..."

"Hayır." Elini kaldırdı. "Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın. Gelecekte nasıl hissedeceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Yapamazsın, anlamıyor musun?" Çenesini hafifçe kavradı ve gözlerini kendi gözlerine çevirdi. Hastalığından kurtulmak için yaptığı o tuhaf ten tene bağlanma olayından sonra, ona dokunurken çok daha rahat görünüyordu. "On tane *Alfa* arkadaşın var. İçlerinden birini, sadece seninle birlikte olan çocuğu izlemek istiyorsan seç. Diğerleri tarafından parçalanmayı seviyorum. Bizi. Bu şekilde olmak zorunda." Ona giydirdiği paltonun kapüşonunu yukarı çekerek saçlarını topladı. "Ironsides'a geri dönmeliyiz. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Dışarıdan yangın yoluna doğru yürürüz ve sen de oraya ışınlandığını söyleyebilirsin. Tamam mı?"

Başını salladı ve Kane'in evinden ya da Sato'nun kulübesinden çok daha büyük olan sevimli eski eve doğru onu takip etti. Sadece

gerçekten Kalen'in tarzına benziyordu. Duvar kâğıtları eskiydi, dantel örtüler solmuştu, el oyması mobilyalar vardı ve ikinci katta büyük bir piyano duruyordu.

Merdivenlerden inerlerken "Burada tek başına mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Büyükannemin eviydi." Dönerek girişte ona baktı ve mutfağa doğru bir bakış attı. "Bugün yemek yedin mi? Oscar o lanet turda seninle ilgilenmediklerini söyledi."

"Hayır.. Kendimi iyi hissetmiyorum-"

Adam çoktan arkasını dönmüş, mutfağa doğru ilerliyordu. Kadın kapı aralığına doğru sürüklendi ve adamın meyve suyu doldurmasını izledi. Adam soğuk bardağı kızın eline tutuşturdu. "İç bakalım."

Adam sandviç yapmak için malzemeleri çıkarırken o da yudumladı. Salata. Peynir. Et. Yumuşak bir ses çıkardı ve adam buzdolabından yeni çıkardığı dilimlenmiş jambona .

"Et yok mu?"

Başını iki yana salladı.

Onu geri fırlattı ve sandviçler üzerinde çalışmaya başladı, derin sesi mutfakta yankılanıyordu. "Büyükannem Silla Carpenter'dı."

"Yerleşim yerlerinde yaşamak için her şeyden vazgeçen Alfa İkonu mu?" Isobel mutfağa doğru birkaç adım daha attı, meyve suyunu yudumlamaya devam ederken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tatlı ve soğuktu ve tam da ihtiyacı olan şeydi.

Kalen başını salladı. "Bildiğim her şeyi bana o öğretti. O bir müzik dehasıydı. Mükemmel bir ses tonu ve ezberci bir hafızası vardı."

"Vay canına. Sen de mi bir dahisin?"

Başını sallayarak güldü. "Onun tüm bilgisine sahibim ama doğal yeteneğinden hiçbirine sahip değilim. Theo gibi değilim."

"O bir müzik dehası mı?"

Kalen sandviçi paketledi ve onun meyve suyunu bitirmesini beklerken ceketinin cebine yerleştirdi. "Küçük parmağında çoğu insanın rüyalarında bile göremeyeceği kadar yetenek var, ama hayır. Ama hayır.

Gerçek dahi Elijah. Eğitmediğim tek kişi o. da yoktu. Duyduğu her şeyi çalabiliyor, enstrüman ne olursa olsun."

"Hepsini sen mi öğrettin?"

Boş bardağı alıp lavaboya koyduktan sonra onu girişe geri götürdü. Ya sorusunu geçiştiriyordu ya da oradan çıkmak için acelesi vardı, çünkü cevap vermedi. "Birkaç dakika bekle ve sonra evden çık. Yolun sonuna kadar dümdüz ilerle. Durma ve kimseyle konuşma. Ben gardiyanlarla konuşurken bomlu kapıdan geç ve solundaki çite git. Bu paltoyla sizi göremeyecekleri kadar karanlık. Yolun aşağısına doğru yürü.

Artık nizamiye yok. Seni oradan alırım."

"Tamam." Yutkundu, keşke telefonu yanında olsaydı diye düşündü.

"İyi olacaksın," diye söz verdi, tüm ışıkları kapatıp kapısını açmadan önce kapüşonu yüzünün etrafından daha da çekti.

"Yakında görüşürüz."

Bekledi ve sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Kalen, yerleşim yerinin içinden geçen ana yolun en ucunda oturuyordu. Küçük bir tepenin üzerindeydi, yolda aceleyle ilerlemeye başlamadan önce yerleşim planı hakkında bir fikir edinebilecek kadar yüksekteydi. Kollarını kavuşturdu, başını aşağıda kendini kucakladı, çoğunlukla uzaktan ayakkabı gibi görünen çoraplara odaklandı. Yine de Kalen'den ayakkabı ödünç almaktan daha iyiydi. Palyaço gibi görünecekti.

Yolun diğer ucunda, bir çift far aniden yandı ve nöbetçi kulübesinin üzerine düşerek içeriden üç adamı çekti. Araca yaklaştılar ve vücut dilleri düşmanca olmayan şoförle sohbet etmeye başladılar. Isobel bomlu kapının altından geçip yana doğru kaydı, tamamen gölgeye gömülene ve kimse bağırmayana kadar tam bir nefes almaya cesaret edemedi. Duraklamadı ama devam etti, koşmaya başladığında

uzaktan bir araba kapısının çarpma sesini duydu. Kendisini takip eden arabanın sadece farları görünene kadar durmadı ve sonra beklemek için döndü, araba hareket ettiğinde öne doğru adım attı.

birkaç metre önünde durdu. West yolcu tarafına eğildi, kapıyı açtı ve fırlatarak açtı.

". "

Koltuğa kaydı, hızla kemerini bağladı, nefesi göğsünde . Kaburgaları her zamankinden daha çok ağrıyordu.

"Sandviçini ye," dedi, ona bir bakış fırlatarak. "Ve ceketinin düğmelerini aç. Terliyorsun."

"Çok patronluk taşıyorsun." Omuz silkerek ceketini açtı ve sandviçi çıkardı.

Telefonunu kucağına bırakmadan önce kızın hepsini bitirmesini bekledi. "Lütfen diğerlerine mesaj at ve İyi. Beni rahat bırakmayacaklar. Theo'nun seni davet ettiği grubu kullan."

"Tamam." Tanıdık uygulamaya tıkladı ve mesaj listesine baktı. "Hangi grup bu?"

"Adı Carter."

Diğer mesajları okumamaya çalışarak doğru gruba tıkladı.

Kalen: Um, merhaba. Ben

Isobel. Elijah: Güzel.

Yaşıyorsun.

Gabriel: Kucaklaşma nasıldı?

Theodore: Ne kucaklaşması?

Kalen'in profiline tıkladı ve onun ekran adını kendi ekran adıyla değiştirdi.

Isobel: Bunu nereden biliyorsun?

Gabriel: Sence ona bunu nasıl yapacağını kim söyledi? Theodore: NE. CUDDLE?

Cian: Sakin ol, psikopat. Neredeyse hipertermikti. Bu bir bağ olayı.

Harika. Cian ve Kalen artık "bağ şeyleri" yapıyorlar.

"Ne diyorlar?" Kalen kısa mesaj bildirimlerinin karşısında irkilerek sordu.

"Kilian alaycı bir şekilde Cian'la artık bağ kurmanızın harika söylüyor."

Sesini yumuşatmadan önce "," diye homurdandı. Elinden geldiğince. "Bunu iletin. Lütfen."

Isobel: Kalen bağlayıcı şeyler yapmadığını söyledi. Hey, Isobel. İyi olmana sevindim.

Hey, Niko.

Kilian: ...

Elijah: ...

Theodore: Vay canına. İki taş bir bara giriyor.
Isobel: Kapa çeneni.
Theodore: Sen sevimli bir taşsın.
Oscar: Sarılma tartışmasına tekrar dönelim. Bize detayları ver, bebeğim.
Isobel: Neden? Kaşlarını çatarak ekrana baktı.
Oscar: Her gün Kalen'e karşı üstünlük sağlayamıyorum. Ben sadece detayları severim. Ben detay odaklı bir adamım. Isobel: Bu... garip.
Easton: İyi olduğunu bize bildirdiğin için teşekkürler Isobel. Kalen ile konuştun mu?
Evet.
Kilian: Sarılırken mi? Isobel: Hayır.
İlyas: ...
Cebrail: ...
Theodore: Bize sormak istediğin bir şey var mı tatlım? Isobel:
Um.
Isobel:
Hayır.
Cian: ...
Kilian: Aw. Bebek taşı.
Easton: Garip olduğunu biliyorum ama bunun bir sır olarak kalması konusunda hemfikir miyiz?
Kimseye söylemem. Hiç olmamış gibi davranabiliriz.
Cian: Birbirimize yakın yaşadığımız için yeterince kolay ... ama Ne kadar uzatırsak, yan etkiler o kadar . Özellikle de senin için. Ve birimiz seninle olmazsa tatil için eve gidemeyeceğiz. Bu artık çok açık.
Isobel: Tamam. Tüm cesaretini toplayarak nefesini içine çekti.
Isobel: Hala taşıyıcı anne olacak mısın, Cian?
Oscar: Lanet olsun.
Moses: Gördün mü? Başladı bile.
Cian: Elbette bebeğim. Ama her zaman ben olamam. Bana bağlanabilirsin.
Isobel: Böyle bir tehlike yok.

Cian: Vay canına.

Moses: Hahahahaha.

Isobel: Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece kimseye olmak istemiyorum. Özellikle de bir Alfa'ya. Üstesinden gelebileceğimi sanmadığım şeyler var.

Easton: Anlaşıldı. Başka söze gerek yok. Gerekirse yan etkileri hafifletmeye yardımcı olacak başka biri var mı? Isobel'in insanları rahatsız etmeden kime başvurabileceğini bilmesi daha iyi olur.

Ben müsaitim.

Theodore: Yapmazsan çok kızarım.

Gabriel: Diğerleri müsait değilse bana gelebilirsin.

Elijah: Şimdilik yokum ama acil bir durumda herkesle konuşmaya hazırım.

Niko: Üzgünüm Isobel, ama beni sayma. Isobel: Lütfen üzülme.

Moses: Bunu kişisel algılamamaya çalış. Ama zor bir pas.

Isobel: Öte yandan sen biraz üzgün olmalısın. Oscar:

Cesaretin varsa bana gel.

Elijah: ...

Gabriel: Bu rahatsız edici.

Theodore: Oldukça rahatsız edici.

Isobel: Teklifiniz için teşekkürler Kilian, Theo ve Gabriel. Ne kadar sivri.

Elijah: Teknik olarak, ben de teklif ettim. Isobel: Teknik olarak, ben de teşekkür ederim.

Beni bir kez daha görmezden gel, Carter.

Isobel: KORKUTUCU DAVETİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM SATO.

Kilian: Yani ... sarılma hakkında.

Easton: Başka bir grup oluşturun. Bazılarımızın bunu okumasına gerek yok.

Birkaç saniye sonra yeni bir bildirim açıldı. Kilian seni bir gruba davet etti: Mikki hariç herkes. Homurdanarak tıkladı.

Kilian: Anlat bize.

Moses: Sertleşti mi?

Cian: Konuşmaya sertlik getirmeyelim. Moses: Sen sertleştin mi?

Isobel: Cian yaptı. Ve Kalen, hatırlamıyorum.

Elijah: ISOBEL. Aslında bu soruya cevap vermemen gerekiyordu. Ama verdiği için çok sevindim. Ben öldüm.

Moses: Kendimi gruptan çıkaracaktım. Şimdi sanırım kalacağım.

Isobel: Kahretsin. Özür dilerim.

Kilian: Olma. Cian'ın her zaman bir ağrısı vardır.

Theodore: Biri hakkında iddia etmek için garip

bir şey. Kilian: Onunla tanıştın mı?

Cian: Büyüklüğü katılıkla karıştırıyorsun.

Bizim için bir tartışma başlat Isobel.

Isobel gruptan ayrıldı.

Hemen Kalen'in adını eski haline döndürdü ve telefonunu geri verdi. Cebine koymadan önce telefonu kapattı. "Çok , değil mi?" Gözleri tekrar ön tarafa dönmeden önce kısa bir süre onun üzerinde gezindi.

"Birbirlerini seviyorlar mı yoksa nefret mi ediyorlar anlayamıyorum. Sanki kavga ediyorlar ..."

"Kardeşler," diye ekledi. "Çok yakınlar. Özellikle Niko, Elijah ve Gabriel. Eli ve Gabe yerleşim yerlerini değiştirmeden önce birlikte büyüdüler. Theo ve Moses da aslında kardeşler. Takılmaları sadece takılmadır. Hepsi için adam öldürür."

"Hmm." Kalen radyo kadraniyla oynarken o da sandviç paketiyle oynadı. "Ironsides'da kimin kafasına girdim? Karartma mesajını alan adamın mı?"

Donduktan sonra küfretti ve dikkati dağıldığı için göremediği yoldaki bir çukurdan kaçınmak için arabayı döndürdü. "Belki de en iyisi

bu konuda konuşma."

Oh. Oh. Bu . İğrenç.

"Evet, tamam." Yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde pencereye döndü ve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdüler.

Aralarında devasa, garip bir şey olmasına rağmen garip bir şekilde rahattı. Easton ve West ona oldukça sağlam sınırlar koymasına için yardım etmişlerdi ve durumun tuhaflığına rağmen kendini daha rahat hissediyordu.

Uyandığından ve yarı bağılı olduğunu öğrendiğinden beri olduğundan daha huzurluydu.

Kimse onu sahiplenmeye ya da ona sahip olmaya çalışmıyordu.

Sanki bunu sonsuza kadar saklayabileceklermiş gibi davranıyorlardı.

Ironside'a vardıklarında, Kalen farlarını kapattı ve ana yoldan ayrılarak manevra yaptı.

servis yolu dağın yamacına kadar uzanıyordu. Üzerinde bir sürü uyarı levhası olan bir kapıya ulaştılar ama Kalen dışarı çıktı ve kapıyı açıp ardına kadar itti.

"Özel Ironside arkadaşları," diye açıkladı arabaya geri binerken.

"Alfa olmak güzel şey olmalı," diye mırıldandı.
geri kalanı engebeli.

"Bu Eş Bulucu olayından sonra şöhret ve nüfuz konusunda hepimizi geçeceksin," diye karşılık verdi. "Baban... akıllı biri."

Belki Kalen'in doğal çakıllı sesinden kaynaklanıyordu ama sanki babasına hakaret etmek üzereymiş gibi geliyordu. Arabayı kenara çekti, kendi boyundaki bir adam için fazla zarif bir şekilde koltuğundan kalktı ve sonra kendi kapısını açtı. "Buradan ayrılmanız gerekecek.
ceket."

Omuz silkti ve aynı zamanda onunkini de çıkardı.
koltuktan kaymadan önce çoraplarını çıkardı. Onu çöl çalılarının arasından geçen yangın yolunun sonunu seçebildiği yere doğru götürürken gözlerini elbisesinin üzerinde tuttu.

"Keşke sana ayakkabı verebilseydim." Engebeli yola baktı, sesi sertti. "İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diye söz verdi.

Yalan söylüyordu ama neyse ki adam bunu bilmiyordu ve son bir ağır bakışla onu terk etti.

Aşağı yolculuk acı verici ve cezalandırıcıydı ve kazayla bir kaktüsü tekmelediği için ayak bileklerinden birinin kanadığından oldukça emindi. Sonunda aşağı indiğinde topallıyordu.

Triyaj hemşiresi babasını çağırırken, onu ayaklarını tedavi etmek üzere bir odaya aldılar.

Birkaç saat sonra küçük bir grup insan odaya girdiğinde sandalyesinde uyukluyordu.

"Seni zavallı şey!" Cooper ona ilk ulaşan oldu ve kapıyı çekerek açtı. Hemşirelerin ona verdiği battaniye, sanki onu yaralanma ya da başka bir şey için kontrol etmesi gerekiyormuş gibi.

Battaniyeyi hızla tekrar kapattı ve hafifçe irkilerek babasıyla yüzleşmek için ayağa kalktı.

"Herhangi bir hastalık ya da sakatlık için programı ayarlayamayız," dedi ona sakinçe. "Bu yüzden kalan zamanınızda Ashford'u iyi değerlendirin."

Kadın başını salladı ve aile merkezinden ayrılarak onları en son özel havaalanına götüren geri döndüler. Bu bir Kısa bir uçuştı ama odasına ayaklarını sürüyerek girdiğinde hâlâ çok yorgundu.

Cian yatakta oturmuş, telefonuyla oynuyordu, yüz ifadesi asıktı. Cian ona baktığında yüzündeki ifade hafifledi ama sadece hafifçe ve gözleri Cian'ın sargılı ayaklarına takıldığında daraldı.

Ayaklarını sürüyerek çantasına gitti, bacakları ağırlaşmıştı. Cian sinirli bir ses çıkarana kadar tuvalet malzemelerini ve pijamalarını aradı, devrildi. Her şeyi banyo tezgahının üzerine yığıldı, onun için duşu başlattı ve sonra kapıda durup ona şöyle bir baktı şüpheli bir bakış. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"İyi olacağım." Ona sıkı bir gülümseme verdi ve hastane önlüğünü ve zıbınını çıkarmadan önce kapıyı kapattı.

Cian tekrar ortaya çıktığında ışıkları çoktan söndürmüştü ama kapıyı açtığında boğuk sesi duyuldu ve odanın içine ışık doldu.

"Ne giyiyorsun Isobel?"

Banyonun ışığını hızla kapattı ve görünüşe göre paylaştıkları yatağa doğru tökezleyerek ilerledi. "Pijamalar," diye mırıldandı, yatağın boş tarafına çöktü ve derin bir iç çekti. "Kahretsin, canım yanıyor."

Yüzü onunkinin üzerinde belirdi, gölgeler kaşlarının çatık çizgilerini kazıyordu. "Nerede?"

"Kaburgalar. Sırt. Ayaklar. Her yerim. Çok yoruldum."

"Vay canına. İki sikiş. Çok yorgun olmalısın."

İnledi ve gözlerini kapattı. Adamın dokunuşu kaburgalarının üzerinde dalgalandı ve gözleri tekrar açılarak adama bakmaya başladı.

"Gerçek hayatta hiç böyle pijama görmemiştim," mırıldandı, dokunuşu hâlâ kaburgalarında geziniyordu. Neredeyse temas halindeki dokunuşun sıcaklığı daha da aşağılara yayıldı, ta ki minik şortu ile dantel kenarlı atletinin arasındaki bir santimlik teni neredeyse gerçek bir okşayış gibi hissedene kadar.

"Babam yolculuktan önce evdeki kıyafetlerimden daha fazlasını paketledi."

"Yani bunlar zengin kız pijamaları mı?" "Sanırım."

Bir ses çıkardı, sırt üstü düştü, göğsü derin bir nefesle şişti.
"Ereksiyonumu hissettin."

"Ani konu değişikliği." Gözlerini tavana dikti, aniden uyandı.

"Pek sayılmaz." Kıkırdadı. "Ama eğer seninle bu... ten tene şeyi yapacaksam... önce konuşmamız gereken bir konu var."

"Tekrar olursa görmezden gelmemi ister misin?"

"Carter. Beni öldürüyorsun."

"Özür dilerim. Ne konuşuyordunuz?"

"Oldukça masum görünüyorsun. Acı verecek kadar açık sözlü ama masum." "Bu muhtemelen doğru."

Gülerek bir nefes verdi. "Evet. Sana karışık sinyaller vermek istemem."

"Bana ereksiyonun ne demek olduğunu söyle, ben de karışık sinyaller almayayım. Bu kadar incelikli olduğunu fark etmemiştim."

"Duruma göre değişir." şimdi ona düpedüz gülüyordu. Her ne kadar kahkahasını tutmaya çalışsa da ses tonundan bunu anlayabiliyordu. "Ama seninle herhangi bir durumda, bunun hiçbir anlamı yok, tamam mı?"

"Tamam." Omuz silkti, her ne kadar o muhtemelen bunu göremese de. "Artık uyuyabilir miyiz?"

"Evet, uyuyabiliriz. Buraya gel. Derini al."

Onun hareket etmesini beklemedi ama battaniyeyi kollarına kadar çekmeden önce çıplak, kaslı göğsünün yarısından çekiştirdi, eli başının üzerine indi. Daha da yaklaştı, onun sıcaklığıyla çoktan yatışmıştı, gözleri ağırlaşıyordu. Adamın boşta kalan eli hafifçe

Sırtının ortasında, ince gömleğinin içinden omurgasının küçük girintilerini parmak eklemleriyle fırçaladı.

Fırçalayan dokunuşları onu sürükledi ve on dakika sonra kapıya vuran birinin sesiyle uyandı. İnledi ve ani ışığı engellemek için kolunu gözlerinin üzerine attı. Cian ondan uzaklaştı ve kapıya doğru yarım adım yürümeden önce boxer'ının üzerine bir kot pantolon çekti. Durakladı ve ona baktı. Gürültü devam ediyordu.

"İşte." Çantasına doğru eğildi ve gömleklerinden birini çıkarıp kızın başına geçirdi.

Adam tekrar yataktan kalkıp kapının kilidini açarak stil ekibini oluşturan insanların içeri girmesine izin verdiğinde hala yarı uykulu bir şekilde tutarsız bir ses çıkardı.

Birbirleriyle sohbet ederken onu giydirdiler ve makyajını yaptılar. Cian oturduğu koltuktan kaşlarını kaldırdı, yüzündeki solmakta olan morlukları ve ayaklarında kapatmaları gereken yeni yaraları konuşurlarken -kendisiyle değil, birbirleriyle- onunla bakiştılar.

Makyaj sanatçılarından biri, "Başka bir taşıyıcı eş eklemekten söz ettiklerini biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Ne?" Isobel, diğer kadının konuştuğu Serena ile arasına bakarak sordu.

Serena Isobel'in elini okşayarak, "Senin şu küçük ışınlama şeyin yüzünden," dedi. "olmaya devam ederse programımız gerçekten bozulacak."

Ona doğadan ilham alan başka bir elbise ve bir çift can sıkıcı topuklu ayakkabı giydirdiler ve sonra San Juan Yerleşimi'ne gitmek üzere onu başka bir cipe bindirdiler, Cian da onun yanına oturdu.

Kameramanlardan biri Cian'a "Talimatlar onun arkasında durmanı söylüyor, yanında değil," dedi. "İnsanların onun vekil eşi olarak hareket ettiğini bilmelerini istiyoruz ama onları korkutmanı da istemiyoruz. Onu müsait olarak görmeleri gerekiyor."

"harika bir iş çıkarıyor," diye karşılık verdi Cian, dudakları seğirerek. "Süper müsait biri gibi görünüyor."

Isobel homurdandı.

Kameraman ona tuhaf bir bakış attı. "Evet. Doğru."

Yerleşim yerine vardıklarında ilk önce mürettebat dışarı çıktı ve Isobel'e tezahürat sesleri arasında dışarı çıkmadan önce sakin ve sessiz bir an bıraktı. Onu karşılamak için toplanan kalabalığa gülümseyip el sallarken, onu istedikleri yöne doğru götürmeye başladılar. Silah sesleri havada çınladığında kordon altına alınmış ana caddeden geçiyordu. Orada bir kısa bir gecikme oldu ve sonra insanlar çılgılık atmaya başladı.

Cian bir saniye içinde oradaydı, bileğinden tutup onu kargaşanın aksi yönüne doğru çekti. Görevlilerin ve mürettebatın ikisinin de adını haykırdığını duyabiliyordu ama Cian omzunun üzerinden ona baktı, gözleri sertti.

Alfa sesiyle, "Sadece koş," diye bağırdı.

"Saklanmalıyız!" diye bağırdı, boğazı hıçkırıklara boğuldu, vücudu onun emrine karşı koymaya çalışıyordu.

Mücadeleyi kaybetti, adam onu kaçışan kalabalığın arasından ve ana yolun diğer ucundaki son binanın arkasından sürüklerken ona yetişmek için koşmaya başladı. Binanın arkası ile yerleşim yerinin sınır duvarı arasına sıkışmışlardı.

İnsanlar hâlâ çılgılık atıyor, silah sesleri hâlâ çınılıyordu. Uzaktan siren seslerini . Ellerini kulaklarına götürdü, gözyaşları serbestçe akıyordu. Cian'ın onun ağlayışını izliyor olması önemli değildi, tek kişi o olduğu sürece. Cian onu göğsüne çekti, kolu omzuna dolandı. Ellerinden birini aşağı çekmeden önce onu ne kadar tuttuğundan emin değildi.

"Güvenli," dedi nazikçe.

"Bu bir yerleşim yeri olayı mı?" diye sordu, ağlamaktan boğazı düğümlenmişti.

"Hayır." Nefesini içine çekti. "Bu yeni bir şey."

İKİ NUMARALI SURİYE

ISOBEL VE CİAN ANA CADDENİN AŞAĞISINA KADAR EŞLİK EDİLDİ.

Toprakta kan lekeli sürüklenme izleri ve yaralanan görevlilere yardım eden ambulanslar ve kalabalığı kontrol eden sivil giyimli insanlar. Üstün Yeteneklilere dokunmuyorlardı. Üstün Yetenekliler sedyelerle taşınıyordu.

Dışarıda küçük bir kalabalığın olduğu bir binaya doğru sıra oluşuyordu. Çoğu paniklemek yerine yas tutuyor gibi görünüyordu.

Onu bekleyen bir arabaya bindirdiklerinde uyuşmuş hissetti; görevlilerden biri onu içeri çağırmadan önce babasına, Cooper'a ve ekibin geri kalanına sadece kısa bir bakış atabildi. Uçağa binmeyi başardı ve babası, ekibiyle konuşmak üzere bir perdenin arkasında kaybolmadan önce ona acımasızca başını salladı. O ve Cian, babası geri gelip karşılarına oturana kadar sessizce .

"Bana Oscar Sato'nun insanlara korku saldığı söylendi," dedi ve hemen ekledi, "Tabii ki dövüşmesine izin verilmese de."

"İnsanların ödünü koparıyor," diye onayladı Cian. Sesi Isobel'in hissettiği kadar şaşkın çıkmıyordu.

"Vuran kimdi-" Babası onun yerine konuştu.

"Ya sen?" diye havladı, ona bakarak. "Sato denen çocuk seni korkutuyor mu? Onun ikinci taşıyıcı annen olmasına katlanabilir misin?"

Theodore ya da Kilian'ı tercih ederdi ama babasının nereye gittiğini anlamaya başlamıştı.

"Ben... Sato ile iyiyim, ama eğer bir seçeneğim varsa-"

Yine sözünü kesti. "Bizimle Nevada'da buluşmasını ayarlayacağız. Tetikçi bir tür manifesto bırakmış. İkonların baskı sistemini sürdürmek için kullanıldığına dair bir şeyler. Anti-sadık bir pislikti. Ve şimdi öldü." Braun ayağa kalktı, ceketini düzeltti. Yakasında bir kan lekesi vardı. "Yetkililer güvenliği arttırana kadar Nevada, Montana ve muhtemelen Washington'daki kutlamaları kısıtlayacaklar. Sato'nun Görünüşünüz doğrudan sizi hedef alan her türlü girişimi korkutacaktır."

"Sato'nun bir kız kardeşi var," diye atıldı Isobel, o uzaklaşmadan. "O hasta. İhtiyacı var..."

Yürüyüp .

"Lanet olası pislik." Cian akuamarin gözlerini kısarak onun gidişini izledi.

Isobel küfrederek telefonunu çıkardı ve titreyerek grup sohbetine gitti, çünkü Sato'ya özel olarak mesaj atamayacak kadar korkaktı.

Gerçekten üzgünüm. Onu durdurmaya çalıştım.

Cian telefonuna baktı ve gözle görülür bir şekilde irkildi. "Sana bir şey olduğunu düşünecekler," dedi parmakları ekranda gezinirken.

Cian: Seni ikinci taşıyıcı anne olarak çağırıyorlar, Oscar.

Oscar: Neden lan?

Cian: Colorado'da bir silahlı saldırı oldu. Anlaşmada. Ben iyiyim.

Isobel iyi. Sik kafalı babası da öyle.

Elijah: Onun bu grupta olduğunu biliyorsun,

değil mi? O bir tür sik kafalı.

Oscar: Pek .

Kilian: Evet, abartmıyorlar.

İnsanlar vurulma olayını paylaşmaya başladı. Oscar'ı neden istediklerini anlayabiliyorum.

Isobel telefonunu bir kenara bıraktı ve banyoya girdi. Hemen tuvalete düştü ve şiddetle kustu. Hala

çığlık atan insanların seslerini ve arkasından caddeden aşağıya sıçrayan *pop pop pop* seslerini duydu.

Ayağa kalkmak için mücadele etti, ağzını yıkadı ve sonra yüzüne bulaşan makyajı temizledi. Dışarı çıktığında Cian banyonun karşısındaki duvara yaslanmıştı. Ona bir şişe soğuk su uzattı ve o da hemen alnına bastırdı.

"Teşekkürler," diye .

Başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kesinlikle hayır.

"I ..." Kolunu indirdi, şişe kalçasından sarkıyordu. Başını iki yana salladı. "Öyle mi?"

Yere bakıyordu, gözlerindeki yeşil parıltı zamankinden daha belirgindi. Başparmağı üzerindeki dövmelelere sürtünüyordu. elleri, yüzündeki boş ifade. "Ailem için endişeleniyorum. Yerleşim yerleri çok kırılgan bir ekosisteme sahip. Bazen sert bir esinti Mojave'den Washington'a kadar bir domino etkisi yaratabilirmiş gibi geliyor."

Adamın korkusu göğsüne o kadar sıkı bastırıyordu ki, aslında onu kendi korkusu sanmıştı. Kendini araladı, korkunun duvarlarının arasından süzülmesine izin verdi.

Omuzları gevşiyor ve alnı şaşkınlıkla kırışıyordu.

"Sen az önce..." Adam ona baktı, elleri gevşek yumruklar oluşturduktan sonra tekrar gevşedi. "Bunu yapmak zorunda değildin, zorunda değilsin. Bu yüzden burada değilim."

"Biliyorum." Koltuğuna geri yaslandı ve pencereye döndü. Oradaydı çünkü yetkililere yasal olarak hayır diyemezdi.

SATO GELDİĞİNDE ISOBEL BANYODAYDI. O DUYABILIYORDU

Onu kapıdan geçirdim.

"Üçümüzün de aynı yatağı paylaşmamızı mı bekliyorlar?" Sesi mutlu gelmiyordu.

Neden ki?

İçini çekti, sakinleştirici bir nefes alırken ellerini lavaboya dayadı. Cooper'ın deyimiyle, programdaki geçici "aksaklığı" telafi etmek için Nevada, Montana ve Washington'ı ertesi güne sıkıştırıyorlardı. Adam delirmişti. Birkaç

İnsanlar gözünün önünde vurulmuştu ve tek konuşabildiği şey onu nasıl döndüreceği, *çekiş* için nasıl kullanacağıydı.

Dönerek kapıya gitti, kapıyı açtı ve otel odasındaki iki çocuğa baktı. Cian homurdandı, hızlı bir şekilde önce tavana baktı. Sato kıpırdamadan duruyordu, koyu renk gözlerinde tam olarak anlayamadığı bir şey parlıyordu.

"Ne giyiyorsun?" diye açıkça sordu.

"Sana da merhaba," dedi kibirli bir şekilde, tam da Cian "Zengin kız pijamaları," diye verirken.

Sato'ya "Seni ben istemedim," dedi. "Bu benim kontrolüm dışındaydı."

"Biliyorum." Gözlerini şortunun paçalarına dikti - ki şort iç çamaşırından biraz daha fazlasıydı, zira şortun insanların onunla yatması- gergin bir iç çekişle ondan uzaklaşmadan önce. "Olanlar çok ." Çantasını bıraktı İki rahat koltuğun arasındaki alçak bir masanın üzerine oturdu, birkaç şey almak için çekiştirerek açtı. "Duş almamın sakıncası var mı?"

"Devam et." Sinirli bir şekilde ensesini ovuşturdu ve adam yanından geçerken hızla yolundan çekildi.

Cian dudaklarını bükmüş, eğlenerek onu izliyordu.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu ona, koltuklardan birine tüneyerek. "Uyuyabilir miyim hiç bilmiyorum."

"Ben de öyle." Gözlerini ovuşturarak karşısındaki koltuğa çöktü. "Hadi yemek sipariş edelim."

Ayağa fırladı, kaburgaları çok hızlı hareket ettiği için çığlık atarken yüzünü buruşturdu. Adam da ayağa kalkarak ona ters ters baktı.

"Daha iyi hissettiğini söylemiştin," diye suçladı gözleri teninde gezinirken.

"Bu bağ değil." Hızlıca gülümsemeye zorladı ve oda servisi menüsünü almak için yanından geçmeye çalıştı.

Adam onun yoluna çıktı ve kadın göğsüne çarparak tekrar irkildi.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" Kızın yüzünü işaret etti.
"Hareket etmek sana acı veriyormuş gibi irkiliyorsun?"

"Çünkü *öyle*." Gözlerini devirdi.

"Nerede? Ne oldu?"

"Tatilden önceki son gün dayak yedim. Oldukça kötü durumdaydım. Son iki gündür çok fazla koştum ve sanırım bu işleri daha da kötüleştirdi. Şimdi mutlu musun?"

Aslında şiddet uygulamak ister gibi görünüyordu, Alfa yüzüğü parlak ve altın rengine bürünmüştü, ancak neredeyse vurdumduymaz görüne kadar tepkisini geri çekti.

"Çürüklerin babandan olduğunu sanıyordum. İsimlerini biliyor musun?" diye sordu sessizce.

"Evet. Onları çoktan rapor ettim."

Cian başını sallayarak alay etti. "Raporun bir kopyası sende var mı?"

"Evet."

"Bana iletin."

"Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Telefonunu çıkarıp birini ararken gözlerini onunkilere kilitledi.

"Hey, Elijah." Eli kızın omzuna indi ve onu yerinde tuttu. "Bir rapor hazırlamanı istiyorum-"

Isobel telefonu hızla elinden kaptı ve göğsüne çarpmadan önce aramayı sonlandırmak için uğraştı. Nedense Niko'nun hafifçe suçlayıcı sözleri aklına geliyor, kendisine bakmanın kendi görevi olduğunu hatırlatıyordu. Onların değil. Reed'i zorbalık tetiklemişti; Niko, kendisiyle hiçbir ilgisi olmasa bile zorbalığın hiçbir türüne tahammül edemeyeceğini söylemişti.

"Neden bu konuda bir şeyler yapman gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu Cian'a. Adamın eli kadınıninkini örtüyordu ama kadın elini bırakmıyordu.

Telefon henüz gelmedi.

"Kim bilir." Omuz silkti. "Belki de bana vekil eş dediğin içindir. Belki de zehirli bir adam olduğum için

... ya da belki de bir dahaki sefere birimiz sana çok yakın olup seni kalıcı olarak yaralayacağından korktuğum içindir."

Söndü, eli telefonundan uzaklaştı. Telefonu yakaladı ve sonra Reed'i tekrar arama cüretini gösterdi. "Evet, üzgünüm," dedi. "Isobel'in dönemin son günü hazırladığı raporu getirmeni istiyorum. Teşekkürler."

Telefonu kapattı, sessizce onu düşünüyordu.

"Seni yaralamak zorunda olanın özellikle eşin olduğunu sanıyordum?" diye sordu yutkunarak.

"Öyle. Genelde öyledir. Ama bu konuda hiçbir şey normal değil. Bir kişinin sizi işaretlemesinin on kişiyle olan bağı tamamlayıp tamamlamadığını ya da kendi kendinizi işaretleyip işaretleyemeyeceğinizi bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz. Dikkatli olmanız gerekiyor."

"Bu, çamaşır ipi oynadığımız geceki tüm tuhaflıkları açıklıyor." Oda servisi menüsünü almak için onun yanından geçmeden önce -bu sefer başarılı bir şekilde- bir elini göğüs kafesinde gezdirdi.

"Evet," dedi, alaycı bir tonla. "Bütün gerginliğin sebebi buydu. Senin külotunu indirip Gabriel'in cebine sokmanla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu."

"Bu konuda kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf etti, suçlu bir ifadeyle başını kaldırarak. "Muhtemelen o pantolonları yakmak zorunda kalmıştır."

"öğrenmenin tek bir yolu var." Cian koltuğuna geri yaslandı ve telefonu ile mesajlaşmaya başladı.

Dudağını ısırarak menüye baktı. "Ne sipariş etmeliyim?"

"Sen nasıl istersen. Mikki bize oldukça sıkı bir diyet uyguluyor ama Mikki şu anda burada değil."

"Diyet ne için?" diye sordu dalgınca, oda telefonunu eline alarak.

"Her zaman ağzının suyunu akıttığın kaslar," diye espri yaptı ve kadının ahizeyi bırakmasına neden oldu.

Nefesinin altından küfretti, tekrar eline aldı ve Cian'a dik dik baktı, o da meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Tamam. Haklıydı. "Bu garip mi? Siz sadece... çok uygun."

Sırıttı. "İnternetteki bazı yorumlar biraz... saldırgan olabiliyor. Ve sadece bir uyarı, Elijah, Gabriel ve Niko kendilerine yaltaklanılmasından . Ama kaslarıma istediğin kadar bakabilirsin, bebeğim."

"Benimle flört etmeyi bırak. Nefes almıyorum."

"Seninle flört etmeye devam etmeme ve diğer konuda kimin haklı olduğunu görmemize ne dersin?"

Banyo kapısı açıldı ve onu bir yanıt vermekten kurtardı. Sato, konuşmalarının bir kısmını duymuş gibi Cian'a bıkkın bir bakış attı.

"Pizza iyi mi?" diye sordu, aralarına bakarak.

"Kim ödeyecek?" Sato elindeki menüye bakarak sordu. "Babam."

"Zengin kız pijamaları ve zengin kız pizzası." Sato bir nefes için onu inceledi. "Ne istersen seç. Ben yerim."

Oda servisini çağırmak için düğmeye bastı ve gurme pizzalarından iki tane sipariş etti.

"Hepsi bu kadar mı Bayan Carter?" diye sordu diğer uçtaki bayan kibarca.

"Evet, hepsi bu-" İki çocuk da başlarını sallayarak yukarı baktı. "Uh. Aslında. Bir tane daha lütfen. Pepperoni. Teşekkür ."

Onların yerleştiği köşeye doğru ilerledi, aralarındaki pencerenin geniş pervazına tünedi ve telefonunu masadan aldı.

"Bunu kontrol etmek istemezsin." Sato içten içe sırıtıyor gibi görünüyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Kendisini Kalen ya da Easton'ın yer almadığı bir grup sohbetine götüren bildirim dizisine . İlk mesaja doğru ilerledi.

Cian: Hey, Gabe, Isobel'in külotunu ne yaptın, seni pis köpek? Gabriel:

Onlarla ne yaptığımı sanıyorsun?

Theodore: Sanırım onları bir numune tahtasına tutturdunuz.

Kilian: Sanırım bir laboratuarda çalışmak için onlardan DNA çıkardınız.

Cian: Şu anda onları , değil mi?

Elijah: Aslında elinde bir şişe içki var. İçinde boğulmak istiyormuş gibi görünüyor.

Kilian: Zavallı Gabriel. Zor olmalı. Zor mu?

Moses: Lol. Evet. Öyle mi?

Grup sohbetinde ereksiyon hakkında konuşmayı kes.

Isobel inledi, telefonunu bir kenara bıraktı ve Cian'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. Cian da ona sıırttı, dudakları sinsice kıvrılmıştı, bakışları tembel ve ağırdı. Kendisi için seçilen taşıyıcı annelerden şikâyetçi olmamayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı. Cian açık ara en şehvetli ve en seksüel olanıydı ve Sato onun tenini ısıttığı kadar kanını da soğutuyordu ki bu garip ve alışık olmadığı bir kombinasyondur.

İkisi de rahatlatıcı ya da kolay değildi.

Artık o tuhaf hastalığı yoktu ama bunu Cian'a değil West'e bağlıyordu.

Cian birden küfür etmeye başladı, gözleri telefonunun ekranından Isobel'e . "İki *kaburgan* mı kırıldı Isobel?"

Oda aniden sessizliğe gömüldü, iki öfkeli Alfa ona doğru ilerliyordu. Bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden içgüdüsel olarak tepki verdi, tereddütle duvarlarını açarak öfkelerinin tufanını kabul etti.

"Dur." Sato'nun sesi bir kırbaç gibi şakladı, Alfa'nın emri onu duygularının akışını kesmeye zorluyordu. "Göster bize."

Kaşlarını çattı, gözlerini etraflarında gezdirerek bir kaçış yolu aradı. Gidecek hiçbir yer yoktu. Dantel astarlı bluzunun eteğini çekti ve Cian'ın eli uzanıp onunkini kapadı. Onu durdurmak üzereymiş gibi görünüyordu ama sonra elini bıraktı. Kadın elbiseyi yukarı çekerek kaburgalarındaki ve karnındaki benekli morlukları gösterdi.

"Arkanı dön." Sato'nun sesi şimdiye kadar duyduğu en yumuşak sestiydi ve bunun kötü bir şey olduğundan oldukça emindi.

Döndü ve sırtında, hassas noktalarını okşayan parmaklar hissetti. Elindeki kumaşı bırakıp tekrar kendi etrafında döndü. Bir şeyler yanıltı ve onu hemen geriye itti. Sato çok hareketsizdi. Cian çok boştu.

İkisi de derin, tıkrılı nefesler aldılar.

"Bırak ben alayım-" diye söze başladı ama Cian'ın yüzü karardı ve öne doğru bir adım atarak onun kişisel alanını daralttı.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın. Bu yüzden *ölmeni* izledik."

"Cian." Sato'nun sesi derin bir çingirak gibiydi, tek kelime bir uyarı gibiydi. Cian gözlerini kapadı, bir şeylerle savaşıyor ondan ölçülü bir adım uzaklaştı ve sessizce, "Kıpırdama," diye mırıldandı.

Telefonunu çıkardı ve hoparlörü açtı. Sato Isobel'e bakarken odadaki tek ses zil sesiydi, tehlike aralarında gidip geliyordu. Korku boğazını tıkadı. Cesaret bile edemedi çok derin nefes al.

Ne haltlar ?

"Siz ikiniz cidden iki saat bile dayanamaz mısınız-" Reed'in sesi odayı doldurdu, Sato'nun vahşi hırıltısı tarafından bastırıldı. "Ne oldu?" diye sordu, ani ve keskin bir sesle.

"Isobel yaralandı." Cian sesini alçak tutuyordu. "Derisinde kırık yok ama Oscar kendini kaybediyor."

Reed telefonu yüzünden çekmiş olmalıydı, çünkü ağzından çıkan öfkeli sözcükler soluklaşmış, zar zor duyulabilir hale gelmişti. "Isobel?"

"Mm?" Konuşamayacak kadar korkmuştu. "Ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Boyun eğ," diye ısrar etti annesinin sesi. "Bebeğim, bunu binlerce kez yaptın."

Hayalet oradaydı, Cian ve Sato'nun arkasında duruyordu. Sonra birden koyu renk gözlü adam geri döndü ve odanın içinde etrafına bakındı.

"Süslü bir otel," diye Sato'nun babası. "Böyle yerleri sadece televizyonda gördüm." Gözleri Sato'nun ensesinde birleşti ve daraldı. "İşte benim küçük kurdum."

Isobel nefesini içine çekerek gözlerini sıkıca kapattı. "Lütfen Tanrım, şimdi olmaz."

Sato gözlerini tekrar açmaya zorlayarak karanlık bir sesle gürledi.

"Boyun eğ." Annesi diğer adamı görmezden geliyor, sadece Isobel'e. "Bununla nasıl başa çıkacağını sana ben öğrettim bebeğim. Bu bir erkek çocuğu değil.

Bu bir yırtıcı hayvan."

"Alfalar hayvani bir beyne sahiptir, Isobel." Reed tekrar konuşuyordu, bu kez sesinde bir aciliyet notası vardı.

Babası ona hayvan değil, canavar demişti. Artık bunu yapmak istemiyordu.

Artık boyun eğmek istemiyordu.

"Isobel..." Cian'ın sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Sadece-"

Sato bir adım öne çıktı ve Isobel yere yığıldı, kollarını başının üzerinde kavuşturarak bir top gibi kıvrılırken gözlerinde yaşlar birikti. Babası yanağını yere koymasını, boyun eğmek için boynunu ve cezalandırmak için sırtını açmasını tercih etti ama Isobel bunu yapmaya cesaret edemedi.

Sato hırladı, sesi tehditkârdı ve kadının ürpermesine neden oldu. "Isobel. Tatlım." Cian bir adım atmaya çalışıyor gibiydi. ama Sato onu geri itti. "Siktir. Tamam. Elijah. Konuş . Muhtemelen lanet babası yüzünden yanlış yorumluyor. Yerde top gibi kıvrılmış yatıyor."

Reed, "Telefonu ona at," dedi.

Birdenbire yüzünün altından kaymaya başladı. Aşağı uzandı, titreyen parmakları cihazı karıştırıyordu. Cihazı eline aldı, hoparlörü kapatmak için uğraştı ve kulağına bastırdı. Gözlerini sıkıca kapattığında bile gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Isobel," nefes aldı Reed. "Oscar şu anda kendinde değil. Beyninin bir kısmı senin ona ait olduğunu düşünüyor. başka biri seni incitti. Ona iyi olduğunu ." Gözlerini araladı, telefona doğru titrek bir şekilde nefes alıyordu.

"Nasıl?"

"Ayağa kalk, tatlı kız. Sakın sinme. Sana zarar vermeyecek."

Tüm içgüdüleri aksini söylüyordu ama Reed'in ölçülü ve düzgün ses tonuna tutunarak yavaşça ayağa kalktı.

Sato yaklaştı, bakışları simsiyahtı. Ürperdi, görünmeyen siyah damarları aradı.

"Ben iyiyim," dedi titreyerek.

Onu duymamış gibi öylece baktı.

"Cian'a odadan çıkması gerektiğini söyle," dedi Reed hızla. "Bir tehdit olarak algılanıyor. Oscar seni koruyor."

"C-Cian?" Gözlerini Sato'nun omzunun üzerinden kaydırıp ve Sato'nun bir başka korkunç gürlleme çıkarmasına neden oldu. "Lütfen biraz yürüyebilir misin?"

"Sanki-"

"Lütfen," diye fısıldadı, gözlerini bu kez Sato'dan ayırmadan. "Reed geri dönmen gerekip gerekmediğini sana söyleyecek."

Reed, "Fazla uzağa gitme," diye belirtti.

Isobel kapının açılıp kapandığını duyunca, "Çok uzak değil," diye ekledi.

"Telefondaki ses sana yalan söylüyor, kızım." Sato'nun babası kulağına fısıldıyordu. Bir ara Sato'yu daha iyi görebilmek için onun arkasına geçmiş olmalıydı. "Benim küçük kurdum sana zarar verme konusunda çok yetenekli. Onu bu şekilde tasarladım. Diğer Alfalar arka beyinlerini görmezden gelmeye çalışırlar. Ben küçük kurduma kendi beynini kucaklamayı öğrettim."

"Gitti mi?" Reed sordu. Isobel sessizce, "Mm," diye onayladı.

"Benim de gitmem gerek. Şu anda beni dinliyor. Seninle tamamen yalnız hissetmeye ihtiyacı var."

"Bekle," diye ciyakladı Isobel. "Lütfen yapma-" "Sana zarar vermeyecek," diye söz verdi Reed.

"Sana zarar vermekten fazlasını yapacak," diye fısıldadı hayalet diğer kulağına. "Seni kıracak."

Arama kesildi ve Isobel'in eli yanına düştü, telefon bir gümbürtüyle halıya çarptı. Sato yaklaştı, burnu Isobel'in saç çizgisinin üzerinden geçti.

"Dehşete düşmüşsün," diye .

"Hayır, ben tamamen iyiyim." Kokusunu daha hoş bir şeyle değiştirmek için başka bir şey düşünmeye çalıştı ve beyninde beliren ilk görüntü o kadar şaşırtıcıydı ki korkunun bir kısmı gerçekten de kayboldu, yerini şok aldı. Nedense beynini dolduran West'in dumanlı vanilya kokusuydu. Onunla birlikte uyandığında kendini ne kadar sıcak ve güvende hissettiğini hatırladı. Ve dokundukları zamanki parıltıyı, parmaklarının gezindiği her yerde teninin altında dans eden ısıltıları.

Sato'nun burnu tekrar saç çizgisine değdi, gürlemesi yumuşayarak daha az tehlikeli bir hal aldı. Parmakları kızın ellerinin arkasını okşadı ve sonra dokunuşlarının arasından soğuk ve metal bir şey kayarak kızın sıçramasına ve aşağı bakmasına neden oldu. Narin altın zincirler bileklerine dolanarak onları birbirine bağlıyordu. Sato onlara hiç dikkat etmiyordu. Onu nazikçe pencere pervazına doğru itti ve burnunu çenesinde gezdirmek için eğildi. Zincirler kollarından yukarı doğru devam etti, bir başka zincir kadının belinden adamınkine doğru kıvrılarak adamın kalçalarını kadınınkine doğru çekti. Adam usulca homurdandı. Kadın kolunu kaldırdı ve zincirlerdeki esnemeye hayret etti. Zincirler gerildi, hareket etmesine izin verdi ve elini tekrar onunkine bıraktığında sıkılaştı.

Kızın parmaklarını kendi parmaklarında hisseder hissetmez avucunu çevirdi ve parmaklarını kızın parmaklarının arasından geçirerek ellerini sıkıca birbirine kenetledi. Zincirler mutlu bir şekilde parlıyor, içlerinden tanıdık bir altın ışıltısıyla aydınlanıyordu.

Isobel'in nefesi kesildi, korkusu tamamen yok oldu. Artık onları her yerde hissedebiliyordu. Sato'nun eli çenesini kavrayıp ağzını kendi ağzına çektiğinde teninde oluşan yanmayla tezat oluşturacak şekilde serin ve pürüzsüzdü. Öpücüğüne iç geçirmek dünyadaki en doğal şeydi,

Bu yeni teslimiyet biçimini kucaklamak, ona açılmak ve metalin parlak, saten hissi tenini yumuşatırken dilinin sert talebine cevap vermek onu vücuduna çok sıkı bir şekilde yaklaştırdı. Korku ya da öfkeye yer kalmamıştı.

Adam elini bırakınca kadın kollarını adamın boynuna doladı, İki elini yüzünün iki yanına koyup ağzına doğru inerken zincirler kayıp yeniden oluşuyordu. Öpücüğü değişti, daha az keşfedici ve daha baskın hale geldi. Tadı kirazla karıştırılmış en tatlı zehir gibiydi. Acı tatlı bir brendi, aşçıların özel günlerde ailesi için yaptığı süslü tatlılar gibi. O tatlıları hiç canı çekmemişti ama şimdi onlarsız bir günü nasıl geçirdiğini merak ediyordu. Sato'nun dilini emdi, birleşik tatlarının tadını çıkarmaya çalıştı ve Sato onu, vücudunun her yerinde titreyen ve onu ona sürtünmek için çaresiz bırakan bir hırıltıyla ödüllendirdi.

Adamın saçlarını kavrarken zincirler parmaklarının arasından su gibi damladı, adamın elleri yüzünden düştü. Adam onun kalçalarını yakaladı,

beline doğru çekerken, zincirler düşmemesi için onu vücuduna sabitliyordu. Sonunda sürtünecek bir şey bulmuştu ve ağrıyan göbeğini sert, zonklayan sikin üzerine oturttu.

karnına yapışmıştı.

Ağzını çekti, elleri kızın kalçalarına yaslandı. "Carter..." Sesi kısıtlamadan dolayı sertti.

Kadın onu görmezden gelerek daha fazla sürtünme için kıvranmaya başladı. Göğsü kabardı, göğsünden ağır bir hırıltı yayıldı, ellerinden biri kızın kalçasını bırakıp boynuna uzandı. Sıktı, dili acımasızca ağzına girdi, öpücüğü sertleşirken hava akışını tamamen kesti, ama sonra kendini tutmayı başarır gibi oldu yerine.

"Carter," diye tekrar denedi, sesi keskinleşmişti. "Durabilirsin."

Gözlerini kırıştırdı, göz kapakları ağırlaşmıştı, gerçeklik zihninin tehdit ediyordu. Durmak istemiyordu. Vücudunda yavaş yavaş bir ateş oluşuyordu ve zincirler çok güzeldi.

Narin. Enfes.

Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla ısı. Daha fazla parlayan metal. Daha fazla sürtünme.

Sato yatağın kenarına oturmuş, ikisinin arasına bakıyordu. onu nazikçe kaldırmaya başladı. Adam onu dikkatlice yeniden konumlandırıp bacaklarını bir tarafa doğru çekerken zincirler kolayca gevşedi. Bu istediği şey değildi. Adamın gözleri kendi gözleriyle birleşmeden önce dudaklarının üzerinde karıncalanmalarla dolu bir yol açarak ateşle kararmış bir şekilde tekrar onunkilere kayarken suratını buruşturdu.

Suçluluk duygusu.

Duvarlarını kemiriyor, o güzel altın anına sızmaya çalışıyordu.

Zihninin üzerine çöken uyuşturucu sisini nihayet silip süpüren şey onun duygularına dair bir ipucuydu.

Az önce Sato'yu öpmüştü.

Sato az önce onu öpmüştü.

Taşıma da işin içindeydi.

Adamın ne kadar sert olduğunu hâlâ hissedebiliyordu; bacaklarının arasındaki zonklamayla neredeyse aynı anda uyluklarının altında zonkluyordu.

Ne oluyor ?

Ne oluyor lan?

Çığlık attı.

Kapı neredeyse açıldı. Cian duraksadı, kapıyı tekmeleyip içeri girmeden önce şaşkınlıkla onlara . Elinde birkaç pizza kutusu vardı ve onları masanın üzerine koydu.

Isobel hiperventilasyona başladı, zincirler artık güzel ve zevkli değildi.

Gevşediler, büyü onlardan uzaklaştı, ama bu artık onunla birlikte hareket etmedikleri anlamına geliyordu ve Sato'dan uzaklaşmak için çabalarken, derisini ısıarak sıkıca çektiler. "Ne oluyor lan?" Cian zincirlere baktı.

"Bağ büyü," diye Sato. "Neredeyse onu uyuşturdum."

"Ben *buradayım*," diye homurdanarak tekrar kaçmaya çalıştı.

Zincirler neredeyse derisini kesiyordu ve her iki çocuk da aniden "Durun!" diye bağırdı.

Donup kaldı, zor nefes alıyordu, saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu. "Dikkatli ol," diye homurdandı Sato, onu göğsüne doğru çekerek

ta ki zincirler tekrar gevşeyene kadar.

"Dikkatli ol," diye karşılık verdi. "Yoksa gruba az önce dilini yuttuğunu söylerim-"

Sato'nun eli yüzünün alt yarısına dolandı ve yüzünü kesti. sözcükler döküldü. "Başka bir Alfa'yı daha raydan çıkarmak istemiyorsanız, ben olsam o cümleyi bitirmez *ya da* o tehdidi gerçekleştirmezdim."

Kaşlarını çatarak yüzünü başka tarafa çevirdi.

Cian kısılmış gözlerle onları izliyordu. "Şimdi seni çözeceğim, tamam mı? Hareket etmemeye çalışın."

Önlerinde eğildi, zincirlerin nerede bitip nerede başladığını aradı, dokunuşları tüy gibi hafifti, sanki Isobel'in ne kadar aşırı hassas olduğunu anlayabiliyordu. Ayağa kalktı, kaşları çatıldı. "Sanırım ikiniz de ayağa kalkarsanız Isobel'i kaldırıp çıkarabilirim."

Sato ayağa kalktı, onu hâlâ göğsünde tutuyordu. Cian yeniden düzenledi

Sato'nun bacaklarını indirmesi için yer açmak üzere zincirlerden bazılarını uzattı. Ayakları yere değer değmez ve ikisi de doğrulur doğrulmaz, zincirler vücutlarından aşağı kaymaya başladı. Cian onu kucağına aldı ve Sato da bacaklarını güvenli bir şekilde arapsağından kurtarmasına yardım etti. Serbest kaldığı anda de uzaklaştı.

göğsü panikle inip kalkıyor, yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Kendini Sato'nun her yerine sürüyordu.

... *kızıışmış* bir *hayvan* gibi, beyinde zincirin güzelliği ve içindeki acıyı dindirmek için duyduğu çaresizlik dışında hiçbir düşünce yoktu çekirdek. Daha da kötüsü, Sato *onun* uyuşturulmuş gibi davrandığını söylemişti.

Biz değil.

Açık ve mantıklı düşünüyordu - ya da en azından hiç düşünmediği kadar mantıklı.

Bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Ona *saldırmış mıydı*? Hayır... bu doğru değildi. Önce onu öpmüştü. O da onu öpmüştü.

Pizza kutularını karıştırırken, iki Alfanın kendisini izleyip bir tepki vermesini beklediklerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Vejetaryen seçeneğini buldu ve içinden bir dilim çaldı, çiğnemek için pencere pervazına geri tünedi ve dikkatini dikkatle gezdirdi.

"Bunun hakkında konuşmalı mıyız?" Cian sordu.

Televizyonun kumandasını aldı ve açtı, inatla ekrana baktı. Adam ısrar edecekmiş gibi ona doğru bir adım attı ve kadın gözlerini ona dikti, adam başını sallayıp ellerini teslimiyetle havaya kaldırıana kadar dikkatle sesi açtı.

PARILTILI, IŞILTILI İNCELİKLER

ISOBEL İŞİNİ BITİRDİKTEN SONRA BANYONUN KAPISINI AÇTIRDI.

dişlerini fırçalıyor, Alfa büyüklüğündeki yatakta yatan Cian ve Sato'ya bakıyordu. Olabilecek en büyük boyuttaydı ama yine de küçük gösteriyorlardı, aralarındaki boş alan neredeyse küçücüktü.

Sato gözlerini kapatmış, başını arkaya eğmiş, ellerini kucağına koymuştu. Isobel banyodayken Lily ile görüntülü sohbet ediyordu ama şimdi telefonu sessizdi. Cian sırt üstü uzanmış, kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Her ikisi de Teak tarafından kendilerine verilen şeytani talimatlara uyarak boxerlarıyla uyumaya karar vermişti.

Eğer Cian'ı buharla tıkanmış bir banyoda soyunurken görmenin yüzleştirici olduğunu düşündüyse, ikisini de yatağın üzerine uzanmış görmenin yanında hiçbir şeydi. Sato'nun eli Cian'ın karın kaslarında gezindi ve boxer'ının paçasının hemen üstündeki bir noktayı kaşıdı.

Isobel yutkundu.

"Yine nefes nefese kalmışsın," diye seslendi Cian, sesi eğleniyor gibiydi. Pislik herif o kolun altını görebiliyor olmalıydı.

Kaşlarını çatarak banyodan çıktı. "Çok fazla ten tene temas ettim," dedi kendine sarılarak. "Üzerine bir şeyler giyebilirsin."

"Isobel." Cian kolunu gözlerinden kaldırarak ona bir bakış attı. "Buraya gel. Uyuman gerek."

"Korkuyorum," diye itiraf etti.

Sato'nun gözleri kırpışarak açıldı. İkisi de onu düşündü.

"Neyin?" Cian sonunda sordu ama sesinde bir endişe notası vardı. Biraz da savunmaya geçmişti. Sato -Reed'in sözüne sadık kalarak- aslında ona zarar vermemiştir.

Yutkundu, içine bir farkındalık çöktü.

Sato'nun babasının önünde öpüştükler. Ölmüş babasının.

Hayaletlerin ortadan kaybolduğunu fark etmemiştir bile.

"Altın şeylerden ve ışıltılı, parlayan şeylerden," diye itiraf etti, gözlerini çantasından çıkan bir yığın narin zincire dikerek.

"Bana asla güvenmemelisin," diye mırıldandı Sato. "Bunun dışında hiçbir konuda. En azından bu konuda benimle güvendesin."

"Bu açıdan, hepimizin yanında güvendesin." Cian yatağı okşadı. "Rıza siyah ve beyazdır, tatlım. Rahatsız olduğunda basit bir hayır yeterli olacaktır."

Başını salladı. Bundan şüphe etmesine gerek yoktu. Moses'ın Sato'nun saldırıya uğramasına verdiği tepkiden sonra değil. Niko'nun daha önce yüzlerce kez yapmış gibi onu panik ataktan nasıl kurtardığından da.

Spade'in kapısının arkasındaki mesajı gördükten sonra olmaz.

Ben satılık değilim.

Yatağın ortasına doğru tırmandı ve ikisi de battaniyelerin altına girerken ona mümkün olduğunca fazla alan bırakarak en uçlara kadar ilerlediler. Cian ışıkları kapattı ve biraz daha yaklaştı. Kadın içgüdüsel olarak ona döndü ve Cian'ın kollarından birini ona açtığını gördü. Kız kıpırdanıp yaklaştığında, Cian onu döndürdü ve tıpkı önceki gece olduğu gibi göğsüne bastırdı.

Kendini Sato'yla yüz yüze buldu; Sato'nun başı yana eğilmişti ve karanlık gözleri Sato'nun gözlerine bakarken parlıyordu.

"İyi geceler," diye fısıldadı. "İyi geceler, küçük tavşan."

Gözlerini kapatır kapatmaz, o *patlama* sesi aklına geldi ve kaşlarını çatarak çılgık atma anısını, kulaklarını kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlarken kalbinin göğsünün içinde attığı sesi uzaklaştırmaya çalıştı.

Belki de bu anı Cian için de kötüydü ya da belki de onun sıkıntısının kokusunu almıştı, çünkü kolunu başının altında yeniden düzenleyerek kokusunu burnuna yaklaştırdı. Kadın içgüdüsel olarak onu ovuşturdu.

Tuzlu deniz suyu ve ılık güneş ışığı zihnini temizlerken burnunu altın tene dayayıp iç çekti.

KAPIYA TEKRAR VURULMASIYLA UYANDI, BAŞI SERSEMLEMİŞTİ.

oturur pozisyona gelmeye çabalıyordu. Sato çoktan kalkmış, giysilerini geri çekiyordu. Cian yatağın diğer tarafından yuvarlanıp kıyafetlerine uzanırken o da kapıya doğru yürüdü.

"Bekle," diye mırıldandı Cian ve Sato'nun duraklamasına neden oldu. "Zengin kız pijamaları."

Sato tekrar Isobel'e baktı. "Bunun üzerine giyecek bir şeyin var mı?"

Isobel gözlerini ovuşturdu. "Tam anlamıyla beni giydirmek üzereler." Sato kaşlarını çattı. "Bizi eğlendirin."

Buna fırsat bulamadı çünkü Cian çoktan tişörtünü başından çekiştirmeye başlamıştı.

Sato ekibi içeri aldı ve onlar da konuşmalarını minimumda tutarak onun üzerinde çalışmaya başladılar. Gözlerinin altında torbalar vardı ve normalden daha yavaş hareket ediyorlardı, birkaçı sebepsiz yere zıplıyordu.

Sato da duruma yardımcı olmuyordu.

"Ne zaman yemek yiyecek?" diye sordu, asistanlardan birini kolundan çekiştirerek.

"Bilmiyorum," diye kekeledi küçük adam. "Bir şeyler bulabilirim."

"Ona sadece senin dokunduğundan emin ol." Sato'nun sesi sertti ama asistan az önce kendisine bağırılmış gibi sıçradı ve odadan dışarı fırladı.

için de kruvasan ve kahvelerle döndü.

Asistan, Sato'ya ihtiyaç duyduğu başka bir konuda yardım etme teklifini geveleyerek sunarken Isobel şaşkın gülümsemesini kahvesine saklamaya çalıştı.

Cian gözlerini devirdi, telefonuyla mesajlaşırken çizmeli ayaklarını masaya vurdu. Sanki çoktan unutmuş gibi davranıyordu. ama daha çok takıntılı bir şekilde ailesini kontrol ediyor olması muhtemeldi.

Serena onu banyoya götürüp günün ilk durağı için seçtikleri kısa siyah elbiseyi ve kalça hizasında deri çizmeleri giydirdikten sonra makyaj koltuğuna yığıldı ve telefonunu çıkardı.

Grup sohbeti yine bildirimlerle doluydu ama önce Reed'den gelen mesajlara . İlki dün gecedan gelmişti.

Elijah: Sanırım sessizlik iyiye işaret.

Bir sonraki mesaj sadece bir saat önce gelmişti.

Elijah: Ne oldu?

Ne diyeceğini düşünerek gözlerini kısarak telefonuna baktı.

Isobel: Söz verdiğin gibi bana zarar vermedi.

Elijah: Blöf yapıyordum.

Isobel: Harika. Senden

nefret ediyorum. Elijah: Ne oldu?

Elijah: Tekrar olması ihtimaline karşı neyin işe yaradığını bilmek istiyorum. Isobel: Eğer tekrar olursa, bir daha hiçbirinizle konuşmayacağım.

Elijah: Kolay çözüm. Yaralanmayı bırak.

Bu benim hayatım. Yaralanmak istersem yaralanırım.

Elijah: İncinmek mi istiyorsun?

Isobel: Tabii ki hayır.

Elijah: Tamam, bunu sonra konuşuruz.

Isobel: Yüzümü okuyabildiğin ve garip "algı" şeyinle düşüncelerimi bildiğin zaman mı? Sanmıyorum. Bu konuşmayı bir daha asla yapmayacağız.

Elijah: Yani kesinlikle bir şey oldu. Isobel: Bu da ne? Mesajla mı yapabiliyorsun?

Elijah: Dikkatli ol, tatlı kız. Mayın tarlasında yürüyorsun.

Isobel: Sato, Cian ya da genel olarak Alfalar?

Elijah: Eğer hepimiz kara mayınıysak, Oscar da bir nükleer bombadır. Isobel: Nasıl yani?

Elijah: Sadece uyarıya kulak ver, Isobel.

Telefonunu kahveyle değiştirdi ve onlar saçını ve makyajını bitirirken sessiz kaldı. Cian ve Sato'yla birlikte aşağıya indi ve hep birlikte bir limuzine bindiler.

bir noktada. Mürettebat her zamanki gibi yüksek sesle dedikodu yapmaktan kaçınıyor, tüm araba yolculuğı Sato'ya temkinli ve tereddütlü bakışlar fırlatmayı tercih ediyordu.

Büyük Havza Yerleşimindeki fakir insanların durumu da pek iyi değildi. Ya da Glacier Yerleşimi. Ya da Olimpik Yerleşim. Üç uçak yolculuğı, üç kıyafet değışikliğı ve üç yerleşimden sonra, yatağı yığılmadan önce duş almak için ancak dik duracak kadar enerjisi vardı. Çocukların ona ne zaman katıldığından emin değildi.

ama gecenin bir vakti Sato'nun dalgın dalgın saçlarıyla oynamasıyla uyandı. Uykulu bir şekilde Cian'ın kollarından çekildi ve ne yaptığıının farkında olmadan ona doğıu yaklaştı. Bu içgüdüsel oldu. Cian'ın sıcaklığının ve kokusunun kendisini rahatlatığı kadar onu da rahatlatacağını biliyordu. Birkaç gecedir kâbuslarla yatıp kalkması gerekirken onu huzurlu rüyalara daldıran şey Cian'ın uyuşturucu ve cennet kokusuydu.

Sato'nun vücudunun yan tarafına kıvrıldı, eli Sato'nun karnının üzerinde gezindi ve neredeyse hemen uykuya daldı.

Sabah olduğunda kolunu ona dolamış, sıkıca yerinde tutuyordu, derin uykuda olmasına rağmen parmakları hâlâ saçlarına dolanmıştı.

Ta ki ekip onları için kapıya vurmaya başlayana kadar.

Cian tişörtünü başına geçirdi ve ayaklarını sürüyerek banyoya gitti, dışarı çıktığında masanın üzerinde onu bekleyen bir kahve ve dürüm görünce şaşırdı.

Black Hills Yerleşkesi'ne vardıklarında pankartlar, flamalar ve genel tantana geri dönmüştü ama siyah üniformalı erkek ve kadınların sayısı iki katına çıkmıştı ve Isobel'in arabadan inmesine izin verilmeden önce mürettebat arandı.

Isobel oturduktan sonra Sato'yu uzak tuttular, belli ki turun felaketle sonuçlanan son üç durağından ders almışlardı. Onu salonun girişine yerleştirdiler... orada da gözünü korkutmayı başardı.

ama en azından bu sefer hattın diğer ucundan geliyordu. İki saat boyunca insanların ellerini tuttuktan ve onunla ilgili gördüklerini iddia ettikleri tüm kehanet rüyalarını dinledikten sonra Black Hills'ten ayrıldılar ve Vermont'a giden uçağa bindiler.

Vermont akçaagaç şurubuyla ünlü olduğu için, Yeşil Dağlar Yerleşimi için onu vücudundan şurup damlıyormuş gibi görünen bir elbiseyle sardılar. İçinde yürümek inanılmaz derecede zordu, özellikle de ayak bileklerini saran topuklu ayakkabılarla, ayaklarının üzerinden sarkan zincirlerle. Elbise straplezdi, heykelsi bir silueti vardı ve gerçekten de neyden yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Parlak altın plastiğe ya da.. şuruba benziyordu. Elbiseyle ilgili bildiği tek şey Versace olduğuydu ve büyük şehirlerde altlarında markalarının damgası olan Eş Bulucu reklam panoları asabilmek için fotoğraf çekimine gelmesini istiyorlardı. Babası evet dedi. Ironside yetkilileri hayır dedi. Onun

Akademi ile yapılan sözleşme, babasının onun üzerindeki sahipliğini parça parça elinden almış, bunun yerine onlara devretmişti. İlk kez babasının otoritesinin yok sayıldığını görüyordu ve bu onu çok kötü bir ruh haline sokmuştu.

Isobel uçaktaki derme çatma giyinme alanından çıktığından beri ürkütücü bir sessizliğe bürünen Cian ve Sato onu yakından takip ediyor, neredeyse peşine takılıyorlardı. Asistanlardan biri Cian'ın omzuna dokunarak Isobel'in ulaşılabilir ve müsait görünmesi gerektiğini hatırlattı ama Sato zavallı kadına kaşlarını çattı ve kadın hızla oradan uzaklaştı.

Isobel başını salladı ve kalabalığın içinde Kilian'ın beyaz-sarı saçlarını aramaya devam etti.

KILIAN GEÇ KALACAKTI VE BUNUN TEK NEDENİ ARON'UN

kıskanç pislik. Kilian tatil için döndüğünden beri tüm zamanını evde geçiriyordu. Telefonundan hiç ayrılmıyordu. Her an panik halindeydi.

İşler gitmiyordu.

Isobel grup sohbetinde onlarla konuşmuştu ve artık onlara kızgın görünmüyordu ama Aron ona yalan söylemişti ve muhtemelen tamamen güvendiği tek kişi oydu. Ve şimdi onunla tanışmak için ilk sırada olması gereken salona geç kalmıştı, böylece ona kaşlarını çatabilir, tokat atabilir ya da onu tamamen görmezden gelebilirdi... ama Aron bunların hiçbirini umursamıyordu.

"Bunu daha sonra yapamaz mıyız?" Kilian yine yanından geçmeye çalıştı ama Aron kolunu tutarak onu engelledi.

"Benimle konuşmak için bir haftan vardı," diye suçladı Aron.

"Aynen öyle." Kilian içini çekerek parmaklarını nazikçe çekti. "Yani bir duruş sergilemek *için* bugünü, tam *şu anı mı* seçiyorsun?"

"Çünkü kıskanıyorum, bebeğim." Aron ona yumuşak, kendini küçümseyen bir gülümseme verdi. "Arkama yaslanıp her şeyin gelişmesine izin verebileceğimi sanmıştım ama bu beni çıldırtıyor. Benden sadece iki şerit aşağıda uyuduğunu bilsem bile, senin ve onun görüntülerini göstermeleri hala içimi yakıyor."

Kilian, en yakındaki Eş Bulucu afişini göstererek, "Muhtemelen onun birçok insanla çekilmiş görüntülerini gösteriyorlardır," dedi. "Bu size herhangi bir ipucu veriyor mu?"

"Kili!" Üvey annesi Sao-Yeong, içinde şüpheli bir şekilde beslenme çantasına benzeyen bir çanta taşıyarak aceleyle yanına geliyordu.

İnledi. "Eomma. Anne. Hayır."

Çantayı ona uzattı. "Hwayeon yaptım ve üzerine çiçek yerine kiraz koydum."

Sonra göz kırptı.

Bazen annesiyle kadar yakın olduğu için gerçekten pişmanlık duyuyordu.

Hiç filtresi yoktu.

Aron'a döndü ve kaşlarını çattı. "Oğlumu geç mi bırakıyorsun? O en önemli başvuru sahibi!"

Aron bir kahkaha attı, ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Özür dilerim, Bayan Gray."

Ona kükredi, beslenme çantasını çıkarıp Kilian'ın eline tutuşturdu... sonra da onu patikadan aşağıya doğru itti.

Salon. "Baban fotoğraf makinesiyle erkenden geldi. Fotoğraf çekmek için bekliyor. Sırf bunun için yeni film aldı."

Yol boyunca Isobel'e ne söylemesi gerektiğinden ve Isobel'in tekrar gitmeden önce gelip çay içmek istemesi ihtimaline karşı pişirdiği yemeklerden bahsetti ve sonra onun yanağını öptü. Toplantı salonunun dışında, elini kalbinin üzerine koymuş, sanki onu yerleşme okulunun ilk gününe uğurluyormuş gibi.

Gözlerini devirdi ve salonun arka tarafında üvey babasını görünce kahkahasını tuttu. Frederik Gray de tıpkı karısı gibi bir Beta'ydı. Adam Almanya'dan göç etmişti. Karısı ise Kore'den göç etmişti. Maple Lane'deki son evi hangisinin alacağı konusunda tartışıyorlardı, çünkü duvar manzaralı ikinci bir katı ve ön tarafta küçük bir dükkân için yeri vardı.

Sonunda birlikte satın aldılar.

Sonra üst katı Kilian ve öz annesine kiraya verdiler, para kazanmak için değil, çünkü gardiyanlar Kilian'ın annesi artık ona bakamayacak durumdaydı. Son günlerini sallanan sandalyede geçirdi.

Pencereden duvara bakıyor ve düşecekmiş gibi damarlarını tutuyordu.

Kilian dört yaşındaydı.

Gözleri üvey babasıyla birleşti. Frederik fotoğraf makinesini kaldırmış, heyecanla el sallıyordu. Kilian beslenme çantasını sallayarak karşılık verdi ve yaşlı adam kısmen azarlanmış bir ifadeyle omuz silkerek özür diledi.

Isobel oturuyordu ve o sıranın önüne geçti, birkaç adım gerisinde kaşları çatık bir Oscar ve Cian'ı gördü. Mürettebat Oscar'a başka bir yerde durmasını söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Oscar onları duymamış gibi davranıyordu.

Kilian sırtarak Isobel'in karşısındaki sandalyeye kaydı. "İlginç yoldaşlar," dedi ve gözleri Isobel'in yüzünde gezinirken yutkundu.

Tanrım, o yüz. Turnesinin ilk birkaç gününden daha iyi görünüyordu. Makyaj daha inceydi, onu gizlemeye çalışmak yerine doğal güzelliğini ortaya çıkarıyordu, ancak internetteki bir düzine inceleme videosu ağır makyajın morlukları ve şişlikleri gizlemek için yapıldığını kanıtlıyordu.

Elbisesi de ona küçük bir kalp krizi geçirtiyordu ama bu Cian ve Oscar'ın neden bu kadar yakın durduklarını açıklıyordu. Kalabalıktaki insanlar ona bağırıp çağırmaya devam ediyor, tekrar onlar için ayağa kalkmasını istiyorlardı.

"Evet, ilginçti." Kızgın görünmüyordu. Kederli görünüyordu. Dudağını kemirdi, bir şekilde ona sürdürdükleri ruju bulaştırdı. "Özür dilerim." Tekrar masaya bakmadan önce bakışlarını hızla onunkilere çevirdi.

Özür mü diliyordu... onun arkadaşı olduğu için? Tabii ki özür diliyordu.

"Öpüşelim mi?" diye şaka yaparak kaşlarını oynattı ve ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Diğer adayları nasıl test ediyorsun?"

Sırıttı. " değil."

"Peki, o zaman nasıl? Bir anket var mı? Bir test var mı?"

Gözleri parladı ve sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Sadece bir sorum var."

"Soruyu sor, bebeğim."

"Spade külotuma gerçekten ne yaptı?"

Homurdandı, sandalyesinde geriye yığıldı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bilmek için ölüyorsun, değil mi?"

"Çaresiz," diye onayladı.

Arkasında Cian öksürdü.

Kilian başını kaldırıp ona baktı. "Bir şey mi söyleyeceksin, Bir Numaralı Vekil?"

"İnsanlar ereksiyon halindeki erkeklik organlarından bahsettiğinde Isobel çok endişeleniyor."

Kameramanlardan biri bir kahkahayı bastırmak için gömleğini çekiştirerek uzaklaştı. Boğuluyor gibi görünüyordu.

Isobel, "Kimse ereksiyon halindeki erkeklik organlarından bahsetmedi," diye homurdandı ve Cian'a ters ters baktı.

"çıkmaları kaçınılmazdı." Kilian gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Külotun hakkında ne kadar uzun konuşursak, demek istediğim."

Bir kameraman daha yere düşüyordu. Asistanlardan birinin yüzü kıpkırmızı olmuş, ses çıkarmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hiçbir şey ..." Isobel çırpındı. "Yukarı çık-" Kilian gülüşüne karşı verdiği savaşı kaybetti.

"Sen en kötüsüsün," diye bitirdi sözlerini, kollarını ona surat asarak. "Beslenme çantasında ne var?"

"Annem sana tatlı pirinç kekleri yaptı. Üzerinde kiraz var. Çünkü çok komik olduğunu düşünüyor."

"Hediye yok." Görevlilerden biri masaya yaklaşarak beslenme çantasına el koydu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Isobel.

"Eminim evde daha fazlası vardır. Gitmeden önce hemen gelip ziyaret eder misin?"

Kadın gülümseyip başını salladı ve adam sıradaki kişiye yerini bırakmadan önce ona son bir kez baktı. Eve-Isobel'in Omega arkadaşının yanından fırladı, neredeyse Isobel'e sarılmak için masanın üzerinden atlayacaktı ki görevli tekrar öne çıktı ve ona havladı.

Colorado'daki silahlı saldırıdan sonra güvenliği daha da sıkılaştırmışlardı. Ailesi, kantin dağıtım şoförü aracılığıyla resimlerinin yasadışı ihracatını bile durdurmuştu. Yirmi yıldır ilk kez durmuşlardı. Tüm gardiyanların bunu bildiğinden emindi; sadece umursamıyorlardı.

Yine de tansiyon bu kadar yüksekken başını belaya sokmaya değmezdi.

ISOBEL SONUNDA AYAĞA KALKTI, ELBİSESİ GICIRDAYAN SESLER ÇIKARIYORDU. deri ya da lateks . Belli ki oturmak için tasarlanmamıştı. Cooper onun yanında belirdi, eli beline dolandı.

"Grey'in evinde bir mola ve ardından bu akşamki yerleşim partisinde görüneceğiz. Kaliforniya'ya altı saatlik bir uçuş var, bu yüzden uçakta biraz uyumaya çalışmalısın. Sabah 3:00 civarında varmış oluruz."

"Tamam. Teşekkürler." Kız, Sato'nun tutuşunu kırmak için tökezler gibi yaptı ve Sato onu omuzlayarak yanından geçti, onu yoldan çekip kızın yanında yerini aldı.

Bu konuda kurnaz olmaya bile çalışmadı.

Cian onun diğer yanında belirdi. Arkalarında Cooper'ın iki Alfa hakkında birilerine şikâyet ettiğini duyabiliyordu.

"Isobel!" diye bağırdı babası.

İç çekti, durdu ve onu bekledi.

"Vekillerinin arkasına saklanmayı bırak." Sinirlenmiş görünüyordu. "Bu tur için küçük bir servet harcadım ki yerleşimciler *sizi* görebilsin, onları değil."

"Evet, baba." Ona yetişmek için acele etti, gruplarının önüne geçerken Cian ve Sato'yu gözden kaybetti. "Arkadaşımı görmeye gitmeden önce hızlıca uğrasam sorun olur mu?"

Kilian'ın evi mi?"

"Ne arkadaşı?"

"Eve. Lütfen. Sadece hızlı bir ziyaret. Bana evinin Kilian'a giden yol üzerinde olduğunu söyledi."

"Tamam. Alfaların arkasına saklanmayı bırakırsan. Sana bu fırsatı boşuna vermedim. Bu geceki partide dans etmeni istiyorum. İmza dağıtmanı. Fotoğraf çektirmeni. *Bir şeyler yap.*"

"Evet, baba."

Cooper'a eliyle işaret ederek diğer adamla özel olarak konuşmak üzere ayrıldı. Isobel, tüm grubu Kilian'ın evine götüren telaşlı bir asistanı takip ederek tek başına yürüdü. Isobel, Kilian'ın Eve başka bir evin kapısından el sallayarak gruptan ayrıldı ve sadece on dakika süreceğini belirtmek için ellerini babasına doğru kaldırdı.

"!" Eve kapıyı açmak için hareketlendi ve neredeyse evden çıkan bir çocukla çarpıştı. "Oof. Özür dilerim, arkadaşım da tam çıkıyordu."

Çocuk Isobel'e sırtarak elini uzattı. Uzun boyluydu, dalgalı siyah saçları ve gülen gözleri vardı. "Selam, ben Aron." Isobel'in tokalaşması için elini uzattı, ama karşılaşmayı uzatmaya çalışmadı, Eve'e el salladı ve nefesinin altında ısıklık çalarak evden uzaklaştı.

"İçeri gel, içeri gel," diye tekrar denedi Eve, onu kapıya doğru çekip tekmeleyerek kapattı. Ekip yolun diğer tarafında toplanmış, ziyaretle ilgilenmiyordu.

"Annemle babam parti için hazırlıklara yardım ediyor, onlarla bu akşam tanışabilirsin." Eve mutfak masasındaki sandalyelerden birine çöktü, bacağını yukarı doğru eğdi, çenesini dizine dayadı. "Sen... gerçekten

mutlu," diye belirtti. "Sen ..." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Eşinin kim olduğunu öğrendin mi?"

Isobel dudağını çiğneyerek evin etrafına hızlıca bir göz attı. "Burada başka kimse var mı?"

"Hayır." Eve'in mavi gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım. Kim olduğunu biliyorsun. Hemen söyle bana!"

Isobel sinirli bir şekilde güldü, sesi sadece gönülsüzdü. Bir anlık bir kararla olanları anlatmaya karar verdi, Alfalar *dışında* biriyle dertleşmek istiyordu ve bunun içinde hâkimiyet kurmak için savaşı tüm o karışık duygulardan arınmasını sağlayacağını umuyordu. Eve'e güvenebilirdi; dünyada başka kimse olmasa bile Eve vardı. Ve birinin onun yanında olduğunu, sırlarını sakladığını hissetmek güzel olurdu. Alfaların hepsi birbirlerine sahipti ama onun kimsesi yoktu.

Hikâye kopuk kopuk bir şekilde bir araya geldi. Eve'e West'in evine ışınlandıktan sonra derisinin altında parlayan ışıktan ve Sato ile kendisini saran altın zincirlerden bahsetti. Eve tüm açıklama boyunca hiçbir şey söylemedi ve birkaç dakika boyunca sessizce oturdu, yüzü hayalet gibi solgundu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı sonunda. "Yani... Ben gerçekten senin Kilian'ın eşi olduğunu sanıyordum ama *hepsi* mi?"

"Neden Kilian?" Isobel gözlerini kırıştırdı. Bu rastgele görünüyordu.

"Altın ışık olayını duyduğumu biliyorsun." Eve'in bacağı sandalyeden düştü, böylece heyecanla öne doğru eğilebildi. "Sadece eşlerini düşünerek onu ortaya çıkarabilen insanlar duydum. Sen de denemelisin! Kilian'ı düşün. O benim favorim."

Isobel yüzünü buruşturdu. "Emin değilim..."

"Isobel," diye inledi arkadaşı. "Senin on arkadaşın , benimse sıfır. İzin ver de bir anlığına vekaleten yaşayayım!"

"Doğru." Isobel söndü. Eve her zaman Kilian'dan hoşlanmıştı. Belki de bunu duymak zor bir haberdi. "Elbette. Özür dilerim."

"Tamam, gözlerini kapat!" Eve doğrulup ellerini çenesinin altında hareketli bir şekilde çırpı. "Kilian'ı düşün ve bu düşünceleri ışığa yönlendirmeye çalış. Görünecektir."

Isobel kuşkuluydu ama diğer kızın dediğini yaptı, gözlerini kapadı ve Kilian'ı düşünmeye başladı. Onun yumuşak, yastık gibi dudaklarını ve ne kadar coşkulu bir duygu olduğunu nazik bir öpücükten sert bir öpücüğe dönüşen bir öpücükte onunkilerle alay ettiğini hissetti.

bir düğmeye basar gibi. Adamın bergamot ve ağaç kabuğu kokusunu bu kokunun onu nasıl uyuşturarak hayatının en iyi uykusunu çektiğini düşündü... ve sonra tekrar adamın dudaklarına odaklandı.

Görünüşe göre, Kilian'ın dudaklarına karşı bir şeyler hissediyordu.

Sanatkârlıktan asla uzak olmayan bir gülümseme oluşturmalarını seviyordu. Kaşlarını çattığında yüzünü buruşturmasını seviyordu. Kahretsin, yemeğini çiğneme şeklini bile seviyordu.

"Işık hakkında mı düşünüyorsun?" Eve sordu.

"Evet." Azıcık bile değil.

Derisinin altındaki ışığı hayal etmeye çalıştı.

Kilian'ın dişleri onun dikkatini dağıtmak için alt dudağını kazıyordu ve

O

Tam bunun işe yaramayacağını söyleyip Eve'den özür dileyecekti ki, bir şey aniden bileğini çekti.

Gözlerini açtı, damarlarının içinde parlayan ve bileğinden ön koluna doğru yayılan yumuşak ışık çizgileri dikkatini dağıtmıştı. Nefes nefese kaldı, dikkati o kadar dağılmıştı ki Eve'in bileğini nasıl çektiğine bile dikkat etmedi, ta ki biri arkasından gelip ağzına bir top malzeme tıkana kadar.

Çılgılık atmaya çalıştı ama arkasındaki her kimse ağzını çok sıkı tutuyordu ve sadece boğuk bir ses . Onlarla savaşmaya çalıştı ama kolları sıkıca çekildi, vücudu sarsıldı, masadan uzaklaşamadı. Bundan sonra her şey ağır çekimde gerçekleşmiş gibiydi. Gözleri dehşetle geri çekilip arkasına dikildi. Eve sakince karşısında oturmuş, çenesini avucuna dayamış, dirseğini masaya dayamıştı. Isobel'in bilekleri fermuarla bağlanmıştı, bir başka bağ masanın altında kayboluyor ve kollarını oraya sabitliyordu.

"Tam arkanda." Annesinin hayali Eve'in arkasında belirdi. "Kafanı geriye at."

Isobel düşünmedi bile. Sadece yaptı, başını olabildiğince büyük bir güçle geriye doğru kaldırdı. Bir şeye çarptı ve bir erkek homurtusu duyulurken acı kafatasına yayıldı.

"Sandalyeyi geriye it," dedi annesi.

Sandalyeyi olabildiğince sert bir şekilde geriye itti ve kolları gergin bir şekilde çekilirken dizlerinin üzerine çöktü.

Arkasına bir ceset düştü ama bir saniye sonra ayağa kalkıp masanın etrafından dolandı ve kanlı burnunun altından kolunu geçirdi. Az önceki çocuktu. Aron. Elinde bir bıçak vardı ve Isobel'in tutulan koluna eğilmiş, damarlarındaki ışığı inceliyordu. Eve sırtıyor, Isobel'e aniden kibirli bir ifadeyle bakıyordu.

"O kadar safsın ki," dedi Isobel'e. "Herkesin sana söylediği her şeye inanıyorsun. Sanki bir mağarada büyümüş gibisin."

Isobel ağzındaki tıkaçtan inleyerek Aron'dan uzaklaşmaya çalıştı, Fermuarlar derisine batıyordu. Masa etrafından dolaşkadar uzundu ama belki ...

"Sadece masanın üzerine çık. Tekmele. Dövüş."

Annesine itaat etmeye çalıştı ama Aron daha hızlıydı. Tekrar arkasına geçti, bıçağı boynuna sapladı. "Bir santim kıpırdarsan seni öldürürüm Sigma."

Eve ayağa kalktı ve arka cebinden bir şey çıkarırken masanın kenarına tünedi.

Bir neşter.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi iç çekerek, küçük, hassas bıçağı incelerken. "Bundan asla kurtulamayacağımı düşünüyorsun, değil mi?" Isobel'in kolunun üzerine eğildi, neşterin ucuyla parlayan damarlarını izledi, deriyi tam olarak kırmadı. Şimdi daha da parlaktılar, sanki Isobel'in paniği onları körüklüyordu.

"Tüm o büyük, güçlü Alfaların seni koruduğunu düşünüyorsun. Ama benim bir yeteneğim var, biliyor musun?"

Biraz baskı uyguladı ve bıçağın etrafından kan fışkırdı. "Tabii ki bilmiyorsun." Eve güldü. "Bu yasadışı. Ya da en azından... benim kullanma şeklim yasadışı. Görmek ister misin?"

Bıçağı daha sert bastırarak Isobel'in gözlerini yaşarttı. Kanla birlikte ışık da dökülmeye başladı.

Birden başı döndü, birden güçsüzleşti. Gevşedi ve Aron gülerek bıçağını çekti. Gözlerini kırıştırarak Eve'i kendine getirmeye çalıştı.

Bu hissi hatırlıyordu. Uyuşturulmuş gibiydi.

"Gücümü daha önce tattın." Eve'in sesi, Isobel'in çıkarmaya çalıştığı zayıf, boğuk ılıa eşlik eden, akıldan çıkmayan bir sestir. Çok güçsüzdü, başı dönüyordu, alnı tahtaya çarpana kadar masanın üzerine yığıldı. Ama bunu neredeyse hiç hissetmedi, çünkü kolundaki acı vücudunu ağızına kadar doldurmaya başlamıştı bile.

Kesilmenin acısı değildi.

Işığının bedeninden çekilmesinin acısıydı.

Geri dönüşü olmayan bir hasarın meydana geldiğini bilmenin acısıydı. O sadece bir bağı ve Eve onun iplerini keserek koparıyor, onu bu dünyaya bağlayan çapadan kurtarıyordu.

Görüşü sonsuz bir karanlıkla doldu, zihninde sıkı bir uğultu yankılandı. Göremiyordu ama damarlarından çekilen her bir ışık telini hissediyordu. İpliklerin yasını tuttu ve pek çok ipliğı bir arada tutan temel lifler gibi inceydi. Acı dolu bir dünyada, bağlantısız ve başıboş bir şekilde süzülürken yas tuttu.

Kısa süre sonra, ruhunun parçalanması var olan tek şeydi. Geri kalan her şey zihninin kapıldığı narkozun kaybolmuştu. Parmağını bile kıpırdatamıyor ya da birkaç dakika önce kendisiyle konuştuğundan emin olduğu sesleri ayırt edemiyordu.

Ve sonra, mucizevi bir şekilde, sis dağıldı.

Bulanık gözyaşlarının arasından bakarken oda tekrar ve acımasız bir vurma sesi boşluğu doldurdu. Oda boştu.

Masa kanla kaplıydı ve ince, titrek altın iplikler soluk, kederli bir ışıkla doluydu. Kollarının etrafına bağırsaklar gibi yayılmışlardı.

Kapı arkasından çarparak açıldı ve oda insanlarla doldu. Gürültü başını ağrıttı ve bağırılan her kelimeyle irkildi. Eller kollarına uzanıyordu ve kırık kalbi boğazına kaçtı, kelimeler göğsünden şiddetle dışarı fırladı.

"*Onlara dokunmayın!*" Işık tellerinden bahsediyordu. Kusacaktı.

O ölecekti.

Biri bileklerindeki bağları kesti ve o da hemen masanın üzerine yığıldı, vücuduyla iplerini korudu. Titreyen ışıklarını toplayabilecek kadar geriye çekilirken çok yaklaşan herkese çığlık attı. Her birini aldı, gözyaşları kanın bir kısmını temizledi, ancak kollarındaki yaralardan taze kanla yer değiştirdi.

İpliklerin her birini tek tek topladı ve sonra sandalyeden kayarak yere yığıldı.

İhtiyacı vardı.. keşke yapabilseydi...

Kapalı göz kapaklarında titreşen ışık zayıf ve cılızdı ama vücudunun yere çarptığını hissederek gözlerini tekrar açtı.

"Isobel? *Ne oluyor lan?*"

Kalen.

Tam da ihtiyacı olan kişiydi.

Yüzü kızın üzerinde gezindi, kehribar rengi gözleri dehşetle gölgelendi, ağzı korkuyla gerildi.

Ellerini göğsüne götürerek, "Beni bir saat geriye götür," diye mırıldandı.

Tutuşu sonunda zayıfladı, ipleri gevşek parmaklarından kaymadan önce son bir kez zayıf ışıklarını titreştirdi.

Devam edecek ...

BONUS SAHNE

ACELE ET

ÖNCE THEODORE HISSETTİ.

Kalbinin içindeki yırtılma.

Sebepsiz yere içini kaplayan nefes kesici dehşet.

Yere yığıldı, babası yanına koştu, Musa bir saniye sonra ortaya çıktı.

"Telefon," diye inledi, Moses telefonu ona uzattıktan sonra iki kez düşürdü. İnledi, göğsünü tuttu ve Moses'ı görmezden geldi ve Benjamin panikle Oscar'ın numarasını aradı.

Telefon açılır , "Bir var," diye homurdandı. "Nerede o?"

Babasının tam orada, her kelimeyi dinliyor olması umurunda bile değildi.

Sırada Moses vardı, nefes nefese kalmıştı, eli göğsü yanıyormuş gibi gömleğini yırtıyordu.

Oscar'dan cevap gelmedi. Telefonunu düşürmüş olmalıydı çünkü Theodore uzaktan gelen çığlık seslerini ve telefonun yanında yere vuran birkaç kişinin ayak seslerini duyabiliyordu. Elindeki cihaz kısa mesajlarla titremeye ve gelen aramalarla biplemeye başladı.

Diğerleri de bunu hissediyordu.

Dilinin arkasındaki külün tadını aldı.

Yutkundu ve yüzünü babasından sakladı. "Musa?" diye sordu, hâlâ yere bakıyordu. "Musa!"

"İşte," diye homurdandı kardeşi, sesi çok gergin ve çok sertti. Karşı koymaya çalışıyordu ama başarısız oluyordu.

Theodore'a ihtiyacı vardı.

Benjamin ikisinin de önünde diz çöküp omuzlarını kavrarken Theodore sürünerek duvara yığıldığı yere gitti ve babasının gözleriyle buluşmayı reddetti.

"Söyle bana, doktoru çağırayım mı?" diye sordu babaları, sesi şaşırtıcı derecede kararlıydı.

"Hayır," dedi Theodore, Moses'ın elini tutarak. "Hayır, baba. Her şey yolunda. Musa, gözlerini kapat ve ondan geriye doğru say."

Kardeşi zar zor insani bir ses çıkardı.

"Yüksek sesle," diye bağırdı Theodore Alfa sesiyle.

"T-Ten." Musa elini öyle sıkı kavradı ki tırnakları kan çiziyordu. "Dokuz."

Theodore gözlerini açtı ve birkaç metre telefona baktı; korku onu aşağı çekmek istiyordu ama su üstünde kalması gerekiyordu. Kontrolünü kaybederse, Moses'ın hiç şansı kalmazdı.

"Sekiz."

Ve sonra babalarını kaybedeceklerdi. "Yedi."

Çünkü Benjamin bir Alfa gibi iyileşmiyordu ve vahşileşen bir Alfa'dan sağ çıkamazdı.

"Altı."

Acı giderek kötüleşiyordu. *Neden kötüleşiyordu?*

"Beş."

Gözlerini tekrar telefona çevirdi ve babası telefonu alıp boştaki eline tutuşturdu.

"Çok iyi gidiyorsun," dedi Benjamin, sesi titreyen Moses'a. Sonra gözleri endişeyle açılmış olan Theodore'a döndü. Theodore başıyla onayladı ve Benjamin Moses'ın diğer tarafına geçerek onun diğer elini tuttu. "Harika gidiyorsun oğlum." Yutkundu, gözlerindeki Moses'ın uzun pençelerinden birinden eline kan damlıyordu.

"Kont," diye hatırlattı Theodore Moses'a.

"F ... f ... fuck!" Musa aniden ayağa kalktı, karanlık vahşi gözlerinden uzaklaştı. "Neden bu kadar acıyor?" Orada

yanaklarında gözyaşları parlıyordu.

Theodore, babasının Musa'nın pençelerinin açtığı yaraları gizlemek için elini hızla cebine sokmasını izledi. Yaşlı adam ayağa kalktı, radyoyu açtı ve perdeyi tek kişilik masanın üzerine çekti. odadaki pencere.

", " diye çıkmayı başardı Theodore, içinden konuşarak telefonun ekranına dokunup tüm bildirimleri getirirken acı çekiyordu.

Hiçbirine tıklamadan Kalen görüntülü olarak onu çağırıyordu. "Moses," diye tısladı ve çağrıyı kabul ederken kardeşini yanına çekti.

"Ben bir soru sormadıkça herkes sessiz kalsın." Telefonda bile, Kalen'in Alfa talebi Theodore'u dilini ısırdı. Gerçekten. Yüzünü buruşturdu ve ekrandaki tüm yüzleri zorlukla nefes aldı. Kalen tüm grubu görüntülü aramıştı.

"Oscar," dedi Kalen bir süre sonra. "Tam olarak ne oldu?"

Moses telefonu kavradı, Kalen'in karesine tıklamadan önce yüzüne yaklaştırdı ve görünümünü değiştirerek telefonun ekranı. Kalen'in telefonu yerde duruyordu ve üzerine eğildiğinde kamera ona doğru bakıyordu. Ekranı değil, başka bir şeye bakıyordu. Yüzü konsantrasyonla kazanmıştı... ve orada başka bir şey daha vardı. Gözlerinin etrafındaki çizgilere gömülmüş bir şey.

Korku.

"Arkadaşını ziyaret etmek için evlerden birine girdi." Oscar konuşmaya başladı, boğazı düğümlenmiş gibiydi. "Çok uzun sürüyordu, bu yüzden asistanlardan biri kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi. Kapıyı çalmaya devam ettik. Kapıyı kırdım. Bir masaya bağlanmıştı, kolları , bu ... parlayan teller dışarı dökülüyor. Bu ipleri çıkarmak zor bir ameliyata benziyordu. Kimsenin onlara dokunmasına izin vermedi. Ve sonra ortadan kayboldu."

"O burada." Kalen neredeyse dikkati dağılmış bir şekilde konuşuyordu. "Bana ışınlandı."

Theodore, Kalen'in etkisine karşı savaşıyor, "İzin istiyorum," dedi.

"Konuş. Kısa tut."

"Onu zamanda geri götürdün mü?"

"Henüz değil."

Hoparlörlerden bir koro halinde kızgın, inanmayan sesler yükseldi.

"Cian," diye tersledi Kalen. "Açıkla. Konsantre olmam gerek."

"Sato eve zorla girerken içimde... bir his vardı." Cian'ın sesi sertti. Sesi hiç de iyi gelmiyordu ve bu Theodore'u her şeyden çok korkutuyordu. *Ne biliyordu ki?*

"Her tarafım donmuş ve soğuktu," diye devam etti Cian, sesi kırılarak. "Kalen'i aradım çünkü tüm acının ona ulaştığını hissedebiliyordum, sanki bağ onu iyileştirebilecek tek kişinin o olduğunu biliyordu. Oraya ışınlanabileceğini düşündüm. Ondan bir şey aldıklarını ve çaldıkları şeyi geri verene kadar onu zamanda geri götüremeyeceğini söyledim."

"İpleri yerine takıyorum," diye Kalen. "Neredeyse bitti. Çok kan kaybetti."

Sanki çoktan ölmüş gibi.

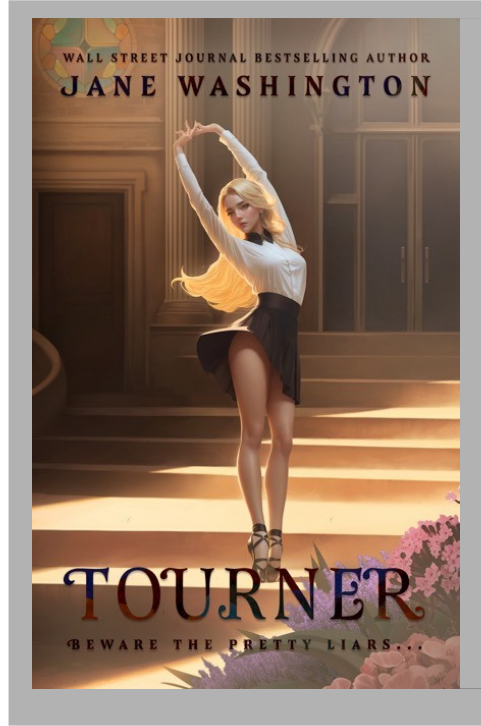
Theodore bu anıyı silkeleyip attı ve sahip olduğu tüm güçle akıl sağlığını korumaya çalıştı.

"Acele et," diye zorla bir kelime daha çıkardı, Kalen'e tekrar meydan okurken başı çarpıyordu. "Lütfen acele et."

SAUTER

ÜÇÜNCÜ KİTAP

28 Kasım 2023'te piyasaya çıkıyor HEMEN
ÖN SİPARİŞ VERİN

UMARIM TURNER'I SEVMİŞSİNİZDİR!

Bu kitap hakkında sohbet etmek veya bir sonraki kitabımla ilgili tüm tanıtımları yakalamak istiyorsanız, aşağıdaki okuyucu grubuma göz atın.

[WASHINGTON KULÜBÜ](#)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bağımsız yazarlar, inanılmaz okuyucularımızın desteğine güveniyor ve sizler olmadan yayıncılığa devam edemezdik. Teşekkürler indie topluluğu için yaptığınız her şey için!

Teşekkür !
Jane xx

JANE WASHINgTON İLE KONUŞMA

Jane'in web sitesini, sosyal medyasını, yayın duyurularını ve hediyelerini görmek için bağlantıyı takip edin.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.